

การจัดสารของแผนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์

โดย

นายโจรัชตะ กิจรุ่งเรืองไพศาล

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
วารสารศาสตร์มหาบัณฑิต
สาขาวิชาการบริหารสื่อสารมวลชน
คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ปีการศึกษา 2559
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

การจัดสารของแผนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์

โดย

นายโจรัชตะ กิจรุ่งเรืองไพศาล

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
วารสารศาสตร์มหาบัณฑิต
สาขาวิชาการบริหารสื่อสารมวลชน
คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ปีการศึกษา 2559
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

COMMUNICATION IN FILM CRITICISM FACEBOOK FANPAGE

BY

MR. JORATCHATA KITRUNGRUEANGPAISAN

AN INDEPENDENT STUDY SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF
THE REQUIREMENTS FOR THE DEGREE OF MASTER OF ARTS
PROGRAM IN MASS COMMUNICATION ADMINISTRATION
FACULTY OF JOURNALISM AND MASS COMMUNICATION
THAMMASAT UNIVERSITY
ACADEMIC YEAR 2016
COPYRIGHT OF THAMMASAT UNIVERSITY

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน

การค้นคว้าอิสระ

ของ

นายโจรัชตะ กิจรุ่งเรืองไพศาล

เรื่อง

การจัดสารของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์

ได้รับการตรวจสอบและอนุมัติ ให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
วารสารศาสตรมหาบัณฑิต (การบริหารสื่อสารมวลชน)

เมื่อ วันที่ 18 กรกฎาคม พ.ศ. 2560

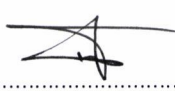
ประธานกรรมการสอบการค้นคว้าอิสระ

.....
(ศาสตราจารย์ ดร.สุรพงษ์ โสธนะเสถียร)

กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ

.....
(อาจารย์ ดร.นันทพร วงษ์เชษฐา)

กรรมการสอบการค้นคว้าอิสระ

.....
(อาจารย์ ดร.พิรยุทธ โอธพันธ์)

คณบดี

.....
(รองศาสตราจารย์พรทิพย์ สัมปัตตะวนิช)

หัวข้อการค้นคว้าอิสระ	การจัดสารของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์
ชื่อผู้เขียน	นายโจงรัชตะ กิจรุ่งเรืองไพศาล
ชื่อปริญญา	วารสารศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชา/คณะ/มหาวิทยาลัย	การบริหารสื่อสารมวลชน วารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ	อาจารย์ ดร.นันทพร วงษ์เชษฐา
ปีการศึกษา	2559

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่องการจัดสารของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิธีการจัดเนื้อหาสาร และรูปแบบการนำเสนอสารของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ โดยใช้แนวทางการวิจัยเชิงคุณภาพ ด้วยวิธีการพรรณนาความ ผู้ศึกษาใช้ทฤษฎีการวิจารณ์ภาพยนตร์แนวรูปแบบนิยมในการวิเคราะห์วิธีการจัดเนื้อหาสารของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ และใช้แนวคิดโครงสร้างการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ในการวิเคราะห์รูปแบบการนำเสนอสารของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ โดยทำการวิเคราะห์บทวิจารณ์ภาพยนตร์จากแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์บนสื่อสังคมออนไลน์เฟซบุ๊กที่มีผู้ติดตามมากที่สุดจำนวน 5 เพจคือ เพจหนังโปรดของข้าพเจ้า เพจนักเลงโรงหนัง เพจอวยไล่แตกแหกไล่ฉีก เพจหนังเรื่องนี้บูดแล้ว และ เพจทำเรื่องเล่นให้เป็นเรื่องใหญ่ โดยคัดเลือกบทวิจารณ์ภาพยนตร์ที่ทั้ง 5 แฟนเพจได้นำเสนอตรงกันจำนวน 10 เรื่อง โดยเป็นภาพยนตร์ที่เข้าฉายในประเทศไทยตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม – 31 มีนาคม 2560 รวมทั้งสิ้น 50 ชิ้นงาน

ผลการศึกษาพบว่า การจัดสารของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ ผู้วิจารณ์มีวิธีการจัดเนื้อหาสารตามหลักเกณฑ์ทฤษฎีการวิจารณ์ภาพยนตร์แนวรูปแบบนิยม ซึ่งประเด็นน่าสนใจที่นอกเหนือจากหลักเกณฑ์ดังกล่าวคือ การประเมินคุณค่าด้วยการให้คะแนน และการวิจารณ์ตามแนวอิงผู้กำกับที่ให้ความสำคัญกับภูมิหลังของผู้กำกับ ทั้งนี้ยังพบว่าบทวิจารณ์ภาพยนตร์บนเว็บไซต์สื่อสังคมออนไลน์เฟซบุ๊กนั้นถือเป็นพื้นที่ส่วนบุคคลจึงไม่มีการควบคุมคุณภาพ และไม่ได้รับการตรวจสอบก่อนการเผยแพร่ ทำให้มีการใช้ภาษาแบบไม่เป็นทางการ ภาษาวัยรุ่น และการใช้คำหยาบคาย โดยลักษณะเนื้อหาที่มีความเข้มข้นน้อยมากจนงานวิจารณ์บางชิ้นอาจเรียกได้ว่าเป็นเพียงการแนะนำภาพยนตร์เท่านั้น เนื้อหาสารทั้งหมดเน้นการแสดงความคิดเห็นของผู้วิจารณ์เป็นพื้นฐานในการตัดสิน ด้านรูปแบบการนำเสนอสาร แฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์มีการนำเสนอตามองค์ประกอบของแนวคิดโครงสร้างการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ โดยสามารถนำเสนอได้อย่างครบถ้วนรอบด้าน

แต่ยังขาดการวิจารณ์แบบเจาะลึกลงในรายละเอียด นอกจากนั้นยังมีการใช้รูปภาพฉากในภาพยนตร์ พร้อมแสดงคำโปรยหัวเรื่องที่ตั้งดูความสนใจแก่ผู้อ่าน จากการศึกษาเรื่องการจัดสารของแฟนเพจ วิจารณ์ภาพยนตร์ชี้ให้เห็นว่า ผู้รับสารในปัจจุบันมีความต้องการรับสารที่มีเนื้อหาสั้นกระชับและ นำเสนอตรงไปตรงมา อีกทั้งไม่ได้คาดหวังกับการวิจารณ์ภาพยนตร์ในแบบเอาจริงเอาจังมากนัก โดยต้องการทราบความคิดเห็นของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์เพื่อรองรับการตัดสินใจในการเลือกชม ภาพยนตร์เท่านั้น

คำสำคัญ: การจัดสาร, วิธีการจัดเนื้อหาสาร, รูปแบบการนำเสนอสาร, ผู้รับสาร, แฟนเพจวิจารณ์ ภาพยนตร์

Independent Study Title	COMMUNICATION IN FILM CRITICISM FACEBOOK FANPAGE
Author	Mr. Joratchata Kitrungrueangpaisan
Degree	Master of Arts
Department/Faculty/University	Mass Communication Administration Faculty of Journalism and Mass Communication Thammasat University
Independent Study Advisor	Nantaporn Wongchestha, Ph.D.
Academic Years	2016

ABSTRACT

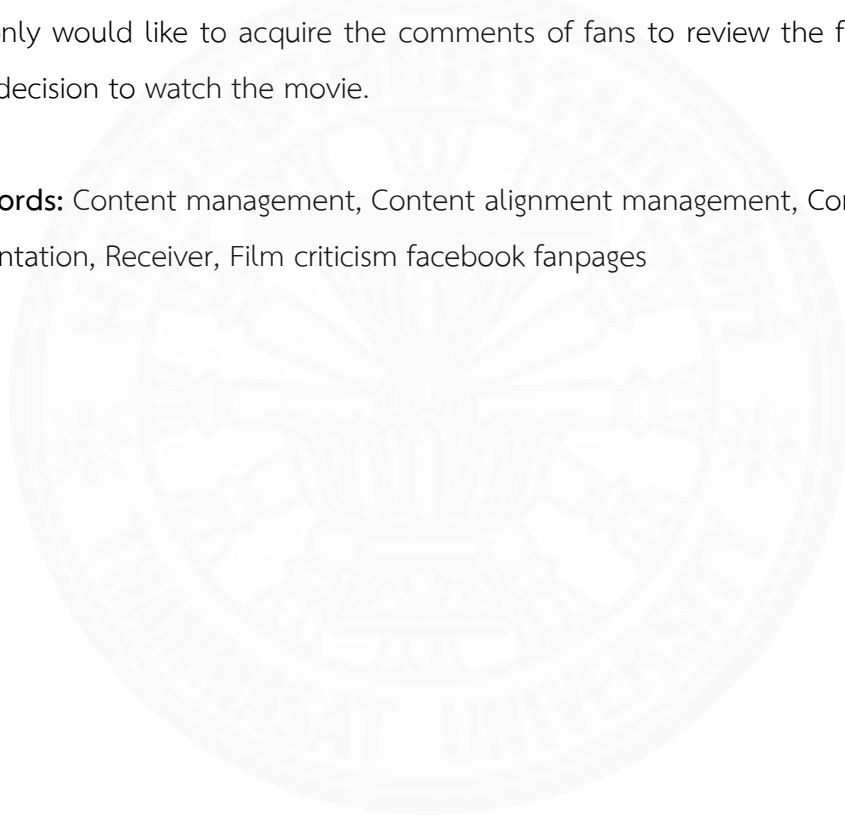
The study on the communication in film criticism Facebook fanpage aimed to study the method of content distribution and to study the style of presenting the critics reviews of the facebook fanpages, using qualitative research methods. The study used the popular Film criticism theory to analyze the content of the fanpage, critique the film, and use the narrative structure in the film to analyze the style of the fanpage by analyzing the movie reviews from fans, critics, movies on social media as 5 pages of the most popular 5-page followers; “nang pod kong ka pa jaow”, “nag leng long nang”, “uy sai tag hak sai chek”, “nang rueng ni ku do leaw” and “tum rueng len hai pen rueng yai” Researcher selected 10 movies and their critical reviews that all 5 fanpages. The films set to be released in Thailand from 1 January to 31 March 2017, totaling 50 pieces of content.

The study indicated that filmography of the fan page, critics have a way of content management according to the theory of critique. The point of interest beyond these criteria is valuation by rating and criticism based on directives that focus on the background of the director, It also found that the criticism of films on the Facebook is noted to be a personal space, so there is no quality control and not verified before its publishing, which make contains informal language, adolescent language, and profanity. The content is not complete and some critics are referred to

as movie recommendations only. All content emphasizes the critic's views as the basis for judgment.

For the presentation style, the fanpages feature films based on the elements of narrative structure in the film, which completely presented but there is a lack of depth in the details. In addition, there are screenshots with text or rating on them to attract the readers. Based on the study of the fanpage's content, the film critic specified that receivers have a demand for short, concise and straightforward content. They also did not expect the film to be critically acclaimed. The fan page just only would like to acquire the comments of fans to review the film to support their decision to watch the movie.

Keywords: Content management, Content alignment management, Content presentation, Receiver, Film criticism facebook fanpages

กิตติกรรมประกาศ

การค้นคว้าอิสระนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี เนื่องจากได้รับความเมตตาจากคณะกรรมการการค้นคว้าอิสระทุกท่าน ขอขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ ดร.สุรพงษ์ โสธนะเสถียร ประธานกรรมการการค้นคว้าอิสระ อาจารย์ ดร.พิรุฑูท โอธพันธ์ กรรมการการค้นคว้าอิสระ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง อาจารย์ ดร.นันทพร วงษ์เชษฐา กรรมการและที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ ที่กรุณาสละเวลาในการให้คำแนะนำ แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ อีกทั้งยังคอยชี้แนะแนวทาง และให้คำปรึกษาในทุกข้อสงสัยเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณ คุณสรญา เจียรนันทะ คุณสิริภา ศรีตะวัน คุณปริยาภรณ์ ปลื้มสงวน และคุณพิรุฑูช แยมแก่นจันทร์ ที่ได้ให้โอกาสในการศึกษาต่อควบคู่กับการทำงาน ตลอดจนเพื่อนร่วมงานทุก ๆ ท่าน เพื่อนร่วมรุ่น MCA 18 ทุกคน ที่มีส่วนช่วยสนับสนุน และให้กำลังใจผู้ศึกษาเสมอมา

คุณค่าและประโยชน์จากการค้นคว้าอิสระนี้ ผู้ศึกษาขอมอบเพื่อระลึกถึงคุณบิดา มารดา ที่ได้อบรมสั่งสอน คอยให้กำลังใจ และส่งเสริมในด้านการศึกษา ท้ายที่สุดผู้ศึกษาขอขอบพระคุณผู้เกี่ยวข้องทุก ๆ ท่านที่ไม่ได้กล่าวนามไว้ ณ ที่นี้ด้วย หากผลการศึกษา มีข้อบกพร่องประการใด ผู้ศึกษาขอน้อมรับไว้เพื่อปรับปรุงแก้ไขในการศึกษาครั้งต่อไปในอนาคต

นายโจงรัชตะ กิจรุ่งเรืองไพศาล

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	(1)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	(3)
กิตติกรรมประกาศ	(5)
สารบัญตาราง	(8)
สารบัญภาพ	(9)
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ที่มาและความสำคัญ	1
1.2 ปัญหาทางการศึกษา	6
1.3 วัตถุประสงค์ของการศึกษา	6
1.4 ขอบเขตการศึกษา	7
1.5 นิยามศัพท์	7
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	8
1.7 กรอบแนวคิดการศึกษา	8
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
2.1 ทฤษฎีการวิจารณ์ภาพยนตร์	9
2.2 แนวคิดโครงสร้างการเล่าเรื่องในภาพยนตร์	23
2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	29

บทที่ 3	ระเบียบวิธีวิจัย	32
	3.1 แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา	32
	3.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล	33
	3.3 การวิเคราะห์ข้อมูล	33
	3.4 การตรวจสอบความน่าเชื่อถือของข้อมูล	34
	3.5 การนำเสนอข้อมูล	35
บทที่ 4	ผลการศึกษา	37
	4.1 การศึกษาวิธีการจัดเนื้อหาสารของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์	37
	4.2 การศึกษารูปแบบการนำเสนอสารของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์	61
บทที่ 5	บทสรุป การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	78
	5.1 บทสรุป	78
	5.2 การอภิปรายผล	81
	5.3 ข้อเสนอแนะ	85
	รายการอ้างอิง	86
	ภาคผนวก	
	ภาคผนวก ก ตารางการวิเคราะห์บทวิจารณ์ภาพยนตร์	90
	ภาคผนวก ข ตัวอย่างบทวิจารณ์ภาพยนตร์	101
	ประวัติผู้เขียน	193

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
ก.1	ตารางการวิเคราะห์บทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง คน ล่า คน (The Age of Shadow)	91
ก.2	ตารางการวิเคราะห์บทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง นครดารา (LaLaland)	92
ก.3	ตารางการวิเคราะห์บทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง จิตหลุดโลก (Split)	93
ก.4	ตารางการวิเคราะห์บทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง แกรงกว่านรก2 (John Wick2)	94
ก.5	ตารางการวิเคราะห์บทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง โลแกน เดอะ วูล์ฟเวอรีน (Logan)	95
ก.6	ตารางการวิเคราะห์บทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง คอง มหาภัยเกาะกะโหลก (Kong)	96
ก.7	ตารางการวิเคราะห์บทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง โฉมงามกับเจ้าชายอสูร (Beauty and The Beast)	97
ก.8	ตารางการวิเคราะห์บทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง สายพันธุ์มฤตยู (Lift)	98
ก.9	ตารางการวิเคราะห์บทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง รักไร้เสียง (A Silent Voice)	99
ก.10	ตารางการวิเคราะห์บทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง โกสต์ อิน เดอะ เชลล์ (Ghost in The Shell)	100

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า	
1.1	สื่อสังคมออนไลน์ที่มีจำนวนผู้ใช้งานมากที่สุด	2
1.2	ภาพจากอินสตราแกรม “พชร อานนท์”	5
1.3	การให้คะแนนของเพจวิจารณ์ภาพยนตร์	6
1.4	กรอบแนวคิดการศึกษา	8
4.1	เนื้อหาการวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง Life	39
4.2	ภาพประกอบบทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง Logan	54
4.3	แสดงการเปิดเผยเนื้อหาในบทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง Life	56
4.4	การเปิดเผยเนื้อหาในบทวิจารณ์ภาพยนตร์	57
4.5	การวิจารณ์ตามโครงสร้างการเล่าเรื่องในภาพยนตร์	62
ข.1	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง The Age of Shadows เพจหนังโปรดของข้าพเจ้า	102
ข.2	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง La La Land เพจหนังโปรดของข้าพเจ้า	104
ข.3	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Split จิตหลุดโลก เพจหนังโปรดของข้าพเจ้า	106
ข.4	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง John Wick: Chapter 2 เพจหนังโปรดของข้าพเจ้า	108
ข.5	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Logan เพจหนังโปรดของข้าพเจ้า	110
ข.6	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Kong: Skull Island เพจหนังโปรดของข้าพเจ้า	112
ข.7	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Beauty and the Beast เพจหนังโปรดของข้าพเจ้า	114
ข.8	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Life เพจหนังโปรดของข้าพเจ้า	117
ข.9	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง A Silent Voice เพจหนังโปรดของข้าพเจ้า	119
ข.10	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Ghost in the Shell เพจหนังโปรดของข้าพเจ้า	122
ข.11	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง The Age of Shadows เพจนักเลงโรงหนัง	124
ข.12	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง La La Land เพจนักเลงโรงหนัง	126
ข.13	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Split จิตหลุดโลก เพจนักเลงโรงหนัง	128
ข.14	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง JOHN WICK Chapter 2 เพจนักเลงโรงหนัง	130
ข.15	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Logan เพจนักเลงโรงหนัง	132
ข.16	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Kong : Skull Island เพจนักเลงโรงหนัง	134

ข.17	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Beauty and The Beast เพลงนักเลงโรงหนัง	136
ข.18	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง LIFE เพลงนักเลงโรงหนัง	138
ข.19	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง รักไร้เสียง เพลงนักเลงโรงหนัง	139
ข.20	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Ghost in the shell เพลงนักเลงโรงหนัง	142
ข.21	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง The Age of Shadows เพลงอวยใส่แตกแหกใส่ฉีก	144
ข.22	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง La La Land เพลงอวยใส่แตกแหกใส่ฉีก	146
ข.23	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง SPLIT เพลงอวยใส่แตกแหกใส่ฉีก	148
ข.24	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง John Wick: Chapter 2 เพลงอวยใส่แตกแหกใส่ฉีก	150
ข.25	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Logan เพลงอวยใส่แตกแหกใส่ฉีก	152
ข.26	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Kong: Skull Island เพลงอวยใส่แตกแหกใส่ฉีก	154
ข.27	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Beauty and The Beast เพลงอวยใส่แตกแหกใส่ฉีก	156
ข.28	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Life เพลงอวยใส่แตกแหกใส่ฉีก	158
ข.29	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง A Silent Voice เพลงอวยใส่แตกแหกใส่ฉีก	160
ข.30	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Ghost in the Shell เพลงอวยใส่แตกแหกใส่ฉีก	162
ข.31	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง The Age Of Shadow เพลงหนังเรื่องนี้คุณดูแล้ว	164
ข.32	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง La La Land เพลงหนังเรื่องนี้คุณดูแล้ว	165
ข.33	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Split จิตหลุดโลก เพลงหนังเรื่องนี้คุณดูแล้ว	167
ข.34	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง John Wick: Chapter 2 เพลงหนังเรื่องนี้คุณดูแล้ว	168
ข.35	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Logan เพลงหนังเรื่องนี้คุณดูแล้ว	169
ข.36	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Kong :Skull Island เพลงหนังเรื่องนี้คุณดูแล้ว	171
ข.37	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Beauty and the Beast เพลงหนังเรื่องนี้คุณดูแล้ว	172
ข.38	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Life เพลงหนังเรื่องนี้คุณดูแล้ว	173
ข.39	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง A Silent Voice เพลงหนังเรื่องนี้คุณดูแล้ว	175
ข.40	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Ghost in the Shell เพลงหนังเรื่องนี้คุณดูแล้ว	176
ข.41	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง The Age of Shadows เพลงทำเรื่องให้เป็นเรื่องใหญ่	177

ข.42	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง La La Land เผลงทำเรื่องให้เป็นเรื่องใหญ่	179
ข.43	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Split จิตหลุดโลก เผลงทำเรื่องให้เป็นเรื่องใหญ่	180
ข.44	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง John Wick: Chapter 2 เผลงทำเรื่องให้เป็นเรื่องใหญ่	182
ข.45	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Logan เผลงทำเรื่องให้เป็นเรื่องใหญ่	183
ข.46	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Kong: Skull Island เผลงทำเรื่องให้เป็นเรื่องใหญ่	185
ข.47	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Beauty and the Beast เผลงทำเรื่องให้เป็นเรื่องใหญ่	186
ข.48	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Life เผลงทำเรื่องให้เป็นเรื่องใหญ่	188
ข.49	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง A Silent Voice เผลงทำเรื่องให้เป็นเรื่องใหญ่	189
ข.50	ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Ghost in the Shell เผลงทำเรื่องให้เป็นเรื่องใหญ่	191

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ขณะนี้ทั่วโลกกำลังจับจ้อง Internet of Things หรือ ไอโอที ที่กำลังจะเข้ามาเปลี่ยนแปลงแวดวงอุตสาหกรรมต่าง ๆ ด้วยนวัตกรรมใหม่ ๆ เพื่อช่วยให้กลุ่มผู้บริโภคได้ลดขั้นตอนปัญหา หรือความยุ่งยากนานาประการจากสินค้าหรือบริการในรูปแบบเดิม ๆ ไอโอที คือการผสมผสานคน สิ่งของ ข้อมูล และสถานที่ โดยที่เรียกองค์ประกอบเหล่านี้ว่า “Internet of Things” หรือโดยความหมายที่สมบูรณ์ ควรจะเป็น “Internet of Everything” ซึ่งไอโอทีที่กำลังได้รับความนิยมไปทั่วโลก รวมถึงประเทศไทยด้วยเช่นกัน หนึ่งในอุตสาหกรรมที่มีความตื่นตัว และมีการขับเคลื่อนค่อนข้างสูง คืออุตสาหกรรมด้านสื่ออินเทอร์เน็ตที่ กำลังปรับเปลี่ยนระบบกันยกใหญ่เพื่อให้ผสมผสานกับความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยี อาทิ กลุ่มเจ้าของสื่อสิ่งพิมพ์ และวิทยุกระจายเสียงรายใหญ่ ๆ ระดับโลกได้มีการปรับเปลี่ยนการนำเสนอเนื้อหา และการแพร่ภาพด้วยสื่อดิจิทัลที่สามารถแสดงภาพเคลื่อนไหว การนำเสนอข้อมูลด้วยความรวดเร็ว ฉับไว รวมถึงการนำเสนอแบบเรียลไทม์ การเติบโตของคอนเท้นท์ (Content) ของสื่ออินเทอร์เน็ต (Entertainment) ได้ถูกบริโภคบนรูปแบบดิจิทัล และอุปกรณ์โทรศัพท์มือถือ ซึ่งมีผลต่อการขยายตัวในอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเชื่อมระบบของไอโอทีด้วยเช่นกัน (นปภัช ลีมวารากุล, 2559) ด้านผลสำรวจของสำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (องค์การมหาชน) หรือ ETDA (เอ็ตด้า) ชี้ให้เห็นว่าในปี พ.ศ. 2559 คนไทยมีจำนวนชั่วโมงการใช้อินเทอร์เน็ตในภาพรวมผ่านอุปกรณ์เคลื่อนที่ และคอมพิวเตอร์ โดยเฉลี่ยอยู่ที่ 45.0 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ หรือคิดเป็นระยะเวลาการใช้งานเฉลี่ย 6.4 ชั่วโมงต่อวัน เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2558 ที่มีจำนวนชั่วโมงการใช้อินเทอร์เน็ตในภาพรวมผ่านอุปกรณ์เคลื่อนที่ และคอมพิวเตอร์ โดยเฉลี่ยอยู่ที่ 35.25 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ หรือคิดเป็นระยะเวลาการใช้งานเฉลี่ย 4.45 ชั่วโมงต่อวัน เมื่อทำการสำรวจด้านความถี่ในการใช้งานสื่อสังคมออนไลน์แต่ละประเภทที่มีจำนวนผู้ใช้งานมากที่สุดในประเทศไทยในปี พ.ศ. 2559 (ภาพที่ 1.1) พบว่า เฟซบุ๊ก (Facebook) เป็นสื่อสังคมออนไลน์ที่มีการใช้งานบ่อยที่สุดเป็นอันดับ 1 โดยมีสัดส่วนของผู้ใช้งานร้อยละ 84.2 รองลงมาคือ ไลน์ (Line) ร้อยละ 82.0 และยูทูป (YouTube) ร้อยละ 76.9 โดยกิจกรรมยอดนิยม 5 อันดับแรกที่ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตกระทำผ่านอุปกรณ์เคลื่อนที่ ได้แก่ การพูดคุยผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์ (Social Network) ร้อยละ 86.8 รองลงมา เป็นการดูวิดีโอผ่านยูทูป ร้อยละ 66.6 การอ่านหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ ร้อยละ 55.7 การค้นหาข้อมูล ร้อยละ 54.7 และการทำธุรกรรมทางการเงิน ร้อยละ 45.9 ตามลำดับ (“ผลสำรวจพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ต”, 2559) จะเห็นได้ว่าสื่อสังคมออนไลน์

โดยเฉพาะเฟซบุ๊กถือเป็นเครื่องมือที่ตอบสนองความต้องการของผู้ใช้งานที่หลากหลายอย่างมาก โดยเฉพาะในด้านการติดต่อสื่อสาร การมีปฏิสัมพันธ์และสนทนากันในกลุ่มเพื่อน ครอบครัว คนรู้จัก โดยเฟซบุ๊กยังได้พัฒนารูปแบบการใช้งานอื่น ๆ เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของผู้ใช้งาน ซึ่งทำให้ตัวเฟซบุ๊กมีความน่าสนใจและแตกต่างจากสื่อดั้งเดิม

ภาพที่ 1.1 สื่อสังคมออนไลน์ที่มีจำนวนผู้ใช้งานมากที่สุด. จาก ผลสำรวจพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตคนไทยปี 2559, โดย ETDA, 2559.

รูปแบบหนึ่งของเฟซบุ๊กซึ่งเป็นที่นิยมมากนั้นก็คือ เฟซบุ๊กแฟนเพจ (Facebook Fanpage) ถือเป็นเครือข่ายสังคมออนไลน์รูปแบบหนึ่งที่ทำให้ผู้ใช้สามารถติดต่อสื่อสาร และสามารถร่วมทำกิจกรรมกับผู้ใช้งานคนอื่น ๆ ได้ เช่น การเขียนข้อความสนทนา การบอกเล่าเรื่องราว การแจ้งข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับตราสินค้า การแสดงความคิดเห็นเรื่องที่น่าสนใจ โปสเตอร์รูปภาพ โพสต์คลิปวิดีโอ หรือการพูดคุยผ่านกระดานข้อความ (Wall) หรือกล่องข้อความ (Message) อีกทั้งยังเป็นพื้นที่สำหรับรวบรวมกลุ่มคนที่มีความคิด ความชอบเหมือน ๆ กันไว้ด้วยกัน หรือสามารถใช้เป็นช่องทางการสื่อสารการตลาดของสินค้าหรือบริการ เช่น การใช้เฟซบุ๊กแฟนเพจเพื่อเป็นช่องทางในการโฆษณาและประชาสัมพันธ์องค์การ เป็นต้น (ปานมุก บุญญพิเชษฐ, 2554) ซึ่งรูปแบบของเฟซบุ๊กแฟนเพจในปัจจุบันมีมากมายหลากหลายตามประเภทความสนใจของบุคคล อาทิ แฟนเพจสายไอทีที่เขียนเกี่ยวกับอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ เป็นพื้นที่ในการแลกเปลี่ยนข้อมูลเรื่องเกี่ยวกับเทคโนโลยี แฟนเพจเกี่ยวกับสุขภาพและความงามสำหรับเขียนเรื่องเกี่ยวกับการดูแลสุขภาพ ความสวยความงาม ผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพ แฟนเพจท่องเที่ยว ที่เขียนเกี่ยวกับการแนะนำสถานที่ท่องเที่ยว การท่องเที่ยวในรูปแบบต่าง ๆ หรือการแนะนำการท่องเที่ยวในราคาประหยัด เป็นต้น จากกระแสในปัจจุบันที่ผู้บริโภคนิยมสื่อสารผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์อย่างเฟซบุ๊กแฟนเพจมากขึ้น จึงทำให้

ผู้บริโภคมีแนวโน้มที่จะหันมาเปิดรับสื่อข่าวสารจากสื่อออนไลน์เฟซบุ๊กแฟนเพจมากกว่าสื่อกระแสหลักอย่างโทรทัศน์ วิทยุ หรือหนังสือพิมพ์ โดยจากสถิติของ บริษัท โธ โซเชียล จำกัด (Thoth Zocial Co.,Ltd.) ระบุว่า ในปี พ.ศ.2559 ประเทศไทยมี “เฟซบุ๊กแฟนเพจ” ราว 700,000 แฟนเพจรองรับการใช้งานของผู้ใช้เฟซบุ๊กในประเทศไทยราว 41 ล้านคน ซึ่งมากเป็นอันดับที่ 8 ของโลกและอันดับที่ 3 ของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (“เฟซบุ๊ก-ไลน์-ยูทูป-ฮิตสูงสุดติดลมบน”, 2559)

ในด้านอินเทอร์เน็ตเทรนด์เฟซบุ๊กแฟนเพจยังมีอีกบทบาทหนึ่งคือการมาใช้เป็นเครื่องมือในการให้ข้อมูลด้านความบันเทิง อาทิ แฟนเพจของบรรดาแฟนคลับนักแสดง แฟนเพจของละครที่ตั้งขึ้นมาเพื่อเป็นช่องทางให้คอละครได้มีพื้นที่สำหรับรวมกลุ่มกันทำกิจกรรมต่าง ๆ ไม่เว้นแม้กระทั่งในแวดวงการศึกษาภาพยนตร์ ที่ก่อนหน้านี้เมื่อภาพยนตร์มีกำหนดเข้าฉาย ผู้สร้างภาพยนตร์หรือตัวแทนผู้จัดจำหน่ายมักจะมีการปล่อยตัวอย่างภาพยนตร์ (Trailer) ออกมาเพื่อเรียกน้ำย่อยให้กับผู้ชม และบรรดาคอภาพยนตร์หรือแฟนหนังให้ได้ดูกันล่วงหน้า พร้อมกับการแนะนำตัวแสดงและพล็อตเรื่องคร่าว ๆ ของภาพยนตร์ ซึ่งบรรดาคอภาพยนตร์หรือผู้ที่ชื่นชอบความบันเทิงประเภทนี้ มักจะติดตามกันอย่างใกล้ชิดคิดว่าภาพยนตร์ภาคต่อ หรือนักแสดง ดาราที่ตนชื่นชอบ จะแสดงภาพยนตร์เรื่องอะไร คู่มุกกับค่าตัว หรือค่าบัตรชมภาพยนตร์ที่จะต้องเสียไปหรือไม่ ซึ่งในอดีตการติดตามข่าวสารของวงการนั้นต้องติดตามในช่องทางการสื่อสารต่าง ๆ อย่างช่องทางโทรทัศน์ นิตยสาร เฉพาะกลุ่มที่เกี่ยวกับหนัง อาทิ นิตยสารฟิล์มแม็กซ์ (Filmax) นิตยสารเอนเตอร์เทน (Entertain) นิตยสารสตาร์พิกส์ (Starpics) นิตยสารไบโอสโคป (Bioscope) เป็นต้น สื่อเฉพาะกลุ่มประเภทนี้ มักจะเจาะลึกนำเสนอเฉพาะข่าวสารของวงการภาพยนตร์ ที่นอกจากจะเป็นการแนะนำภาพยนตร์ก่อนที่จะเข้าฉายแล้ว ยังเป็นที่ระลึกรให้แฟนภาพยนตร์ซื้อหนังสือเหล่านั้นเก็บไว้สำหรับชื่นชมภาพยนตร์ที่ตนเองชื่นชอบได้อีกด้วย โดรนเนื้อหาในนิตยสารเฉพาะกลุ่มดังกล่าวยังมีวิเคราะห์ตัวละคร เกร็ดเล็กเกร็ดน้อยระหว่างการทำ หรือข่าวซุบซิบของบรรดานักแสดงภาพยนตร์ สก๊ิปสัมภาษณ์นักแสดง และที่ขาดไปเสียไม่ได้คือ คอลัมน์วิจารณ์และให้คะแนนภาพยนตร์ที่เข้าฉายไปแล้วจากกูรู หรือผู้เชี่ยวชาญที่ได้รับการยอมรับจากในแวดวงด้วย นอกจากช่องทางนิตยสารแล้ว ในสื่อกระแสหลักอย่างโทรทัศน์ มักจะมีรายการประเภทแนะนำและวิจารณ์ภาพยนตร์เช่นกัน อาทิ เฮนรี ทราน ซึ่งมีรายการเกี่ยวกับการแนะนำและวิจารณ์ภาพยนตร์ในปี 2559 จำนวนถึง 4 รายการ คือ รายการMovie Guru ทางช่อง 3SD รายการM-Showbiz ทางช่องเนชั่นทีวี รายการM-cut ทางช่อง 9MCOT HD และรายการCelluloid ทางช่องอมรินทร์ทีวี หรือ ภัณย์ จิตธารารักษ์ หรือ กัน Gossip Gun ที่มีรายการเกี่ยวกับการแนะนำและวิจารณ์ภาพยนตร์ในปี 2559 คือ รายการคอหนังข้างถนน ทางช่อง GMM25 เป็นต้น ในขณะที่เดียวกันบนโลกออนไลน์ก็มีการแนะนำและวิจารณ์ภาพยนตร์ในรูปแบบที่คล้ายกันมาอย่างยาวนาน อาทิ เว็บไซต์พันทิป (www. pantip.com) หรือเว็บบล็อก (Weblog) ต่าง ๆ ซึ่งเว็บไซต์ชื่อดังทั้งสองต่างก็ได้รับการยอมรับว่าเป็นเว็บไซต์ที่มีการให้

คะแนนภาพยนตร์ และมีกูรูหนังที่ได้รับการยอมรับเกิดขึ้นมากมาย ซึ่งการแสดงความคิดเห็นหรือ การวิจารณ์ภาพยนตร์ในเว็บไซต์พันทิป มีข้อความกำกับไว้ในการแสดงความคิดเห็นถึงการเปิดเผยเนื้อหาหลักของภาพยนตร์หรือการห้ามสปอยล์ (Spoil) เพื่อไม่ให้เสียรสชาติของผู้อ่านที่ยังไม่ได้รับชมภาพยนตร์ ซึ่งเว็บไซต์พันทิป และเว็บบล็อกนั้นถือเป็นจุดกำเนิดของการวิจารณ์ภาพยนตร์บนสื่อสังคมออนไลน์

รูปแบบของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์บนเว็บไซต์เฟซบุ๊ก มีวัตถุประสงค์ตั้งขึ้นเพื่อเป็นพื้นที่ในการเผยแพร่เรื่องราวเกี่ยวกับภาพยนตร์ การแนะนำภาพยนตร์ วิจารณ์ภาพยนตร์ ให้คะแนน และเปิดโอกาสให้สาธารณะชนเข้ามารับทราบเกี่ยวกับเรื่องราวของภาพยนตร์ และเป็นพื้นที่ในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างผู้ชมภาพยนตร์ ซึ่งการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันนี้จะป็นข้อมูลในการช่วยพิจารณาและเป็นประโยชน์ต่อการตัดสินใจไปชมภาพยนตร์ของผู้ชมหรือผู้ติดตาม อีกทั้งเฟซบุ๊กยังเป็นสื่อสังคมออนไลน์ที่สามารถเข้าถึงผู้คนได้ง่ายทำให้บทบาทของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์มีอิทธิพลอย่างมากในสังคมไทย อันจะเห็นได้จากตัวอย่างของภาพยนตร์ “ปาด 888 แรงทะลุนรก” ที่กระแสการวิจารณ์จากแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์บนสื่อสังคมออนไลน์สะท้อนไปถึงสื่อกระแสหลัก โดยเว็บไซต์ข่าวไทยรัฐออนไลน์ (www.thairath.co.th) ได้นำเสนอข่าวผู้กำกับภาพยนตร์ “พชร อานนท์” ตอบโต้เพจวิจารณ์ภาพยนตร์ที่ได้วิจารณ์ภาพยนตร์ที่ตนกำกับอย่างหนักหน่วงว่า “คำพูดที่ออกจากปากหมาไม่เคยทำให้ราชสีห์ต้องสะเทือน” และ “ดูหนังอย่าฟังคำวิจารณ์เอาความคิดและสมองตัวเองเป็นหลัก อย่าให้ใครต้องมาจูงจมูกเราไปดู เราดูแล้วมีความสุขเราไปสมองคนเราไม่เท่ากัน คิดไม่เหมือนกันแน่นอน อย่าให้ไอ้คนที่มันชอบด่าชาวบ้านมาจูงจมูกเรา เราเป็นคน” ซึ่งเว็บไซต์ไทยรัฐออนไลน์รายงานต่อไปอีกว่า สำหรับกระแสรายได้ภาพยนตร์ดังกล่าว พชร อานนท์ ได้โพสต์อัปเดตอินสตาแกรมตนเองว่า “เปิดตัววันแรกรายได้ 10 ล้าน รายได้เฉพาะในเครือเมเจอร์ทั่วประเทศ ไม่รวมเครือ เอส เอฟ และอื่น ๆ ส่วนที่กทม. 4.5 ล้าน ไม่รวมเชียงใหม่ ขอบคุณทุกกำลังใจหนังอะไรยิ่งด่ายิ่งแรง” (ภาพที่ 1.2) (“พชร อานนท์ ลั่น อย่าให้ใครจูงจมูก หลังกระแส ปาด 888 ถูกแอนตี้สนั่นเน็ต”, 2559) แฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์จึงมีอิทธิพลอย่างมากต่อการทำให้ภาพยนตร์เรื่องใดเรื่องหนึ่งเกิดเป็นกระแสนิยม หรือเกิดความน่าสนใจแก่ผู้คนทั่วไป ซึ่งตัวเลขของผู้ติดตามจะเป็นตัวบ่งบอกกระแสนิยมของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ได้ ดังนั้นการที่แฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์จะสามารถครองใจผู้ติดตามให้ติดตามแฟนเพจของตนเอง และมีผู้ติดตามใหม่ ๆ กตติดตามเพิ่มขึ้นนั้น จะต้องมีหลักในการสร้างเนื้อหาที่น่าสนใจรวมถึงมีรูปแบบการนำเสนอที่ดึงดูดน่าติดตาม และต้องสามารถตอบสนองต่อความต้องการของสมาชิกผู้ติดตามซึ่งเป็นผู้รับสารกลุ่มเป้าหมายได้

ภาพที่ 1.2 ภาพจากอินสตราแกรม “พอร์ อานนท์”. จาก 'พอร์ อานนท์' ลัน อย่าให้ใครจุกจุก, โดยเว็บไซต์ไทยรัฐออนไลน์, 2559.

อีกกรณีหนึ่งซึ่งชี้ให้เห็นบทบาทของเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ที่มีต่อวงการภาพยนตร์ในประเทศไทย คือข่าวของการให้คะแนนของเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ดัง 2 เพจ คือเพจหนังโปรดของข้าพเจ้าและเพจอวยไส้แตกแหกไส้ฉีก เว็บไซต์เพชรมาया (www.petmaya.com) ที่นำเสนอถึงการให้คะแนนภาพยนตร์เรื่อง Fast&Furious 7 โดยเพจหนังโปรดของข้าพเจ้าให้คะแนน 1เต็ม10 เพจหนังโปรดของข้าพเจ้าให้คะแนน 10เต็ม10 และการวิจารณ์ภาพยนตร์ที่แตกต่างกันราวฟ้ากับเหว (ดังภาพที่ 1.3) ซึ่งทำให้เกิดการไล่เลขของคอภาพยนตร์ที่กำลังจะตัดสินใจซื้อบัตรชมภาพยนตร์เรื่อง Fast&Furious 7ซึ่งเมื่อบทวิจารณ์ภาพยนตร์ดังกล่าวได้เผยแพร่ไปในสื่อสังคมออนไลน์ก็กลายเป็นกระแสให้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์ภาพยนตร์เรื่องดังกล่าวในสังคมเป็นวงกว้าง ก่อให้เกิดข้อสงสัยว่าเหตุใดภาพยนตร์เรื่องเดียวกัน แต่กลับมีการวิจารณ์ในมุมมองที่แตกต่างกันอย่างมา ทั้งที่การวิจารณ์ภาพยนตร์ของทั้งสองแฟนเพจที่มีผู้ติดตามมากมาย การตัดสินใจว่าดีหรือไม่ดีนั้นเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ควรมีบรรทัดฐานที่ไม่แตกต่างกันมากนัก แต่ก็ไม่มีกฎเกณฑ์ใด ๆ ที่ตายตัว ซึ่งบทบาทการตัดสินใจตัดสินภาพยนตร์รวมถึงลีลาในการวิจารณ์ของแต่ละแฟนเพจที่มีความแตกต่างกันนั้นเองที่ถือเป็นเสน่ห์ที่สามารถดึงดูดใจผู้ติดตาม ซึ่งบทบาทนี้เองเป็นสิ่งที่ผู้ศึกษาต้องการที่จะค้นหาในดับทวิวิจารณ์ภาพยนตร์ โดยทำการวิเคราะห์วิธีการจัดเนื้อหาสาระ และรูปแบบของการนำเสนอสารในแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์

ภาพที่ 1.3 การให้คะแนนของเพจวิจารณ์ภาพยนตร์. จาก แฟนFast7มีนเมื่อเพจวิจารณ์หนังดัง, โดยเว็บไซต์เพชรมาายาตอทคอม, 2558.

จากที่มาและความสำคัญดังกล่าวข้างต้น ผู้ศึกษามีความสนใจศึกษาถึงการที่แฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์มีการจัดสรรอย่างไร โดยมุ่งประเด็นเรื่องวิธีการจัดเนื้อหาสาระ และรูปแบบการนำเสนอสาร เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้รับสารกลุ่มเป้าหมายที่เป็นผู้ติดตามแฟนเพจ ซึ่งผลการวิจัยที่ได้รับสามารถนำมาใช้เป็นองค์ความรู้ในการต่อยอดพัฒนาการสร้างสรรคเนื้อหาสาระ และรูปแบบการนำเสนอสาร หรือเป็นแหล่งอ้างอิงข้อมูลและแนวทางสำหรับผู้สนใจจะศึกษาเกี่ยวกับหัวข้อดังกล่าวต่อไปในอนาคต

1.2 ปัญหาการศึกษา

1.2.1 แฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์มีวิธีการจัดเนื้อหาสาระอย่างไรเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้รับสารกลุ่มเป้าหมาย

1.2.2 แฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์มีรูปแบบการนำเสนออย่างไรเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้รับสารกลุ่มเป้าหมาย

1.3 วัตถุประสงค์การศึกษา

1.3.1 เพื่อศึกษาวิธีการจัดเนื้อหาสาระของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์

1.3.2 เพื่อศึกษารูปแบบการนำเสนอสารของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์

1.4 ขอบเขตการศึกษา

การศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษามุ่งเน้นศึกษาเกี่ยวกับวิธีการจัดเนื้อหาสาระ และรูปแบบการนำเสนอสารของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ โดยทำการศึกษาจากบทวิจารณ์ภาพยนตร์ของแฟนเพจบนสื่อสังคมออนไลน์เฟซบุ๊กที่มีจำนวนผู้ติดตามมากที่สุด 5 อันดับแรก คือ เพจหนังโปรดของข้าพเจ้า เพจนักเลงโรงหนัง เพจอวยไส้แตกแหกไส้ฉีก เพจหนังเรื่องนี้โคตรดูแล้ว และ เพจทำเรื่องเล่นให้เป็นเรื่องใหญ่ เท่านั้น โดยผู้ศึกษาได้คัดเลือกศึกษาเฉพาะตัวบทวิจารณ์ภาพยนตร์ที่ทั้ง 5 เพจได้นำเสนอตรงกัน เป็นจำนวนทั้งสิ้น 10 เรื่อง ซึ่งทั้งหมดเป็นภาพยนตร์ที่เข้าฉายในประเทศไทยในช่วงระหว่างวันที่ 1 มกราคม – 31 มีนาคม 2560

1.5 นิยามศัพท์

1.5.1 การจัดส่งสาร หมายถึง สารที่ถูกจัดเตรียมมาอย่างดี ซึ่งผู้ส่งสารได้ให้ความพิถีพิถันในการจัดส่งเพื่อให้สารนั้นสามารถดึงดูดความสนใจของผู้รับสาร และสามารถทำให้สารนั้นมีคุณสมบัติในการสื่อสารได้ และมีประสิทธิภาพต่อผู้รับสารตามความต้องการของผู้ส่งสาร ประกอบไปด้วย วิธีการจัดเนื้อหาสาระ และรูปแบบการนำเสนอสาร

1.5.2 วิธีการจัดเนื้อหาสาระ หมายถึง องค์ประกอบภายในตัวของสารที่แฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ต้องการสื่อความหมายให้แก่ผู้รับสาร โดยพิจารณาจากหลักเกณฑ์ตามทฤษฎีการวิจารณ์ภาพยนตร์ แนวรูปแบบนิยม ซึ่งประกอบไปด้วย ประเภทภาพยนตร์ การบอกเล่าเนื้อหาโดยรวมของภาพยนตร์ ผู้เล่าเรื่องในภาพยนตร์ การจัดลำดับในภาพยนตร์ การใช้เทคนิคภาพยนตร์ (ขนาดภาพ มุมกล้อง การจัดแสงและการใช้สี การเคลื่อนไหวกล้อง มีส ออง แสง การตัดต่อ และการใช้เสียง)

1.5.3 รูปแบบการนำเสนอสาร หมายถึง องค์ประกอบที่แฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ต้องการนำเสนอไปยังผู้รับสาร โดยพิจารณาจากองค์ประกอบการนำเสนอในตัวบทวิจารณ์ภาพยนตร์ โดยพิจารณาจากหลักเกณฑ์ตามแนวคิดโครงสร้างการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ ซึ่งประกอบไปด้วย แก่นเรื่อง โครงเรื่อง ความขัดแย้ง ตัวละคร ฉากท้องเรื่อง สัญลักษณ์พิเศษ มุมมองในการเล่าเรื่อง

1.5.4 ผู้รับสาร หมายถึง ในที่นี้หมายถึง ผู้ใช้บริการสื่อสังคมออนไลน์เว็บไซต์เฟซบุ๊ก ที่มีความสนใจ เข้ามาอ่านหรือกดติดตามการวิจารณ์ภาพยนตร์ของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ทั้ง 5 เพจคือ เพจหนังโปรดของข้าพเจ้า เพจนักเลงโรงหนัง เพจอวยไส้แตกแหกไส้ฉีก เพจหนังเรื่องนี้โคตรดูแล้ว และเพจทำเรื่องเล่นให้เป็นเรื่องใหญ่

1.5.5 แพนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ หมายถึง พื้นที่ที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อที่จะแสดงข้อมูล แลกเปลี่ยนความคิดเห็น เผยแพร่เรื่องราวต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับภาพยนตร์ เพื่อเป็นการแนะนำภาพยนตร์ ประชาสัมพันธ์ข่าวสาร วิจารณ์ และการให้คะแนน โดยผู้คนทั่วไปสามารถมองเห็น หรือเข้ามาแสดงความคิดเห็นได้อย่างเป็นสาธารณะบนเว็บไซต์สื่อสังคมออนไลน์เฟซบุ๊ก (www.facebook.com)

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 ผลการศึกษาสามารถทราบถึงวิธีการจัดเนื้อหาสาร และรูปแบบการนำเสนอสาร ที่สอดคล้องกับความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งเป็นประโยชน์และเป็นแนวทางต่อผู้ที่สนใจในวิชาชีพนักวิจารณ์ นักโฆษณา นักประชาสัมพันธ์ หรือด้านอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

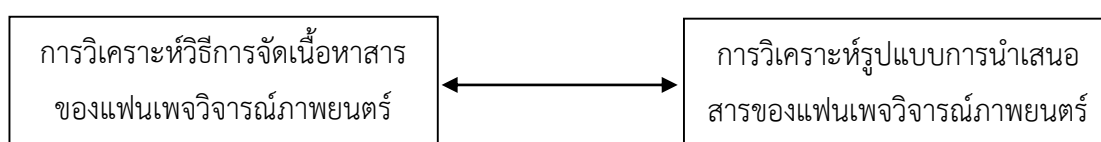
1.6.2 ผลการศึกษาทำให้ทราบเกี่ยวกับรายละเอียดของวิธีการจัดเนื้อหาสาร และรูปแบบการนำเสนอสารที่ปรากฏอยู่ในสื่อสังคมออนไลน์ โดยเฉพาะแพนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ที่เป็นแรงผลักดันหนึ่งที่ทำให้ภาพยนตร์เรื่องหนึ่งประสบความสำเร็จได้

1.6.3 ความรู้ที่ได้รับจากผลการศึกษาสามารถใช้เป็นแนวทางในการนำไปต่อยอด พัฒนาด้านการผลิตเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับงานเขียนด้านอื่น ๆ ให้มีความเหมาะสม และสามารถนำไปใช้เป็นองค์ความรู้เพื่อการพัฒนาารูปแบบการนำเสนอที่หลากหลายได้

1.6.4 ผลการศึกษาที่ได้รับสามารถนำไปใช้สำหรับการศึกษา และพัฒนาเรื่องการผลิตผลงานภาพยนตร์ และการวิจารณ์ภาพยนตร์ เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้รับสารหรือผู้บริโภคในยุคปัจจุบัน

1.7 กรอบแนวคิดการศึกษา

จากคำถามนำการศึกษา วัตถุประสงค์การศึกษา ตลอดจนการทบทวนแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้ศึกษาได้สร้างกรอบแนวคิดการศึกษาหัวข้อ "การจัดสารของแพนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์" ไว้ดังนี้

ภาพที่ 1.4 กรอบแนวคิดการศึกษา

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง "การจัดสรรของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์" ผู้ศึกษาได้นำแนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาประกอบการศึกษาวิจัยดังนี้

- 2.1 ทฤษฎีการวิจารณ์ภาพยนตร์
- 2.2 แนวคิดโครงสร้างการเล่าเรื่องในภาพยนตร์
- 2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 ทฤษฎีการวิจารณ์ภาพยนตร์

คำว่าวิจารณ์ หรือ Criticism นั้น มีความหมายว่าเป็น “การตัดสิน” และ “ความล้ำเลิศ” ของศิลปะ (เรตฟอร์ด และ มิโนก อ้างถึงใน เคลย์ตัน และ เครเวน, 2011, น. 24) ขณะที่ โนเอล โคเอล กล่าวว่า การประเมินคุณค่า คือรากฐานของการวิจารณ์ (อ้างถึงใน เคลย์ตัน และ เครเวน, 2011, น. 24)

ไอรา ครอกโนเบิร์ก (1997, น. 135) กล่าวว่า การวิจารณ์ภาพยนตร์ (Film Criticism) หมายถึง ข้อเขียนใด ๆ ที่มีการวิเคราะห์และตัดสินภาพยนตร์เรื่องหนึ่ง ๆ หรือหลายเรื่องรวมกัน โดยมีความแตกต่างจากบทแนะนำ หรือ film review กับบทวิจารณ์ภาพยนตร์ โดยบทแนะนำหมายถึง การเขียนที่พรรณนาและตัดสินภาพยนตร์ใหม่เพียงเรื่องเดียว เพื่อแนะนำให้สาธารณชนรู้ว่า ภาพยนตร์เรื่องนั้นสมควรได้รับคำชมหรือไม่ ขณะที่บทวิจารณ์ภาพยนตร์ เป็นการวิเคราะห์ภาพยนตร์อย่างละเอียด และเข้มข้นสำหรับผู้อ่านที่มีความสนใจในภาพยนตร์มากกว่าชั่วครู่ชั่วยาม

คุซัน และ เวสเวลล์ (2012, น. 161-162) ได้ขยายนิยามไปอีกว่า การวิจารณ์ภาพยนตร์ หมายถึง การเขียนหลายลักษณะ ตั้งแต่บทนำ (Review) ของภาพยนตร์ใหม่ไปจนถึงงานเขียนเชิงวิชาการ การวิจารณ์ภาพยนตร์เป็นกิจกรรมที่แตกต่างจากการแนะนำภาพยนตร์หรือบทแนะนำภาพยนตร์ ซึ่งเป็นการเขียนหลังการชมภาพยนตร์ เป็นการช่วยแนะนำผู้อ่านว่าควรจะไปชมภาพยนตร์เรื่องนั้นหรือไม่ บทแนะนำไม่ควรจะบอกรายละเอียดของพล็อตเรื่องโดยเฉพาะตอนจบ ซึ่งเป็นที่เข้าใจในกลุ่มผู้เล่นอินเทอร์เน็ตว่าเป็นการสปอยล์

บทวิจารณ์เป็นการแจ้งข้อโต้แย้งที่เกิดขึ้นอย่างมีนัยหรือไม่มีนัยด้วยการอาศัยข้อเขียนสนับสนุนต่าง ๆ มีการใช้ภาษาที่แสดงความรู้สึกหลังการชมภาพยนตร์เรื่องหนึ่ง ๆ เพื่อสร้างความบันเทิงใจและเข้าถึงผู้ชม สามารถเกิดอภิวินัยได้ มีความแตกต่างจากบทแนะนำในเรื่องความรู้ และระดับการเรียนรู้ของผู้วิจารณ์ การวิจารณ์ภาพยนตร์จะใช้มุมมองแตกต่างกันไป ตั้งแต่มุมมอง

อรรถวิสัย มุมมองเชิงทฤษฎี มุมมองเชิงประวัติศาสตร์ หรือมุมมองเชิงสหสาขา ฯลฯ ทั้งนี้รูปแบบของการวิจารณ์ภาพยนตร์ที่มีความพยายามในการตัดแยกอรรถวิสัยของผู้วิจารณ์ออกไปอย่างสิ้นเชิง โดยผู้เขียนวางตัวอย่างเป็นกลางจะเป็นข้อเขียนเชิงวิชาการ (Academic Writing) เสียมากกว่า

จากการแบ่งระดับของวิจารณ์ภาพยนตร์ออกเป็นระดับต่าง ๆ ตามมุมมองในเชิงอรรถวิสัยของผู้เขียนตั้งข้างต้นแล้ว ยังมีการแบ่งลักษณะของการวิจารณ์ภาพยนตร์โดยใช้คำเรียกที่แตกต่างกันออกไป อาทิ ข้อเขียนที่ได้รับการตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ นิตยสาร หรือวารสารทั่วไปนั้น มีผู้ให้นิยามว่าปริทัศน์ (Review) ขณะที่การวิจารณ์ภาพยนตร์ (Film Criticism) มักจะเป็นรูปแบบงานเขียนในเชิงวิชาการ ซึ่งมักจะได้รับการตีพิมพ์ในวารสารทางวิชาการเสียมากกว่า อย่างไรก็ตามในความเป็นจริงในทางปฏิบัตินั้น เมื่อเอ่ยถึงการวิจารณ์ นักวิจารณ์ และบทวิจารณ์แล้ว มักจะหมายถึงผู้ที่มีงานตีพิมพ์หรืองานเขียนที่ปรากฏต่อผู้อ่านตามสื่อต่าง ๆ ทั่วไป ไม่ว่าจะเป็น โทรทัศน์ นิตยสาร นิตยสารเฉพาะกิจ อินเทอร์เน็ต หรือสื่อสังคมออนไลน์ ทั้งนี้ข้อเขียนนั้นอาจจะเป็นการแนะนำหรือให้ข้อมูลอย่างง่าย ๆ ที่เรียกว่าปริทัศน์หรือมีการวิพากษ์วิจารณ์อย่างจริงจังตามนิตยสารภาพยนตร์เป็นหลัก ส่วนข้อเขียนทางวิชาการมักถูกเรียกว่าความเรียงเสียมากกว่า และผู้เขียนความเรียงเหล่านั้นมักถูกเรียกว่านักวิชาการ

ไอร่า ครอกโนเบิร์ก (1997, น. 135, น. 142) ยังได้ชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างในความหมายของคำสองคำนี้ กล่าวคือ การวิจารณ์ภาพยนตร์เป็นงานเขียนที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์และการตัดสินภาพยนตร์เรื่องหนึ่งหรือหลายเรื่อง จะวิเคราะห์ภาพยนตร์อย่างจริงจังสำหรับผู้อ่านที่ไม่ได้ต้องการชมภาพยนตร์เพื่อความเพลิดเพลินเท่านั้น การวิจารณ์ภาพยนตร์จะเกี่ยวข้องกับภาพยนตร์เฉพาะเรื่อง แต่ขณะที่งานเขียนเชิงวิชาการมักจะเน้นความสำคัญของแนวคิดที่พบเห็นในภาพยนตร์เรื่องหนึ่ง ๆ หรือหลายเรื่องมากกว่า โดยความแตกต่างอีกอย่างหนึ่งคือ การวิจารณ์ภาพยนตร์สามารถสอดแทรกความนิยมชมชอบส่วนตัวของผู้เขียนที่มีต่อภาพยนตร์เรื่องหนึ่ง ๆ ขณะที่การเขียนข้อเขียนภาพยนตร์ในรูปแบบเชิงวิชาการนั้นมักจะเป็นไปในลักษณะของการวิเคราะห์ เป็นการโต้แย้งทางทฤษฎีด้านภาพยนตร์ โดยมักมีการยกตัวอย่างจากภาพยนตร์เรื่องอื่น ๆ ประกอบอีกด้วย

จากการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับการวิจารณ์ภาพยนตร์ข้างต้นผู้ศึกษาได้เห็นบรรยากาศโดยรวมของงานวิจารณ์ภาพยนตร์ และยังสามารถสรุปได้ว่าการวิจารณ์ภาพยนตร์คือเป็นการประเมินคุณค่าของภาพยนตร์เรื่องหนึ่ง ๆ โดยที่ผู้เขียนอาจจะสอดแทรกอรรถวิสัยหรือความนิยมชมชอบส่วนตัวของตนต่อภาพยนตร์เรื่องนั้น งานวิจารณ์ภาพยนตร์จะรวมทั้งงานปริทัศน์หรือการแสดงความคิดเห็นของตัวผู้วิจารณ์ต่อภาพยนตร์ การแสดงความรู้สึก ระบบการให้คะแนน การให้ดาวหรือความนิยมชอบ ไม่ชอบ ไปถึงงานเขียนที่มีลักษณะจริงจังที่นิยมตีพิมพ์ในนิตยสารเฉพาะด้าน อาทิ นิตยสาร

เกี่ยวกับแวดวงภาพยนตร์ ซึ่งแตกต่างจากงานเขียนที่เป็นข้อเขียนเชิงวิชาการ ซึ่งส่วนใหญ่มักจะมี การถกเถียงในเรื่องของแนวคิด และทฤษฎีมากกว่าในเรื่องของการประเมินคุณค่าภาพยนตร์

ประเภทของการวิจารณ์ภาพยนตร์

เจตนา นาควิษระ และคณะ (2548, น. 79-81) กล่าวว่า การวิจารณ์ภาพยนตร์คือ การประเมินคุณค่าของภาพยนตร์ทั้งต่อตัวงาน ตัวผู้สร้างและผู้เสพให้สาธารณชนได้เข้าใจศิลปะ ภาพยนตร์ตามวาทกรรมของวัฒนธรรมแห่งการวิจารณ์ เพื่อสร้างสรรค์และจรรโลงภาพยนตร์ให้เกิด การยกระดับการพัฒนาของการขับเคลื่อนทางปัญญา โดยผู้วิจารณ์พึงต้องมีภูมิความรู้เพื่อการวิจารณ์ ภาพยนตร์ตามแนวทางใดแนวทางหนึ่งที่ต้นสนัดชัดเจน ซึ่งทั่วไปมี 2 แนวทางใหญ่ได้แก่ แนวรูปแบบนิยม (Textual หรือ Formal Criticism) และการวิจารณ์แนวอิงบริบท (Contextual Criticism)

การวิจารณ์แนวรูปแบบนิยม เป็นการวิจารณ์ที่มองจากลักษณะทางรูปแบบหรือเทคนิค ขององค์ประกอบต่าง ๆ ในสื่อภาพยนตร์หนึ่ง ๆ โดยลักษณะของการวิเคราะห์นั้นอาจเป็นรูปแบบ หรือเทคนิคประเภทใดประเภทหนึ่ง เช่น การตัดต่อ มุมกล้อง หรืออื่น ๆ รวมทั้งความสัมพันธ์ระหว่าง รูปแบบหลายอย่างรวมกัน จุดประสงค์สูงสุดก็เพื่อค้นหาว่าผู้สร้างต้องการสื่อความหมายอะไร และ ผ่านกระบวนการนำเสนอในลักษณะใด ซึ่งผู้ที่ทำการวิจารณ์ด้วยแนวรูปแบบนิยมต้องมีความเข้าใจใน เรื่องของความหมายและจุดประสงค์ของการใช้เทคนิคภาพยนตร์แต่ละประเภท ซึ่งมีจุดมุ่งหมายใน การนำเสนอที่แตกต่างกัน

การวิจารณ์แนวอิงบริบท เป็นการวิจารณ์ภาพยนตร์โดยเชื่อมโยงกับบริบทที่ใหญ่ขึ้น และรายล้อมภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ เช่น สภาพสังคม การเมือง เศรษฐกิจ หรือวัฒนธรรม เป็นต้น การวิจารณ์ภาพยนตร์แนวอ้างอิงบริบทครอบคลุมการวิจารณ์แนวย่อย ๆ หลายแนว อาทิ การวิจารณ์ แนวสตรีนิยม (Feminist Criticism) การวิจารณ์แนวมาร์กซิสต์ (Marxist Criticism) และการวิจารณ์ แนวสังคมวิทยา (Sociological Criticism) การวิจารณ์แนววัฒนธรรม (Cultural Criticism) การวิจารณ์แนวการเมือง (Political Criticism) ฯลฯ โดยการวิจารณ์แต่ละแนวมีลักษณะคาบเกี่ยวกัน ไม่ได้มีการแยกออกจากกันอย่างเด็ดขาด

แนวทางทั้ง 2 รูปแบบ มีความแตกต่างอย่างเห็นได้ชัด โดยแอนดรู ซาร์ริส (อ้างถึงใน บิลล์ นิคอลส์, 1976, น. 5) นักวิจารณ์ภาพยนตร์ เจ้าของรางวัลพูลิตเซอร์ ประเภทงานนิพนธ์ข่าว ได้อธิบายว่า นักวิจารณ์ภาพยนตร์แนวอิงบริบทอาจได้รับการเรียกขานอีกชื่อหนึ่งว่า “นักวิจารณ์ป่า” (Forest Critics) หมายถึงเป็นนักวิจารณ์ที่มองภาพป่าโดยรวม โดยดูว่าป่านั้นประกอบไปด้วยต้นไม้ อะไรบ้าง และเชื่อมโยงกับสภาพของป่าว่ามีคุณลักษณะอย่างไรที่ทำให้มีต้นไม้ประเภทต่าง ๆ เกิดขึ้น ในเชิงภาพยนตร์ก็จะดูว่า ภาพยนตร์เรื่องหนึ่ง ๆ มีเนื้อหาอย่างไร เชื่อมโยงกับสังคมรอบตัวอย่างไร มี

บริบททางสังคมอะไรที่ส่งผลให้เกิดการสร้างภาพยนตร์แบบนั้นค่อนข้างมาก ตัวอย่างเช่น ในช่วงประมาณปี พ.ศ. 2513-2525 มีการผลิตภาพยนตร์ไทยในเชิงสะท้อนปัญหาสังคมออกสู่สังคมมากมาย ไม่ว่าจะเป็นงานในช่วงแรกของ มจ. ชาตรีเฉลิม ยุคล ได้แก่ เขาชื่อกานต์ (2516) เทพธิดาโรงแรม (2517) มือปืน (2526) ทองพูนโคกโพ ราษฎรเต็มขั้น (2520) ประชาชนนอก (2523) ของมานพ อุดมเดช ครูบ้านนอก (2521) ของสุรสีห์ ผดรรณ เป็นต้น สาเหตุที่มีภาพยนตร์แนวนี้ออกมาเป็นจำนวนมากเพราะตรงกับยุคแสวงหาของหนุ่มสาวไทย อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากเหตุการณ์ 14 ตุลาคม 2516 และ 6 ตุลาคม 2519 ส่วนนักวิจารณ์แนวรูปแบบนิยมอาจขนานนามว่า นักวิจารณ์ต้นไม้ (Tree Critics) หมายถึงเป็นการวิจารณ์ที่ดูองค์ประกอบของต้นไม้แต่ละต้นว่าประกอบไปด้วย ราก กิ่ง ก้าน ใบ รวมไปถึงการมองไปว่าผู้ปลูกนั้นมีเอกลักษณ์อย่างไรในการเลือกต้นไม้ที่จะนำมาปลูก มีวิธีการดูแลอย่างไร ถ้าเป็นงานภาพยนตร์ก็จะดูว่าภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ มีรูปแบบการนำเสนออย่างไร จนเป็นเอกลักษณ์ของผู้กำกับคนนั้น

จากประเภทของการวิจารณ์ภาพยนตร์แนวรูปแบบนิยมและแนวอิงบริบท ทิม บายวอเตอร์ และโรมัส ซ็อบแซ็ค (1989) ได้นำมาแบ่งรายละเอียดแยกย่อยออกไปอีก 3 รูปแบบ คือ การวิจารณ์แนวรูปแบบนิยม การวิจารณ์แนวรูปแบบนิยมผสมผสานกับแนวอิงบริบท และการวิจารณ์แนวอิงบริบท ดังนี้ 1. การวิจารณ์แนวรูปแบบนิยม สามารถแบ่งออกเป็น การวิจารณ์แนววารสารศาสตร์ (Journalistic Approach) ตัวอย่างการวิจารณ์ภาพยนตร์แนวนี้เป็นที่รู้จักกันทั่วไปที่เรียกกันว่า งานปริทัศน์ คือหมายถึงข้อเขียนที่มีลักษณะให้ข้อมูลแก่ผู้อ่านในสังคมที่คนส่วนใหญ่ยังไม่ได้ชมภาพยนตร์ ด้วยเหตุนี้ลักษณะงานเขียนจะเป็นไปอย่างกว้าง ๆ เช่น รายชื่อผู้แสดงและทีมงาน ส่วนใหญ่การเขียนปริทัศน์จะปรากฏในหนังสือพิมพ์รายวันและนิตยสารทั่วไป และการวิจารณ์แนวมนุษยนิยม (Humanist Approach) เป็นการวิจารณ์ที่ใช้ประสบการณ์และความรู้สึกส่วนบุคคลที่มีต่อภาพยนตร์เรื่องหนึ่ง งานประเภทนี้ส่วนใหญ่มักเริ่มต้นด้วยการเล่าประสบการณ์ส่วนตัวของผู้เขียนก่อนที่จะถ่ายทอดให้ผู้อื่น 2. การวิจารณ์แนวรูปแบบนิยมผสมผสานกับแนวอิงบริบท สามารถแบ่งออกเป็น การวิจารณ์แนวอิงผู้กำกับ (Auteur Approach) เป็นทฤษฎีที่การวิจารณ์ให้น้ำหนักความสำคัญไปที่ตัวผู้กำกับภาพยนตร์ซึ่งถือว่าเป็นเจ้าของผลงานภาพยนตร์อย่างสมบูรณ์ และการวิจารณ์แนวตระกูลนิยม (Genre Approach) เน้นการวิจารณ์ในลักษณะที่เรียกว่าการเปรียบเทียบตระกูลของภาพยนตร์ โดยผู้วิจารณ์จะต้องมีความรู้หรือประสบการณ์ หรือความสนใจต่อเรื่องของตระกูลภาพยนตร์ โดยทำการพิจารณา วิเคราะห์ หาความเชื่อมโยงอย่างเจาะลึก หรือทำการศึกษาโดยการทำการเปรียบเทียบภาพยนตร์ในตระกูลเดียวกับหรือตระกูลอื่น ๆ ที่สามารถเชื่อมโยงกันได้ นอกจากนั้นแล้วยังมีมิติที่ต้องพิจารณาอีก 2 มิติ คือ มิติที่หนึ่ง การศึกษาวิเคราะห์ตระกูลในแง่ประวัติศาสตร์และการพัฒนาของตระกูล ให้ความใส่ใจต่อองค์ประกอบต่าง ๆ ของตระกูล เช่น เรื่อง ตัวละคร ฉาก เหตุการณ์ เป็นต้น มิติที่สอง การศึกษาวิเคราะห์ตระกูลในฐานะที่

เป็นผลผลิตทางสังคมและวัฒนธรรม หรืออาจเรียกได้ว่าเป็นการศึกษาบทบาทหน้าที่ทางสังคมของ ภาพยนตร์ตระกูลหนึ่ง 3. การวิจารณ์แนวอิงบริบท สามารถแบ่งออกเป็น การวิจารณ์แนวสังคมวิทยา (Social Science Approach) เป็นการวิจารณ์โดยใช้มุมมองเชื่อมกับสภาพสังคม มีความหมาย ค่อนข้างกว้าง โดยทั่วไปการวิจารณ์แนวนี้มีลักษณะการมองแบ่งได้ดังนี้ ดูว่าผลกระทบของภาพยนตร์ ที่มีต่อพฤติกรรมและทัศนคติของผู้ชม ภาพยนตร์ในฐานะเป็นตัวสะท้อนตัวตนทางวัฒนธรรมและ จิตวิทยาหรือการผลิต การจัดทำหน่วย และการจัดฉายภาพยนตร์ในฐานะที่เป็นโครงสร้าง องค์การ และสถาบันของสังคม การวิจารณ์แนวประวัติศาสตร์ (Historical Approach) เป็นการวิจารณ์โดย มองภาพยนตร์เก่าในอดีต ว่ามีความสัมพันธ์กับยุคสมัยอย่างไรและมีความหมายต่อยุคปัจจุบันอย่างไร การศึกษาภาพยนตร์เชิงประวัติศาสตร์โดยการเปรียบเทียบจากอดีตจนมาสู่ปัจจุบัน และการวิจารณ์ คตินิยมและทฤษฎี (Ideological/Theoretical Approach) การวิจารณ์ในแนวทางต่าง ๆ ข้างต้นนั้น บางครั้งก็ได้อ้างอิงทฤษฎีภาพยนตร์ต่าง ๆ ไว้บ้าง หรือมุมมองที่ใช้ในการวิจารณ์บางกรณีก็ยังคง พัฒนาไปเป็นทฤษฎีด้วยเช่นกัน แต่ก็ยังมีทฤษฎีอื่น ๆ อีกมากที่พัฒนามาจากตัวภาพยนตร์โดยตรง อาทิ ทฤษฎีทางสัญวิทยา ทฤษฎียุคหลังทันสมัย เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นการวิจารณ์ภาพยนตร์ ในเชิงบริบทที่เชื่อมโยงภาพยนตร์กับทฤษฎีทางสังคมอื่น ๆ ไม่ได้เป็นทฤษฎีที่พัฒนามาจากมุมมองใน การวิจารณ์แนวมนุษยนิยม

ในการศึกษาเรื่องการจัดสารของแพนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ ผู้ศึกษาได้นำทฤษฎี การวิจารณ์ภาพยนตร์มาใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์เพื่อตอบวัตถุประสงค์เรื่องวิธีการจัดเนื้อหา สารของแพนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ ซึ่งในบรรดาประเภทของการวิจารณ์ภาพยนตร์ทั้ง 3 รูปแบบ ได้แก่ การวิจารณ์แนวรูปแบบนิยม การวิจารณ์แนวรูปแบบนิยมผสมผสานกับแนวอิงบริบท และการ วิจารณ์แนวอิงบริบท รูปแบบที่ผู้ศึกษามีความสนใจนั้นก็คือ การวิจารณ์แนวรูปแบบนิยม โดยผู้ศึกษา ได้นำหลักเกณฑ์การวิเคราะห์การวิจารณ์ภาพยนตร์ตามแนวทางของ ประวิทย์ แต่งอักษร มาใช้ใน การศึกษาเท่านั้น ทั้งนี้เนื่องจากหลักเกณฑ์ดังกล่าวมีความชัดเจน และความสะดวกในการนำไปใช้ใน การศึกษา อีกทั้งยังผู้ศึกษาเห็นว่า ประวิทย์ แต่งอักษร ถือเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงในวงการวิจารณ์ ภาพยนตร์ มีผลงานเป็นที่ยอมรับ และได้รับการตีพิมพ์ลงในนิตยสารและสื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ เป็น ระยะเวลาไม่ต่ำกว่า 20 ปี อาทิ คอลัมน์ “หนังคลาสสิก” ในนิตยสารสตาร์พิคส์ นิตยสารลลนา นิตยสารอิมเมจ นิตยสารสีสัน ฯลฯ อีกทั้งยังเป็นอาจารย์พิเศษในด้านภาพยนตร์และการวิจารณ์อีก ด้วย (พิธพร วินิจฉัย, น. 5)

แนวคิดหลักของทฤษฎีภาพยนตร์แนวรูปแบบนิยมมาจากความเชื่อที่ว่า ศิลปะของ ภาพยนตร์ถือกำเนิดขึ้นมาได้เพราะภาพยนตร์ไม่เหมือนกับความจริงที่เรามองเห็นอยู่ทุกวัน ผู้สร้าง ภาพยนตร์อาศัยประโยชน์จากข้อจำกัดของสื่อ อาทิ ลักษณะภาพที่เป็นสองมิติ กรอบภาพ การจัดการ กับความต่อเนื่องด้านเวลาและสถานที่ด้วยการลำดับภาพ เพื่อสร้างโลกจำเพาะที่คล้ายคลึงกับโลก

ของความจริงในระดับผิวเผิน (จิอันเน็ตตี, 1993, น. 422 อ้างถึงในประวิทย์ แต่งอักษร, 2548, น. 97) กล่าวอีกนัยหนึ่ง โลกของความเป็นจริงเป็นเพียงแหล่งวัตถุดิบที่จำเป็นต้องได้รับการปรับเปลี่ยน และปรุงแต่งเพื่อให้การสื่อความหมายได้ผลในฐานะที่เป็นงานศิลปะ ศิลปะภาพยนตร์จึงไม่ใช่การจำลองหรือเลียนแบบโลกของความเป็นจริง แต่เป็นกลวิธีในการเปลี่ยนแปลงและจัดการกับความจริง ซึ่งจะทำให้ความเป็นจริงสูญเสียลักษณะดั้งเดิมของมันและเกิดความหมายชุดใหม่ขึ้นมา (ไอรา ครอกโนเบิร์ก, 1987, น. 135)

ประวิทย์ แต่งอักษร ได้สรุปความหมายของทฤษฎีแนวรูปแบบนิยมว่า คือทฤษฎีที่ให้ความสำคัญกับรูปแบบ (Form) มากกว่าเนื้อหา (Content) หรือรูปแบบเป็นตัวกำหนดความหมาย ไม่ใช่เนื้อหา คำว่า “รูปแบบ” ในที่นี้หมายถึง รูปแบบการนำเสนอในทางภาพยนตร์ หรือเทคนิคของภาพยนตร์ (Film Techniques) ขณะที่ “เนื้อหา” หรือวัตถุดิบที่ถูกเลือกมานำเสนอ เช่น วัตถุที่ถูกถ่าย หรือเนื้อเรื่องที่ผู้สร้างต้องการจะบอกเล่า หรืออีกนัยหนึ่ง คือ ทฤษฎีรูปแบบนิยมสนใจว่า ภาพยนตร์นำเสนออย่างไร (How) มากกว่าจะสนใจว่าภาพยนตร์นำเสนออะไร (What) การให้ความสำคัญกับวิธีการที่นำเสนอมากกว่าสิ่งที่นำเสนอ เพราะทฤษฎีนี้เชื่อว่าวิธีการนำเสนอเป็นตัวกำหนดความหมายของผู้สร้างลงในภาพยนตร์ โดยมีหลักในการพิจารณาการนำเสนอ อันได้แก่ การใช้เทคนิคภาพยนตร์มาเป็นวิธีการในการนำเสนอเนื้อหาหรือเรื่องราว จุดประสงค์ของการวิจารณ์ตามทฤษฎีนี้ก็เพื่อค้นหาว่าภาพยนตร์เรื่องหนึ่ง ๆ ต้องการจะสื่อความหมายอะไร และผ่านกระบวนการนำเสนอในลักษณะใด ผู้ศึกษาจึงได้นำหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ตามทฤษฎีการวิจารณ์ภาพยนตร์แนวรูปแบบนิยมมาใช้ในการวิเคราะห์บทวิจารณ์ของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ (ประวิทย์ แต่งอักษร, 2548, น. 98-99)

1.1 ภาพยนตร์เรื่องนั้นเป็นภาพยนตร์ประเภทใด ภาพยนตร์สารคดี หรือภาพยนตร์บันเทิง หรือภาพยนตร์ทดลอง

1.2 เนื้อหาโดยรวมของภาพยนตร์เรื่องนั้นบอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวข้องกับอะไร หรืออีกนัยหนึ่ง เป็นการสรุปเรื่องโดยย่อของภาพยนตร์เรื่องนั้น

1.3 ใครเป็นคนเล่าเรื่องนั้น ผู้สร้างเป็นคนเล่าหรือว่าตัวละครในเรื่องเป็นคนเล่า (โดยผ่านเสียงบรรยาย) และผู้ชมสามารถเชื่อถือการบอกเล่านั้นได้มากน้อยแค่ไหน

1.4 เนื้อหาของภาพยนตร์เรื่องนั้นได้รับการจัดลำดับในการบอกเล่าอย่างไร เช่น การบอกเล่าเรื่องสลับระหว่างเหตุการณ์ในอดีตกับปัจจุบัน การบอกเล่าสลับระหว่างเหตุการณ์จริงกับจินตนาการของ

ตัวละคร หรือเป็นการบอกเล่าตามลำดับเวลาโดยตรงไปตรงมา และการเล่าในลักษณะดังกล่าวนี้ ส่งผลต่อการสื่อความหมายอย่างไร

1.5 ในภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ มีการใช้เทคนิคอย่างไรบ้าง ด้วยจุดประสงค์ใด ซึ่งผู้วิจารณ์อาจอาศัยเกณฑ์ดังต่อไปนี้เพื่อช่วยในการพิจารณาและศึกษาวิเคราะห์

1.5.1 ขนาดของภาพ

ภาพยนตร์เรื่องดังกล่าวมีการใช้ขนาดของภาพอย่างครบถ้วนหรือไม่ และมีการใช้ขนาดของภาพได้อย่างโดดเด่น ด้วยจุดประสงค์ใด โดยขนาดของภาพที่ปรากฏให้เห็นในภาพยนตร์จะมีความหลากหลาย แต่ส่วนใหญ่สามารถแบ่งได้เป็น 6 ขนาดหลัก ๆ ด้วยกัน ได้แก่ ภาพขนาดไกลมาก ภาพขนาดไกล ภาพขนาดเต็มตัว ภาพขนาดปานกลาง ภาพขนาดใกล้ ภาพขนาดใกล้มาก ส่วนภาพขนาดที่เรียกว่าภาพระยะชัดลึก (Deep-Focus Shot) ถือเป็นขนาดภาพที่จัดอยู่ในกลุ่มขนาดไกลหรือขนาดไกลมาก ซึ่งขนาดของภาพจะถูกกำหนดด้วยวัตถุประสงค์ที่ผู้สร้างต้องการจะสื่อสารกับผู้ชม ซึ่งมีความหมายต่อการเล่าเรื่อง และความหมายทางจิตวิทยาอีกด้วย (จิอันเน็ตตี, 1993, 8 อ้างถึงใน ประวิทย์ แต่งอักษร, 2548, น. 107-113)

1.5.1.1 ภาพขนาดไกลมาก มักจะใช้เพื่อแสดงอาณาบริเวณอันกว้างใหญ่ไพศาล หลาย ๆ ครั้งถูกใช้เป็นภาพเริ่มต้นของการเล่าเรื่อง จนทำให้มีการเรียกภาพขนาดดังกล่าวนี้ว่า Establishing Shot ตัวละครที่ปรากฏในภาพขนาดนี้มักจะเหลือเพียงจุดเล็ก ๆ บนจอ ภาพยนตร์ที่จะใช้ภาพขนาดนี้ได้อย่างได้ผลก็คือภาพยนตร์ในกลุ่มที่เน้นให้เห็นความกว้างใหญ่ไพศาลของฉากหลังหรือทิวทัศน์ของภูมิประเทศ

1.5.1.2 ภาพขนาดไกล ถือได้ว่าเป็นขนาดภาพที่แยกแยะได้ลำบาก และเกิดความคลาดเคลื่อนกับภาพในขนาดอื่นได้ง่าย โดยลักษณะพื้นฐานเป็นระยะที่ใกล้เคียงกับระยะห่างระหว่างผู้ชมละครเวทีในโรงละคร ภาพขนาดนี้เผยให้เห็นสถานที่ที่เกิดเหตุ เช่น ในห้อง บนถนน หรือพื้นที่โล่งกว้าง ขณะที่ตัวละครในภาพก็จะมองเห็นได้เต็มตัว

1.5.1.3 ภาพขนาดเต็มตัว เผยให้เห็นขนาดของบุคคลเต็มตัว ส่วนหัวจะอยู่ใกล้กับขอบบนของกรอบภาพ เช่นเดียวกับส่วนเท้าจะอยู่ใกล้กับขอบล่าง ภาพยนตร์ตลกเงี้ยวของชาร์ลี แชปลิน แทบทุกเรื่องมักจะใช้ภาพขนาดนี้เป็นพื้นฐานในการเดินเรื่อง เพราะภาพขนาดนี้ผู้ชมสามารถเห็นอากัปกิริยา และสีหน้าของนักแสดงได้อย่างชัดเจน

1.5.1.4 ภาพขนาดปานกลาง ยึดเอาระยะตั้งแต่หัวเข่าหรือเอวของตัวละครขึ้นไป มักจะใช้ในฉากสนทนาระหว่างตัวละคร เพราะอากัปกิริยาท่าทางและการแสดงออกของตัวละครมองเห็นได้ชัดเจนขึ้น ภาพขนาดปานกลางยังประกอบไปด้วยภาพขนาด Two Shot ที่แสดงถึง

ความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครสองคนในภาพ และภาพขนาด Three Shot ที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครสามคน แต่ถ้าหากตัวละครมีจำนวนมากกว่านั้น ขนาดของภาพจะคับแคบเกินไป ผู้สร้างต้องเปลี่ยนไปใช้ภาพขนาดเต็มตัวแทน

นอกจากนี้ ภาพถ่ายข้ามไหล่ (Over-The-Shoulder Shot) ก็มีลักษณะคล้ายกับภาพขนาด Two Shot ลักษณะของภาพจะเผยให้เห็นตัวละครคนหนึ่งเพียงแค่ว่าด้านหลัง ส่วนอีกคนมักจะเผชิญหน้ากับกล้อง คนสร้างภาพยนตร์มักจะใช้ภาพขนาดนี้เพื่อหลีกเลี่ยงความจำเจในการนำเสนอภาพแบบ Two Shot บางครั้งก็ใช้เพื่อเน้นความสำคัญหรืออิทธิพลของตัวละครคนหนึ่งที่มีเหนือตัวละครอีกคนหนึ่ง

1.5.1.5 ภาพขนาดใกล้ ได้แก่ ขนาดภาพที่จับเฉพาะใบหน้าของตัวละคร เป็นขนาดที่มักจะใช้เพื่อเน้นความสัมพันธ์ระยะใกล้ระหว่างผู้ชมกับตัวละคร หรือบางครั้งผู้สร้างใช้สำหรับแสดงนัยสำคัญของตัวละคร

1.5.1.6 ภาพขนาดใกล้มาก เป็นขนาดที่เจาะจงเฉพาะสิ่งที่มีขนาดเล็กมาก ๆ เช่น ดวงตาหรือปากของตัวละคร หรือสิ่งของต่าง ๆ ที่มองเห็นได้ไม่ชัดเจนในขนาดภาพปกติ โดยทั่วไปแล้วภาพขนาดดังกล่าวมักจะใช้เพื่อเน้นความสำคัญของสิ่งที่ถูกถ่ายนั้น ๆ

ส่วนระยะภาพชัดลึก จัดเป็นภาพในขนาดไกล ภาพขนาดนี้จะแสดงระยะชัดของสิ่งที่ถูกถ่ายตั้งแต่ในพื้นที่ส่วนหน้าของภาพ (Foreground) พื้นที่ส่วนกลาง (Middle Ground) และพื้นที่ส่วนหลัง (Background) จุดประสงค์ของการใช้ภาพขนาดนี้เพื่อรักษาความต่อเนื่องของพื้นที่ว่าง ลดความสำคัญของการลำดับภาพ และแสดงความสัมพันธ์เชื่อมโยงของสิ่งที่ถูกถ่ายในพื้นที่สามส่วน

1.5.2 มุมกล้อง

ภาพยนตร์เรื่องดังกล่าวมีการใช้มุมกล้องอย่างครบถ้วนหรือไม่ และมีมุมกล้องลักษณะใดที่ผู้สร้างใช้อย่างโดดเด่น ด้วยจุดประสงค์ใด มุมกล้องถือเป็นตัวกำหนดความสัมพันธ์ที่ผู้สร้างภาพยนตร์เห็นว่ามีเหมาะสมระหว่างผู้ชมกับสิ่งที่ปรากฏบนจอภาพ ซึ่งสอดคล้องกับความหมายหลายสิ่ง อาทิ เหนือกว่า ต่ำกว่า เท่าเทียม ฯลฯ ในทางปฏิบัติสามารถแบ่งประเภทของมุมกล้องออกเป็น 5 มุมด้วยกัน ได้แก่ มุมระดับสายตานก (Bird's Eye View หรือ Over Head Shot) มุมสูง (High Angle) มุมระดับสายตา (Eye-Level Shot) มุมต่ำ (Low Angle) และมุมเอียง (Oblique Angle) (จิอันเน็ตตี, 1993, น. 11 อ้างถึงใน ประวิทย์ แต่งอักษร, 2548, น. 114-117)

1.5.2.1 มุมกล้องระดับสายตานก เป็นมุมที่ค่อนข้างตายตัว กล้องถูกกำหนดให้ต้องถ่ายจากเหนือศีรษะลงมาเสมือนแทนสายตานกที่บินอยู่บนท้องฟ้า ถ้าหากเป็นภาพขนาดใกล้มักจะใช้เพื่อบ่งบอกถึงการตกอยู่ในสภาพจนมุมของตัวละครในสถานที่ที่คับแคบ หรือแสดง

ความสับสนวุ่นวายของการต่อสู้ ส่วนถ้าหากว่าเป็นภาพขนาดไกล มุมกล้องนี้จะลดขนาดของตัวละคร และสถานที่ให้เล็กลง และเผยให้เห็นภาพกว้างของสถานที่หรือเหตุการณ์ที่ตัวละครไม่รู้

1.5.2.2 มุมสูง มักจะใช้เพื่อเน้นความยิ่งใหญ่ของฉากและอาณาบริเวณโดยรอบ ทั้งนี้จำเป็นต้องใช้ประกอบกับภาพขนาดไกลหรือไกลมาก นอกจากนี้ ส่วนสูงของตัวละครที่ถูกถ่ายด้วยมุมกล้องนี้จะลดลงจนทำให้บ่อยครั้งกล้องมุมนี้ยังถูกใช้แสดงถึงความด้อยต่ำ ด้อยค่า ไม่น่าเกรงขาม และในบางกรณีแสดงถึงการดูถูกตัวเองของตัวละคร

1.5.2.3 มุมระดับสายตา ได้แก่ภาพที่ถ่ายจากกล้องที่ตั้งอยู่สูงจากพื้นดินโดยเฉลี่ยเท่ากับความสูงของตัวละคร ถือเป็นมุมกล้องปกติของภาพยนตร์แทบทุกเรื่องที่ไม่ได้สื่อความหมายพิเศษใด ๆ กล่าวคือ มีความเป็นกลาง ไม่ก่อให้เกิดความหมายหรือผลทางด้านอารมณ์ใด ๆ ภาพระดับสายตาจึงเปิดโอกาสให้ผู้ชมได้พิจารณา และตัดสินตัวละครเอาเองจากมุมมองสายตาของผู้ชม

1.5.2.4 ภาพมุมต่ำ ก่อให้เกิดผลตรงกันข้ามกับภาพมุมสูง เป็นภาพที่เหมาะสมสำหรับการแสดงถึงความยิ่งใหญ่ของสิ่งที่ถูกถ่ายในแนวตั้ง ภาพมุมต่ำยังช่วยเสริมลักษณะของนักแสดงที่มีรูปร่างเตี้ย การเคลื่อนไหวของวัตถุในมุมกล้องระดับนี้ให้ความรู้สึกรวดเร็ว และหากใช้มุมกล้องขนาดนี้ประกอบกับฉากต่อสู้ ภาพมุมต่ำจะเป็นประโยชน์ในการสร้างความรู้สึกสับสนวุ่นวาย ในทางจิตวิทยาภาพมุมต่ำช่วยเพิ่มความสำเร็จให้กับตัวละคร ความใหญ่โตที่ปรากฏก่อให้เกิดความรู้สึกคุกคาม ส่งผลให้ผู้ชมเกิดความรู้สึกไม่มั่นคง ถูกครอบงำ ภาพของตัวละครที่ถ่ายจากด้านล่างจะมีลักษณะน่ากลัว น่าเกรงขาม น่านับถือ หนังสือประเภทโฆษณาชวนเชื่อหรือภาพยนตร์ที่แสดงถึงวีรกรรมหาว่าหาญของวีรบุรุษจึงมักจะใช้ภาพมุมต่ำเพื่อประโยชน์ในการสื่อความหมายเช่นนี้เสมอ

1.5.2.5 ภาพมุมเอียง เป็นภาพที่ถ่ายทำโดยไม่ยึดถือแนวขนาดกับเส้นขอบฟ้า ลักษณะของภาพจะมีความลาดเอียงไปทางใดทางหนึ่ง ตัวละครที่ถูกถ่ายในมุมกล้องแบบนี้จะดูเหมือนกำลังล้มไปทางหนึ่ง ภาพในมุมนี้มักจะถูกใช้เพื่อบอกภาวะของตัวละครที่อยู่ในสภาวะมึนเมา จิตหลอน รวมทั้งยังถูกใช้เพื่อสื่อถึงภาวะตึงเครียดตลอดจนสถานการณ์ที่ไม่มั่นคงในฉากที่วุ่นวายสับสน

1.5.3 การจัดแสงและการใช้สี

ภาพยนตร์เรื่องดังกล่าวอาศัยการจัดแสงในลักษณะใด ด้วยจุดประสงค์ใด ทำนองเดียวกัน ภาพยนตร์เรื่องดังกล่าวมีการใช้สีหนึ่งสีใดหรือกลายสีอย่างโดดเด่นหรือไม่ และใช้ด้วยจุดประสงค์ใด ในการศึกษาเรื่องการจัดแสงและการใช้สีเพื่อสื่อความหมาย สามารถแบ่งการศึกษาได้ 5 หัวข้อคือ คุณภาพ (Quality) ทิศทาง (Direction) แหล่งกำเนิด (Source) รูปแบบ (Style) และสี (Color) (จิอันเน็ตตี, 1993, น. 16-19 อ้างถึงใน ประวิทย์ แต่งอักษร, 2548, น. 118-122)

1.5.3.1 คุณภาพของการจัดแสง หมายถึง ความเข้มข้นของการให้แสง แสงกระด้าง (Hard Lighting) จะทำให้เกิดเงาที่ชัดเจน แสงนุ่มนวล (Soft Lighting) จะเกลี้ยเงาให้กระจายออกไป เปรียบเทียบกับแสงจากธรรมชาติ แสงของดวงอาทิตย์ตอนเที่ยงวันถือเป็นแสงกระด้าง ส่วนแสงจากท้องฟ้าที่ปกคลุมด้วยเมฆครึ้มถือเป็นแสงที่นุ่มนวล ซึ่งให้ผลในทางความหมายคือ แสงกระด้างให้ความรู้สึกที่รุนแรง บ่งบอกถึงความขัดแย้ง แสงที่นุ่มนวลสื่อความหมายถึงความอ่อนโยน อ่อนหวาน

1.5.3.2 ทิศทางของแสง หมายถึง เส้นทางที่แสงเดินทางจากแหล่งกำเนิดไปตกกระทบบนวัตถุ ประกอบไปด้วย แสงจากด้านหน้า (Frontal Lighting) แสงจากด้านข้าง (Side Lighting) แสงจากด้านหลัง (Back Lighting) แสงจากด้านล่าง (Under Lighting) และแสงจากด้านบน (Top Lighting) ดังนี้

แสงจากด้านหน้ามักจะลบเงาที่ตกกระทบจนทำให้มองไม่เห็นความลึก และทำให้ภาพดูแบน แต่บางครั้งก็จะแสดงความสุขเพราะภาพดูสว่างไสว

แสงจากด้านข้างให้ความรู้สึกที่โค้งมนของโครงหน้าตัวละคร อีกทั้งยังใช้เพื่อแสดงความสับสน ขัดแย้ง นอกจากนี้แสงด้านข้างมักจะก่อเงามีตมมากกว่าส่วนสว่าง แสดงความหมายถึงความทุกข์หรือความโศกเศร้า

แสงจากด้านหลังก่อให้เกิดภาพย้อนแสง ความหมายอาจมีการแปรเปลี่ยนตามบริบทเนื้อหา ภาพยนตร์บางเรื่องใช้แสงหลังเพื่อความหมายถึงความลึกลับ ตื่นเต้น การปกปิดซ่อนเร้น หรือหากใช้กับฉากที่แสดงความรักกันของตัวละครจะให้ความรู้สึกนุ่มนวล บอบบาง

แสงจากด้านล่าง ช่วยบิดเบือนเค้าโครงหน้าที่แท้จริงของตัวละคร สร้างความรู้สึกน่ากลัว หรือแสงจากความเป็นจริง เช่น แสงจากกองไฟ ส่วนแสงจากด้านบน ให้ความหมายถึงตัวละครมีรัศมีเหมือนกับเทวดา นางฟ้า บ่งบอกถึงความดีงาม ความศักดิ์สิทธิ์ หรือความบริสุทธิ์

1.5.3.3 แหล่งกำเนิดแสง การจัดแสงยังสามารถศึกษาถึงลักษณะเฉพาะของแหล่งกำเนิดของแสง ในภาพยนตร์บางประเภท เช่น ภาพยนตร์สารคดี หรือภาพยนตร์ที่เน้นความสมจริง ผู้สร้างอาจต้องถ่ายด้วยแสงที่มีอยู่ในฉากนั้น ส่วนภาพยนตร์บันเทิง อาจต้องอาศัยการจัดแสงเพิ่มเติมให้ได้ภาพตามที่ต้องการ การจัดแสงภาพยนตร์โดยทั่วไป มีหลักในการกำหนดแหล่งกำเนิดแสงมาจาก 3 จุด เรียกว่า Three-Point Lighting ได้แก่ แสงหลัก (Key Light) แสงเสริม (Fill Light) และแสงหลัง (Back Light) ดังนี้

แสงหลัก คือแหล่งกำเนิดแสงของภาพที่ให้ความสว่างมากที่สุด ซึ่งส่องเข้าหาวัตถุที่มุมไหนก็ได้ ถ้าหากใช้เพียงลำพังก็จะทำให้เกิดเงาที่มองเห็นอย่างชัดเจน แสงเสริม คือ

แหล่งกำเนิดแสงรอง สว่างน้อยกว่า และตั้งอยู่ในระดับสายตา โดยถูกใช้เพื่อลดความกระด้างของแสงหลัก งบประมาณในส่วนที่เป็นผลมาจากแสงหลัก และเพิ่มเติมแสงในส่วนที่แสงหลักไปไม่ถึง ในขณะที่แสงหลังส่องเข้าหาวัตถุทางด้านหลังและอยู่เหนือศีรษะจะอยู่แบ่งแยกวัตถุให้ออกมาจากสภาพแวดล้อม ส่งผลให้เกิดความรู้สึกว่าภาพมีความลึก

1.5.3.4 รูปแบบการจัดแสง สามารถแบ่งได้ 3 ลักษณะ คือ การจัดแสงแบบไฮท์คีย์ (High Key) การจัดแสงแบบโลว์คีย์ (Low Key) การจัดแสงแบบไฮท์คอนทราสต์ (High Contrast Lighting) ดังนี้

การจัดแสงแบบไฮท์คีย์ หมายถึง การจัดแสงในฉากที่เน้นความสว่างไสวของแสงหลักและเงาตกกระทบปรากฏให้เห็นน้อยที่สุด ส่วนการจัดแสงแบบโลว์คีย์ หมายถึง การจัดแสงที่ไม่สว่างมากนัก มองเห็นเงาตกกระทบบนภาพมากทั้งส่วนที่เป็นสีเทาและสีดำ ขณะที่การจัดแสงแบบไฮท์ คอนทราสต์ ฉากจะมีทั้งส่วนของแสงสว่างและเงามืดตัดกันชัดเจน โดยมีสีเทา ระหว่างแสงเงาน้อย รูปแบบของการจัดแสงทั้งสามประเภท

1.5.3.5 การใช้สีเพื่อสื่อความหมาย การศึกษาเรื่องการใช้สีไม่ได้ต่างจากการศึกษาด้านเทคนิคอื่น ๆ ของภาพยนตร์ที่จำเป็นจะต้องพิจารณาในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของบริบททางภาพยนตร์ การตีความการสื่อความหมายของสีนั้นควรคำนึงถึงองค์ประกอบแวดล้อมในภาพยนตร์ด้วย ข้อควรคำนึงอีกประการคือ ความหมายของสีแปรเปลี่ยนไปตามวัฒนธรรม ยกตัวอย่างในประเทศจีนยุคก่อนการเปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นระบบคอมมิวนิสต์ สีเหลืองมักจะใช้เพื่อแสดงถึงองค์จักรพรรดิ ส่วนสีแดงหมายถึงความสุขสมบูรณ์ สัญลักษณ์ของชีวิต และแสดงถึงความปิติยินดี แต่ประเภทในแถบตะวันออก สีแดงหมายถึงความไม่ปลอดภัย น่ากลัว และมีความหมายไปในทางก่อวอนอารมณ์ทำให้จิตไม่สงบ เป็นต้น

1.5.4 การเคลื่อนกล้อง

ภาพยนตร์เรื่องดังกล่าวมีการใช้การเคลื่อนกล้องอย่างครบถ้วนหรือไม่ และมีการเคลื่อนกล้องลักษณะใดที่ผู้สร้างใช้อย่างโดดเด่น ด้วยจุดประสงค์ใด ซึ่งการเคลื่อนกล้องในแต่ละรูปแบบสื่อความหมายที่แตกต่างกัน การเคลื่อนบางอย่างอธิบายความตรงไปตรงมา บางอย่างก็ซ่อนนัยยะความหมายอันซับซ้อน กล่าวโดยสรุปแล้ว การเคลื่อนกล้องขั้นพื้นฐานแบ่งได้ทั้งหมด 5 ลักษณะ ได้แก่ แพน (Pan) ทิลท์ (Tilt) ดอลลี่ (Dolly Shot) แฮนด์เฮลด์ (Hand-Held Shot) แครน (Crane Shot) (ฟิลิปส์, 1999, น. 109-112 อ้างถึงในประวิทย์ แต่งอักษร, 2548, น. 125-129)

1.5.4.1 แพน คือการเคลื่อนกล้องในแนวระนาบ ซ้ายไปขวาหรือขวาไปซ้าย โดยที่กล้องตั้งอยู่กับที่ ข้อดีเหล่านี้เป็นข้อดีที่กินระยะเวลาเพราะการเคลื่อนกล้องจะต้องทำด้วยความช้าและนุ่มนวล เพื่อให้ได้รับการบันทึกภาพที่คมชัด การแพนภาพเพื่อแสดงการเคลื่อนไหวของตัว

ละครจากจุดหนึ่งไปอีกจุดหนึ่งเพื่อรักษาการเคลื่อนไหวของตัวละครให้อยู่กรอบภาพ ซึ่งหากใช้ประกอบกับภาพขนาดใหญ่ มักจะแสดงถึงอาณาบริเวณอันกว้างใหญ่ไพศาล

1.5.4.2 ทิลท์ คือการเคลื่อนกล้องในแนวตั้ง บนลงล่างหรือล่างขึ้นบน โดยที่ตัวกล้องตั้งอยู่กับที่ หลักการคล้ายกับการแพนภาพ เช่น สามารถใช้เพื่อรักษาตัวละครที่เคลื่อนไหวในเฟรมภาพ ใช้เพื่อบ่งบอกถึงความฉับไว ใช้เพื่อเปิดเผยความจริงบางอย่าง หรือใช้แทนสายตาของตัวละครในขณะที่มองขึ้นหรือมองลง

1.5.4.3 ดอลลี่ บางครั้งเรียกว่า Trucking หรือ Tracking Shot เป็นการเคลื่อนกล้องโดยที่ตัวกล้องซึ่งตั้งอยู่บนยานพาหนะเคลื่อนที่ตามไปด้วยในแนวระนาบ ทั้งนี้ไม่มีการจำกัดทิศทาง การเคลื่อนนี้อาจจะเคลื่อนไปข้างหน้า เคลื่อนถอยหลัง เคลื่อนเป็นวงกลม เคลื่อนเป็นเส้นทแยง เคลื่อนจากซ้ายไปขวา การเคลื่อนกล้องแบบดอลลี่ใช้สำหรับการติดตามตัวละครหรือเพื่อสำรวจเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในฉากนั้น ๆ หรือเพื่อเปิดเผยข้อมูลบางอย่างซึ่งบางครั้งตัวละครอาจไม่รู้ หรือใช้เพื่อแทนสายตาของตัวละครขณะเคลื่อนไหว หรือเพื่อใช้ในการแสดงมิติในทางลึกของฉากนั้น ๆ หรืออาจใช้เพื่อให้เกิดความหลากหลายในแง่ของการนำเสนอภาพ

1.5.4.4 แฮนด์เฮลด์ ยังมีการเคลื่อนกล้องอีกประเภทที่คล้ายกับดอลลี่ แต่เป็นการเคลื่อนกล้องในแนวระนาบโดยที่ตัวกล้องเคลื่อนไปด้วยเช่นกัน แต่การเคลื่อนกล้องแบบแฮนด์เฮลด์ ไม่มีความนุ่มนวลราบรื่นเหมือนกับแบบดอลลี่ เนื่องจากตัวกล้องไม่ได้ติดตั้งอยู่บนยานพาหนะ แต่ส่วนใหญ่แล้วเป็นการแบกกล้องขึ้นบ่าของผู้ถ่ายภาพ ผลลัพธ์คือจะทำให้ภาพที่ได้มักจะให้ความรู้สึกสั่นไหวและกระตุก มักใช้กับภาพยนตร์ประเภทข่าวและสารคดี วัตถุประสงค์เพื่อความคล่องตัวในการถ่ายทำและเพื่อให้ผู้ชมมีความรู้สึกมีส่วนร่วมกับเหตุการณ์มากขึ้น

1.5.4.5 แครน คือการเคลื่อนกล้องเหนือระดับพื้นดินโดยที่ตัวกล้องติดตั้งอยู่บนปั้นจั่น ปกติทิศทางของการเคลื่อนมักจะมีลักษณะของการเคลื่อนขึ้น เคลื่อนลง บางครั้งก็เคลื่อนในแนวทแยง เคลื่อนเข้าหากัน เคลื่อนถอยออก ซึ่งการเคลื่อนแต่ละแบบนี้ก็จะสื่อความหมายแตกต่างกันออกไป

1.5.5 มีส ออง แสง

ภาพยนตร์เรื่องดังกล่าวใช้ประโยชน์จากการจัดองค์ประกอบภาพเพื่อสื่อความหมายในแบบ มีส ออง แสง หรือไม่ อยู่ในฉากใด และใช้ด้วยจุดประสงค์ใด ประวิทย์ แต่งอักษร (2548, น. 135) ได้ให้ความหมายของคำว่า มีส ออง แสง หมายถึง การจัดวางส่วนประกอบทุกสิ่งทุกอย่างตระเตรียมไว้เบื้องหน้ากล้องสำหรับการถ่ายทำภาพยนตร์ในแต่ละช็อตเพื่อสื่อความหมาย ซึ่งองค์ประกอบของการจัดวางส่วนใหญ่อีกก็คล้ายศิลปะการจัดวางของละคร หรือละครเวที เช่น ตำแหน่งและการเคลื่อนไหวของนักแสดง เครื่องแต่งกาย ฉาก การจัดแสง การใช้สี ความสัมพันธ์ระหว่างรายละเอียดต่าง ๆ ในภาพ ข้อควรคำนึงคือการสื่อความหมายด้วยการจัดองค์ประกอบของภาพแบบ

มีส ออง แชน เป็นศิลปะที่ให้ความสำคัญกับการจัดวางส่วนประกอบของภาพต่าง ๆ ในแต่ละช็อต ซึ่งได้ผลในแง่ความหมายแต่จำเป็นต้องอาศัยระยะเวลา เพื่อให้ผู้ชมได้สามารถพิจารณารายละเอียดต่าง ๆ ที่ถูกนำมาจัดแสดงลงบนภาพ

1.5.6 การตัดต่อ

ภาพยนตร์เรื่องดังกล่าว อาศัยการตัดต่อเพื่อสร้างความต่อเนื่อง หรือการตัดต่อเพื่อกระตุ้นอารมณ์ หรือการตัดต่อเพื่อการเปรียบเทียบ มีฉากหนึ่งฉากใดหรือหลายฉากที่ผู้สร้างเน้นการใช้ประโยชน์จากการตัดต่อเป็นพิเศษหรือไม่ และใช้ด้วยจุดประสงค์ใด

การตัดต่อเพื่อสร้างความต่อเนื่อง (Continuity Editing) ถือเป็นวิธีการตัดต่อที่ใช้แพร่หลายในภาพยนตร์ที่เป็นเรื่องเล่า (Narrative Films) โดยทั่วไป และโดยเฉพาะอย่างยิ่งภาพยนตร์จากฮอลลีวูด บางครั้งก็เรียกการตัดต่อลักษณะนี้ว่าการตัดต่อที่ผู้ชมไม่สังเกตเห็น (Invisible Cutting) หัวใจสำคัญเพื่อรักษาความต่อเนื่องและสื่อนไหลของเหตุการณ์โดยไม่ต้องแสดงรายละเอียดทั้งหมดอย่างถี่ถ้วน เพื่อให้เรื่องดำเนินต่อกันอย่างราบรื่น ตรงไปตรงมา ต่อเนื่อง และเป็นเหตุเป็นผลต่อกันทั้งในด้านเนื้อหา เวลา และพื้นที่ การตัดต่อเพื่อสร้างความต่อเนื่องมักจะต้องปะติดปะต่อความต่อเนื่องในด้านของเวลาจริง และพื้นที่จริงให้เกิดความราบรื่นมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เพราะถ้าหากผู้ชมไม่สามารถรับรู้ได้ถึงลำดับความต่อเนื่องของเหตุการณ์แล้ว การตัดตอดังกล่าวก็ประสบความล้มเหลว หรือสร้างความไขว้เขวได้ ซึ่งส่งผลให้การตัดภาพดังกล่าวกลายเป็น Jump Cut หรือการตัดต่อภาพที่ก่อให้เกิดความสับสนในแง่ของเวลาและพื้นที่

นอกจากนี้ยังมีการตัดต่อเพื่อจุดประสงค์อื่น เช่น การตัดต่อแบบมองทาง (Montage) คือเป็นการตัดต่อที่เป็นการรวบรวมหลาย ๆ ช็อตเข้าด้วยกัน เพื่อย่นย่อเวลาและสถานที่ หรือการบอกเล่าข้อมูลจำนวนมากกับผู้ชมในช่วงเวลาสั้น ๆ หรือการตัดต่อที่แสดงถึงภาพหลอนต่าง ๆ ความฝัน ความทรงจำในอดีต หรือเป็นการตัดต่อที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อบรรลุผลลัพธ์ในทางความหมายบางอย่าง และเพื่อปลูกเร้าการตอบสนองของผู้ชม

1.5.7 การใช้เสียง

ภาพยนตร์เรื่องดังกล่าวมีการใช้เสียงในลักษณะใดบ้าง อันได้แก่ เสียงประกอบ ดนตรีประกอบ และภาษาพูด มีฉากหนึ่งฉากใดหรือหลายฉากที่ผู้สร้างเน้นการใช้เสียงอย่างโดดเด่นหรือไม่ และใช้ด้วยจุดประสงค์ใด เสียงประกอบสามารถสื่อความหมายได้โดยตรง ระดับความถี่และแหลมของเสียง (Pitch) ความดัง (Volume) จังหวะ (Tempo) ล้วนส่งผลต่อการรับรู้ของผู้ชมทั้งสิ้น (ประวิทย์ แต่งอักษร, 2548, น. 175-179)

เสียงแหลม หรือเสียงที่มีความถี่สูงมักก่อให้เกิดความรู้สึกกระสับกระส่าย อึดอัด และสร้างความตึงเครียด โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าหากเสียงนั้นดังต่อเนื่องยาวนาน ด้วยเหตุนี้เองเสียง

หรือดนตรีประกอบที่มีความแหลมมักจะถูกใช้ในฉากที่ตื่นเต้น หรือฉากที่ตัวละครตกอยู่ในภาวะคับขัน

เสียงทุ้ม หรือเสียงที่มีความต่ำก่อให้เกิดความรู้สึกตรงกันข้าม หนักแน่น และก่อให้เกิดความตึงเครียดน้อยกว่าเสียงสูง มักจะถูกใช้เพื่อเน้นความสง่างาม ผ่าเผย ซึ่งขงจริงจิงของเหตุการณ์ รวมทั้งถูกใช้เพื่อสร้างความรู้สึกกังวล และความลึกลับ ปกติแล้วฉากที่ตื่นเต้นจะเริ่มด้วยเสียงลักษณะนี้ จากนั้นความถี่ของเสียงก็จะเพิ่มขึ้นตามระดับความเข้มข้นของเหตุการณ์

ระดับความดังของเสียงและจังหวะของเสียง ก็มักจะอาศัยหลักการเดียวกัน เสียงที่มีความดังมักก่อให้เกิดความรู้สึกคุกคาม ตึงเครียด และบีบเค้น เสียงที่เบาหมกบ่งบอกถึงความอ่อนโยน เปราะบาง ลังเล หรือบ่อยครั้งหมายถึงความอ่อนแอ ขณะที่จังหวะของเสียงยิ่งกระแทกกระทั้นเท่าใด มันก็ยังสามารถสร้างความตึงเครียดให้กับผู้ชมได้มากขึ้นเท่านั้น

เสียงที่มาจากนอกจอภาพยนตร์ (Off Screen Sound) ยังช่วยทำให้ผู้ชมตระหนักถึงการดำรงอยู่ของพื้นที่ที่อยู่นอกจอภาพยนตร์ อันที่จริงแล้วไม่ว่าเราจะอยู่ในโรงภาพยนตร์หรือว่าในชีวิตจริง เสียงที่เราได้ยินแต่บอกไม่ได้ว่ามาจากไหนก็สามารถสร้างความหวาดผวาทให้เราได้ เนื่องจากในเชิงจิตวิทยา มนุษย์มักหวาดกลัวกับสิ่งที่เรามองไม่เห็น ดังนั้นผู้กำกับภาพยนตร์จึงมักใช้เสียงประกอบที่ผู้ชมไม่เห็นแหล่งกำเนิดหรือแหล่งกำเนิดนั้นอยู่นอกจอภาพยนตร์ เพื่อสร้างความระทึกขวัญให้กับผู้ชมภาพยนตร์ เช่น เสียงเอี้ยดอาดของประตูในห้องที่มีดมืด อาจให้ความรู้สึกที่น่าหวาดผวามากกว่าภาพของใครบางคนที่ไม่ได้เข้ามาในห้อง นอกจากนี้เสียงประกอบยังทำหน้าที่สื่อความหมายเชิงสัญลักษณ์ หรือสามารถแสดงความรู้สึกของตัวละครได้เช่นกัน เช่นเสียงหัวใจที่เต้นเร็วและแรง เป็นต้น

ดนตรีประกอบ (Music) ในภาพยนตร์เป็นเทคนิคที่มีลักษณะพิเศษในตัวของมันเอง เนื่องจากตัวโน้ตชุดเดียวกันนั้น สามารถนำไปเล่นในบันไดเสียงที่แตกต่างกัน ระดับความดังที่แตกต่างกัน จังหวะซ้ำเร็วที่แตกต่างกัน จนถึงเครื่องดนตรีที่แตกต่างกัน ซึ่งทั้งหมดล้วนก่อให้เกิดความหมายและอารมณ์ที่แตกต่างกันออกไป ผู้สร้างภาพยนตร์มักจะพิถีพิถันในการเลือกใช้ดนตรีเพื่อสื่อความหมายและอารมณ์เพื่อให้เกิดความหลากหลาย อาทิ ใช้เพื่อบอกถึงช่วงเวลาและสถานที่ ยุสมัย ใช้เพื่อเป็นเสมือนลางบอกเหตุล่วงหน้า ใช้เพื่อสร้างความขัดแย้งกับภาพ ใช้เพื่อแสดงบุคลิกของตัวละคร หรือใช้เพื่อสื่อความหมายที่เฉพาะเจาะจงมากยิ่งขึ้นในกรณีที่เสียงดนตรีนั้นมีคำร้องประกอบอยู่ด้วย

ภาษาพูดกับการสื่อความหมาย แม้ว่าภาพยนตร์จะเป็นสื่อที่ให้ความสำคัญกับการถ่ายทอดความหมายด้วยภาพและเสียงเป็นสำคัญ และภาษาพูด (Spoken Language) มักจะได้รับความสำคัญในระดับที่ลดหลั่นลงมา แต่ผู้สร้างภาพยนตร์ก็มักอาศัยภาษาพูดเป็นช่องทางในการสื่อสารขั้นพื้นฐาน ตั้งแต่อธิบายความคิดของตัวละคร บอกเล่าเรื่องราวหรือให้ข้อมูลสำคัญบางอย่างที่

ผู้ชมควรรับรู้ ภาษาพูดยังถูกใช้เพื่อสื่อสารความคิดที่ซับซ้อนหรือความคิดที่เป็นนามธรรม เนื่องจากเป็นวิธีที่ง่ายต่อการสื่อสารและก่อให้เกิดความเข้าใจกับผู้ชมมากกว่า เมื่อเทียบกับการสื่อสารด้วยภาษาทางด้านภาพ นอกจากนี้เรายังสามารถพบเห็นตัวละครที่ถูกกำหนดให้กล่าวประโยคที่เป็นเสมือนแก่นความหมายหลักของเรื่องออกมาตรง ๆ เสมอ

ภาษาพูดในภาพยนตร์สามารถแบ่งได้ออกเป็น 2 ประเภทด้วยกัน ได้แก่ บทบรรยาย (Monologue) และบทสนทนา (Dialogue) (214 อ้างถึงใน ประวิทย์ แต่งอักษร, 2548, น. 184-186)

1) บทบรรยาย มักจะใช้กับภาพยนตร์สารคดี โดยผู้บรรยายซึ่งอยู่นอกจอภาพยนตร์มีหน้าที่ให้ข้อมูลหรือข้อเท็จจริงควบคู่ไปกับภาพ นักทฤษฎีภาพยนตร์สารคดีต่างเห็นพ้องต้องกันว่า กฎข้อสำคัญของการใช้เทคนิคการบรรยายก็คือ จะต้องหลีกเลี่ยงการให้ข้อมูลที่ซ้ำซ้อนกับภาพ เสียงที่ผู้ทำหน้าที่บรรยายหรือแสดงความคิดเห็นควรจะบอกเล่าในสิ่งที่ไม่ได้ปรากฏชัดแจ้งบนจอภาพ

2) บทสนทนา ความแตกต่างที่สำคัญระหว่างบทสนทนาของละครเวทีกับบทสนทนาของภาพยนตร์ก็คือ ลักษณะการถ่ายทอด ในละครเวทีตัวละครจะได้รับการเปิดโอกาสให้สามารถบอกความคิดของตัวเองดัง ๆ หรือการนำเสนอด้านเสียงจะกระทำให้ใหญ่โตเกินความเป็นจริง ทั้งนี้เพราะผู้ชมส่วนใหญ่อยู่ห่างไกลจากเวทีละคร เกินกว่าที่จะสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงเล็ก ๆ น้อย ๆ อย่างในภาพยนตร์ การพูดออกมาลอย ๆ หรือการรำพึงรำพันของตัวละครจึงถือว่ามี ความสำคัญ เนื่องจากช่วยชดเชยข้อด้อยในด้านนี้ ในภาพยนตร์ตัวละครมักไม่เปิดเผยความรู้สึกนึกคิดออกมาโดยตรง เนื่องจากภาพขนาดใหญ่สามารถแสดงให้เห็นรายละเอียดปลีกย่อยให้ประจักษ์แก่สายตาผู้ชมได้

จากหลักเกณฑ์การวิจารณ์ภาพยนตร์ตามแนวรูปแบบนิยมของ ประวิทย์ แต่งอักษร ที่กล่าวมาข้างต้นนี้ ที่มีลักษณะละเอียดชัดเจนในรูปแบบ และครอบคลุมในแนวทางทฤษฎี อีกทั้งยังสะดวกต่อการนำมาศึกษา ผู้ศึกษาจึงได้นำมาเป็นตัวทฤษฎีตั้งต้นในการวิเคราะห์วิธีการจัดเนื้อหาสารของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ว่ามีลักษณะอย่างไร สอดคล้องกับทฤษฎีการวิจารณ์ภาพยนตร์แนวรูปแบบนิยมหรือไม่ และนอกจากหลักตามทฤษฎีที่ได้กล่าวมาแล้ว ยังมีส่วนใดที่นอกเหนือจากทฤษฎีนี้หรือไม่

2.2 แนวคิดโครงสร้างการเล่าเรื่องในภาพยนตร์

การวิจารณ์ภาพยนตร์ตามแนวคิดโครงสร้างการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ หรือ Narrative Theory เป็นแนวการวิจารณ์ภาพยนตร์ที่ได้รับความนิยมอย่างมาก รักศานต์ วิวัฒน์สินอุดม (2558,

น. 27) กล่าวว่า ภาพยนตร์เป็นศิลปะแขนงหนึ่งที่มีความโดดเด่นยิ่งกว่าศิลปะแขนงอื่น ๆ เนื่องจากเป็นศิลปะการเล่าเรื่องด้วยภาพและเสียงอันทรงพลังที่สามารถเข้าถึงผู้ชมได้อย่างรวดเร็วที่สุดของสื่อประเภทหนึ่งในยุคปัจจุบัน แนวคิดโครงสร้างการเล่าเรื่องในภาพยนตร์นี้ ผู้ศึกษาได้นำมาเป็นกรอบอย่างหนึ่งในการวิเคราะห์ในส่วนวัตถุประสงค์เรื่อง การศึกษารูปแบบการนำเสนอสารของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ โดยผู้ศึกษาจะทำการวิเคราะห์รูปแบบการนำเสนอสารตามองค์ประกอบของโครงสร้างการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ 7 องค์ประกอบ ดังนี้

2.2.1 แก่นเรื่อง (Theme)

รักสานต์ วิวัฒน์สินอุดม (2558, น. 68) อธิบายไว้ว่า ความคิดหลักของเรื่องในภาพยนตร์ มีความหมายตรงกับหลายคำ เช่น ประเด็นสำคัญของเรื่อง ใจความสำคัญของเรื่อง แก่นเรื่อง ส่วนใหญ่มักเรียกทับศัพท์ตามภาษาอังกฤษว่า “ธีม” (Theme) เป็นนามธรรมที่เกี่ยวข้องกับแง่คิดในเชิงความคิดและปัญญาที่ผู้สร้างภาพยนตร์ต้องการบอกกับผู้ชมเป็นพิเศษ ประเด็นของความคิดหลักนี้จะช่วยเชื่อมทุกปัจจัย เช่น โครงเรื่อง ตัวละคร สไตล์และรายละเอียดของบทภาพยนตร์เข้าไปในทิศทางเดียวกัน ทำให้ประเด็นหรือปัจจัยในการทำงานสอดคล้องกันเป็นหนึ่งเดียว ซึ่งเป็นเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์หลักของผู้กำกับในการสร้างภาพยนตร์ที่ต้องการสื่อสารหรือบอกกับผู้ชม

ความคิดหลักของเรื่องเป็นสิ่งสำคัญในภาพยนตร์มักเกี่ยวข้องกับมนุษย์ สังคม สภาพแวดล้อม เช่น ความรัก การพลัดพราก ความพยายามทหาขาดแคลน ความเสียสละ ความเอื้ออาทร ความอดทน ที่ไม่ใช่ “คำ” แต่เป็น “ประโยค” ที่ชัดเจน และที่สำคัญต้องสัมพันธ์กับประเภทของภาพยนตร์ เช่น “ความยุติธรรมต้องชนะเพราะผู้ร้ายอำมหิตเกินกว่าอาชญากร” หรือ “ความรักคือความสุขแห่งชีวิตที่ไร้เงื่อนไขใด ๆ” ในภาพยนตร์ทั่วไปอาจมีมากกว่าหนึ่งความคิดหลักทำหน้าที่เป็นความคิดรองช่วยเสริมความคิดหลักเพื่อให้เรื่องมีความหนักแน่นและชัดเจนมากขึ้น ความคิดหลักมีหลายประเภท อาทิ

2.2.1.1 แก่นเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรม คือแก่นเรื่องที่ชักจูง แนะนำให้สนใจในเรื่องศีลธรรมโดยใช้เรื่องของความจริงที่ปรากฏอยู่ทั่วไป แก่นเรื่องเกี่ยวกับชีวิต เป็นแก่นเรื่องที่มุ่งเสนอเรื่องจริงของชีวิต สร้างข้อวิพากษ์ในประสบการณ์ทางธรรมชาติของมนุษย์ เป็นการประเมินสภาพมนุษย์

2.2.1.2 แก่นเรื่องเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์ เป็นแก่นเรื่องที่มุ่งเสนอพฤติกรรมลักษณะของมนุษย์คนหนึ่ง หรือกลุ่มหนึ่ง แต่เป็นตัวแทนของมนุษย์ทั้งหมดแก่นเรื่องเกี่ยวกับการวิพากษ์สังคม เป็นแก่นเรื่องที่สะท้อนสภาพทางสังคม เช่น แนวตลก เสียดสีสังคม หรือสมจริง เพื่อการปฏิรูปทางสังคม

2.2.1.3 แก่นเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรมหรือคำถามเชิงปรัชญา เป็นแก่นเรื่องที่มักจะเสนอการตั้งคำถามเรียกร้องให้ตอบในเชิงปรัชญา ซึ่งต้องการการวิเคราะห์จากผู้ชม

2.2.2 โครงเรื่อง (Plot)

รักศานต์ วิวัฒน์สินอุดม (2558, น. 113) โครงเรื่อง คือ การเล่าเรื่องที่มีประเด็นต่าง ๆ จากเรื่องราว โดยไม่จำเป็นต้องเรียงไปตามลำดับเวลาแต่เป็นวิธีการเล่าเรื่องที่ช่วยทำให้ประเด็นต่าง ๆ นั้น ชัดเจน ชัดเจนและได้ผลมาก โดยมีความขัดแย้ง ความทันทูกรุทรมาน การค้นพบ การพลิกผัน ความตึงเครียด และความระทึกใจ เป็นประเด็นช่วยเร่งเร้าความกระหาย ในการอยากรู้ให้กับผู้ชม และพาไปสู่จุดหมายปลายทางของเรื่องในภาพยนตร์ได้ ถ้าหากโครงเรื่องขาดความชัดเจน ภาพยนตร์นั้นจะไร้ทิศทางและเป้าหมาย เนื้อหาจะกลายเป็นเพียงแค่ลำดับของเหตุการณ์หนึ่งที่ไม่สามารถพาผู้ชมให้บรรลุเป้าหมายของความบันเทิงได้ ในการวิเคราะห์ภาพยนตร์ และการเล่าเรื่องทุกชนิดสามารถแบ่งตามลำดับเหตุการณ์ที่สำคัญที่นำมาวิเคราะห์จะมีลำดับเหตุการณ์ออกเป็น 5 ขั้นตอน ได้แก่

2.2.2.1 การเริ่มเรื่อง (Exposition) เป็นขั้นตอนแรกของการเริ่มต้นเล่าเรื่อง เพื่อชักจูงความสนใจให้ติดตามเรื่องราว มีการแนะนำตัวละคร แนะนำฉากหรือสถานที่ มีการเปิดประเด็นหรือปมขัดแย้งเพื่อชวนให้เกิดการติดตามเรื่องราว การเริ่มเรื่องไม่จำเป็นต้องดำเนินเรื่องอย่างลำดับเหตุการณ์ อาจเล่าตอนกลางเรื่อง หรือเล่าย้อนจากตอนท้ายไปหาต้นเรื่องก็ได้ ซึ่งแล้วแต่เทคนิคการนำเสนอของผู้เล่าและแนวทางของผู้สร้างสรรคงานแต่ละบุคคล

2.2.2.2 การพัฒนาเหตุการณ์ (Rising Action) คือการที่เรื่องราวดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง และสมเหตุสมผลจากการเริ่มเรื่องในตอนต้น ปมปัญหาหรือข้อขัดแย้งเริ่มทวีความเข้มข้นขึ้นเรื่อย ๆ ตัวละครอาจมีสถานการณ์ที่อยู่ในช่วงยุ่งยากที่ต้องเผชิญ เป็นการเริ่มประเด็นที่ทำให้ผู้ชมอยากรู้ว่าตัวละครแต่ละตัวจะมีเรื่องราวเปลี่ยนแปลงอย่างไร และเพื่อสร้างความน่าติดตามต่อไป

2.2.2.3 ภาวะวิกฤติ (Climax) เกิดขึ้นเมื่อเรื่องราวถึงจุดแตกหัก ก่อเกิดความขัดแย้งอย่างรุนแรงของตัวละคร และตัวละครอยู่ในสถานการณ์ที่ต้องตัดสินใจ มีความอัดอัดใจ หดหู่ หรืออาจเป็นช่วงตกต่ำพลิกผันของตัวละครบางตัว ในช่วงนี้อาจมีเรื่องราวปรากฏในลักษณะหักมุม ผู้ชมไม่คาดคิดว่าเรื่องราวที่ดำเนินมาอย่างดีในตอนต้นจะเป็นอย่างไร

2.2.2.4 ภาวะคลี่คลาย (Falling Action) สภาพเหตุการณ์หลังจากจุดวิกฤติไปแล้ว และประเด็นปัญหาได้รับการเปิดเผยในทิศทางที่ดีขึ้น หรือข้อขัดแย้งได้รับการขจัดออกไป แต่อาจไม่สิ้นสุดเรื่องราว หรือภาพยนตร์อาจพาเรื่องราวไปสู่ประเด็นใหม่เพื่อนำให้ผู้ชมไปคิดต่อเหมือนคติเตือนใจในตอนจบของเรื่อง

2.2.2.5 จุดคลี่คลายเรื่อง (Resolution) หมายถึง การหาทางออกเพื่ออธิบาย หรือให้ความชัดเจนหรือการแยกองค์ประกอบเป็นส่วน ๆ หรือการแก้ปัญหาของเรื่องราวในภาพยนตร์

เช่น พระเอกหรือนางเอกตาย มีชีวิตอยู่ ประสบความสำเร็จหรือล้มเหลว เป็นส่วนที่ต่อจากจุดสำคัญสูงสุดของเหตุการณ์ (Climax) ซึ่งมีการใช้อยู่ 3 วัตถุประสงค์ คือ

- (1) เพื่อเป็นการสรุปเรื่องกับผู้ชม
- (2) เพื่อเป็นการนำตัวละครหลาย ๆ คนที่กระจัดกระจายมารวมอยู่ในฉากสุดท้าย มิฉะนั้นจุดสำคัญสูงสุดของเหตุการณ์จะผูกขาดอยู่กับตัวละครหลักคนเดียว อาจใช้ฉากงานปาร์ตี้ ห้องรับประทานอาหาร งานรับรางวัลที่สามารถนำตัวละครทั้งหมดมารวมกัน เป็นต้น
- (3) เพื่อให้ผู้ชมมีเวลาเก็บอารมณ์เพื่อเตรียมตัวออกจากโรงภาพยนตร์ หลังจากหัวเราะ ร้องไห้ ตีใจ เสียใจ ไปกับตัวละครแล้ว จึงต้องมีลำดับของการร่ำลาปิดท้ายแทนที่จะปล่อยให้ผู้ชมมีอารมณ์ค้าง จุดคลี่คลายเรื่องจึงเป็นสิ่งที่เหมือนกับการปิดม่านเพื่อปล่อยให้ผู้ชมได้สุดลมหายใจเข้าปอดอีกครั้งก่อนออกจากโรงภาพยนตร์

2.2.3 ความขัดแย้ง (Conflict)

รักศานต์ วิวัฒน์สินอุดม (2558, น. 261-264) ได้อธิบายเรื่องความขัดแย้งในการเล่าเรื่องของภาพยนตร์ว่า ความขัดแย้งเป็นสาเหตุสำคัญของความยุ่งยากวุ่นวายของมนุษย์ แต่ความขัดแย้งสามารถนำไปสร้างความบันเทิงได้ในโลกภาพยนตร์ ดังนั้นจึงเป็นเรื่องปกติที่ความขัดแย้งจะเป็นหัวใจสำคัญของการแสดงซึ่งผู้ชมสามารถรับรู้และเข้าใจได้ง่าย ความขัดแย้งในภาพยนตร์จะต้องเป็นความขัดแย้งหลัก ๆ ระหว่างพระเอกกับผู้ร้าย ความขัดแย้งย่อย ๆ ไม่สามารถขับเคลื่อนเรื่องราวไปสู่จุดหมายได้อย่างน่าสนใจ ส่วนความขัดแย้งหลัก ๆ อาจเป็นเรื่องที่ผู้ร้ายมีความต้องการในสิ่งที่พระเอกมีหรือในทางกลับกันพระเอกมีความต้องการในสิ่งที่ผู้ร้ายมีก็ได้ อย่างไรก็ตามคู่ขัดแย้งไม่จำเป็นต้องเป็นตัวละครพระเอกกับผู้ร้ายเท่านั้น แต่สามารถเป็นพลังอำนาจที่มีไข่มนุษย์ อาจเป็นสัตว์ เช่น ในเรื่อง Godzilla (2014) เรื่อง Jurassic Park (1993) เป็นพลังธรรมชาติ เช่น เรื่อง The Perfect Storm (2000) เรื่อง The Impossible (2012) จากความขัดแย้งของโลก เช่น เรื่อง The Hurt Locker (2008) จากอำนาจของเทคโนโลยี เช่น เรื่อง The Matrix Reloaded (2003) หรือเผชิญกับตัวเอง เช่น เรื่อง Black Swan (2010) เรื่อง Fight Club (1999) เป็นต้น

2.2.4 ตัวละคร (Character)

สเวน (1982, น.95) อธิบายว่า องค์ประกอบที่สำคัญและขาดไม่ได้ของโครงสร้างการเล่าเรื่องก็คือ ตัวละคร หมายถึงบุคคลผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับข้อสัมพันธ์กับเรื่องราวในภาพยนตร์ ซึ่งถูกนำเสนอผ่านการแสดงบุคลิกลักษณะของตัวละคร ความคิดทัศนคติ รูปร่างหน้าตา และการแสดงออกด้วยท่าทาง ซึ่งการทำให้ตัวละครดูมีชีวิตสมบทบาทนั้นต้องอาศัยศิลปะการเข้าถึงบทบาท การสร้างตัวละครโดยทั่วไปมีส่วนประกอบ 2 ส่วนคือ ส่วนที่เป็นด้านความคิด (Conception) และส่วนที่เป็นพฤติกรรม (Presentation) ด้านความคิดจะเป็นส่วนที่เปลี่ยนแปลงยากจนกว่าจะมีเหตุผลที่สำคัญ

เพียงพอสำหรับการเกิดการเปลี่ยนแปลงทางความคิด สิ่งที่จะมากำหนดความคิดและพฤติกรรมของตัวละครคือ ภูมิหลัง การศึกษา ประสบการณ์ และสภาพทางสังคม

รักसानต์ วิวัฒน์สินอุดม (2558, น. 282) ได้แบ่งการกำหนดบทบาทของตัวละครในภาพยนตร์ ดังต่อไปนี้ ตัวละครสำคัญ (Main Character) หมายถึงตัวละครที่คนดูรู้สึกรับรู้เป็นคนแรก ตัวเอกหรือตัวละครนำ (Plural-Protagonist) คือตัวละครที่เดินเรื่องหรือเป็นผู้ขับเคลื่อนเรื่องราวเพื่อบรรลุเป้าหมายของเรื่อง ตัวละครที่เป็นพระเอก (Hero) คือตัวละครที่เป็นทั้งตัวละครหลักและตัวละครเอก ตัวละครเอกหลายคน (Multiprotagonist) คือตัวละครที่เป็นกลุ่มมีจุดมุ่งหมายเดียวกันแต่ได้รับผลตอบแทนความรู้สึกเป็นอิสระจากกัน และตัวละครเหล่านี้มีใครเป็นอุปสรรคหรือปรปักษ์ (Antagonist) คือตัวละครที่อยู่ตรงข้ามเป็นคู่ศัตรู คอยขัดขวางการกระทำหรือความปรารถนาของตัวละครเอก มักเป็นตัวละครที่มีความเข้มแข็งเช่นเดียวกับตัวละครเอก ความมุ่งมั่นของทั้งสองจะต้องถึงจุดปะทะกัน ซึ่งตัวละครต่าง ๆ นั้นจะต้องมีการกำหนดลักษณะตัวละคร (Characterization) และยังคงโดดเด่น ไม่ธรรมดา (Unusual) มีลักษณะสามมิติ คือ ลักษณะรูปลักษณ์ภายนอก ความรู้สึกภายในจิตใจ และสถานภาพของตัวละครกับสังคมภายนอก สถานการณ์ของเรื่องที่ทำให้ตัวละครเข้าไปสัมผัส ความตั้งใจอันแรงกล้า (A Willful Character) ลักษณะที่กล่าวมานี้เพื่อให้ผู้ศึกษาได้ทำความเข้าใจกับองค์ประกอบของตัวละครอย่างรอบด้าน

2.2.5 ฉากท้องเรื่อง (Setting)

รักसानต์ วิวัฒน์สินอุดม (2558, น. 166-173) กล่าวว่า ฉาก หมายถึง สถานที่เกิดเหตุการณ์และการกระทำของตัวละครในภาพยนตร์ โดยเกิดขึ้นในสถานที่เดียวและต่อเนื่องกันไป ในแต่ละฉากอาจมีจุดหักเห (Turning Point) ในตัวปรากฏอยู่ทุกจุดตลอดเรื่อง ฉากมีความสำคัญต่อภาพยนตร์เพราะไม่เพียงแต่เป็นสถานที่แห่งใดแห่งหนึ่งเท่านั้น แต่ช่วยในการอธิบายมิติต่าง ๆ ที่ประกอบขึ้นมาเป็นฉากถึง 4 มิติ คือ ยุคสมัย (Period) คือการกำหนดเรื่องราวว่าเป็นยุคสมัยใด เช่น ในโลกปัจจุบัน อดีต อนาคต หรืออยู่ในโลกจินตนาการไม่บอกยุคสมัย เวลา หรือ ช่วงเวลา (Time or Duration) บ่งบอกว่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับตัวละครใช้ระยะเวลาไปนานเท่าใด หรือ เริ่มตั้งแต่เวลาใด และไปจบในเวลาใด กินระยะเวลาเป็นศตวรรษ ปี เดือน วัน ชั่วโมง หรือเท่ากับเวลาจริงที่เกิดขึ้น (Real Time) และ สถานที่ (Location) คือทำให้สถานที่เกิดเรื่องราวในภาพยนตร์มีความชัดเจนทางภูมิศาสตร์ เช่น ในเมือง บนถนน บนภูเขา ทะเลทราย บนเครื่องบิน ยานอวกาศ เป็นต้น

ในแต่ละฉากผู้กำกับต้องมีวัตถุประสงค์ว่าจุดมุ่งหมายต้องการจะบอกเล่าอะไรแก่ผู้ชม ฉากนั้นสัมพันธ์กับเรื่องราวอย่างไร มีส่วนช่วยในการเล่าเรื่องหรือไม่ หรือเพื่อต้องการให้เห็นว่าตัวละครมีความเกี่ยวข้องกับโครงเรื่องอย่างไร วัตถุประสงค์ของฉาก คือ เพื่อการทำให้เรื่องราวดำเนินไป และช่วยให้บรรลุเป้าหมายการเล่าเรื่อง ฉากยังมีวัตถุประสงค์อื่นอีก เช่น คอยกำหนดปัญหา คลี่คลายปัญหา เพื่อการเปิดเรื่อง หมายถึงทำหน้าที่เปิดตัวละคร เปิดเวลา เปิดเผยสถานที่ของ

เหตุการณ์ ช่วยสร้างอารมณ์ และเปิดเผยความสัมพันธ์ของตัวละคร นอกจากนี้ ฉากยังทำหน้าที่เป็นตัวเชื่อมเวลา และสถานที่ที่ต่างกันให้ต่อเนื่องเข้าด้วยกัน บางฉากยังทำหน้าที่หยุดแอ็คชั่น (Action) เพื่อค่อย ๆ ให้ผู้ชมซึมซับจุดที่สำคัญที่เพิ่งเกิดขึ้นในภาพยนตร์ หรือเพื่อให้ผู้ชมได้หยุดพักลมหายใจ คลายความตึงเครียด

2.2.6 สัญลักษณ์พิเศษ (Special Symbol)

กัจจกร หลุยยะพงส์ (2547) กล่าวว่า ภาพที่เราเห็นในภาพยนตร์แท้จริงแล้วอาจไม่ใช่ภาพที่สมบูรณ์แต่เป็นการประกอบสร้างโดยมีเงื่อนไขต่าง ๆ กำหนดกรอบทั้งในเชิงมิติทางสังคม และวัฒนธรรม ซึ่งในภาพยนตร์มักมีการใช้สัญลักษณ์เพื่อสื่อความหมายอยู่เสมอ เช่น การลำดับภาพ หรือคำพูด การใช้สัญลักษณ์พิเศษที่มักพบเห็นในภาพยนตร์มีอยู่ 2 ชนิดคือ

2.2.6.1 สัญลักษณ์ทางภาพ คือ องค์ประกอบของภาพที่สามารถมองเห็นด้วยตาที่ถูกลำเลียงเข้ามา ในภาพยนตร์ เช่น วัตถุ สถานที่ หรือสิ่งมีชีวิต ที่อาจเป็นเพียงภาพ ๆ เดียว หรือเป็นกลุ่มที่เกิดจากการตัดต่อที่ปรากฏให้เห็นนอกจากนี้ เทคนิคต่าง ๆ ที่ผู้สร้างภาพยนตร์ใช้ ไม่ว่าจะเป็นเป็นมุมกล้อง การจัดแสง สี ก็ยังสามารถสื่อความหมายได้เช่นเดียวกัน

2.2.6.2 สัญลักษณ์ทางเสียง คือ เสียงต่าง ๆ ที่สามารถสื่อความหมาย หรือเปรียบเทียบความหมาย เพื่อแสดงถึงวัตถุประสงค์ของการแสดงของตัวละคร ไม่ใช่ใช้เพื่อการสร้างอารมณ์ร่วมกับตัวละครและเรื่องราวในภาพยนตร์

การศึกษาเรื่องเกี่ยวกับสัญลักษณ์พิเศษในภาพยนตร์จะทำให้เรารับรู้และเข้าใจเรื่องราวต่าง ๆ ที่ผู้สร้างภาพยนตร์ต้องการที่จะสอดแทรกหรือความหมายแฝงที่ต้องการสื่อสารกับผู้ชมซึ่งอาจจะสื่อสารได้มากกว่าสิ่งที่ปรากฏให้เห็นภายนอก ซึ่งการตีความหมายหรือการวิเคราะห์สัญลักษณ์พิเศษของผู้ชมแต่ละคนอาจไม่ตรงกันก็ได้

2.2.7 มุมมองในการเล่าเรื่อง (Narrative Point of View)

คือการมองเหตุการณ์อย่างเข้าใจในพฤติกรรมของตัวละคร โดยผ่านสายตาของตัวละครตัวใดตัวหนึ่ง หรือหมายถึงการที่ผู้เล่ามองเหตุการณ์จากวงใกล้ชิด หรือจากวงนอกในระยะห่าง ๆ ซึ่งทำให้เกิดความน่าเชื่อถือแตกต่างกัน มุมมองในการเล่าเรื่องมีผลต่อความรู้สึกของผู้ชม และยังมีผลต่อการชักจูงอารมณ์ของผู้รับสาร โดยมุมมองของผู้รับสารนั้นจึงถูกกำหนดจากจุดยืนของผู้เล่าเรื่อง จีอันเน็ตตี (1993) ได้แบ่งประเภทของมุมมองที่เกิดขึ้นจากจุดยืนของผู้เล่าเรื่องไว้ 4 แบบ คือ

2.2.7.1 ผู้เล่าเรื่องมองไปจากมุมมองของบุรุษที่หนึ่ง (The First-Person Narrator) กล่าวคือ ตัวเอกของเรื่องเป็นผู้เล่าเรื่อง การเล่าเรื่องแบบนี้มักจะได้ยินคำว่า “ผม” หรือ “ฉัน” ปรากฏอยู่โดยตลอด เนื่องจากผู้เล่าในลักษณะนี้เป็นเจ้าของเรื่อง

2.2.7.2 ผู้เล่าเรื่องมองไปจากมุมมองของบุรุษที่สาม (The Third-Person Narrator) เป็นการเล่าเรื่องจากผู้เล่าที่มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกับตัวเอก หรือเป็นมุมมองจากภายนอกที่เข้ามาเห็นเหตุการณ์ทั้งหมด เป็นการใช้ตัวละครเล่าเรื่องของตัวละครเอง

2.2.7.3 การเล่าเรื่องจากมุมมองที่เป็นกลาง (The Objective) การเล่าเรื่องที่ไม่ปรากฏตัวผู้เล่าในลักษณะของตัวบุคคล แต่เป็นการเล่าจากการสังเกตของคนวงนอกที่สังเกตและรายงานเหตุการณ์อย่างเป็นกลาง ตามข้อเท็จจริงของเรื่องราว เช่น การเล่าเรื่องราวในสารคดี ซึ่งมีลักษณะเป็นกลาง แต่ไม่สามารถทำให้ผู้ชมได้เข้าใจความรู้สึกนึกคิดของตัวละครได้อย่างลึกซึ้ง

2.2.7.4 การเล่าเรื่องแบบผู้รอบรู้ไปหมดทุกอย่าง (The Omniscient) วิธีการเล่าเรื่องแบบนี้อาจจะมีจุดร่วมกับทั้ง 3 แบบที่กล่าวมาคือ ทั้งแบบบุรุษที่หนึ่ง บุรุษที่สาม หรือ มุมมองที่เป็นกลาง แต่วิธีการเล่าเรื่องแบบสุดท้ายนี้ ผู้เล่าจะมีลักษณะพิเศษคือ มีลักษณะหยั่งรู้ไปหมดทุกด้านทั้งความคิดหรือจิตใจของตัวละคร สามารถเล่าเรื่องราวหรืออธิบายเหตุการณ์ต่าง ๆ ให้ผู้ชมรับรู้ตามได้

แนวคิดเรื่องโครงสร้างการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ ผู้ศึกษาได้นำมาใช้เป็นกรอบแนวคิดในการวิเคราะห์รูปแบบการนำเสนอของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ เพื่อชี้ให้เห็นว่าการวิจารณ์ภาพยนตร์ของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์นั้นมีรูปแบบการนำเสนอสารที่สอดคล้องกับโครงสร้างการเล่าเรื่องในภาพยนตร์หรือไม่อย่างไร

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้ศึกษาได้ค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยตรงและทางอ้อมมาเป็นกรอบในการวิเคราะห์ ซึ่งมีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

พิชพร วินิจฉัย (2549) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “การวิเคราะห์กระบวนการวิจารณ์ภาพยนตร์ของ ประวิทย์ แต่งอักษร” การศึกษาเน้นไปที่ตัวของประวิทย์ ซึ่งเป็นบุคคลที่มีผลงานและชื่อเสียงในแวดวงวิจารณ์ภาพยนตร์ ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ตัวบทวิจารณ์ภาพยนตร์ของประวิทย์ที่ตีพิมพ์ในนิตยสารสตาร์พิคส์ ปี 2548 จำนวน 23 ชิ้น รวมถึงการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกในฐานะผู้ผลิตบทวิจารณ์ภาพยนตร์ พบว่า นอกจากขั้นตอนและโครงสร้างของบทวิจารณ์ภาพยนตร์ที่ได้กล่าวถึงไปแล้ว งานวิจัยชิ้นนี้ยังชี้ให้เห็นว่า จุดเด่นของงานเขียนบทวิจารณ์ภาพยนตร์ของประวิทย์ คือ กระบวนการใช้ภาษา เช่น การละทิ้งตัวตนของผู้เขียน โดยหลีกเลี่ยงการใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 และดำเนินบทวิจารณ์ในลักษณะของผู้สังเกตการณ์ โดยจะแสดงความคิดเห็นต่อแง่มุมต่าง ๆ ของภาพยนตร์ด้วยความนุ่มนวล เรียบง่าย และพยายามอธิบายจุดเด่น และจุดด้อยของภาพยนตร์ด้วยท่าทีค่อนข้างเป็นกลาง โดยสิ่งที่ทำให้บทวิจารณ์ของประวิทย์มีความแตกต่างจากบทวิจารณ์ทั่วไปนั้น

ก็คือ บทบาทหน้าที่ในการให้ข้อมูลข่าวสารที่มีลักษณะสอดแทรก และอ้างอิงข้อมูลของภาพยนตร์แต่ ละเรื่องอย่างละเอียด จึงทำให้งานของประวิทย์ แต่งอักษร ถือได้ว่าเป็นกิจกรรมแห่งการวิจารณ์ ในทางสร้างสรรค์

นิพนธ์ คุณารักษ์ (2551) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “การวิเคราะห์และวิจารณ์ภาพยนตร์ แอนิเมชัน” พบว่า แนวทางในวิจารณ์ภาพยนตร์แอนิเมชัน ในด้านตัวผู้วิจารณ์ จะต้องมีความรู้ ความ เข้าใจในด้านเทคนิค กระบวนการ และทักษะความสามารถในการผลิตงานภาพยนตร์แอนิเมชัน นอกจากนั้นแล้วผู้วิจารณ์ยังต้องคำนึงถึง โครงสร้างของภาพยนตร์แอนิเมชัน (Structure) สุนทรียภาพของภาพยนตร์แอนิเมชัน (Aesthetics) เทคโนโลยีของภาพยนตร์แอนิเมชัน (Technology) และเนื้อหาสาระของภาพยนตร์แอนิเมชัน (Contents) ประกอบกันในการวิจารณ์ ซึ่ง เนื้อหาสาระที่ปรากฏในภาพยนตร์แอนิเมชัน มักจะปรากฏให้เห็นถึง แนวคิด ความเชื่อ ค่านิยม วัฒนธรรม หรือเรื่องราวที่สะท้อนออกมาจากความต้องการของผู้ส่งสาร (Message) สื่อความหมาย (Meaning) จากผู้ผลิตไปยังผู้รับชม อาจปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจน หรือแฝงเร้นสอดแทรก (Symbolic) ซึ่งต้องอาศัยการตีความ ความเข้าใจของผู้ชมที่มาจากกรอบประสบการณ์เดิม (Filed of Experiences) หรือความรู้ในเรื่องทฤษฎีสัญศาสตร์ (Semiology Theory) มากพอ จึงสามารถ ถอดรหัส (Decoding) และเข้าใจสัญลักษณ์นั้นได้

อัญชลี ชัยวรพร และ สุทธิพงษ์ นุกุลเอื้ออรุณ (2557) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “การวิจารณ์ ภาพยนตร์: รอยต่อระหว่างวัฒนธรรมสื่อสิ่งพิมพ์กับสื่ออินเทอร์เน็ต” พบว่า จากการศึกษาเรื่องการ วิจารณ์ภาพยนตร์ในประเทศไทย เต็มไปด้วยพลวัตรของการใช้สื่อและความสั่นไหวของการวิจารณ์ ทั้งในสื่อสิ่งพิมพ์และสื่ออินเทอร์เน็ต โดยมีปริมาณของบทวิจารณ์เป็นจำนวนมาก มีความถี่ในการ นำเสนอที่ต่อเนื่อง มีรูปแบบหลากหลายทั้งงานเพื่อการวิจารณ์ภาพยนตร์โดยตรง และงานเขียนที่ต่อ ยอดมาจากการวิจารณ์ ซึ่งข้อเขียนที่มีนัยแห่งการวิจารณ์วิจารณ์ภาพยนตร์ทั้งหมดในประเทศไทย มีความหลากหลายค่อนข้างมาก จำแนกได้เป็น 4 ประเภท ได้แก่ ข้อมูลก่อนชม (Preview) การแนะนำโดยบุคคลที่มีชื่อเสียง บทแนะนำขนาดสั้น (Short Review) และบทวิจารณ์ขนาดยาว ซึ่ง พบลักษณะการวิจารณ์ทั้ง 4 ประเภทในสื่อสิ่งพิมพ์และสื่ออินเทอร์เน็ต สิ่งที่นำเสนอคือการเชื่อมโยง ในการใช้สื่อทั้งสองเต็มไปด้วยพลวัตรและความสั่นไหว ผู้ที่ใช้สื่ออินเทอร์เน็ตเพื่อการวิจารณ์จำนวน หนึ่งก็พัฒนาจนข้ามไปเขียนงานวิจารณ์บนสื่อสิ่งพิมพ์ บางคนกลายเป็นนักวิจารณ์ที่มีชื่อเสียง มีการตีพิมพ์ผลงานเป็นเล่มจำนวนมาก ขณะที่นักวิจารณ์อาชีพที่เติบโตมาจากสื่อสิ่งพิมพ์ ก็เริ่มหันมาใช้ พื้นที่อินเทอร์เน็ตในการนำเสนองานวิจารณ์ขนาดสั้นหรือประเด็นความคิดไม่ทางการสำหรับงาน ภาพยนตร์ที่ไม่ได้รับการตีพิมพ์ ทั้งนี้งานวิจัยนี้ยังบอกถึงผลดีและผลเสียของการวิจารณ์ภาพยนตร์ที่ พื้นที่สื่อทั้งสองแบบได้รับการยอมรับอย่างเท่าเทียมกัน อาทิ การวิจารณ์โดยไร้การควบคุม

การแทรกแซงของกลุ่มธุรกิจภาพยนตร์ที่เฝ้าจับตามองกระแสและทิศทางของการวิจารณ์ในช่วง 4 วันแรกของหนัง เป็นต้น

พลอยไพลิน ตองอ่อน (2559) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “การวิเคราะห์เนื้อหาสารประชาสัมพันธ์บนเฟซบุ๊กแฟนเพจของร้านเคนทักกีฟรายชิกเคน ประเทศไทย (KFC)” พบว่า ลักษณะเนื้อหาสารประชาสัมพันธ์บนเฟซบุ๊กแฟนเพจของร้าน KFC ส่วนใหญ่เพื่อให้ความบันเทิงโดยมุ่งเน้นที่การตลกขบขันและการเล่นเกม ทั้งนี้เพราะว่าเฟซบุ๊กแฟนเพจของร้าน KFC มีเป้าหมายเพื่อสร้างความเป็นกันเองให้ความรู้สึกเหมือน “เพื่อนคุยกับเพื่อน” การจัดเนื้อหาสารในแฟนเพจมีลักษณะเป็นสารที่ให้อารมณ์และความรู้สึกในเชิงบวกให้สมาชิกในแฟนเพจได้รับรู้ เพื่อให้สมาชิกในแฟนเพจเกิดความรู้สึกที่ดี และเกิดความใกล้ชิดกับตราสินค้า ส่วนประเภทเนื้อหาสารประชาสัมพันธ์บนเฟซบุ๊กแฟนเพจของร้าน KFC เป็นการสื่อสารเชิงปฏิสัมพันธ์โดยมุ่งเน้นเรื่องมิตรภาพเป็นหลัก เพื่อให้สมาชิกแฟนเพจเกิดความใกล้ชิดกับ KFC ทั้งนี้เป็นเพราะว่าแฟนเพจเฟซบุ๊กถูกสร้างขึ้นมาเพื่อสนับสนุนการสร้างกิจกรรมต่าง ๆ และการพูดคุยเพื่อก่อให้เกิดความเป็นมิตรไมตรี ส่วนรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาสารประชาสัมพันธ์ มีการนำเสนอเนื้อหาด้วยรูปภาพจริงของเมนูอาหารและรูปการ์ตูนเพื่อสร้างการรับรู้ควบคู่ไปกับการให้ความบันเทิงและกระตุ้นให้สมาชิกแฟนเพจเกิดความรู้สึกเพลิดเพลินจนเกิดความรู้สึกอยากซื้อสินค้า ทั้งนี้เนื่องมาจากว่าการโพสต์รูปภาพที่เป็นรูปภาพจริงหรือรูปภาพการ์ตูนมีผลต่อความสนใจของผู้อ่านหรือผู้บริโภคช่วยดึงดูดความสนใจ และเป็นการเพิ่มการมีปฏิสัมพันธ์มากขึ้นอีกด้วย

อรรถชัย วรจรัสรังสี (2556) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ประเภทเนื้อหาการตลาดบนเฟซบุ๊กแฟนเพจและความตั้งใจซื้อของผู้บริโภค” พบว่าการศึกษาได้จำแนกรูปแบบวิธีการนำเสนอเนื้อหาทางการตลาดประเภทต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่บนเฟซบุ๊กแฟนเพจสินค้า 4 ประเภท ได้แก่ ประเภทรูปภาพ วีดีโอ ลิงค์ และข้อความ ทั้งนี้พบว่ารูปแบบวิธีการนำเสนอเนื้อหาในเฟซบุ๊กแฟนเพจสินค้านั้นมีความหลากหลาย ซึ่งวิธีการนำเสนอที่พบมากที่สุดคือ แบบรูปภาพ โดยการศึกษายังอธิบายต่อไปอีกว่าการโพสต์รูปภาพบนเฟซบุ๊กสามารถดึงดูดความสนใจของผู้บริโภคได้มากถึงร้อยละ 37 โดยประเภทของรูปภาพที่พบมากที่สุด คือ ภาพอี-โปสเตอร์ เนื่องจากเป็นภาพที่ได้ทำการจัดวางรูปภาพ และข้อความไว้อย่างลงตัวในกรอบเดียวกัน ทำให้ภาพอี-โปสเตอร์มีความน่าสนใจ เข้าใจได้ง่ายอย่างรวดเร็ว ทั้งนี้ยังพบว่าประเภทเนื้อหาการตลาดบนเฟซบุ๊กแฟนเพจประกอบด้วย 4 ลักษณะ ได้แก่ การส่งเสริมและกระตุ้นให้เกิดการซื้อหรือใช้บริการ การให้ข้อมูลข่าวสาร การส่งเสริมการขาย และการจัดกิจกรรมออนไลน์ ทั้งนี้ผู้บริโภคจะทำการหาข้อมูลต่าง ๆ เพื่อนำมาเป็นข้อมูลที่จะช่วยในการตัดสินใจซื้อของผู้บริโภค ซึ่งแฟนเพจเฟซบุ๊กก็เป็นแหล่งข้อมูลสำคัญที่ผู้บริโภคจะเข้ามาใช้งาน เนื่องจากเฟซบุ๊กมีทั้งข้อมูลข่าวสารทั้งจากทางผู้จำหน่ายสินค้าและบริการ อีกทั้งยังเป็นแหล่งรวบรวมความคิดเห็นต่าง ๆ จากสมาชิกคนอื่น ๆ อีกด้วย

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาเรื่อง "การจัดสรรของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์" ใช้รูปแบบการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research Approach) โดยวิธีการพรรณนาความ (Descriptive Research) วิธีการจัดเนื้อหาสาร และการนำเสนอสารของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ โดยการวิเคราะห์จากบทวิจารณ์ภาพยนตร์ของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ จำนวน 5 เพจ คือ เพจหนังโปรดของข้าพเจ้า เพจนักเลงโรงหนัง เพจอวยไส้แตกแหกไส้ฉีก เพจหนังเรื่องนี้kuduแล้ว และ เพจทำเรื่องเล่นให้เป็นเรื่องใหญ่ โดยคัดเลือกเฉพาะภาพยนตร์ที่ได้รับการวิจารณ์จากแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ทั้ง 5 เพจ หลังจากนั้นจึงนำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดมาทำการวิเคราะห์ และนำเสนอผลการศึกษา ซึ่งผู้ศึกษาได้กำหนดวิธีการศึกษาดังนี้

- 3.1 แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา
- 3.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.3 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.4 การตรวจสอบความน่าเชื่อถือของข้อมูล
- 3.5 การนำเสนอข้อมูล

3.1 แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา

แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้ คือแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์บนเว็บไซต์สื่อสังคมออนไลน์เฟซบุ๊ก ซึ่งผู้ศึกษาได้คัดเลือกแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์โดยใช้เกณฑ์ในการคัดเลือกคือคัดเลือกจากแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ที่มียอดจำนวนของผู้ติดตามมากที่สุด 5 อันดับแรก และมีความเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่อง โดยมีผลงานการวิจารณ์ภาพยนตร์ทั้งในและต่างประเทศ ในช่วงปี 2559 - 2560 ซึ่งจากเกณฑ์ที่ใช้ในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างดังกล่าว มีแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ที่ผ่านเกณฑ์การคัดเลือกซึ่งมีรายชื่อและจำนวนผู้ติดตาม ข้อมูลสำรวจจากเว็บไซต์ socialrank.com เมื่อวันที่ 31 มีนาคม 2560 ดังต่อไปนี้ (“Thailand Facebook Ranking”, 2560)

1) เพจหนังโปรดของข้าพเจ้า	มีจำนวนผู้ติดตาม 1,055,514 คน
2) เพจนักเลงโรงหนัง	มีจำนวนผู้ติดตาม 781,179 คน
3) เพจอวยไส้แตกแหกไส้ฉีก	มีจำนวนผู้ติดตาม 649,000 คน
4) เพจหนังเรื่องนี้kuduแล้ว	มีจำนวนผู้ติดตาม 434,302 คน
5) เพจทำเรื่องเล่นให้เป็นเรื่องใหญ่	มีจำนวนผู้ติดตาม 432,545 คน

3.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล

เพื่อให้ได้ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาที่ได้ตั้งเอาไว้ ผู้ศึกษาใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแหล่งข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) โดยเป็นข้อมูลที่รวบรวมจากสื่อสังคมออนไลน์ เฟซบุ๊กของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ โดยผู้ศึกษาเข้าไปสำรวจเนื้อหาที่เป็นตัวบทวิจารณ์ภาพยนตร์ในหน้าแฟนเพจเฟซบุ๊กจำนวน 5 เพจ ได้แก่ เพจหนังโปรดของข้าพเจ้า เพจนักเลงโรงหนัง เพจอวยไล่แตกแหกไล่ฉีก เพจหนังเรื่องนี้โคตรแล้ว และ เพจทำเรื่องเล่นให้เป็นเรื่องใหญ่ โดยคัดเลือกบทวิจารณ์ภาพยนตร์ที่ทั้ง 5 เพจนำเสนอตรงกัน จำนวนทั้งสิ้น 10 เรื่อง ซึ่งเป็นภาพยนตร์ที่มีกำหนดเข้าฉายระหว่างวันที่ 1 มกราคม – 31 มีนาคม 2560 มาใช้เป็นข้อมูลในการทำการศึกษารั้งนี้ รายชื่อภาพยนตร์ที่ได้รับการวิจารณ์จากทั้ง 5 เพจ จำนวน 10 เรื่อง ได้แก่

- 1) คน ล่า คน (The Age of Shadow) เข้าฉายวันที่ 5 มกราคม 2560
- 2) นครดารา (LaLaland) เข้าฉายวันที่ 12 มกราคม 2560
- 3) จิตหลุดโลก (Split) เข้าฉายวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2560
- 4) แรกกว่านรก2 (John Wick2) เข้าฉายวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2560
- 5) โลแกน เดอะ วูล์ฟเวอรีน (Logan) เข้าฉายวันที่ 2 มีนาคม 2560
- 6) คอง มหาภัยเกาะกะโหลก (Kong: Skull Island) เข้าฉายวันที่ 9 มีนาคม 2560
- 7) โฉมงามกับเจ้าชายอสูร (Beauty and The Beast) เข้าฉายวันที่ 16 มีนาคม 2560
- 8) สายพันธุ์มฤตยู (Lift) เข้าฉายวันที่ 23 มีนาคม 2560
- 9) รักไร้เสียง (A Silent Voice) เข้าฉายวันที่ 23 มีนาคม 2560
- 10) โกสต์ อิน เดอะ เชลล์ (Ghost in The Shell) เข้าฉายวันที่ 30 มีนาคม 2560

3.3 การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาเรื่อง “การจัดสรรของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์” ผู้ศึกษาได้นำเอาข้อมูลที่ได้จากการบทวิจารณ์ภาพยนตร์ของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์จำนวนทั้ง 5 เพจ มาวิเคราะห์โดยใช้วิธีการพรรณนาความ โดยจำแนกข้อมูลออกโดยมีทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวข้องมาใช้เป็นตัวตั้งต้นศึกษา เพื่อจะได้ศึกษาได้ตรงตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 2 ส่วนตามวัตถุประสงค์ คือ วิธีการจัดเนื้อหาสารของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ และ รูปแบบการนำเสนอสารของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ โดยจะแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์วิธีการจัดเนื้อหาสาร

ใช้หลักเกณฑ์การวิเคราะห์ตามทฤษฎีการวิจารณ์แนวรูปแบบนิยมมาใช้ในการวิเคราะห์วิธีการจัดเนื้อหาสารของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ ดังนี้

1. ภาพยนตร์เรื่องนั้นเป็นภาพยนตร์ประเภทใด
2. เนื้อหาโดยรวมของภาพยนตร์เรื่องนั้นบอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวข้องกับอะไร
3. ใครเป็นคนเล่าเรื่องนั้น
4. เนื้อหาของภาพยนตร์เรื่องนั้นได้รับการจัดลำดับในการบอกเล่าอย่างไร
5. ในภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ มีการใช้เทคนิคอย่างไรบ้าง ด้วยจุดประสงค์ใด ได้แก่
 - 5.1 ขนาดภาพ
 - 5.2 มุมกล้อง
 - 5.3 การจัดแสงและการใช้สี
 - 5.4 การเคลื่อนกล้อง
 - 5.5 มีส ออง แสง
 - 5.6 การตัดต่อ
 - 5.7 การใช้เสียง

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์รูปแบบการนำเสนอสาร

ใช้หลักเกณฑ์การวิเคราะห์ตามแนวคิดโครงสร้างการเล่าเรื่องในภาพยนตร์มาใช้ในการวิเคราะห์รูปแบบการนำเสนอสาร ดังนี้

1. แก่นเรื่อง
2. โครงเรื่อง
3. ความขัดแย้ง
4. ตัวละคร
5. ฉากท้องเรื่อง
6. สัญลักษณ์พิเศษ
7. มุมมองในการเล่าเรื่อง

3.4 การตรวจสอบความน่าเชื่อถือของข้อมูล

การตรวจสอบความน่าเชื่อถือ (Reliability) และความถูกต้องแม่นยำ (Validity) ของการศึกษาเรื่อง “การจัดสารของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์” ผู้ศึกษาใช้วิธีการตรวจสอบแบบสามเส้า (Triangulation) เพื่อใช้ในการยืนยันข้อมูล โดยเป็นการตรวจสอบสภาพข้อมูลด้วยวิธีการที่

หลากหลายเพื่อรับรองผลการพิสูจน์ว่าข้อมูลมีความแข็งแกร่งทั้งนี้เนื่องจากได้ใช้ข้อมูลต่าง ๆ ในการวิเคราะห์อย่างองค์รวมหรือการพรรณนารอบด้านทุกมิติ (Thick Description) เพื่อยืนยันความน่าเชื่อถือและความถูกต้องของข้อมูล (สุรพงษ์ โสธนะเสถียร, 2540, น. 384-385) ผู้ศึกษาใช้วิธีการตรวจสอบความน่าเชื่อถือและความถูกต้องแม่นยำ ดังนี้

- การตรวจสอบจากหลายทฤษฎี (Theory Triangulation)

การศึกษาเรื่อง “การจัดสรรของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์” เป็นการวิเคราะห์วิธีการจัดเนื้อหาสาร ด้วยวิธีการวิเคราะห์หัวข้อเนื้อหาของบทวิจารณ์ภาพยนตร์ และรูปแบบการนำเสนอสารของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ โดยใช้วิธีวิทยาแบบการอภิปรายความ การเปรียบเทียบหัวข้อเนื้อหาของบทวิจารณ์ภาพยนตร์ผู้ศึกษาใช้ทฤษฎีการวิจารณ์ภาพยนตร์แนวรูปแบบนิยมของประวิทย์ แต่งอักษร (2548) มาเป็นหลักเกณฑ์ในการวิเคราะห์ ซึ่งสามารถตรวจสอบโดยนำหลักการวิจารณ์ภาพยนตร์ของกิตติศักดิ์ สุวรรณโกสิน (2541, น. 24-26) มาวิเคราะห์บทวิจารณ์ภาพยนตร์ของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ก็สามารถให้ผลที่ตรงกัน และการเปรียบเทียบรูปแบบการนำเสนอของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ผู้ศึกษาได้ใช้แนวคิดเรื่องโครงสร้างการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ของ รักศานต์ วิวัฒน์สินอุดม มาใช้ในการวิเคราะห์องค์ประกอบในการนำเสนอ ซึ่งสามารถตรวจสอบโดยการนำแนวคิดเรื่องการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ของ องอาจ สิงห์ลำพอง ก็สามารถยืนยันผลการวิเคราะห์ที่ตรงกันได้ เช่นนี้เพื่อให้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของผู้ศึกษาสามารถยืนยันความจริงได้ด้วยหลากหลายแนวคิด และผลการวิจัยหรือข้อค้นพบนั้นถือว่าผ่านการพิจารณาโดยรอบด้าน

นอกจากนั้นผู้ศึกษาได้นำผลการวิเคราะห์ข้อมูลให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความน่าเชื่อถือและความถูกต้องแม่นยำของข้อมูล รวมถึงนำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระตรวจสอบความเข้าใจในการใช้ภาษา และรูปแบบการนำเสนอข้อมูล หลังจากปรับแก้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจนเป็นที่เรียบร้อยสมบูรณ์แล้ว จึงนำข้อมูลดังกล่าวไปใช้ในการสรุปผลการศึกษาต่อไป

3.5 การนำเสนอข้อมูล

การนำเสนอข้อมูลของการศึกษาครั้งนี้ ได้มีการเรียบเรียงข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์เชิงเนื้อหาซึ่งเป็นการอธิบายเชิงวิเคราะห์ โดยจัดเรียงข้อมูลในการนำเสนอ ดังนี้

1. นำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการจัดเนื้อหาสารที่ปรากฏในบทวิจารณ์ภาพยนตร์ โดยจะทำการวิเคราะห์บทวิจารณ์ภาพยนตร์ด้วยวิธีการพรรณนาความ และการเปรียบเทียบตามทฤษฎีการวิจารณ์ภาพยนตร์แนวรูปแบบนิยมเพื่อนำไปสร้างข้อสรุป และนำเสนอในรูปแบบเชิงพรรณนา

2. นำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับองค์ประกอบรูปแบบการนำเสนอสาร โดยจะทำการวิเคราะห์ การนำเสนอสารของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ด้วยวิธีการพรรณนาความ และการเปรียบเทียบตาม แนวคิดโครงสร้างการเล่าเรื่องในภาพยนตร์เพื่อนำไปสร้างข้อสรุป และนำเสนอในรูปแบบเชิงพรรณนา

บทที่ 4

ผลการศึกษา

การศึกษาเรื่อง "การจัดสรรของแผนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์" ใช้รูปแบบการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยวิธีการพรรณนาความ บทวิจารณ์ภาพยนตร์ มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์วิธีการจัดเนื้อหาสาร และวิเคราะห์รูปแบบการนำเสนอสารของแผนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ โดยทำการศึกษาจากบทวิจารณ์ของแผนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์จำนวน 5 เพจ คือ เพจหน้าโปรดของข้าพเจ้า เพจนักเลงโรงหนัง เพจอวยไส้แตกแหกไส้ฉีก เพจหนังเรื่องนี้โคดูแล้ว และเพจทำเรื่องเล่นให้เป็นเรื่องใหญ่ ซึ่งผู้ศึกษาได้ทำการคัดเลือกศึกษาเฉพาะตัวบทวิจารณ์ภาพยนตร์ที่ทั้ง 5 เพจนำเสนอตรงกันเป็นจำนวนทั้งสิ้น 10 เรื่อง รวมมีบทวิจารณ์ที่ทำการวิเคราะห์ในงานวิจัยฉบับนี้ทั้งหมด 50 ชิ้นงาน ผลการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ตามวัตถุประสงค์ดังนี้

- 4.1 การศึกษาวิธีการจัดเนื้อหาสารของแผนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์
- 4.2 การศึกษารูปแบบการนำเสนอสารของแผนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์

4.1 การศึกษาวิธีการจัดเนื้อหาสารของแผนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์

ผู้ศึกษาได้ใช้หลักเกณฑ์การวิเคราะห์ตามทฤษฎีการวิจารณ์ภาพยนตร์แนวรูปแบบนิยมของประวิทย์ แต่งอักษร มาใช้ในการวิเคราะห์วิธีการจัดเนื้อหาสารของแผนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ ซึ่งผู้ศึกษาได้แสดงผลการศึกษาด้วยวิธีการพรรณนาความ โดยใช้การเปรียบเทียบกับหลักเกณฑ์การวิจารณ์ภาพยนตร์ตามแนวรูปแบบนิยม คือ ภาพยนตร์เรื่องนั้นเป็นภาพยนตร์ประเภทใดเนื้อหาโดยรวมของภาพยนตร์เรื่องนั้นบอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวข้องกับอะไร ใครเป็นคนเล่าเรื่องนั้น เนื้อหาของภาพยนตร์เรื่องนั้นได้รับการจัดลำดับในการบอกเล่าอย่างไร และในภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ มีการใช้เทคนิคอย่างไรบ้าง ด้วยจุดประสงค์ใด (ได้แก่ ขนาดภาพ มุมกล้อง การจัดแสงและการใช้สี การเคลื่อนกล้อง มีส ออง แชน การตัดต่อ และการใช้เสียง) โดยมีผลการศึกษาดังต่อไปนี้

4.1.1 ภาพยนตร์เรื่องนั้นเป็นภาพยนตร์ประเภทใด

การระบุประเภทของภาพยนตร์นั้นเป็นการเขียนที่ได้รับความนิยมในงานเขียนวิจารณ์ภาพยนตร์ที่ตีพิมพ์ลงในสื่อสิ่งพิมพ์ เช่น นิตยสาร วารสารภาพยนตร์ โดยแผนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ไม่ได้ให้ความสำคัญกับการระบุประเภทของภาพยนตร์เท่าใดนัก อย่างไรก็ตามจากการศึกษาพบว่า การระบุประเภทของภาพยนตร์มีทั้งสิ้น 2 รูปแบบคือ แบบระบุชัดเจนตามรายละเอียดของคำภาพยนตร์ และแบบระบุโดยแทรกอยู่ในเนื้อหา ดังนี้

- แบบระบุชัดเจนตามรายละเอียดของค่ายภาพยนตร์ มีเพียงเพจหนังโปรดของข้าพเจ้าเพียงเพจเดียวที่มีการบอกประเภท หรือตระกูลของภาพยนตร์ (Genre) อย่างชัดเจนในบทวิจารณ์ภาพยนตร์ทุก ๆ เรื่อง ซึ่งประเภทหรือตระกูลของภาพยนตร์ที่เพจหนังโปรดของข้าพเจ้าระบุลงไปงานเขียนวิจารณ์ภาพยนตร์นั้นเป็นข้อมูลที่ได้รับมาจากการโปรโมทภาพยนตร์ของค่ายภาพยนตร์เป็นหลัก เช่นการวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง Life แพนเพจได้ระบุว่าประเภทของภาพยนตร์เรื่องนี้คือ Sci-fi, horror, Thriller (ภาพที่ 4.1)

หนังโปรดของข้าพเจ้า ได้เพิ่มรูปภาพใหม่ลงในอัลบั้ม: รีวิวหนังโรงปี 2017 23 มีนาคม - ๑

Life (2017) เข้าฉาย 23 มีนาคมนี้

ถ้านับเฉพาะเอเชียอย่างเดียวน่าไปสัก 8.5/10 เลย แต่พอมีคนด้วยขอเกลี้ยมาอยู่ที่ 7.5 คะแนนละกัน คือหนังมันก็ชัดเจนในคำว่าได้แรงบันดาลใจมาจาก Alien (1979) ตรง ๆ นะแหละ แต่เราค่อนข้างชอบจังหวะที่ทึ่งขวัญใน Life มากกว่าตรงที่ทึ่งอย่างมันดูไม่ตั้งใจสร้างสถานการณ์และหนึ่งกระตุกความอยากรู้อยากเห็นของมนุษย์ออกมาได้เป็นอย่างดี โดยรวมแล้วถ้าไม่แคร์ความน่าเบื่อหน่ายเวลาหนึ่งเล่าเรื่องมนุษย์ก็ควรไปจัดความสดชื่นของเอเชียใน Life ที่ชอบออกเลยว่าออกแบบมาได้เจ๋งมาก มันเยี่ยมจริง ๆ (ค่าชม)

หนังเล่าถึงนักบินอวกาศ 6 คนในแค้ 'แคร์ริค' (Jake Gyllenhaal), 'มิเรียม' (Rebecca Ferguson), 'รอยรี' (Ryan Reynolds), 'ฮิโระยูกิ' (Hiroyuki Sanada), 'ฮิววี่' (Ariyon Bakare) และ 'เดท' (Olga Dihovichnaya) ต้องทำการศึกษาค้นคว้าสิ่งมีชีวิตจากดาวอังคาร แต่แล้วอยู่ดี ๆ มันก็กลายมาเป็นภัยคุกคามต่อนักบินทั้งหมดและอาจรวมถึงมนุษย์ทุกคนบนโลกด้วย

คือหนังประเภทนี้มันเดาได้ไม่ยากอยู่แล้วว่ายังก็ต้องให้มนุษย์เอาตัวรอดจากเอเชีย แต่จะเขียนสถานการณ์ขึ้นมารองรับอย่างไรให้สมเหตุสมผลน่าเชื่อ ซึ่งเราชอบความระทึกขวัญใน Life ตรงที่ช่วงแรก ๆ มันคือการรู้โจมตีคาดเดาไม่ได้ แต่เมื่อคนดูและตัวละครรับรู้ถึงศักยภาพและความฉลาดของเอเชียนี้ มันก็เปลี่ยนโหมดเป็นการสร้างสถานการณ์บังคับให้ตัวละครจำเป็นต้องเสี่ยงตายเพื่อโอกาสรอด เราโอเคกับบรรยากาศความระทึกขวัญที่ดึงเครียดตลอดทั้งเรื่อง หนังทำให้เรารู้สึกได้ถึงความรู้สึกหวาดหวั่นทางสู้อย่างน่ากลัวต่าง ๆ เท่าที่ตัวละครจะคิดได้ก็เหมือนจะไม่มีทางหยุดความโหดของเอเชียตัวนี้ได้เลย

Life มีความเป็นไซไฟที่เต็มไปด้วยสมมุติฐานและการทดลองมนุษย์อวกาศทั้ง 6 คนต้องต่อสู้กับเอเชียลึกลับที่พวกเขาแทบไม่มีข้อมูลอะไรเลยนอกจากการคาดเดาด้วยข้อสังเกตทางวิทยาศาสตร์ ตรงนี้ทำให้การต่อสู้กับเอเชียดูจริงจังดึงเครียดและมีขั้นเชิงกว่าแค่การเล่นช่อนานบนสถานีอวกาศ อย่างหนึ่งต้องชมการออกแบบเอเชียว่าแปลกใหม่และโหดได้ใจ เชื่อว่าทุกคนจะต้องทึ่งกับวิธีฆ่าคนของเอเชียตัวนี้ที่ไม่ธรรมดาจริง ๆ (ตัวละครแรกก็ตายไปโดนข่าแบบสองสุดขีด)

จุดเสียของหนังคือการพยายามสร้างมิติให้ตัวละครมีชีวิตแต่ออกมาไม่เวิร์คเท่าไร อธิบายเพิ่มเติมคือหนังแนวสยองขวัญที่รู้ตัวว่าจะเอามนุษย์มาให้อเอเชียฆ่าตายแน่ ๆ เนี่ยเขาต้องพยายามทำให้คนดูรู้สึกผูกพันกับตัวละคร เปรียบเทียบง่าย ๆ เวลาตัวประกอบในหนังสยองขวัญตายปีนเราแทนจะไม่รู้สึกอะไรเพราะไม่ได้ผูกพันกับตัวละครดังกล่าว แต่ถ้าตัวเอกถูกคุกคามเมื่อไรเราจะรู้สึกลุ้นเอาใจช่วยเพราะรับรู้เรื่องราวชีวิตของเขาจนเกิดความผูกพันกับตัวละคร ซึ่งการที่ Life พยายามเล่าเรื่องภรรยาตลอดลูกบนโลก, เรื่องความสัมพันธ์จนต้องหนีมาอยู่บนอวกาศ, เรื่องความผูกพันต่อสิ่งมีชีวิตใหม่อย่างเอเชีย มันก็เป็นเรื่องที่ดีควรทำแต่ไม่ควรทำให้เวลามนุษย์ออกมาแล้วดูน่าเบื่อแบบนี้ ยิ่งพอเหล่ามนุษย์ในหนังพยายามคุยอธิบายวางแผนให้คนดูเข้าใจไปด้วยเนี่ยยิ่งชวนท้อมาก โหดดีนะว่าเอเชียเด็ดจริงไม่มีมีหลังคาโรงแน่ ๆ

โดยรวมแล้วเราเชียร์ให้ดู Life นะ หนังสยองขวัญเอเชีย vs. มนุษย์บนสถานีอวกาศปิดตายเจ๋ง ๆ แบบนี้มันไม่ก็เรื่องหรือก ยิ่งการออกแบบความโหดของเอเชียถือว่าแปลกใหม่ด้วย เป็นหนังที่ขนาดเบื่อบ้าง ช่วงมนุษย์แต่อารมณ์โดนดูจบคือขี้ตืดสุดความประทับใจ ความระทึกขวัญของเอเชียมันเจ๋งจนไม่ยากให้พลาดจริง ๆ

Director: Daniel Espinosa (คู่กำกับ Safe House, Child 44)
screenplay: Rhett Reese, Paul Wernick (เขียนบท Deadpool, Zombieland)

Genre: sci-fi, horror, thriller
7.5/10

ภาพที่ 4.1 เนื้อหาการวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง Life. จาก บทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง Life, โดยเพจหนังโปรดของข้าพเจ้า, 2560.

- **แบบระบุโดยแทรกอยู่ในเนื้อหา** การระบุประเภทของภาพยนตร์ที่พบอีกรูปแบบหนึ่งคือ แบบระบุแทรกในเนื้อหาพบว่า แฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ทั้งหมดจะทำการตีความประเภทของภาพยนตร์ไปตามความเห็นของตน และไม่ได้มีการกำหนดประเภทตามข้อมูลของค่ายภาพยนตร์ ทั้งนี้แม้ว่าเพจหนังโปรดของข้าพเจ้าจะระบุประเภทตามข้อมูลของค่ายภาพยนตร์แล้ว แต่ยังมี การระบุประเภทของภาพยนตร์โดยผ่านการวิจารณ์ของตนลงในเนื้อหาอีกด้วย แฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์อื่น ๆ ก็มีการระบุประเภทของภาพยนตร์ลงในเนื้อหาการวิจารณ์เช่นกัน อาทิ ภาพยนตร์เรื่อง Life ที่แฟนเพจได้ระบุประเภทของภาพยนตร์ในเนื้อหาว่าเป็น ภาพยนตร์แนววิทยาศาสตร์ (Sci-fi) หรือ

ภาพยนตร์แนวสยองขวัญ (Horror) และภาพยนตร์เรื่อง The Age of Shadows ที่ถูกระบุว่าเป็นภาพยนตร์แนวแอคชั่นทริลเลอร์

Life มีความเป็นไซไฟที่เต็มไปด้วยสมมุติฐานและการทดลอง มนุษย์อวกาศทั้ง 6 คน ต้องต่อสู้กับเอเลี่ยนลึกลับที่พวกเขาแทบไม่มีข้อมูลอะไรเลยนอกจากการคาดเดาด้วยข้อสังเกตทางวิทยาศาสตร์...โดยรวมแล้วเราเชียร์ให้ดู Life นะ หนังสือสยองขวัญเอเลี่ยน vs. มนุษย์บนสถานีอวกาศปิดตายแจ้ง ๆ แบบนี้มีไม่กี่เรื่องหรือกึ่งการออกแบบความโหดของเอเลี่ยนถือว่าแปลกใหม่ด้วย เป็นหนังสือขนาดเบือ ๆ ช่วงมนุษย์แต่อารมณ์ตอนดูจบคือขีดสุดความประทับใจมาก ความระทึกขวัญของเอเลี่ยนมันแจ้งจนไม่ยากให้พลาดจริง ๆ (เพจหนังโปรดของข้าพเจ้า, 2560)

หนังสือตัวเองเป็น Horror-Thriller แต่เรามองว่าส่วนที่เป็นสยองขวัญมันไม่ได้ทำงานเยอะขนาดนั้น ถ้าว่ากันตามเนื้อผ้า น่าจะเป็นจิตวิทยาระทึกขวัญ (Psychological Thriller) ที่มีลูกเล่นเกี่ยวกับการเป็นคนหลายบุคลิกได้อ่านน่าสนใจมากกว่า (เพจหนังโปรดของข้าพเจ้า, 2560)

Life คือ หนังสือไซไฟที่น่าสนใจอีกเรื่องซึ่งเล่าถึงนักบินอวกาศ 6 คนที่ทำงานอยู่บนสถานีอวกาศนานาชาติ โดยภารกิจสำคัญของพวกเขาก็คือการศึกษาสิ่งมีชีวิตเซลล์เดียวที่ถูกพบบนดาวอังคาร ซึ่งถือเป็นการค้นพบสิ่งมีชีวิตนอกโลกเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์... ในภาพรวม Life ก็เป็นหนังสือที่มีวิชั่นเกี่ยวกับสิ่งมีชีวิตในอวกาศที่น่าสนใจ และข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ที่หนังสือพยายามรองรับก็ดูมีน้ำหนักดี และในความเป็นหนังสือสยองขวัญ มันก็เป็นหนังสือสร้างความกดดันให้กับเราได้ตลอดทั้งเรื่อง (เพจทำเรื่องเล่นให้เป็นเรื่องใหญ่, 2560)

พล็อตเรื่องเท่านั้นเพียงพอที่จะเป็นหนังสือสยองขวัญจากต่างดาวได้แล้ว ที่เหลือคือการเล่าเรื่อง หนังสือดำเนินไปอย่างรวดเร็ว มีเรื่องมาให้เราลุ้นตั้งแต่เริ่มและมีไปเรื่อย ๆ เลย ศพแรกศพสองมาแบบไม่ทันเตรียมใจ เรียกได้ว่ามาแบบไม่ให้ ku หายใจหายใจคอกันเลยทีเดียว ตรงช่วงนี้ให้ความรู้สึกระทึกและสยองขวัญได้ค่อนข้างดี ทำให้เรากลัว 'กาลวิน' ได้พอสมควร รู้สึกจริง ๆ ว่าพวกมันต้องตายกันบนนี้ทั้งหมดนั่นแหละ สู้มันไม่ได้หรือกก (เพจหนังเรื่องนี้kuแล้ว, 2560)

หนังทั้งเรื่องเป็นฉากที่อยู่ในสถานีวิหคาศึกษาเกือบทั้งหมด จะมีฉากบนโลกให้เห็นแค่ ฉากสองฉากแค่นั้น ใครชอบหนังไซไฟอวกาศเรื่องนี้ก็ห้ามพลาดเป็นอย่างยิ่ง ส่วนตัวผมชอบแนว ๆ นี้อยู่แล้ว มาเจอเรื่องนี้ก็อาการคลั่งไคล้เลยกำเร็บหนักเลย (เพจนักเลงโรงหนัง, 2560)

The Age of Shadows คือ หนังแอคชั่นทริลเลอร์อิงประวัติศาสตร์ที่เล่าถึงเรื่องราวในยุค 1920s ซึ่งเกาหลีถูกญี่ปุ่นเข้ายึดครอง และการต่อสู้ของกลุ่มต่อต้านที่พยายามโจมตีฐานที่ตั้งของญี่ปุ่นในกรุงโซล (เพจทำเรื่องเล่นให้เป็นเรื่องใหญ่, 2560)

เรื่องงานสร้าง โปรดักชั่น ไม่ชมไม่ได้ ทำดี แนบเนียน เสริมหนังได้ลงตัว และอาจเพราะเหตุผลนี้ด้วย เกาหลีเลยมั่นใจ ส่งหนังเรื่องนี้เป็นตัวแทนไปเข้าชิงออสการ์ปีนี้ (สาขาหนังต่างประเทศ) #สรุป ยกให้เป็นหนังทริลเลอร์ ระดับพรีเมียม ที่พีคอีกเรื่องของเกาหลีเลย (เพจหนังเรื่องนี้kuดูแล้ว, 2560)

4.1.2 เนื้อหาโดยรวมของภาพยนตร์เรื่องนี้บอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวข้องกับอะไร

การเขียนเกี่ยวกับเนื้อหาภาพยนตร์ของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ พบว่ามีทั้งสิ้น 3 รูปแบบ คือ การเขียนแบบเป็นทางการ การเขียนแบบเล่าโดยสังเขป และการเขียนแบบสรุปเรื่องราว ดังนี้

- การเขียนแบบเป็นทางการ ผู้เขียนจะเขียนบอกเล่าในเชิงของการสรุปเรื่องราวโดยใช้การเกริ่นนำ เพื่อให้ผู้อ่านทราบถึงภาพรวมของภาพยนตร์หรือที่มาที่ไปของเรื่องราวเท่านั้น ในการวิจารณ์บางเรื่องผู้เขียนอาจเพิ่มลักษณะของตัวละครหรืออาจกล่าวถึงความขัดแย้งของตัวละครด้วย แต่ผู้เขียนจะไม่ได้มีการเขียนไปจนกระทั่งถึงบทสรุปของภาพยนตร์หรือเขียนเปิดเผยเรื่องราวทั้งหมดในแบบลักษณะที่เรียกว่า สпойล์ ดังเช่นตัวอย่างการเขียนบทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง Beauty And The Beast ของเพจหนังโปรดของข้าพเจ้า

กาลครั้งหนึ่ง 'เจ้าชาย' (Dan Stevens) ได้ถูกแม่มดสาปเอาไว้ให้เขากลายเป็นอสูรหนทางเดียวที่จะถอนคำสาปนั้นได้คือต้องรู้จักใครสักคนและได้รับความรักตอบจากเธอก่อนดอกกุหลาบวิเศษกลีบสุดท้ายจะร่วงหล่น ส่วน 'เบลล์' (Emma Watson) เป็นหญิงสาวที่รักการอ่านหนังสือจนถูกคนในหมู่บ้านมองด้วยความตลกขบขัน วันหนึ่งพ่อของเธอถูกอสูรจับตัวขังไว้ในปราสาทขอหาขโมยดอกกุหลาบในปราสาท เธอจึงเสียสละยอมถูกขังตลอดกาลแทนพ่อของเธอ และนั่นก็เป็นจุดเริ่มต้นให้เฝ้ามองและอสูรได้เรียนรู้ทำความรู้จักกัน (เพจหนังโปรดของข้าพเจ้า, 2560)

- **การเขียนแบบเล่าโดยสังเขป** จากการศึกษาพบว่า ในงานวิจารณ์บางชิ้นมีเนื้อหาสารที่แฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์อีกส่วนหนึ่งใช้บอกเล่าเนื้อหาของภาพยนตร์ที่ไม่ได้มีรูปแบบเนื้อหาที่จริงจัง เป็นทางการ หรือเป็นการเขียนในรูปแบบของการให้ข้อมูลเรื่องราวของภาพยนตร์อย่างตรงไปตรงมา แต่กลับเป็นเสมือนการเขียนเล่าเรื่องที่ปรากฏให้เป็นข้อความเพียงไม่กี่บรรทัดเพื่อการบอกเล่าสั้น ๆ เกี่ยวกับเนื้อหาภาพรวมของภาพยนตร์ โดยใช้การบรรยายจากความรู้สึกและประสบการณ์ในการชมภาพยนตร์ ตัวอย่างเช่น บทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง Life ของเพจอวยใส่แตกแหกใส่ฉีก

หนังที่ว่าด้วยการหนีตายจากมฤตยูในยานอวกาศ ในสถานที่จำกัดแคบ ๆ ด้วยเงื่อนไขที่ว่าอยู่แค่นานอวกาศเอาเข้าจริง ๆ มันอาจจะดูเซยและน่าเบื่อมากกก แต่เอาเข้าจริง ๆ ถ้ามันทำออกมาได้ดี มีการเล่าเรื่องที่ดี การลำดับภาพการใช้ดนตรีที่เร้าใจ ลงตัวมันก็จะออกมาสนุกแบบเรื่อง Life นี่แหละ คือขอบอกว่าถึงจะเตาทางหนึ่งออกเกือบหมด แต่ด้วยการเล่าเรื่องและการออกแบบเอเลี่ยนของมันที่สุดแสนจะครีเอทีฟมันก็ทำให้เรารู้สึกสนุก และลุ้นติดตามไปได้อย่างไม่น่าเชื่อ (เพจอวยใส่แตกแหกใส่ฉีก, 2560)

- **การเขียนแบบสรุปเรื่องราว** นอกจากการบอกเล่าเนื้อหาอย่างพอสังเขปแล้ว แฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ยังมีการสรุปเรื่องราวของภาพยนตร์ผ่านบทวิจารณ์ภาพยนตร์ เพื่อเป็นการสรุปเนื้อหาของภาพยนตร์เรื่องที่วิจารณ์ให้แก่ผู้อ่านอีกด้วย เช่น ในการวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง John Wick: chapter 2 แฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์มีการระบุข้อความที่เป็นคำที่มาจากภาพยนตร์ คือคำว่า “โลกแห่งนักฆ่า” และ “จักรวาลของ John Wick” เพื่อเป็นการตอกย้ำและทำให้ผู้อ่านได้เห็นภาพเรื่องราว และเนื้อหาหลักของภาพยนตร์ได้อย่างชัดเจน อีกทั้งยังเพื่อเป็นนัยให้เห็นถึงสิ่งที่ผู้สร้างต้องการจะสื่อสารออกมาให้ประจักษ์และเพิ่มความน่าสนใจของภาพยนตร์ อาทิ

...หนังภาคนี้พาเราไปรู้จักกับ ‘โลกแห่งนักฆ่า’ ในมุมใหม่ ๆ ที่เรายังไม่เคยเห็นในภาคแรกไม่ว่าจะเป็น กลุ่มมาเฟียอิตาลี และ กลุ่มนักฆ่าไร้สังกัด ซึ่งถือว่าเป็นการเพิ่มมิติใหม่ให้กับจักรวาลของ John Wick ได้ดีพอสมควรแต่ลึก ๆ แล้ว เราก็แอบหวังว่าจะได้เห็นอะไรที่มันซับซ้อนซ่อนเงื่อนมากกว่านี้ (เพจทำเรื่องเล่นให้เป็นเรื่องใหญ่, 2560)

...เนื้อหาในภาคนี้เป็นอะไรที่ผมรู้สึกว่า...ตรงจุดและดึงมามาก ไม่ได้เน้นแอคชั่นอย่างเดียว แต่มันยังมีรายละเอียดยิบย่อยที่ดาร์คเพิ่มเข้ามา ไอ้องค์กรที่พระเอกอยู่เนี่ยบอกเลยว่าโคตรเท่และน่ากลัว จริง ๆ ต้องชมคนเขียนบทที่เปิดจักรวาลของ John Wick ขึ้นมาแบบนี้ ถ้าหนังทำเงินยังงี้ก็มีภาคต่อยาว ๆ (เพจนักเลงโรงหนัง, 2560)

เรื่องราวมันต่อเนื่องจากภาคแรกแหละคือจอห์น วิค ไม่สามารถล้างมือจากวงการได้ ต้องมารับภารกิจสัญญาเลือดที่ติดค้างไว้ แล้วก็โดนไล่ล่าต่อโดยมีเงื่อนไขในโลกของนักฆ่าใต้ดิน ที่มีกฎกติกา เนื้อหาประมาณนี้แหละ...เอาจริง ๆ John Wick: chapter 2 เป็นหนังที่โคตรมันส์ การสร้างจักรวาลของ John Wick ก็เป็นเรื่องที่น่าสนใจและคาดว่ามันคงจะทำต่อได้อีกหลายภาคเลยละ... (เพจอวยไส้แตกแหกไส้ฉีก, 2560)

อย่างแรกที่ต้องชมเลยคือการเซ็ตโลก John Wick ได้ด้วยธีมอันแข็งแกร่ง เราได้อยู่แล้วว่าผู้กำกับเขาอยากสร้างโลกของนักฆ่าในหนังให้อารมณ์ประมาณพวกคาวบอย โดยสรุปแล้ว John Wick: Chapter 2 ถือว่าดีกว่าภาคแรกอย่างแน่นอน ชอบงานกำกับภาพหลาย ๆ ฉากด้วย ไม่คิดว่าจะมีใครเอา mirror maze มาใช้ในหนังแอ็คชั่นแบบนี้ เพราะที่เคยเห็นเด่น ๆ ก็รุ่นเลย The Circus (1928) กับ The Lady from Shanghai (1947) แล้วขอบทหนังที่เขาใช้ประโยชน์จากกฎของโลกนักฆ่ามาผลักดันตัวละครให้ไปสู่ทิศทาง ซึ่งภาคนี้ธีมแข็งแกร่งแล้วภาคต่อไปคงหามุมใหม่ ๆ มาเล่นได้เต็มเม็ดเต็มหน่วยกว่านี้แน่นอน แฟนหนังแอ็คชั่นไม่ควรพลาดโดยเด็ดขาด (เพจหนังโปรดของข้าพเจ้า, 2560)

เนื้อเรื่องต่อจากภาคที่แล้ว แต่คราวนี้มาพูดถึงผลกระทบจากการที่ จอห์น วิค (Keanu-Reeves) ได้กลับมาทำงานอีกครั้ง หลังจากที่เคยเกษียณจากวงการนักฆ่าไปแล้ว ซึ่งจากผลกระทบดังกล่าวนี้ทำให้จอห์นวิคต้องตกที่นั่งลำบากอีกครั้ง และคราวนี้ไม่สามารถรู้จำนวนหรือใบหน้าของศัตรูได้เลย โคตรช่วยแบบสุด ๆ ภาคนี้ได้ขยายสเกลหนังให้ใหญ่ขึ้น โปรดักชั่นดีขึ้น ได้รู้ถึงพลังอำนาจของสมาคมนักฆ่า ที่แทบจะไม่ได้พูดถึงเลยในภาคที่แล้ว และถ้าใครจำภาคที่แล้วได้ จะมีเรื่องเล่าในตำนานของจอห์นวิคที่พูดถึงเรื่องดินสอ ในภาคนี้เราจะได้เห็นตำนานนั้นอีกครั้ง ซึ่งเป็นหนึ่งในซีนที่ชอบที่สุดของหนังเลยก็ว่าได้ (เพจหนังเรื่องนี้เอนดูแล้ว, 2560)

4.1.3 ใครเป็นคนเล่าเรื่องนั้น

จากการศึกษาพบว่าจากงานเขียนทั้ง 50 ชิ้น มีเพียง 3 ชิ้น จากการวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง Split จิตหลุดโลกเท่านั้นที่แฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ระบุว่าการเล่าเรื่องในภาพยนตร์เกิดจากใคร เมื่อทำการวิเคราะห์ เพจหนังเรื่องนี้เอนดูแล้ว ระบุว่าเนื้อเรื่องถูกเล่าผ่านตัวละครจิตแพทย์ ซึ่งถือเป็นจุดขายของหนังเรื่องนี้ที่ต้องใช้ตัวละครจิตแพทย์เป็นคนเล่าบุคลิกของตัวละคร

เอกของเรื่องที่เป็นคน 23 บุคลิก เช่นเดียวกับเพจอวยไส้แตกแหกไส้ฉีกกระเบวว่าเรื่องถูกเล่าผ่าน การสนทนาของตัวเอกของเรื่องและจิตแพทย์ ซึ่งจิตแพทย์เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้หนังสือสนุก และมีส่วน สำคัญในการดำเนินเรื่องจนไปถึงตอนจบ และเพจหนังโปรดของข้าพเจ้าระบุว่าผู้กำกับใช้การเล่าเรื่อง ผ่านตัวละครที่เป็นคนหลายบุคลิกมาช่วยขยายขอบเขตการเล่าเรื่อง ทำให้เห็นว่าแฟนเพจวิจารณ์ ภาพยนตร์จะคัดเลือกหรือหยิบยกเฉพาะส่วนที่มีความสำคัญ และมีความแตกต่าง โดดเด่นออกมาจาก ภาพยนตร์เรื่องอื่น ๆ มาเสนอแก่ผู้อ่าน ซึ่งภาพยนตร์เรื่อง Split จิตหลุดโลก มีความโดดเด่นในแง่มุมมอง ของการใช้ตัวละครเป็นคนเล่าเรื่อง ซึ่งจากการเขียนบรรยายนี้ยังทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจใน ความแปลกใหม่ของหนัง และเกิดความรู้สึกอยากรู้ อยากเห็นมากขึ้นด้วย

หนังพาเราไปสำรวจอาการของคนหลายบุคลิก เขามีอาการยังไง ทำอะไรได้บ้าง ต้องการอะไร ที่มาคืออะไร โดยเล่าผ่านตัวละครจิตแพทย์ ซึ่งจุดนี้น่าสนใจมาก ก็คือจุด ขยายของหนังนั่นแหละ แต่หนังมันเล่าช้า เล่าวกวน จังหวะเล่าเรื่องอืดอาด คุนี่ ก็ใจ ร้อน ว่าไหนนะ 23 บุคลิกที่ว่า ซึ่งก็ค่อย ๆ เล่า แล้วก็ไม่มีแค่มักก็บุคลิก แต่เอาเข้าจริง ๆ แค่มักก็บุคลิกก็พอแล้ว แค่นี้ คุนี่ ก็เริ่มสับสน ต้องตั้งใจแยกดี ๆ ... (เพจหนังเรื่องนี้คุนี่ดูแล้ว, 2560)

ความยากของหนังเรื่องนี้คือ“...ทฤษฎีการเปลี่ยนแปลงตัวเองเปลี่ยนแปลงทักษะถูกเล่า ผ่านการสนทนาของตัวผู้ร้ายโรคจิตกับหมอ คุณยายหมอเฟรทเซอร์ ซึ่งก็ต้องบอกว่า หมอเฟรทเซอร์ในเรื่องคือส่วนหนึ่งที่ทำให้หนังสือสนุก การบรรยายทฤษฎี หวานลุ่มของ ทฤษฎีในหนังเรื่องนี้ เล่าได้น่าฟัง เพลิดเพลิน และทำให้คนดูคล้อยตาม ถือเป็นการ์ค่อย ๆ ปูพื้นเพื่อไปซัพพอร์ตตอนจบของหนังได้เป็นอย่างดี” (เพจอวยไส้แตกแหกไส้ฉีก, 2560)

พูดได้สั้น ๆ ว่าเอ็ม ไนต์ ซยามาลานแท้จริง เราไม่รู้ว่าเขากินอะไรเข้าไปถึงได้คิดและ กล้าทำหนังแบบนี้ออกมาแล้วไม่เดือด่า พล็อตสั้น ๆ แค่ว่าเด็กสาว 3 คนถูกลักพาตัวไป โดยหนึ่งในบุคลิกของผู้ชายที่มี 23 บุคลิกในตัว (แสดงโดย James McAvoy) ฟังดู เหมือนจะไม่มีลูกเล่นอะไรให้เหวอแล้ว แต่เอ็มไนท์คิดออกมาได้ว่าจะขยายขอบเขตการ เล่าเรื่องโดยใช้ประโยชน์จากการเป็นคนหลายบุคลิกอย่างไร ซึ่งเราชอบอย่างหนึ่งคือเขา ไม่ดูถูกคนดูด้วยการเฉลยหนังแบบเหย้ย ๆ ส่วนจะถูกใจแค่ไหนหนอยากให้ไปพิสูจน์กันเอง เพราะถ้าถามเรา เราจะตอบทันทีว่าชอบมากจนอยากให้ไปลองดูกันเองอยู่ดีนะแหละ (เพจหนังโปรดของข้าพเจ้า, 2560)

4.1.4 เนื้อหาของภาพยนตร์เรื่องนั้นได้รับการจัดลำดับในการบอกเล่าอย่างไร

การจัดลำดับการบอกเล่าเนื้อหาของภาพยนตร์ เป็นส่วนที่ผู้สร้างภาพยนตร์ใช้เพื่อต้องการสื่อความหมายบางอย่างให้กับผู้ชม ซึ่งเป็นการค้นหาจุดประสงค์ของการสื่อสารของผู้สร้าง ตามแนวทางการวิจารณ์ภาพยนตร์แนวรูปแบบนิยม สามารถจำแนกการจัดลำดับการบอกเล่าเนื้อหาของภาพยนตร์ เช่น การบอกเล่าเรื่องสลับระหว่างเหตุการณ์ในอดีตกับปัจจุบัน การบอกเล่าสลับระหว่างเหตุการณ์จริงกับจินตนาการของตัวละคร หรือเป็นการบอกเล่าตามลำดับเวลาอย่างตรงไปตรงมา และการเล่าในลักษณะดังกล่าวนี้ส่งผลต่อการสื่อความหมายอย่างไร การศึกษาพบว่า มี 3 รูปแบบ คือ การจัดลำดับการบอกเล่าเรื่องที่สื่อถึงยุคสมัย การจัดลำดับการบอกเล่าแบบสลับเหตุการณ์ การเปรียบเทียบการจัดลำดับการเล่าเรื่องกับภาพยนตร์ต้นฉบับ ดังนี้

- **การจัดลำดับการบอกเล่าเรื่องที่สื่อถึงยุคสมัย** ผู้วิจารณ์มีการสื่อสารเนื้อหาในเรื่องการจัดลำดับการบอกเล่าเรื่องที่สื่อถึงยุคสมัยในภาพยนตร์ อาทิ เพจทำเรื่องเล่นให้เป็นเรื่องใหญ่ กล่าวถึงเนื้อหาของภาพยนตร์ที่บอกเล่าถึงการจัดลำดับการบอกเล่าเรื่องที่สื่อถึงยุคสมัย โดยในภาพยนตร์เรื่อง La La Land ที่เป็นเรื่องราวปัจจุบันในปี 2016 แต่นำเสนอรูปแบบมิวสิคัลแบบยุค 1950 ซึ่งทำให้เกิดความแปลกใหม่ในการเล่าเรื่องของภาพยนตร์เรื่องนี้ และเพจหนังเรื่องนี้ kudu แล้ว ที่กล่าวถึงการลำดับการเล่าเรื่องของภาพยนตร์เรื่อง The Age Of Shadow ที่ย้อนไปในยุค 1920 โดยผู้วิจารณ์ต้องการที่จะเล่าถึงจุดเริ่มต้นของเนื้อเรื่องเพื่อให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจในลำดับของการเล่าเรื่องในภาพยนตร์

สิ่งที่น่าสนใจที่สุดใน La La Land ก็คือการนำเอาขนบการเล่าเรื่องแบบหนังมิวสิคัลในยุค 50s มาใช้เล่าเรื่องราวร่วมสมัยในยุค 2016 ที่ผู้คนใช้ iphone และรถญี่ปุ่นกัน และทั้งหมดก็คือส่วนผสมที่ทำให้หนังเรื่องนี้มีบรรยากาศเฉพาะตัวที่ไม่ซ้ำแบบใคร”
(เพจทำเรื่องเล่นให้เป็นเรื่องใหญ่, 2560)

เรื่องราวย้อนไปในยุค 1920 บนเหตุการณ์จริงที่ญี่ปุ่นเข้ามาเรืองอำนาจในเกาหลี ทำให้เกิดไล่ล่ากันระหว่าง สายลับญี่ปุ่น และ กลุ่มต่อต้าน (กงยู) แต่ไม่ใช่แค่นั้น ยังมีส่วนที่เข้มข้นกว่านั้นไปได้อีก หนึ่งไม่ถือกับเดินเรื่องเร็ว ทำให้ได้บทที่เข้มข้น การเมือง เครียด ๆ เรื่องคอขาดบาดตายและยังผสมดราม่าอีก ทำให้รวม ๆ แล้วกระแทกใจมาก
(เพจหนังเรื่องนี้ kudu แล้ว, 2560)

- **การจัดลำดับการบอกเล่าแบบสลับเหตุการณ์** นอกจากนี้เพจหนังโปรดของข้าพเจ้า ได้กล่าวถึงการจัดลำดับการเล่าเรื่องของภาพยนตร์เรื่อง Kong ผ่านการเขียนวิจารณ์ภาพยนตร์ที่การเล่าเรื่องของภาพยนตร์มีการสลับไปมาระหว่างด้านของ คอง ซึ่งเป็นตัวเอกของเรื่องที่ต้องสู้กับ

ทหาร และด้านของตัวพระเอกนางเอกของเรื่องที่ได้เดินสำรวจเกาะ ทั้งนี้เพจวิจารณ์ภาพยนตร์ยังได้กล่าวถึงการจัดลำดับการเล่าเรื่องว่าช่วยทำให้การเล่าเรื่องของภาพยนตร์มีความน่าเชื่อถือ และสมเหตุสมผล ตัวอย่างเช่น

บทหนึ่งส่วนที่เล่าเรื่องความเป็นมาของกองทัพที่ถูกยกให้เป็นคิงของเกาะกะโหลกคือว่า โอเคเลย ได้น้ำได้เนื้อเชื่อในความสมเหตุสมผลที่กองตำรงอยู่ในฐานะบนสุดของห่วงโซ่อาหาร แต่บทหนึ่งส่วนทหารที่นำโดยแซมมวล แอล แจ็คสันคือตั้งใจใส่ตัวละครไร้สติจนตัวละครของเขาแสดงออกมาพินาศมาก อะไรจะกระหายต่อสู้กับยักษ์ใหญ่อย่างคงได้ขนาดนั้น ฉากเฮลิคอปเตอร์นับสิบสิ่วไม่ถอยตอนต้นเรื่องคือตัวอย่างความพึงของการนำศึก แต่พอหนังมาแยกเล่าเป็นสองทิศทางนี้โอเคนะ จะโฆ้วสัตว์ประหลาดก็ไปปล่อยของกับพวกทหาร ส่วนกลุ่มพระเอกนางเอกก็เดินหล่อ ๆ สวย ๆ ทำความรู้จักเกาะไป สลับกันเดินเรื่องไปมาได้ไม่น่าเบื่อด้วยการใช้แอ็คชั่นมาตัดกับสิ่งที่หนังอยากเล่า ที่นี้พอสองกลุ่มนี้มารวมกันอีกรอบนี้ก็กลับมาน่าหงุดหงิดเหมือนเดิมเพราะคุณพี่แซมมวลคนเดียวเลย” (เพจหนังโปรดของข้าพเจ้า, 2560)

- การเปรียบเทียบการจัดลำดับการเล่าเรื่องกับภาพยนตร์ต้นฉบับ พบว่ามีการวิจารณ์ภาพยนตร์ถึงการจัดลำดับการเล่าเรื่องของภาพยนตร์เรื่อง Ghost in the Shell โดยมีการนำไปเปรียบเทียบกับต้นฉบับซึ่งเป็นการตุนอนิเมะ กับการนำมาสร้างเป็นภาพยนตร์ฮอลลีวู้ด ซึ่งทำให้การสื่อความหมายของภาพยนตร์เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม โดยต้นฉบับจะเน้นเรื่องแง่มุมทางปรัชญาและการค้นหาตัวตน แต่ในฉบับที่นำมาสร้างเป็นภาพยนตร์ผ่านการแสดงของตัวละคร เนื้อหาถูกปรับให้มีความแถมมากขึ้นในแบบฉบับฮอลลีวู้ด เพิ่มเติมปมดราม่า เพื่อให้ภาพยนตร์เข้าถึงคนดูในวงกว้าง ซึ่งภาพยนตร์ในฉบับใหม่นี้เป็นเพียงภาพยนตร์ประเภทแอ็คชั่นไซไฟทั่วไป ที่ไม่ได้สื่อความหมายไปถึงแก่นของเรื่องราวที่ต้องการนำเสนอถึงนิยามของชีวิต ต่างจากภาพยนตร์เรื่อง Beauty and the Beast ที่เป็นภาพยนตร์ที่นำมาสร้างใหม่ โดยมีต้นฉบับเป็นการตุนเช่นกัน แต่แฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์มีกระแสและมุมมองการวิจารณ์ไปในเชิงบวก โดยกล่าวว่าการสร้างใหม่ในรูปแบบภาพยนตร์นี้ทำได้ตรงตามมาตรฐาน และคงมนต์เสน่ห์เดิมของต้นฉบับไว้อย่างครบถ้วน ซึ่งทำให้เห็นว่าแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์มีการวัดมาตรฐานของภาพยนตร์โดยใช้การเปรียบเทียบการเล่าเรื่องกับต้นฉบับอีกด้วย

ในส่วนของเนื้อเรื่อง ถ้าพูดง่าย ๆ หนึ่งเวอร์ชันนี้ก็คือการนำเอา ‘อนิเมะต้นฉบับ’ มาเติม “ความเป็นฮอลลีวู้ด” เข้าไป ไม่ว่าจะ เป็น ความย่อ่ง่าย ปมดราม่า และ ฉากแอ็คชั่นเท่ ๆ เพื่อให้หนังเข้าถึงคนดูได้มากขึ้น แต่ทั้งนี้ เมื่อหนังถูกปรับเข้าสู่ความแถมเสน่ห์เฉพาะตัวบางอย่างที่หนังต้นฉบับเคยมีก็หายไปพอสมควร โดยเฉพาะแง่มุมทาง

ปรัชญาและการค้นหาตัวตน ซึ่งถูกปรับให้เป็นปมดราม่าแบบฮอลลีวู้ดแทน หนึ่งในเวอร์ชันนี้ยาวกว่าตัวอนิเมะต้นฉบับถึงเกือบครึ่งชั่วโมง แต่ส่วนที่เพิ่มเข้ามาก็ไม่ใช่ ‘เนื้อหา’ ที่เข้มข้นอะไร แต่กลับเป็น ‘น้ำ’ ที่ทำให้หนังนั้นขาดความกระชับโดยไม่จำเป็นซะมากกว่า ในภาพรวม Ghost in the Shell เวอร์ชันนี้ก็เป็นหนังแอคชั่นไซไฟที่ทำออกมาได้ดีตามมาตรฐานฮอลลีวู้ด และมีงานด้านวิช่วลที่น่าสนใจมาก แต่ส่วนตัวแล้วผมก็ยังชอบต้นฉบับมากกว่าอยู่ดี (เพจทำเรื่องเล่นให้เป็นเรื่องใหญ่, 2560)

จุดเสียหรือจุดด้อยสำคัญคือการที่บทหนังเลือกจะเปลี่ยนเส้นทางวิญญานของต้นฉบับ ถ้าใครดูต้นฉบับจะพบว่ามันคือแอนิเมชั่นปรัชญาที่ตั้งคำถามถึงการสำรวจตัวตนของเราว่าแท้จริงแล้วจะสามารถพิสูจน์ได้อย่างไรว่าความรู้สึกนึกคิดทั้งหลายในสมองของเรามันคือสิ่งที่เป็ความทรงจำของเราจริง ๆ ไม่ใช่เป็นเพียงปัญญาประดิษฐ์ที่ถูกป้อนข้อมูลให้ดูเหมือนเป็นมนุษย์ ยิ่งในเมื่อเราอยู่ในยุคที่เทคโนโลยีก้าวไกลถึงขั้นสามารถโอนถ่ายความทรงจำดิจิทัลไปยังร่างกายใหม่ ๆ ได้ตลอดมันยิ่งชวนให้สงสัยถึงการดำรงอยู่มากขึ้นไปอีก แต่ฉบับ remake ใหม่ทำลายสิ่งที่ว่ามาจนหมดสิ้นด้วยการไม่มีลูกเล่นซับซ้อนในการพิสูจน์หรือตั้งคำถามอะไร หนึ่งโยนสิ่งที่อยากจะนำเสนอออกมาง่าย ๆ ทำให้สุดท้ายมันก็ไม่ต่างอะไรจากหนังแอคชั่นไซไฟทั่วไป เผลอ ๆ ไม่ต้องไป remake Ghost in the Shell มากี่ยังได้ เพราะหนังมันไม่ได้แตะต้องถึงนิยามของคำว่าชีวิต ยกเว้นเพียงแค่การให้ตัวละครยึดคำพูดสรุปมาให้เรียบร้อยว่าตัวตนอยู่ที่การกระทำของเรา (เพจหนังโปรดของข้าพเจ้า, 2560)

มนต์เสน่ห์ดั้งเดิมยังอยู่ครบถ้วน ทั้งดอกกุหลาบสีแดง ความมีชีวิตชีวาของเหล่าเครื่องใช้ ในปราสาท ฉากเต้นรำแบบเทพนิยาย และโคลแม็กซ์ที่ทำให้เราตกหลุมรัก Beauty and the Beast คือฉากคลาสสิกที่เจ้าชายคืนร่างแล้วเบลล์จะต้องมองนัยน์ตาเพื่อค้นหาตัวตนของอสูรที่เธอรูจัก ยอมรับเลยว่าฉากนี้ฟินมาก ยิ่งมาฉบับหนังยิ่งรู้สึกฟิน เพราะมันเห็นชัดว่าหญิงสาวมองข้ามความหล่อเหลาของเจ้าชายเพื่อจะเช็คให้แน่ใจว่าผู้ชายตรงหน้าของเธอคือคน ๆ เดียวกับที่เธอรูจักและตกหลุมรัก ฉากโคลสอัพนัยน์ตา คือไฮไลท์ที่ยืนยันความคลาสสิกของโฉมงามกับอสูรโดยแท้จริง...โดยรวมแล้ว Beauty and the Beast ฉบับนี้ก็ถือเป็นงาน remake ที่ทำได้ตามมาตรฐานที่ควรจะเป็น (เพจหนังโปรดของข้าพเจ้า, 2560)

ผลการศึกษาพบว่า เพจอวยไส้แตกแหกไส้ฉีกได้เปรียบเทียบการจัดลำดับการเล่าเรื่องกับภาพยนตร์ต้นฉบับ โดยคิดเห็นในประเด็นเดียวกันคือเรื่องของมุมมองทางปรัชญาของมนุษย์ แต่เป็นไปในทิศทางที่แตกต่างกัน โดยเพจอวยไส้แตกแหกไส้ฉีก กล่าวว่า หนึ่งเลือกใช้ความสนุก ความตื่นเต้นมาเล่าเรื่องราว เพื่อให้ผู้ชมสามารถเข้าใจปรัชญาที่แฝงอยู่ในภาพยนตร์ ทำให้ภาพยนตร์ดูง่าย และผู้ชมสามารถเข้าใจในสิ่งที่ผู้สร้างต้องการจะสื่อสารและทำให้เรื่องยากกลายเป็นเรื่องง่ายที่ผู้ชมจับต้องได้ ส่วนเพจนักเลงโรงหนังไม่ได้ให้ความสนใจกับการจัดลำดับการเล่าเรื่องของภาพยนตร์ โดยบทวิจารณ์เพียงแต่กล่าวถึงปรัชญาที่ภาพยนตร์พยายามจะนำเสนอให้ผู้ชม แต่ผู้วิจารณ์ไม่สามารถเข้าถึงสิ่งที่ผู้สร้างสื่อความหมายผ่านภาพยนตร์ได้ แนวการวิจารณ์จึงออกไปในแนวทางการใส่มุกตลกชวนหัวลงไปในตัวข้อนี้

เรื่องปัญหาว่าความเป็นหนังไซไฟ แฝงปรัชญาเปรียบเทียบกับมันจะดูยากไหม ดูแล้วเบลลจะเป็นใหม่ เรื่องนี้ไม่เป็นนะ ดูง่ายมากกกกกก แถมยังสนุกด้วย อีกส่วนที่ชอบมากคือ ด้วยความที่หนังมันเน้นจินตนาการที่โคตรล้ำนี้แหละ เราเลยกลัวว่าดูแล้วจะงง แต่เอาเข้าจริง ๆ หนึ่งเป็นมิตรกับคนดูมากกกก เข้าใจตามได้แบบไม่ยากเลย แก่นของเรื่องมันก็จะประมาณว่า สมอคือสิ่งที่สำคัญที่สุดของมนุษย์ ตราบไตที่สมอยังไม่ตาย มันก็ยังดำรงอยู่ได้ต่อไปโดยใช้เปลือกมาห่อหุ้ม ในเรื่องนี้ก็คงจะหมายถึงร่างกายปลอม ๆ ที่เอามาประกอบร่างเข้ากับสมอนั้นแหละ หนึ่งไซเบอร์อย่างนางเอกที่สร้างขึ้นมาจากสมอก็เลยเป็นหุ่นยนต์ที่มีอารมณ์ มีความรู้สึก มีสำนึกรับผิดชอบชีวิต คือเอาจริง ๆ ตัวหนังมันมีปรัชญาตะวันออกแทรกอยู่เยอะมากกก...ประเด็นที่หนึ่งมุ่งเน้น และตอกย้ำก็ คงจะไม่พ้นเรื่องของความสวยงามของการมีชีวิตอยู่ในฐานะมนุษย์ หลายช่วงหลายตอนที่หนังพยายามทำให้คนดูรู้สึกว่านางเอกเองก็รู้สึกอิจฉาและอยากเป็นมนุษย์ปกติเหมือนคนอื่น ๆ หนึ่งมีการพูดถึง นื่องหมา ที่เป็นสัตว์จริง ๆ มีเลือดมีเนื้อที่ถูกเลี้ยงโดยพวกไซเบอร์คด้วย ซึ่งด้วยความซับซ้อนแฝงปรัชญาที่มันลึกมาก ๆ ๆ ถ้าพยายามจะอธิบายยาว ๆ มันก็อาจจะทำให้คนดูงง หนึ่งเลยเลือกที่จะใช้ความสนุก ความตื่นเต้นมาเล่าเรื่องดีกว่า งานบันเทิงเสียงเรื่องนี้ดีมากกก ระบบเสียงโคตรกระหึ่ม รั้าใจ (เพจอวยไส้แตก-แหกไส้ฉีก, 2560)

ส่วนเนื้อหาในหนัง รู้สึกว่าหนังพยายามยึดยึดปรัชญาอะไรซักอย่างเกี่ยวกับจิตวิญญาณความเป็นมนุษย์ลงไป แต่ไม่รู้ว่าผมเง่หรือหนังทำไม่ถึง ผมไม่รู้สึกรึ้ออะไรกับปรัชญาพวกนี้เลย เข้าหูซ้ายทะลุหูขวาเหมือนตอนเรียน ฟิสิกส์ เคมี ชีวะ สมัย ม.ปลายนั้นแหละ เนื่องด้วยหนังมันอธิบายแบบไม่มีอะไรยากและซับซ้อนมันเลยทำให้หนังค่อนข้างจำเจและไม่มื่ออะไรต้องคิดตามเลย (เพจนักเลงโรงหนัง, 2560)

4.1.5 ในภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ มีการใช้เทคนิคอย่างไรบ้าง ด้วยจุดประสงค์ใด

ตามทฤษฎีการวิจารณ์ภาพยนตร์ตามแนวรูปแบบนิยมนั้น ผู้วิจารณ์มักให้ความสำคัญกับการวิเคราะห์เทคนิคการนำเสนอของภาพยนตร์ ซึ่งแนวทางของทฤษฎีเชื่อว่าผู้สร้างสื่อสารความหมายที่ต้องการบอกกับผู้ชมผ่านเทคนิคต่าง ๆ โดยประวิทย์ แต่งอักษร ได้กำหนดองค์ประกอบของเทคนิคที่ผู้สร้างภาพยนตร์ใช้เพื่อการสื่อสารความหมายไว้ทั้งสิ้น 7 องค์ประกอบ ได้แก่ ขนาดของภาพ มุมกล้อง การจัดแสงและการใช้สี การเคลื่อนกล้อง มีส ออง แชนง การตัดต่อและการใช้เสียง การศึกษาพบว่า แฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์มีการวิจารณ์เทคนิคภาพยนตร์ตามแนวทางของประวิทย์ แต่งอักษร โดยเป็นการวิจารณ์ในรูปแบบการแสดงความคิดเห็น โดยการวิจารณ์นั้นจะเชื่อมโยงเทคนิคต่าง ๆ ที่ปรากฏในภาพยนตร์เข้าด้วยกัน ดังนั้นผู้ศึกษาจึงขอสรุปในภาพรวมซึ่งสามารถแบ่งได้ออกได้เป็น 3 รูปแบบ คือ การวิจารณ์ความหมายของเทคนิคในภาพยนตร์และการแสดงความคิดเห็นเรื่องเทคนิคภาพยนตร์ผ่านความรู้สึก การวิจารณ์โดยเชื่อมโยงเทคนิคภาพยนตร์ ดังนี้

- การวิจารณ์ความหมายของเทคนิคในภาพยนตร์ พบว่าแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์มีแนวทางในการวิจารณ์เทคนิคของภาพยนตร์โดยถ่ายทอดผ่านองค์ประกอบทั้ง 7 ได้ครบถ้วน แต่อยู่ในระดับที่มีความเข้มข้นน้อย โดยไม่ได้กล่าวถึงแบบเจาะลึกลงในรายละเอียด เพียงแต่เป็นการบอกว่าเทคนิคที่อยู่ในภาพยนตร์นั้นมีจุดประสงค์ในการสื่อความหมายให้แก่ผู้ชมอย่างไรบ้าง เช่น เทคนิคที่ปรากฏในภาพยนตร์เรื่อง La La Land เช่น บทเพลง บทภาพยนตร์ ขนาดของภาพ การจัดวางองค์ประกอบ ช่วยเพิ่มจิตวิญญาณของภาพยนตร์คลาสสิก ทำให้ผู้ชมเข้าใจเหตุผลของตัวละคร และช่วยถ่ายทอดความเป็นคนช่างฝันของตัวละครออกมาได้อย่างยอดเยี่ยมอีกด้วย นอกจากนี้ยังพบว่าในภาพยนตร์เรื่องอื่น ๆ แฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ก็ยังมีเขียนไปในแนวเดียวกันเช่น เทคนิคขนาดภาพในภาพยนตร์เรื่อง Beauty and the Beast ช่วยสื่อความหมายถึงความคลาสสิกของภาพยนตร์ต้นฉบับ หรือเทคนิคด้านภาพในภาพยนตร์เรื่อง Kong ช่วยให้เกิดความประทับใจด้านภาพมากยิ่งขึ้น ช่วยทำให้รู้สึกได้ผจญภัยไปกับนักสำรวจตลอดเรื่อง

ทุกองค์ประกอบในหนังเรื่องนี้ไม่ว่าจะเป็น บทเพลง การเต้นรำ การถ่ายภาพ เสื้อผ้า และสถานที่ถ่ายทำ ล้วนแต่ถูกสร้างสรรค์ขึ้นอย่างวิจิตรบรรจง และมันก็คือการนำจิตวิญญาณของหนังฮอลลีวูดยุคคลาสสิกมาชุบชีวิตขึ้นอีกครั้งด้วยโปรดักชั่นยุค 2016” (เพจทำเรื่องเล่นให้เป็นเรื่องใหญ่, 2560)

ฉากระเบิดอารมณ์บนโต๊ะกินข้าวฉากเดียวความยาวประมาณ 5 นาที เป็นซีนที่มีบทสนทนาในหนังที่สุดแสนจะวิเศษ เพราะไม่เพียงแต่จะบอกถึงทุกสิ่งทุกอย่างในหนังแล้ว

การร้อยต่อประโยค การถกเถียง ก็ยังทำให้เราเข้าใจในเหตุในผลของตัวละครทั้งสองฝ่าย ทั้งเอมมา สโตน และกอสลิงถกเถียงกันราวกับเป็นแฟนกันเถียงกันจริง ๆ ธรรมดาดีมาก ๆ” (เพลงอวยใส่แตกแหกใส่ฉีก, 2560)

โซว์เพลงเพราะทุกฉากกับเนื้อเรื่องผสานกันลงตัวอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน ด้วยบทหนังและบทเพลงที่ปล่อยความโรแมนติกพลังทำลายล้างสูงมาก อีกทั้งยังถ่ายทอดความเป็นคนช่างฝันของตัวละครออกมาได้อย่างยอดเยี่ยม หนังมีส่วนผสมของโซว์ร้องเต้นการระวามอลังการแบบสมัยก่อนกับความร่วมสมัยในการปล่อยของทั้งเทคนิคการถ่ายและความลื่นไหลของโซว์ร้องเต้นกับเนื้อเรื่อง” (เพลงหนังโปรดของข้าพเจ้า, 2560)

มนต์เสน่ห์ดั้งเดิมยังอยู่ครบถ้วน ทั้งดอกกุหลาบสีแดง ความมีชีวิตชีวาของเหล่าเครื่องใช้ในปราสาท ฉากเต้นรำแบบเทพนิยาย และโคลแม็กซ์ที่ทำให้เราตกหลุมรัก Beauty and the Beast คือฉากคลาสสิกที่เจ้าชายคืนร่างแล้วเบลล์จะต้องมองนัยน์ตาเพื่อค้นหาตัวตนของอสูรที่เธอรูจัก ยอมรับเลยว่าฉากนี้ฟินมาก ยิ่งมาดูฉบับหนังยิ่งรู้สึกฟิน เพราะมันเห็นชัดว่าหญิงสาวมองข้ามความหล่อเหลาของเจ้าชายเพื่อจะเช็คให้แน่ใจว่าผู้ชายตรงหน้าของเธอคือคน ๆเดียวกับที่เธอรูจักและตกหลุมรัก ฉากโคลสอัพนัยน์ตา คือไฮไลท์ที่ยืนยันความคลาสสิกของโฉมงามกับอสูรโดยแท้จริง” (เพลงหนังโปรดของข้าพเจ้า, 2560)

แน่นอนว่าจุดขายสำคัญของหนังเรื่องนี้ก็คือสัตว์ประหลาดต่าง ๆ บนเกาะซึ่งได้รับการออกแบบอย่างสร้างสรรค์ทุกตัว และเมื่อทั้งหมดถูกประกอบเข้ากับบรรยากาศของเกาะที่ทั้งสวยงาม และน่าสะพรึงกลัวในเวลาเดียวกัน Kong จึงเป็นหนังที่ให้ประสบการณ์ด้านภาพที่น่าประทับใจมากอีกเรื่องหนึ่ง...ในภาพรวม Kong: Skull Island ก็เป็นหนังที่ตอบโจทย์เรื่องความบันเทิงได้ดีมาก ๆ อีกเรื่องนึง โดยสิ่งที่ต้องชื่นชมมาก ๆ ก็คืองานด้านภาพที่เนรมิตรดินแดนประหลาดบนเกาะออกมาได้อย่างน่าทึ่ง และทำให้เรารู้สึกมีส่วนร่วมไปกับการผจญภัยของกลุ่มนักสำรวจกลุ่มนี้ตลอดทั้งเรื่อง” (เพลงทำเรื่องเล่นให้เป็นเรื่องใหญ่, 2560)

- การแสดงความคิดเห็นเรื่องเทคนิคภาพยนตร์ผ่านความรู้สึก การวิจารณ์เทคนิคของภาพยนตร์ นอกจากมีการวิจารณ์ความหมายของเทคนิคแล้วยังพบว่า ส่วนใหญ่ผู้วิจารณ์มีการใช้ความรู้สึกร่วมในการวิจารณ์เทคนิคของภาพยนตร์ด้วย ซึ่งมักจะใช้คำว่า ผม เรา หรือถ้อยคำที่ใช้แทน

การบอกเล่าความรู้สึกของตนเอง เช่น สาแก่ใจเข้าเจ้ายิ่งนัก ทำให้เราหลังน้ำตาออกมา ซึ่งทำให้เห็นว่า ผู้วิจารณ์ใช้อารมณ์ความรู้สึกของตนเองในการพิจารณาในด้านเทคนิคของภาพยนตร์ มากกว่า การเจาะจงสื่อสารเฉพาะความหมายที่แท้จริง ผู้ศึกษาพบว่าการใช้คำหรือประโยคส่วนใหญ่ผู้วิจารณ์ ใช้คำที่เข้าใจได้ง่าย ไม่เป็นทางการ ซึ่งช่วยทำให้ผู้อ่านสามารถจินตนาการตามความรู้สึกในขณะ การชมภาพยนตร์ได้มากยิ่งขึ้น

ในส่วนที่ผมว่าโดดเด่นมากก็คงจะเป็นการเล่าเรื่อง ที่มีการใช้จังหวะหนึ่ง ใช้การตัดต่อ ที่ลงตัว รวมไปถึงดนตรีประกอบหนึ่งก็ฉลาดมาก มาในจังหวะที่รู้ทิศทางคนดูว่าจะพิค ช่วงไหน จะลุ้นช่วงไหน คืออยากจะบอกว่าดูเรื่องนี้เข้าใจง่าย ๆ ไม่ต้องไปนั่งคิดย้อนคิด ทวนอะไรกันมากมาย หนึ่งมันเล่าเรื่องดี มันเลยทำให้ดูสนุก แต่ข้อเสียคือการพยายามที่จะใส่บุคลิกตัวละคร ใส่ตรามา ใส่สตอรี่ลงไปในตัวละครที่ใช้ไปเสียเหลือเกิน มาแบบผิว ๆ มันเลยไม่ค่อยจะสร้างความสะเทือนใจหรือทำให้รู้สึกอินเท่าที่ควร” (เพจวยไส้แตก แหกไส้ฉีก, 2560)

เรื่องของงานภาพ ต้องบอกว่าสวยโคตร ๆ ดิสนี่เค้าไม่เคยให้เราผิดหวังในจุดนี้อยู่แล้ว ซีรีส์หรือพวกของใช้ในปราสาทที่มีชีวิตก็ทำออกมาได้กลมกลืนมาก ไม่ดูลอยหรือไม่นิยามแต่อย่างใดเรื่องเพลง ก็เพราะในระดับที่ดีมาก ฟังแล้วชวนเคลิ้มไม่ใช่หน่อย ฉาก Musical ก็มาได้ถูกที่ถูกเวลา ไม่รู้สึกถึงการยึดเยียดอะไรเข้ามาดูไหลลื่นมากแต่ก็ยังไม่รู้สึกไม่สุด อาจเป็นเพราะเพิ่งดู La La land มา ซึ่งเรื่องหลังนี้ทำฉาก Musical ได้ยอดเยี่ยมจนเกินไป เลยทำให้รู้สึกเรื่องนี้ดูธรรมดา ๆ ลง (เพจหนังเรื่องนี้kuดูแล้ว, 2560)

งาน CG เชิงเทียน นาฬิกา กาน้ำชา ตุ๊กตาดูที่วิ่งได้ พุดได้ ถือเป็นหัวใจหลักที่ทำให้หนังน่าดูมากกกเพราะ CG ดึงมา คาแรคเตอร์สิ่งของเหล่านี้โคตรน่ารัก นี่ยังไม่นับรวมพวกโปรดักชั่นที่อลังการจัดเต็ม สวยจนแบบดูแล้วสบายตาสบายใจสุด ๆ ก็ถือว่าเป็นหนังที่ดูแล้วมีความสุขมากกกกกกกจริง ๆ ก็ต้องถือว่า Beauty and the Beast ฉบับรีเมคปี 2017 นี้ทำออกมาได้ไม่เสียของนะ แะไปนั่งฟังเพลง ไปนั่งดูหน้าสวย ๆ กับฟังเพลงเพราะ ๆ ที่เอามา วัตสันร้อง ผมว่ามันก็คุ้มแล้ว และที่สำคัญดิสนี่มันสร้างสรรค์งานออกมามันคิดให้เราหมดแล้ว ไม่มีอะไรที่แยเพราะมันเซฟหมด หนังอาจจะยังติดกรอบเดิม ๆ ความเป็นดิสนี่จนไม่มีอะไรแปลกใหม่ แต่สำหรับแฟนแอนิเมชันอย่างผมนี้บอกเลยว่า ฟินโคตร ๆ 8.5/10 ครับ ไปดูได้เลยแบบไม่เสียตังตั้งแต่บาทเดียว (เพจวยไส้แตกแหกไส้ฉีก, 2560)

คือฟินแบบฟินมากกกกกกกกกกับความไพเราะของเพลง ซึ่งโดดเด่นมาก เพราะดิสนีย์เอาทุกเพลงมาเล่าเรื่องเหมือนแอนิเมชันเป๊ะ ๆ ในหลายตอนแทบจะขึ้นต่อขึ้น (บางคนบอกว่าแล้วจะทำมาเพื่ออะไรวะ แต่นี่คือถูกจริตใจ มันดูแล้วปลุกความสาวแตกในตัวเบา ๆ)...เพราะเนื้อหาของหนังมันดีงามอยู่แล้ว และที่สำคัญ เอ็มมา วัตสัน สวมบทเป็นเบลล์ได้อย่างงดงาม เหมาะเจาะและลงตัวแบบเหมือนนางเกิดมาเพื่อเป็นเบลล์จริง ๆ ความไพเราะของเพลงทำให้เราหลังน้ำตาออกมาได้แบบไม่เสียดายน้ำตาอันเดียว มันเลยรู้สึกว่ามีอิมเมจเต็มต้นกับหนังเรื่องนี้เหลือเกิน (เพจอวยไส้แตกแหกไส้ฉีก, 2560)

อยากกรี๊ดดดดดดดดด เอาตีนกระทืบเท้า โอ้ยยยยยยยยยย สาแก่ใจข้าเจ้ายิ่งนัก แบบว่านี่แหละ ชะนีแอ็คชั่นไซไฟมันต้องแบบนี้ มันต้องวิชั่นเรียดแบบนี้ !!!! สวยแบบนี้หนังสวยมากกกกกกกก งานโปรดักชั่นแม่งอย่างเรียด เรียดแบบน่าเอาวิชั่น เอางานโฮโลแกรมแบบนี้ไปทำพิธีเปิดโอลิมปิกแม่งเลย แสง สี เสียง มีความเป็นงานระดับอียิปติกมากกกกก...อย่างที่บอกตอนเกริ่นเลย งานโปรดักชั่นดีมากกกกกก ฉากบ้านเมืองในเรื่องล้ำมากกกก งานไซวโฮโลแกรมมาแบบจัดเต็ม งานเอฟเฟค งานวิชั่นคือเรียดจนแบบต้องอ้าปากค้าง นี่ยังไม่ับพวกการออกแบบ การแต่งหน้า เสื้อผ้าหน้าผมของตัวละครเด่น ๆ ไม่ว่าจะนางเอกเอง หรือเกอิชา ที่แอบคิดว่ามันครีเอทีฟได้ยังไงวะ (เพจอวยไส้แตกแหกไส้ฉีก, 2560)

- **การวิจารณ์โดยเชื่อมโยงเทคนิคภาพยนตร์** ผู้ศึกษายังพบว่ามี การเขียนเชื่อมโยงเทคนิคของภาพยนตร์หลายองค์ประกอบไปพร้อมกัน โดยเทคนิคแต่ละอย่างในภาพยนตร์อาจจะทำหน้าที่ส่งเสริมกัน หรือขัดแย้งกันก็ได้ อาทิ บทวิจารณ์ของเพจหนังโปรดของข้าพเจ้า ที่เขียนวิจารณ์ภาพยนตร์มิวสิคัลเรื่อง La La Land ว่าเป็นภาพยนตร์ที่มีการใช้เทคนิคการเคลื่อนกล้อง การใช้เสียง (ดนตรีประกอบในภาพยนตร์) และการจัดแสง มาประกอบกันในภาพยนตร์ซึ่งแสดงถึงความร่วมสมัยมากกว่าภาพยนตร์มิวสิคัลสมัยก่อน เช่นเดียวกับเพจหนังเรื่องนี้กันดูแล้ว ที่กล่าวว่า บทเพลง และเทคนิคการเคลื่อนกล้องที่ปรากฏในภาพยนตร์ช่วยให้สามารถดึงผู้ชมเข้าไปในภาพยนตร์ได้อย่างไม่ยาก โดยเพจดังกล่าวยังวิจารณ์เทคนิคภาพ และมุมกล้องในภาพยนตร์เรื่อง Kong ที่ทำให้คนดูลุ้นและตื่นเต้นไปกับภาพยนตร์ ซึ่งจากตัวอย่างแสดงให้เห็นว่าแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ต้องการสื่อสารว่าเทคนิคในภาพยนตร์นั้นช่วยทำให้ผู้ชมสามารถเข้าถึงสิ่งที่ผู้สร้างต้องการบอกเล่าผ่านภาพยนตร์ และยังเป็นการถ่ายทอดประสบการณ์ในการชมภาพยนตร์ได้เป็นอย่างดี

พูดถึงความคลาสสิกของ musical สมัยก่อนนี้เขาจะเน้นออกแบบโชว์การเต้นเป็นหลัก แต่สำหรับ La La Land ดูจะเป็นความร่วมสมัยมากกว่าในการโชว์ชั้นเชิงการกำกับภาพ

ใส่ลูกเล่นการเคลื่อนกล้องถ่าย Long Take ปล่อยของงานเทคนิคโดยเฉพาะฉากเปิดเรื่องที่เปิดทางหลวง คือตัวอย่างเด่นชัดที่งานโชว์เทคนิคเด่นจนกลบโชว์ร้องเต้นของนักแสดงทั้งหลาย แต่ถึงอย่างนั้นก็ต้องยอมรับว่างานเทคนิคการถ่ายโชว์เพลงแต่ละฉากทำเอาเราติดสตันเพราะทั้งในความแจ้งของการออกแบบฉากให้มีสไตล์โดดเด่นจริง ๆ ว่าจะเป็นการจัดแสงที่สวยงาม การเคลื่อนกล้องจนเพลงดูมีชีวิตชีวาวิคูณ การกำกับภาพฉากหอดูดาวช่วยเพิ่มเคมีพระนางโรมันติกทำเอาฟินตายไปข้าง และที่สำคัญคือเพลงเพราะโดนใจเข้ากับเนื้อเรื่องทุกเพลง เราชอบทุกเพลง !!

(เพลงหนึ่งโปรดของข้าพเจ้า, 2560)

ชอบที่หนังสร้างแรงบันดาลใจในการทำตามความฝันให้แก่เรา ทั้งมีอาและเซบาสเตียนต่างก็มีความฝันที่ไม่ได้เวอวังอะไรมาก อยู่ใกล้ความเป็นจริง เลยทำให้สามารถถึงผู้ชมอย่างเรา ๆ เข้าไปอยู่ในหนังได้อย่างไม่ยาก ด้านบทเพลงต่าง ๆ เพราะว่าเรื่องนี้เป็นการเน้นเรื่องการขับร้องและเต้น ทำให้หลาย ๆ ซีน หรือเกือบทั้งหมดเลยก็ว่าได้ จะเป็นการถ่ายแบบ Long Take ซึ่งทำได้เจ๋งมาก ๆ เท่มาก เคลิบเคลิ้ม และยังเป็นฉากร้องเพลงระหว่างคู่พระนางนะ อะโรมันจะโรมันติกได้ลงตัวขนาดนี้ ฟินมากกก

(เพลงหนึ่งเรื่องนี้kuดูแลแล้ว, 2560)

แม้งาน CG จะไม่เนียนสมจริง แต่เทคนิคภาพ มุมกล้องอย่างมันส์ ชวนลุ้น พาให้ตื่นตื่นตีมาก (เพลงหนึ่งเรื่องนี้kuดูแลแล้ว, 2560)

อนึ่งการศึกษาประเด็นวิธีการจัดสารของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ยังพบประเด็นที่มีความน่าสนใจนอกเหนือจากทฤษฎีการวิจารณ์ภาพยนตร์แนวรูปแบบนิยมอีก 5 ประเด็นคือ ลักษณะการใช้ภาษาในการวิจารณ์ภาพยนตร์ รูปแบบการสื่อสารตรงที่ไปตรงมา การใช้รูปภาพประกอบเพื่อดึงดูดความสนใจ การเปิดเผยเนื้อหาในภาพยนตร์ การประเมินคุณค่าภาพยนตร์ ดังนี้

- **ลักษณะการใช้ภาษาในการวิจารณ์ภาพยนตร์** พบว่าการใช้ภาษาที่ปรากฏในบทวิจารณ์มีความแตกต่างจากการวิจารณ์ในนิตยสาร หรือสื่อประเภทอื่น ๆ เนื่องจากแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์เป็นพื้นที่ส่วนตัว ในการนำเสนอผู้วิจารณ์จึงไม่ได้มีการควบคุมคุณภาพมากนัก และในการเขียนดังกล่าวก็ไม่ได้ถูกตรวจสอบโดยบรรณาธิการอย่างในงานสื่อสิ่งพิมพ์ หรือถูกตรวจสอบจากผู้ดูแลเว็บไซต์อย่างในการเขียนวิจารณ์บนเว็บไซต์ต่าง ๆ งานเขียนบทวิจารณ์ภาพยนตร์ในแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์จึงเป็นงานเขียนที่ไม่ได้เน้นคุณค่าทางด้านสุนทรียศาสตร์ แต่เน้นในเชิงการแสดง

ความคิดเห็น โดยมีลักษณะทางการเขียนคือ ใช้ภาษาไม่เป็นทางการอย่างมากเกือบถึงขั้นหยาบคาย ทั้งยังพบว่ามีการใช้ภาษาลักษณะดังกล่าวบนรูปภาพประกอบการวิจารณ์ด้วย (ภาพที่ 4.2)

ภาพที่ 4.2 ภาพประกอบบทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง Logan. จาก บทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง Logan, โดยเพจอวยไส้แตกแหกไส้ฉีก, 2560.

- รูปแบบการสื่อสารที่ตรงไปตรงมา แฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์มีการสื่อสารให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจได้ง่าย มีการเขียนวิจารณ์แบบตรงไปตรงมา สั้นกระชับ ไม่อ้อมค้อม และตรงประเด็น ทั้งนี้ยังพบว่าสาเหตุที่แฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์มีการใช้คำพูดหรือประโยคสื่อสารที่มีลักษณะสั้นมาจากกระแสดอบบร์ที่มาจากผู้อ่านหรือผู้ติดตาม โดยมีข้อความในบทวิจารณ์ของเพจนักเลงโรงหนัง ที่กล่าวถึงงานวิจารณ์ของตนเองที่มีลักษณะยาวกว่าปกติ ทั้งยังพบว่าในบทวิจารณ์ภาพยนตร์บางชิ้นมีข้อความกำกับให้ผู้อ่านได้ทราบถึงข้อความส่วนที่ทางผู้วิจารณ์ได้ย่อความไว้แล้วสำหรับผู้อ่านที่ต้องการอ่านบทความที่สั้นกระชับ ตัวอย่างจากบทวิจารณ์ที่มีลักษณะดังกล่าวเช่น

ส่วนนางเอก เอ็มมา สโตน ผมไม่เซอร์ไพร์เลยนะที่เธอแสดงได้ขนาดนี้ เพราะเคยเห็น ฟีไม่ลายมือมาแล้วตอน Birdman มาเรื่องนี้ก็ยังคงเป็นเอ็มมาคนเดิมที่มีฝีมือการแสดงไม่เคยตกเลย แถมยังน่ารักขึ้นอีกด้วย รางวัลนำหญิงออสการ์ปีนี้ ไม่ได้ก็ใกล้เคียงลวะ

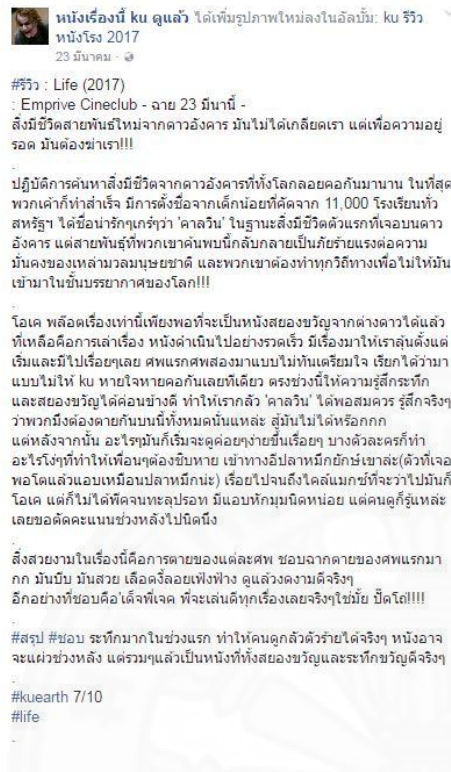
เพราะเธอเล่นดีจริง ๆ ว่าจะไม่พิมพ์ยาวละนะ เพราะมีคนบอกเพงนี้ชอบพิมพ์ยาว...
(เพงนักเลงโรงหนัง, 2560)

...สรุป ว่าจะไม่ยาว แต่พิมพ์ยาวอีกละ ไปดูเถอะหนังสนุกมากกก...”
(เพงนักเลงโรงหนัง, 2560)

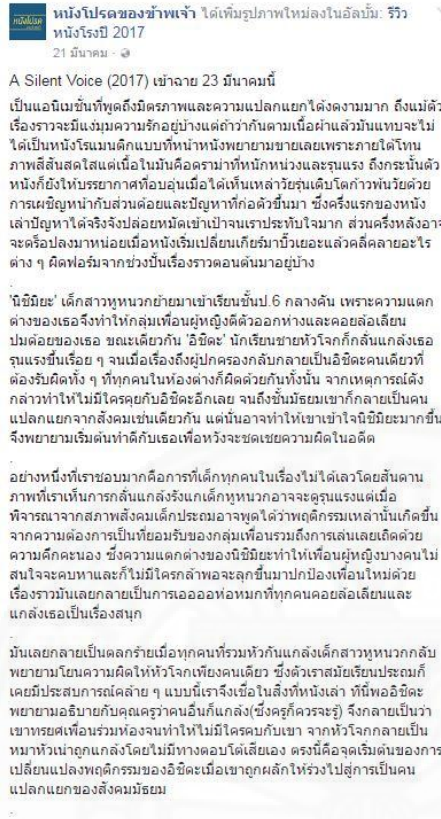
ถ้าใครซีเกียจอ่าน ผมย่อ ๆ ไว้ให้สั้น ๆ คือ หนังสืมากกกกกกกก แพน X-men ต้องดู
แพนหนังแอคชั่นต้องดู ทุกคนต้องดู ผมกล้าให้คุณตั้งความหวังกับมันให้สูงเต็มที่ไปเลย
ก่อนดู เพราะหนังมันดีและเพอร์เฟคเกินกว่าที่คุณจะคิดถึงแน่นอน 10/10 อีกเรื่องของ
เพง... (เพงนักเลงโรงหนัง, 2560)

- **การใช้รูปภาพประกอบเพื่อดึงดูดความสนใจ** การศึกษาพบว่า การวิจารณ์ภาพยนตร์
ในแต่ละครั้ง จะมีการใช้รูปภาพประกอบบทวิจารณ์ภาพยนตร์อยู่เสมอ แพนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์จะ
เลือกใช้รูปภาพจากฉากที่โดดเด่นในภาพยนตร์หรือมีความเกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่ผู้วิจารณ์หยิบยกขึ้น
มาวิจารณ์เป็นพิเศษ และมีการเลือกใช้คำโปรยที่ดึงดูดความสนใจจากผู้อ่าน นอกจากนี้ในภาพยังม
การจัดวางสัญลักษณ์การให้คะแนนที่เป็นเสมือนการติตราหรือการประเมินคุณค่าให้แก่ภาพยนตร์
เรื่องนั้น ๆ จากแพนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ โดยใส่คะแนนที่ให้ไว้ด้านซ้าย และใช้เครื่องหมาย “/”
คั่นกลางตามด้วยคะแนนเต็มไว้ด้านขวา ซึ่งแพนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ในเฟซบุ๊กจะใช้คะแนนเต็ม 10
คะแนน การโพสรูปภาพประกอบการบทวิจารณ์ภาพยนตร์เป็นศิลปะอย่างหนึ่งที่แสดงออกผ่าน
การจัดวางและวาทกรรม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นการดึงดูดความสนใจจากผู้อ่านหรือผู้ใช้เว็บไซต์
สื่อสังคมออนไลน์ให้เข้ามาอ่านบทวิจารณ์ภาพยนตร์ อีกทั้งยังส่งผลโดยตรงต่อมุมมองความคิดเห็น
ความนิยม หรือกระแสของภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ อีกด้วย

- **การเปิดเผยเนื้อหาในภาพยนตร์** การศึกษาพบว่าแพนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์เคร่งครัด
ในกติกาเรื่องการห้ามเปิดเผยเนื้อหาที่สำคัญของภาพยนตร์ เนื่องจากการวิจารณ์ภาพยนตร์บนสื่อ
อินเทอร์เน็ตยังเป็นที่รู้กันในหมู่นักวิจารณ์และผู้อ่านว่า การเปิดเผยเนื้อหาที่สำคัญของภาพยนตร์ใน
บทวิจารณ์ ถือเป็นกรกระทำที่ไม่สมควรอย่างยิ่ง และถือว่าเป็นบทวิจารณ์ที่เข้าข่ายของการสปอยล์
ซึ่งแพนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์จะมีการขึ้นข้อความเตือนก่อนที่จะเขียนบทวิจารณ์ในส่วนที่มี การ
เปิดเผยเนื้อหาเรื่องราวของภาพยนตร์ ดังตัวอย่างเช่น บทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง Life ของ เพง
หนังเรื่องนี้คุณดูแล้ว มีการขึ้นข้อความว่า Spoil Alert (ภาพที่ 4.3) และบทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง A
Silent Voice ของเพงหนังโปรดของข้าพเจ้า ที่มีการขึ้นข้อความว่า “ถ้ากึ่งว่าจะเป็นการเปิดเผย
เนื้อหา” (ภาพที่ 4.4)

ภาพที่ 4.3 แสดงการเปิดเผยเนื้อหาในบทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง Life. จาก บทวิจารณ์ภาพยนตร์-เรื่อง Life, โดยเพจหนังเรื่องนี้คุดูแล้ว, 2560.

ภาพที่ 4.4 การเปิดเผยเนื้อหาในบทวิจารณ์ภาพยนตร์. จาก บทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง A Silent Voice, โดยเพจหนังโปรดของข้าพเจ้า, 2560.

- การประเมินคุณค่าภาพยนตร์ ผลการศึกษาพบว่าแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์มีรูปแบบในการประเมินคุณค่าภาพยนตร์ 3 รูปแบบคือ การประเมินคุณค่าจากความรู้สึก ประเมินคุณค่าตามรูปแบบภาพยนตร์ ประเมินคุณค่าเชิงสัญลักษณ์ ดังนี้

(1) การประเมินคุณค่าจากความรู้สึก แฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์มักจะใช้ความรู้สึก

นึกคิด ประสบการณ์ส่วนตัว และความคาดหวังของตัวผู้วิจารณ์เป็นหลักในการประเมินคุณค่าของภาพยนตร์ อีกทั้งยังมักจะมีการประเมินคุณค่าโดยยกย่องชมเชยภาพยนตร์ที่ชื่นชอบ โดยการเขียนในเชิงแสดงออกว่าภาพยนตร์เรื่องนั้นคู่ควรกับรางวัลออสการ์ซึ่งถือเป็นรางวัลที่ยิ่งใหญ่สำหรับวงการภาพยนตร์ ซึ่งก็จะมีการรันทัดด้วยรางวัลต่างกันไป ตามแต่มุมมองความรู้สึกส่วนตัวของผู้วิจารณ์ภาพยนตร์เอง เช่น รางวัลภาพยนตร์ยอดเยี่ยม รางวัลผู้กำกับยอดเยี่ยม เป็นต้น

วิธีการเล่าช่วงชั้นมีระยะจากสายตาวิชิตะมาสนใจโครงเรื่องที่นำใช้เครื่องหมายภาคบาทเพื่อตัดความจ้อแจ่มของเด็กในโรงเรียนออกไปจนหมดสิ้น การเป็นตัวละครเดียวในสังคมใหญ่ทำให้เขาเริ่มโดดเดี่ยวปิดกั้นตัวเองจากคนอื่น จนกระทั่งเขาได้ยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือ 'นากาสึกะ' ที่ถูกรังแกและเขาก็ได้รับความช่วยเหลือตอบแทนคืนมา จุดนั้นจึงกลายเป็นมิตรภาพแรกที่ทำให้เขาพยายามทำความเข้าใจถึงคำว่าเพื่อนที่แท้จริง

*** กำลังว่าจะเป็นการเปิดเผยเนื้อหา ***

จากมิตรภาพแรกระหว่างอิชิตะกับนากาสึกะจึงเป็นการเติบโตครั้งใหม่ที่เขาต้องเผชิญหน้ากับการปิดกั้นตัวเอง แต่ยังมีปัญหาอื่นอีกที่เขาต้องก้าวผ่าน นั่นก็คือความผิดจากการกลั่นแกล้งนิชิมิยะในอดีต หนึ่งใช้เวลานานเกินไปกับการเล่าความดีของอิชิตะที่ริคิดเริ่มสงบนิ่งขึ้น เขาพยายามทำความเข้าใจจนรอบข้างแม้จะเป็นผู้ถูกกระทำ เขาพยายามทำดีกับนิชิมิยะให้มากที่สุดเพื่อหวังชดเชยความผิด แต่การปฏิบัติตัวที่แสดงให้เห็นถึงความสำนึกผิดของเขากลับจะไม่ใช้คำตอบสุดท้ายของเรื่องราว เพราะสิ่งที่เขายังไม่เคยทำก็คือการขอโทษซึ่งเป็นเครื่องหมายของการเผชิญหน้าเพื่อยอมรับความผิดของตัวเอง

หนึ่งเท่านั้นที่ไม่น่ามีความผิดของอิชิตะค่อนข้างเยอะในฐานะตัวละครของเรื่อง แต่ขณะเดียวกันหนึ่งก็ไม่ได้ละเลยที่จะพูดถึงผู้ร่วมเหตุการณ์ความคิดทั้งหมดที่กลับมาทำดีกับนิชิมิยะ ทุกคนยังคงเสแสร้งว่าตัวเองมีเหตุผลที่ทำได้ลงไป, ยังแอบแค้นใส่ขอว่าตัวเองแสนดี, ยังไม่กล้าหาญที่จะรับว่าตัวเองมีปัญหาที่แท้จริงเหมือนอิชิตะ ซึ่งพอแต่ละคนถูกอิชิตะพูดตรง ๆ ใส่หน้าก็เหมือนเป็นช่วงที่หนึ่งแสดงปัญหาของการที่ทุกคนทำดีในปัจจุบันโดยเสแสร้งไม่สนใจความผิดในอดีต แนบนอนว่านั่นคือปมในใจแต่ละคนที่ต้องกล้าเผชิญหน้าเพื่อจะได้เรียนรู้เติบโตเพราะทุกคนไม่ได้ชั่วร้ายมาแต่กำเนิดเสียหน่อย

ใส่ไลท์เด็ดอีกอย่างของ A Silent Voice คือการสร้างสภาพจิตใจของนิชิมิยะที่เปลี่ยนออกสุดใส่ใจเดียวสาแต่ภายในมีบาดแผลทำให้เธอคิดสั้นอยากฆ่าตัวตาย การที่คนรอบข้างเธอโดยเฉพาะอิชิตะมีปัญหากับเธอคิดว่าความพิการซึ่งเป็นส่วนน้อยนั่นคือต้นเหตุ เธอไม่สามารถก้าวข้ามปัญหาของตัวเองได้จึงตัดสินใจจบชีวิตตัวเองแต่ก็เป็นอิชิตะที่มาช่วยไว้และจุดนี้จึงทำให้เขาได้เปิดใจถึงการพยายามฆ่าตัวตายและแบ่งปันความคิดที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป ซึ่งเสมือนเป็นการจับมือกันเพื่อจะก้าวข้ามปัญหาต่าง ๆ ที่ต้องเผชิญ

Director: Naoko Yamada
manga: Yoshitoki Oima
screenplay: Reiko Yoshida
Genre: animation, drama
7.5/10

สิ่งที่ชอบมากกกในหนังเรื่องนี้คือการพยายามทำให้คนในเรื่องนี้ดูโง่หมดเลย เป็นมนุษย์
 ผู้โง่เขลา ไร้เหตุผลที่อยากจะเอาชนะธรรมชาติ และอยากจะควบคุมทุกอย่าง และสิ่งที่
 ฟินโคตร ๆ คือ คองแมงตัวใหญ่มากกก ตัวใหญ่เท่าภูเขา และเสกในหนังไม่พียง
 ตัวมันอลังการมากกก มนุษย์จำนวนมากสังเวชีวิตให้กับความโง่เขลาของตัวเอง หนึ่งใช้
 นักแสดงต่ง ๆ ได้ฟุ่มเฟือยมากกก ด้วยบทที่เรียกว่าแบนราบ แต่มันก็ไม่ใช่สาระ เพราะ
ผมมองว่า มนุษย์พวกนี้สังเวชีวิตให้กับความโง่ และความอวดฉลาดของตัวเองอย่าง
 รุนหาที่ แต่ตัวที่ตลกที่สุดน่าจะเป็น Samuel L. Jackson ที่ดูไร้สติ และตลกที่สุดใน
 หนัง Tom Hiddleston ก็แทบจะเป็นตัวประกอบของเรื่องไปเลย ส่วนนางเอกออสการ์
 อย่าง Brie Larson ก็แทบจะไม่ได้แสดงอะไรมากมายอย่างที่คาดเลย
 (เพจอวยไส้แตกแหกไส้ฉีก, 2560)

ส่วนตัวแล้ว La La Land นั้นถือได้ว่าเป็นหนังที่ผมประทับใจมากที่สุดเรื่องหนึ่งของปีนี้
 และมันก็เป็นหนังที่เราเชียร์สุดตัวให้ได้รางวัลเยอะ ๆ ในเวทีออสการ์ที่กำลังจะมาถึง
 (เพจทำเรื่องเล่นให้เป็นเรื่องใหญ่, 2560)

เอมม่า สโตน มอบการแสดงที่สุดแสนจะวิเศษ ในช่วงที่เธอแสดงอารมณ์ความรู้สึกของ
 คนที่หมดหวังในความฝัน และการร้องเพลงช่วงอดีตชั้นที่สุดแสนจะเปี่ยมไปด้วยอารมณ์
 คือถ้ายังไม่ได้ดู Jackie นี่ก็มั่นใจนะว่านางควรจะได้ออสการ์ ส่วนไรอัน กอสลิ่ง ก็มอ
 บการแสดงที่สุดแสนจะธรรมดา ถ้าใครดูพรจากฟ้า ฉากชั้นนี้เล่นเปียโน ที่ผมเคยบ่นว่าดู
 แล้วไม่เชื่อว่าชั้นนี้เล่นเปียโนได้ ให้มาดูไรอัน กอสลิ่ง เล่นเปียโน ในเรื่องนี้ นอกจากเค้า
 จะทำให้เราเชื่อว่ากอสลิ่งเล่นเปียโนได้แล้ว เค้ายังทำให้เราเชื่อว่ากอสลิ่งเล่นเปียโนเก่ง
 มากด้วย (เพจอวยไส้แตกแหกไส้ฉีก, 2560)

ในส่วนของเสน่ห์ทางการแสดงแล้ว คงไม่ต้องบรรยายละครับ John Wick: chapter 2
 คือหนังชายสไตล์ การแสดงของโอบป่าเคียนูไม่ต้องทำอะไรมาก แค่เคลื่อนไหวร่างกาย
 เปล่งเสียง โลกทั้งโลกก็แทบจะพร้อมใจกันมอบออสการ์ทองคำฝั่งเพชรให้แล้ว
 (เพจอวยไส้แตกแหกไส้ฉีก, 2560)

(2) การประเมินคุณค่าตามรูปแบบภาพยนตร์ ตัวอย่างการประเมินคุณค่าตามทฤษฎี
 การวิจารณ์ภาพยนตร์แนวรูปแบบนิยม เช่น บทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง Beauty and the Beast ของ
 เพจทำเรื่องเล่นให้เป็นเรื่องใหญ่ ที่ผู้วิจารณ์ประเมินคุณค่าของภาพยนตร์ตามเทคนิคของการสร้าง

ภาพยนตร์ ได้แก่ ความพิถีพิถันด้านการถ่ายทำ ความสามารถของนักแสดง ความสวยงามขององค์ประกอบ เช่น ภาพ บทเพลง เป็นต้น

คุณค่าของหนังเวอร์ชันนี้อาจจะไม่ใช่ว่าการตีความที่แปลกใหม่ แต่มันคือความพิถีพิถันในงานโปรดักชั่นและเคมีการแสดงของ เอ็มม่า วัตสัน และ แดน สตีเวนส์ ซึ่งถ่ายทอดโลกแห่งจินตนาการที่เราเคยเห็นในการ์ตูนออกมาได้อย่างงดงามและตราตรึงใจ ในภาพรวม Beauty and the Beast ก็เป็นหนังจากเทพนิยายที่ทำออกมาได้สวยงามในทุกองค์ประกอบไม่ว่าจะเป็น งานภาพ บทเพลง หรือ การแสดง และแม้ว่ามันจะเป็นการดูหนังที่เราารู้เรื่องทุกอย่างอยู่แล้ว แต่มันก็เป็นประสบการณ์การดูหนังที่ทำให้มีความสุขกับเราอยู่ดี (เพจทำเรื่องเล่นให้เป็นเรื่องใหญ่, 2560)

การวิจารณ์ภาพยนตร์แนวรูปแบบนิยมของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ ยังรวมไปถึงการเชื่อมโยงกับผู้กำกับหรือที่เรียกกันว่าวิจารณ์ภาพยนตร์แนวอิงผู้กำกับ (Auteur Criticism) กล่าวคือในการวิจารณ์มีการให้ภูมิหลังกับผลงานในอดีตของผู้กำกับภาพยนตร์เรื่องนั้น ตัวอย่างเช่นบทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง Split จิตหลุดโลก ของเพจหนังโปรดของข้าพเจ้า เพจทำเรื่องเล่นให้เป็นเรื่องใหญ่ และเพจอวยไส้แตกแตกไส้ฉีก กล่าวว่า

พูดได้สั้น ๆ ว่าเอ็ม ไนต์ ซยามาลานเจ๋งจริง เราไม่รู้ว่าเขากินอะไรเข้าไปถึงได้คิดและกล้าทำหนังแบบนี้ออกมาแล้วไม่เคียด่า พล็อตสั้น ๆ แค่ว่าเด็กสาว 3 คนถูกลักพาตัวไปโดยหนึ่งในบุคลิกของผู้ชายที่มี 23 บุคลิกในตัว (แสดงโดย James McAvoy) ฟังดูเหมือนจะไม่มีลูกเล่นอะไรให้เหวอแล้ว แต่เอ็มไนท์คิดออกมาได้ว่าจะขยายขอบเขตการเล่าเรื่องโดยใช้ประโยชน์จากการเป็นคนหลายบุคลิกอย่างไร ซึ่งเราชอบอย่างหนึ่งคือเขาไม่ดูถูกคนดูด้วยการเฉลยหนังแบบเห้ย ๆ ส่วนจะถูกใจแค่ไหนขออย่าให้ไปพิสูจน์กันเอง เพราะถ้าถามเรา เราจะตอบทันทีว่าชอบมากจนอยากไปลองดูกันเองอยู่น่ะแหละ (เพจหนังโปรดของข้าพเจ้า, 2560)

เอ็ม ไนต์ ซยามาลาน นั้นเป็นผู้กำกับที่มีลายเซ็นเฉพาะตัวชัดเจนที่สุดอีกคนนึงตั้งแต่ผลงานแจ้งเกิดอย่าง Six Sense และแม้ว่าผลงานช่วงหลังของเขาจะออกทะเลไปพอสมควร แต่ลึก ๆ แล้ว มันก็ยังแสดงให้เห็นวิธีคิดที่ไม่เหมือนใครของเขาอยู่เสมอ... Split คือหนังเรื่องล่าสุดของ ซาลามาน ซึ่งเล่าถึง เควิน หนุ่มโรคจิตที่ลักพาตัวสาว 3 คนมาขังเอาไว้ และหนึ่งในนั้นคือ เคซีย์ เด็กสาวผู้ไม่ชอบการเข้าสังคม...แม้ว่า Split จะยังไม่เข้าขั้นคลาสสิกระดับ Six Sense แต่มันคือการกลับมาคืนฟอร์มที่สมศักดิ์ศรีของเอ็ม ไนต์ ซาลามาน ซึ่งเริ่มเรียนรู้ที่จะตอบโอเดียหลุดโลกของเขาให้เข้ารูปเข้ารอบ

และเข้าถึงคนดูได้มากขึ้น และผลลัพธ์ของมันก็คืองาน ทริลเลอร์ชั้นดีที่ทำให้เรากลับมาสนุกกับจินตนาการที่ไม่เหมือนใครของเขาได้อีกครั้ง (เพจทำเรื่องเล่นให้เป็นเรื่องใหญ่, 2560)

Split อาจจะเป็นการกลับมาขอคืนพื้นที่ของ เอ็ม ไนท์ ชยามาลาน อีกครั้ง เพราะตัวหนังได้เงินที่อเมริกาในระดับที่น่าพอใจมาก คือทุนสร้างแค่ 9 ล้าน แต่ตอนนี้เฉพาะอเมริกาที่เดียวก็ 51 ล้าน กำไรมหาศาล ก็คงต่อชีวิตแก่ไปได้อีกยาวนานในฐานะผู้กำกับหนังฮอลลีวูดนั่นแหละ คือเอาจริง ๆ ไปดูได้แบบไม่ผิดหวังแน่นอน เพราะหนังดูสนุก มีอะไรให้ลุ้น ให้ตาม ให้เซอร์ไพรส์ และตอนจบก็ถือว่าโอเคมาก ๆ โดยเฉพาะแฟนของ เอ็ม ไนท์ ชยามาลาน น่าจะถูกอกถูกใจ 7.5/10 นะครับ (เพจอวยไส้แตกแหกไส้ฉีก, 2560)

(3) การประเมินคุณค่าเชิงสัญลักษณ์ การประเมินคุณค่าลักษณะหนึ่งที่เราเห็นได้ชัดเจนและอยู่คู่กับการวิจารณ์ของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์เสมอคือ การให้คะแนน จากการศึกษาพบว่า แฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์มีการให้คะแนนภาพยนตร์ทุกเรื่องที่วิจารณ์ โดยกำหนดคะแนนเต็ม 10 คะแนน ซึ่งแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์จะแสดงผลทุกครั้งในการให้ระดับคะแนน อันแสดงถึงความบริสุทธิ์ใจและความตรงไปตรงมา ทั้งนี้การให้คะแนนภาพยนตร์ถือเป็นการประเมินคุณค่าที่ขึ้นอยู่กับความพึงพอใจส่วนตัวของผู้วิจารณ์เป็นหลัก และแสดงให้เห็นถึงระดับความชื่นชอบ ทั้งยังเป็น การกำหนดสถานะของภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ ในความรู้สึกนึกคิดของผู้อ่านหรือผู้ติดตามที่ยังไม่ได้ชมภาพยนตร์ ภาพยนตร์จะเป็นกระแสหรือไม่ในส่วนหนึ่งก็ขึ้นอยู่กับ การให้คะแนนของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์อีกด้วย

ถ้าเอาคะแนนแค่ฉากแอคชั่นเพียว ๆ ไม่มีชมพุ่ม่าเหมียวมาสมเอาไปเลย 10 คะแนนเต็ม 10 คะแนนเต็มมมมมมมมมม...เห็นคะแนนต่างประเทศก็อุ่นใจว่าหนังมาดีแน่นอนพอได้ดูจริง ๆ ไม่ผิดหวังเลย... (เพจนักเลงโรงหนัง, 2560)

เอาจริง ๆ John Wick: Chapter 2 เป็นหนังที่โคตรมันส์ การสร้างจักรวาลของ John Wick ก็เป็นเรื่องที่น่าสนใจและคาดว่ามันคงจะทำต่อได้อีกหลายภาคเลยละ สรุปคือไปดูได้ ส่วนตัวหนังประมาณ 7/10 บวกอีก 2 คะแนนเป็นคะแนนโอปป้า ใจจริงอยากให้อีก 3 เป็น 10/10 แต่กลัวพวกขี้ฉ้อฉลามันใส่โอปป้า ไม่อยากให้อโอปป้าโดนคนค่อนข้างบ้าย !! (เพจอวยไส้แตกแหกไส้ฉีก, 2560)

4.2 การศึกษารูปแบบการนำเสนอสารของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์

ผู้ศึกษาได้ใช้หลักเกณฑ์การวิเคราะห์ตามแนวคิดโครงสร้างการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ มาใช้ในการวิเคราะห์รูปแบบการนำเสนอสารของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ ซึ่งผู้ศึกษาได้แสดงผลการศึกษาด้วยวิธีการพรรณนาความ โดยใช้การเปรียบเทียบกับหลักเกณฑ์ของโครงสร้างการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ ซึ่งประกอบไปด้วย 7 องค์ประกอบ ได้แก่ แก่นเรื่อง โครงเรื่อง ความขัดแย้ง ตัวละคร ฉากท้องเรื่อง สัญลักษณ์พิเศษ มุมมองในการเล่าเรื่อง โดยมีผลการศึกษาดังต่อไปนี้

ผลการศึกษาพบว่า ในภาพรวมแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ได้มีการนำแนวคิดโครงสร้างการเล่าเรื่องในภาพยนตร์มาใช้ในการกำหนดรูปแบบการนำเสนอสารของบทวิจารณ์ภาพยนตร์ ตัวอย่างที่เห็นได้อย่างชัดเจนคือ ในบทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง Life ของเพจอวยไส้แตกแหกไส้ฉีก มีการนำเสนอตามแนวคิดโครงสร้างการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ โดยการเขียนวิจารณ์ตามองค์ประกอบต่าง ๆ ของการเล่าเรื่อง ทั้งโครงเรื่อง ตัวละคร ความขัดแย้ง ฉากท้องเรื่อง แต่ไม่พบว่ามี การพูดถึงองค์ประกอบด้านแก่นเรื่อง สัญลักษณ์พิเศษ และมุมมองในการเล่าเรื่อง (ภาพที่ 4.5) ซึ่งเมื่อวิเคราะห์จากบทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง Life ของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์อื่น ๆ ที่นำมาศึกษาก็ไม่พบการเขียนวิจารณ์ถึงองค์ประกอบการเล่าเรื่องทั้ง 3 แบบนี้ในบทวิจารณ์เช่นกัน โดยในตอนท้ายของการวิจารณ์เพจอวยไส้แตกแหกไส้ฉีกยังได้กล่าวสรุป ซึ่งวิจารณ์ถึงโครงสร้างของการเล่าเรื่องของภาพยนตร์เรื่อง Life ตัวอย่างเช่น

สรุปแล้ว Life เป็นหนังที่ดูสนุกครับ สนุกมากกกก ไม่เสียต๋ายตัง ด้วยโครงสร้างเทคนิคการเล่าเรื่องที่ดี มีการออกแบบเอเลี่ยนที่น่าสนใจ แม้ตัวละครจะแบนราบไปหน่อย แต่ภาพรวมคือสนุกมากกกกกกกก ผมให้ 7.5/10 ครับ (เพจอวยไส้แตกแหกไส้ฉีก, 2560)

Life สนุกมากกกk สนุกจริงๆ เราใจสุดๆ 7.5/10

หนังที่ว่าด้วยการหนีตายจากมฤตยูในยานอวกาศ ในสถานที่จำกัดแคบๆ ด้วยเงื่อนไขที่ว่าอยู่แค่นานในยานอวกาศเอาเข้าจริงๆมันอาจจะดูเขยและน่าเบื่อมากกก แต่เอาเข้าจริงๆ ถ้ามันทำออกมาได้ดี มีการเล่าเรื่องที่ การลำดับภาพการใช้ดนตรีที่เราใจ ลงตัวมันก็จะออกมาสนุกแบบเรื่อง Life นี่แหละ คือขอบอกว่าถึงจะเคาทางหนึ่งออกเกือบหมด แต่ด้วยการเล่าเรื่องและการออกแบบเอเลี่ยนของมันที่สุดแสนจะครีเอทีฟมันก็ทำให้เรารู้สึกสนุกและลุ้นติดตามไปได้อย่างไม่น่าเบื่อ

Life ว่าด้วยการปฏิบัติการณ์ของโครงการหนึ่งที่ย้ายมาจะเอาดินจากดาวอังคารมาศึกษาหาสิ่งมีชีวิต และได้มีการเพาะพันธุ์สิ่งมีชีวิตที่ไปเจอมาบนดาวอังคาร โดยนำมาเพาะพันธุ์ในยานอวกาศ และแน่นอนว่าคณะทีมมนุษย์อวกาศเองก็ได้เห็นเจ้าเอเลี่ยนตั้งแต่เริ่มแบ่งเซลล์ ตอนที่มันเพิ่งเกิดก็ตัวสีชมพูน่ารัก รูปร่างหน้าตาคล้ายดอกไม้สวยไม่ แล้วอยู่ๆมันก็จำศีลไม่ขยับตัวทำให้นักบินอวกาศตัวสีที่เป็นคนดูแลมันพยายามเอาไฟไปจี้มันเบาๆ นั่นแหละ ความฉิบหาย ความวิบัติก็เกิดขึ้น เมื่อเจ้าเอเลี่ยนเริ่มขยายร่างจากดอกไม้สวยไม่เล็กน่ารักกลายเป็นปลาหมึกยักษ์ และเริ่มอาละวาด เช่นช่า นักบินอวกาศในยานอวกาศตายทีละคน สุดท้ายจะเหลือใครบ้าง ใครจะตายตายหมดไหม หรือรอดหมดไหมก็ลองไปดูแล้วลุ้นกันเองว่าใครจะอยู่ใครจะตาย

เนื้อหาว่ากันสั้นๆ มันซ้ำซากจำเจมากกกก แต่ก็ยอมรับในความคลาสสิกของพล็อตเรื่องแบบนี้แหละ มันดูมีความเป็นหนังเรื่อง เอเลี่ยนส์ ที่คนต้องต่อสู้กับเอเลี่ยนในยานอวกาศ ด้วยเงื่อนไขที่อยู่ในยานอวกาศ ออกไปนอกยานก็ออกไปได้ไม่นาน ต้องรอเวลา รอจังหวะ รอการจุดระเบิด สารพัดבלลาๆ และสุดท้ายก็รอดกลับบ้าน

ในส่วนที่ผมว่าโดดเด่นมากก็คงจะเป็นการเล่าเรื่อง ที่มีการใช้จังหวะหนังใช้การตัดต่อที่ลงตัว รวมไปถึงดนตรีประกอบที่ลงตัวก็ขาดมาก มาในจังหวะที่รู้ทิศทางคนดูว่าจะทิศช่วงไหน จะลุ้นช่วงไหน คืออยากจะทำดีกว่าเรื่องนี้เข้าใจง่าย ไม่ต้องไปนั่งคิดย้อนคิดทวนอะไรกันมากมาย หนึ่งมันเล่าเรื่องดี มันเลยทำให้ดูสนุก แต่ข้อเสียคือการพยายามที่จะใส่บอลลูนตัวละคร ใส่คราม่า ใส่สตอรี่ลงไปในตัวละครที่ใช้ไปสิ่งเหลือเกิน มาแบบผิวๆ มันเลยไม่ค่อยจะสร้างความสะเทือนใจหรือทำให้รู้สึกอินเท่าที่ควร

Jake Gyllenhaal มาโนบทเวด นึกบึนอวกาศที่อยู่ในยานมานานที่สุด กับ การที่เค้าน่าจะเป็นคนที่มีอะไรจะตายที่สุด แต่มาเสียตายที่หนึ่งไม่สามารถดูความสามารถทางการแสดงของ Jake Gyllenhaal ออกมาให้โดดเด่นคุ้มค่ากับการที่ได้ดาราเบอร์นี้มาแสดงเลย รวมไปถึงการใช้ดาราระดับ Ryan Reynolds มาเพื่อ???????? ฟอรั่ม???????????????????? Hiroyuki Sanada น่ารักมากกกกกก หล่อมากกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกก

สรุปแล้ว Life เป็นหนังที่ดูสนุกครับ สนุกมากกกก ไม่เสียตังด้วย โครงสร้างเทคนิคการเล่าเรื่องที่ดี มีการออกแบบเอเลี่ยนที่น่าสนใจ แม้ตัวละครจะแบนราบไปหน่อย แต่ภาพรวมคือสนุกมากกกกกกกก ผมให้ 7.5/10 ครับ

ถูกใจ แสดงความคิดเห็น แชร์

ภาพที่ 4.5 การวิจารณ์ตามโครงสร้างการเล่าเรื่องในภาพยนตร์. จาก บทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง Life, โดยเพจอวยใส้แตกแหกใส้ฉีก, 2560.

4.2.1 แก่นเรื่อง (Theme)

การวิจารณ์แก่นของเรื่อง ถือเป็นสิ่งที่สำคัญที่จะทำให้ผู้วิจารณ์สามารถนำเสนอถึง แนวความคิดหลักของเรื่องในภาพยนตร์ อีกทั้งยังเป็นการเชื่อมโยงการนำเสนอหลักหรือเป้าหมายของผู้สร้างภาพยนตร์ที่ต้องการสื่อสารกับผู้ชมได้ โดยคำว่าแก่นของเรื่องตรงกับในภาษาอังกฤษว่า “ธีม” โดยการนำเสนอแก่นของเรื่องนั้น จากการศึกษาพบว่าแบ่งออกเป็น 2 รูปแบบคือ การไม่นำเสนอแก่นเรื่อง และการนำเสนอแก่นเรื่องแบบความเรียง ดังนี้

- **การไม่นำเสนอแก่นเรื่อง** การนำเสนอแก่นของเรื่องไม่ปรากฏมากนักในบทวิจารณ์ภาพยนตร์ด้วยเป็นเพราะว่าลักษณะการนำเสนอสารของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์เน้นรูปแบบของความบันเทิง หรือการเขียนเชิงปริทัศน์ มากกว่ารูปแบบของงานเขียนเชิงวิชาการ จะเห็นได้จากงานเขียนวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง Split จิตหลุดโลก ภาพยนตร์เรื่อง Life และภาพยนตร์เรื่อง Kong ที่แฟนเพจทุกเพจไม่ได้มีการกล่าวถึงเรื่องของแก่นเรื่องเลย ซึ่งก็ไม่ได้ทำให้ความน่าสนใจของบทวิจารณ์

ลดลง เพราะแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์เลือกใช้วิธีการนำเสนอสารด้านอื่นที่เป็นจุดเด่นมากกว่าของภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ เข้าไปทดแทน

- **การนำเสนอแก่นเรื่องแบบความเรียง** จากการศึกษาพบว่ายังมีภาพยนตร์บางเรื่องที่แฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ต้องการนำเสนอในแก่นเรื่อง โดยจะนำเสนอแก่นเรื่องหรือประเด็นสำคัญในรูปแบบของความเรียงที่เป็นการเล่าเรื่องเพื่อให้ผู้อ่านสามารถตีความได้เอง บทวิจารณ์ที่สะท้อนถึงแก่นของเรื่อง ตัวอย่างเช่น บทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง Beauty and the Beast ของเพจหนังโปรดของข้าพเจ้า ที่นำเสนอถึงแก่นเรื่องผ่านบทวิจารณ์ภาพยนตร์ โดยการเขียนที่แสดงความเห็นถึงภาพยนตร์ที่สะท้อนแก่นหรือประเด็นที่ต้องการจะนำเสนอออกมาว่า อย่าพิจารณาคนที่รูปลักษณ์ภายนอก เพราะคุณค่าของมนุษย์นั้นอยู่ที่คุณค่าภายในจิตใจ และตัวอย่างของบทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง The Age of Shadows ของเพจวัยใสแตกแหกไส้ฉีก ที่นำเสนอว่าแก่นเรื่องคือการปลุกอุดมการณ์ในเรื่องของชาตินิยมที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์ จนถึงขั้นได้เข้าไปสู่การเป็นตัวแทนของประเทศเกาหลีในเวทีออสการ์ ดังนี้

เขียนถึง “แกสตัน” (Luke Evans) ก่อนละกัน จริง ๆ ในนิทานดั้งเดิมไม่มีตัวละครนี้ะ มาเริ่มมีตอนฉบับหนังฝรั่งเศสปี 1946 พอดิสนีย์สร้างแอนิเมชั่นของตัวเองปี 1991 ก็หยิบเอามาเป็นแรงบันดาลใจอ้างอิงในการเขียนบทจนถึงทุกวันนี้ ซึ่งถือเป็นการเสริมเนื้อเรื่องที่ดีมากเพราะแกสตันถูกนำมาใช้เทียบกับอสูรให้เห็นภาพธีมของเรื่องได้อย่างชัดเจน กล่าวคืออสูรที่แท้จริงพิจารณาจากจิตใจไม่ใช่รูปลักษณ์ภายนอก บทของแกสตันจะเป็นหนุ่มล่ำบึกที่ผู้ชายทุกคนใฝ่ฝันอยากจะเป็นแบบเขา ส่วนสาว ๆ ก็หมายปองอยากได้เป็นสามี ทั้งหมดนี้คือการพิจารณาจากเปลือกนอกล้วน ๆ กลับกันเจ้าชายอสูรนั้นมีรูปลักษณ์น่าเกลียดน่ากลัวไม่ชวนให้คนอยากอยู่ใกล้แต่สัก ๆ ข้างในจิตใจมีความเมตตาอ่อนโยนซ่อนอยู่ แล้วความรักของเบลล์นี่ถือเป็นการมองทะลุเปลือกนอกของอสูรไปทั้งหมด หนังมันก้าวข้ามการตกหลุมรักจากรูปร่างหน้าตาไปสำรวจตัวตนข้างในของทั้งสองคน (เพจหนังโปรดของข้าพเจ้า, 2560)

แต่สุดท้ายเกาหลีตัดสินใจเลือก The Age of Shadows ไปออสการ์แทนที่จะเป็น The Handmaiden ก็แอบเสียดาย แต่พอดู The Age of Shadows จบก็ไม่แปลกใจว่าทำไมมันถึงได้เป็นตัวแทนเกาหลีไปออสการ์ ซึ่งถ้าให้คาดเดาก็น่าจะเพราะว่า The Age of Shadows นำเสนอเรื่องราวของชาติเกาหลีในสเกลที่ยิ่งใหญ่กว่า หนักค่อนข้างปลุกฝังความเป็นชาตินิยมมาก แต่ที่น่าชื่นชมคือตัวหนังนำเสนอโดยไม่ยึดยึดค่านิยมชาตินิยมใดๆ แต่เลือกที่จะนำเสนอผ่านอารมณ์ ผ่านสถานการณ์ต่าง ๆ ของตัวละคร (เพจวัยใสแตกแหกไส้ฉีก, 2560)

นอกจากนี้จากการศึกษายังพบว่า การกล่าวถึงคำว่า “อิม” ในการวิจารณ์ภาพยนตร์ของแฟนเพจในบางครั้งก็ไม่ได้หมายถึงแก่นของเรื่อง เช่น ในบทวิจารณ์เรื่อง Logan คำว่า อิม ไม่ได้เป็นการหมายถึงแก่นของเรื่องอย่างที่เราคิดโครงสร้างการเล่าเรื่องราวไว้ แต่คำว่าอิมในการเขียนวิจารณ์เรื่อง Logan นี้ ผู้วิจารณ์ได้นำเสนอว่าคือภาพหลักของการนำเสนอ คือความเป็นภาพยนตร์ดราม่า แอคชั่น ที่มีตัวละครซูเปอร์ฮีโร่เป็นส่วนประกอบของภาพยนตร์ ซึ่งคำว่าอิมในที่นี้กลับไม่ได้กล่าวถึงในฐานะแก่นของภาพยนตร์ที่ผู้สร้างต้องการนำเสนอเลย

เนื้อหาในเรื่อง แซมซั่น และจับต้องได้มากที่สุดแล้วตั้งแต่เคยดู X men มา มันคือหนังดราม่าแอคชั่น ที่มีอิมหลักในเรื่องของ Super hero เป็นส่วนประกอบ คนที่ไม่ใช่แฟนวูฟเวอรีนก็อาจแค่ชอบในความมันส์สุดและดิบเถื่อนของหนัง แต่แฟนวูฟนี่คุณจะได้เห็นอีกด้านหนึ่งของตัวละครสุดโปรดของคุณตัวนี้ ตันยันจบผมหาช่วงเวลาน่าเบื่อของหนังไม่เจอเลย เป็น 2 ชมกว่า ๆ ที่รู้สึกสนุกมากจริง ๆ กับคอหนัง และเป็นช่วงเวลาที่คุ้มค่าจริง ๆ สำหรับแฟน X men (เพจนักเลงโรงหนัง, 2560)

4.2.2 โครงเรื่อง (Plot)

การเขียนบทวิจารณ์ภาพยนตร์ของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์โดยส่วนใหญ่กว่าร้อยละ 80 จะกล่าวถึงคำว่า “พล็อต” ซึ่งก็หมายถึงโครงของเรื่อง มักพบในตอนต้นหรือเป็นการเขียนเปิดบทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่องหนึ่ง ๆ ซึ่งนอกจากเป็นการบอกเล่าโครงเรื่องของภาพยนตร์ให้กับผู้อ่านได้รับทราบแล้ว ยังมีจุดประสงค์เพื่อปูเรื่องราวเบื้องต้นของภาพยนตร์ และสร้างประสบการณ์ร่วมกันให้กับผู้อ่านอีกด้วย จากการวิเคราะห์รูปแบบการนำเสนอด้านโครงเรื่องพบว่ามี 2 รูปแบบ คือ การเขียนโครงเรื่องแบบใส่ความรู้สึกร่วม และการเขียนโครงเรื่องแบบลำดับเหตุการณ์ ดังนี้

- **การเขียนโครงเรื่องแบบใส่ความรู้สึกร่วม** พบเป็นส่วนใหญ่ของการวิจารณ์ แฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์มักจะถ่ายทอดโครงเรื่องให้แก่ผู้อ่านร่วมกับการใส่ความรู้สึกนึกคิดหรือความคิดเห็นส่วนตัวของผู้วิจารณ์ลงไปด้วยกับการเล่าพล็อตเรื่องอยู่ด้วยเสมอ โดยจะเห็นได้ว่าการเขียนจะเป็นการใช้ตัวผู้วิจารณ์เองเป็นผู้เล่า มีการใช้คำว่า เรา หรือการแทรกความคิดของผู้วิจารณ์ลงไปในโครงเรื่อง ตัวอย่างเช่น

แล้วพล็อตภารกิจแนวหนังสายลับนี่ก็ทำออกมาได้ดีมาก ๆ เป็นเกมชิงเหลี่ยมกัน

ระหว่างกลุ่มต่อต้านที่มีหนอนบ่อนไส้ กับตำรวจญี่ปุ่นที่พยายามทำผลงานเอาหน้าโดยมีสารวัตลีเป็นตัวกลางสื่อสารกับทั้งสองฝ่าย ซึ่งความสนุกมันอยู่ที่ฉากบนรถไฟเพราะเกม ที่ทั้งสองฝ่ายพยายามควบคุมเอาไว้มันพลิกไปพลิกมา ตำรวจญี่ปุ่นก็พยายามค้นหากลุ่ม

ต่อต้านบรรณไฟฟ้าผ่านข้อมูลของสาย ส่วนกลุ่มต่อต้านก็ต้องระวังไม่ให้ถูกเปิดเผยตัว ซึ่งความยากคือบทของสารวัตลีย์จะต้องคอยบอกข่าวให้วุจันรู้ตัว
(เพลงหนังโปรดของข้าพเจ้า, 2560)

เรื่องราวทั้งหมดใน Beauty and the Beast เริ่มต้นขึ้นเมื่อเจ้าชายผู้คิดถึงแต่ตัวเองได้ถูกสาปให้กลายเป็นอสูร หลังจากที่เขาปฏิเสธไม่ให้หญิงชราซึ่งแท้จริงแล้วเป็น ‘ผู้วิเศษ’ เข้ามาหลบความหนาวในปราสาท หนทางเดียวที่จะถอนคำสาปนี้ได้ก็คือ เจ้าชายต้องเรียนรู้ที่จะรักใคร่สักคนและได้รับความรักเป็นการตอบแทน โดยมีเงื่อนไขว่า เขาจะต้องได้พบกับใครคนนั้นก่อนที่กิสสุดท้ายของดอกกุหลาบวิเศษที่ผู้วิเศษมอบให้จะร่วงโรยลงไป หลายปีต่อมา เจ้าชายก็ได้พบกับ เบลล์ หญิงสาวที่ยอมเสียสละตัวเองให้โดนจับขังแทนพ่อซึ่งพลัดหลงเข้าไปในปราสาทของเจ้าชายโดยไม่ตั้งใจ และนั่นก็คือจุดเริ่มต้นของความสัมพันธ์ที่อาจจะช่วยปลดคำสาปของเจ้าชายได้สำเร็จ รวม ๆ แล้วพล็อตหนังเวอร์ชันใหม่นี้ก็ไม่ได้ต่างอะไรกับเวอร์ชันการ์ตูน แต่สิ่งที่เปลี่ยนแปลงไปก็คือรายละเอียดต่าง ๆ โดยเฉพาะข้อมูลเกี่ยวกับแม่ของเบลล์ที่หนังเพิ่มเข้ามา ซึ่งทำให้เราเข้าใจในแรงจูงใจของเบลล์และพ่อมากขึ้น (เพลงหนังโปรดของข้าพเจ้า, 2560)

หนังทั้งเรื่องเป็นฉากที่อยู่ในสถานีวิวกาศเกือบทั้งหมด จะมีฉากบนโลกให้เห็นแค่ ฉากสองฉากแค่นั้น ใครชอบหนังไซไฟอวกาศเรื่องนี้ก็ห้ามพลาดเป็นอย่างยิ่ง ส่วนตัวผมชอบแนว ๆ นี้อยู่แล้ว มาเจอเรื่องนี้ก็อาการคลั่งไคล้เลยกำเรีบหนักเลย พล็อตธรรมดาต่าง ๆ แต่การเล่าเรื่องโคตรคุลลลล เนื้อหาช่วงแรก ๆ ก่อนเจอ อีเอเลียนอาจเอื้อยเอื้อย หน้อยนะ หนนินนิง แต่พออีเอเลียนมันเริ่มปึกกล้าหาแข็ง เท่านั้นแหละพีน้องเอื้อย บันเทิงโคตร (เพลงนักเลงโรงหนัง, 2560)

- การเขียนโครงเรื่องแบบลำดับเหตุการณ์ แพนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์มีการนำเสนอโครงเรื่องในรูปแบบของ การนำเสนอตามลำดับเหตุการณ์ โดยเลือกนำเสนอเฉพาะเหตุการณ์ที่สำคัญที่เกิดขึ้นในภาพยนตร์ โดยการนำเสนออย่างคร่าว ๆ เช่น การเริ่มเรื่อง การพัฒนาเหตุการณ์ ภาวะวิกฤติ ไปจนกระทั่งถึงภาวะคลี่คลายเรื่อง แต่การเขียนบทวิจารณ์ภาพยนตร์ไม่ได้มีการแบ่งลำดับเหตุการณ์ที่ชัดเจนแบบเป็นหัวข้อ เพียงแต่บอกเล่าถึงสถานการณ์ต่าง ๆ ตามลำดับการเล่าเรื่องในภาพยนตร์เท่านั้น โดยมักจะปิดบังไม่บอกเล่าถึงภาวะคลี่คลายของเรื่อง เพราะถือว่าเป็นการเปิดเผยเรื่องราวของภาพยนตร์ หรือเข้าข่ายการวิจารณ์ที่มีลักษณะสปอยล์ ยกตัวอย่างเช่น

คือหนังประเภทนี้มันเคาได้ไม่ยากอยู่แล้วว่ายังไงก็ต้องให้มนุษย์เอาตัวรอดจากเอเลี่ยน แต่จะเขียนสถานการณ์ขึ้นมารองรับอย่างไรให้สมเหตุสมผลน่าเชื่อ ซึ่งเราชอบ ความระทึกขวัญใน Life ตรงที่ช่วงแรก ๆ มันคือการจู่โจมที่คาดเดาไม่ได้ แต่เมื่อคนดู และตัวละครรับรู้ถึงศักยภาพและความฉลาดของเอเลี่ยนปั๊บ หนังก็เปลี่ยนโหมดเป็นการสร้างสถานการณ์บังคับให้ตัวละครจำเป็นต้องเสี่ยงตายเพื่อโอกาสรอด เราโอเคกับบรรยากาศความระทึกขวัญที่ตึงเครียดตลอดทั้งเรื่อง หนังทำให้เราสัมผัสได้ถึงความสิ้นหวังไร้หนทางสู้ ยิ่งลองทำอะไรต่าง ๆ เท่าที่ตัวละครจะคิดได้ก็เหมือนจะไม่มีทางหยุดความโหดของเอเลี่ยนตัวนี้ได้เลย... โดยรวมแล้วเราเชียร์ให้ดู Life นะ หนังสองขวัญเอเลี่ยน vs. มนุษย์บนสถานีอวกาศปิดตายแจ้ง ๆ แบบนี้ไม่มีก็เรื่องหรือก ยิ่งการออกแบบความโหดของเอเลี่ยนถือว่าแปลกใหม่ด้วย เป็นหนังที่ขนาดเปื้อ ๆ ช่วงมนุษย์แต่อารมณ์ตอนดูจบคือขีดสุดความประทับใจมาก ความระทึกขวัญของเอเลี่ยนมันแจ้งจนไม่ยากให้พลาดจริง ๆ (เพจหนังโปรดของข้าพเจ้า, 2560)

Life ว่าด้วยการปฏิบัติการของโครงการหนึ่งที่พยายามจะเอาดินจากดาวอังคารมาศึกษาหาสิ่งมีชีวิต และได้มีการเพาะพันธุ์สิ่งมีชีวิตที่ไปเจอมาบนดาวอังคาร โดยนำมาเพาะพันธุ์ในยานอวกาศ และแน่นอนว่าขณะที่มีมนุษย์อวกาศเองก็ได้เห็นเจ้าเอเลี่ยนตั้งแต่เริ่มแบ่งเซลล์ ตอนที่มันเพิ่งเกิดก็ตัวสีชมพูน่ารัก รูปร่างหน้าตาคล้ายดอกกล้วยไม้แล้วอยู่ ๆ มันก็จำศีลไม่ขยับตัว ทำให้นักบินอวกาศผิวสีที่เป็นคนดูแลมันพยายามเอาไฟไปจี้มันเบา ๆ นั่นแหละ ความฉิบหาย ความวิตกกังวลเกิดขึ้น เมื่อเจ้าเอเลี่ยนเริ่มขยายร่างจากดอกกล้วยไม้เล็ก ๆ น่ารัก ๆ กลายเป็นปลาหมึกยักษ์ และเริ่มอาละวาด เช่นฆ่านักบินอวกาศในยานอวกาศตายทีละคน สุดท้ายจะเหลือใครบ้าง ใครจะตาย ตายหมดไหม หรือรอดหมดไหมก็ลองไปดูแล้วลุ้นกันเองว่าใครจะอยู่ใครจะตาย (เพจอวยไส้แตก แหกไส้ฉีก, 2560)

4.2.3 ความขัดแย้ง (Conflict)

แฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์สามารถหยิบยกเรื่องความขัดแย้งในภาพยนตร์ ออกมานำเสนอสารให้ผู้อ่านทำความเข้าใจได้ดีพอสมควร จากการศึกษาพบว่า ความขัดแย้งมักไม่ถูกนำเสนอในการเขียนวิจารณ์แบบลงรายละเอียดอย่างชัดเจน แต่จะถูกนำเสนอผ่านการเล่าโครงเรื่องหรือพล็อตของเรื่องเพียงคร่าว ๆ เท่านั้น โดยแบ่งเป็น 2 รูปแบบ คือ การนำเสนอความขัดแย้งตามภาพยนตร์ และการนำเสนอความขัดแย้งผ่านการวิเคราะห์ของผู้วิจารณ์ ดังนี้

- **การนำเสนอความขัดแย้งตามภาพยนตร์** ในที่นี้ผู้วิจัยจึงเลือกนำตัวอย่างของรูปแบบการนำเสนอความขัดแย้งจากบทวิจารณ์ที่เห็นชัดเจนมากที่สุด คือ ในการบทภาพยนตร์เรื่อง Kong ที่ความขัดแย้งในเรื่องเป็นความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสัตว์ที่เป็นเจ้าป่าอย่างคอง ซึ่งถูกมนุษย์รุกร้าเข้าไปในเกาะกะโหลกอาณาเขตของคอง เพจหนังโปรดของข้าพเจ้านำเสนอความขัดแย้งของภาพยนตร์เมื่อมนุษย์ได้เริ่มโยนระเบิดใส่เกาะลึกลับซึ่งทำให้คองไม่พอใจที่ถูกบุกรุก ตัวอย่างเช่น

หนึ่งเล่าถึงองค์กรโมนาซังเอิญพบเกาะลึกลับแห่งหนึ่งผ่านภาพถ่ายดาวเทียม พวกเขาจึงขอกำลังทหารเพื่อไปสำรวจภาคพื้นดินเกาะแห่งนี้เพราะเชื่อว่ามีสัตว์ประหลาดอาศัยอยู่ ซึ่งต้องใช้ความช่วยเหลือจาก “คอนราด” (Tom Hiddleston) ทหารนักแกะรอย “แพ็คการ์ด” (Samuel L. Jackson) ทหารผู้เสียดการออกภาคสนาม และมี “วีฟเวอร์” (Brie Larson) ตากล้องสาวขอเป็นผู้ติดตามภารกิจนี้ด้วย แต่เมื่อพวกเขาไปถึงก็เริ่มโยนระเบิดสำรวจความลึกของเกาะซึ่งทำให้คองไม่พอใจอย่างมากที่ถูกบุกรุก (เพจหนังโปรดของข้าพเจ้า, 2560)

ในภาพยนตร์เรื่องเดียวกันนี้ ผู้วิจารณ์ภาพยนตร์อีกคนเลือกมุมมองในการนำเสนอที่แตกต่างกัน ซึ่งแฟนเพจทำเรื่องเล่นให้เป็นเรื่องใหญ่ เลือกนำเสนอความในรูปแบบหลายรูปแบบ ทั้งความขัดแย้งที่ใหญ่ที่สุดคือ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์และสัตว์ และยังเลือกนำเสนอความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ที่อยู่ในทีมสำรวจเดียวกัน แต่มีความคิดเห็นหรือมุมมองต่อการรุกร้าพื้นที่ถิ่นอาศัยของสัตว์แตกต่างกันอีกด้วย ตัวอย่างเช่น

เจมส์ คอนราด คือ อดีตนายทหารที่ได้รับการว่าจ้างให้มาเป็นผู้นำทางในการสำรวจครั้งนี้ และทีมที่เดินทางมาพร้อมกันก็ยิ่งประกอบไปด้วย เมสัน วีฟเวอร์ ช่างภาพสาวเพรสตัน แพ็คการ์ด นายทหารผู้มากประสบการณ์ และทีมงานอีกหลายสิบชีวิต แต่เมื่อไปถึงที่นั่น ทั้งหมดก็ได้พบกับความจริงที่น่าตกใจว่า เกาะแห่งนี้คือถิ่นที่อยู่ของสัตว์ประหลาดมากมายซึ่งหนึ่งในนั้นก็คือ กอริลล่ายักษ์ และมันก็คือจุดเริ่มต้นของการผจญภัยเพื่อเอาชีวิตรอดของพวกเขา...ประเด็นที่หนังพยายามจะสื่อก็คือผลพวงจากสงครามที่มีต่อผู้คน และความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์และธรรมชาติ ซึ่งนำไปสู่ความขัดแย้ง ภายในกลุ่มนักสำรวจซึ่งเกี่ยวข้องกับมุมมองที่คนในทีมแต่ละคนนั้นมีต่อสิ่งมีชีวิตที่ดุร้ายอย่าง คอง และทั้งหมดก็ยิ่งทำให้การเผชิญหน้ากับสัตว์ประหลาดบนเกาะนั้นเต็มไปด้วยความตึงเครียดมากยิ่งขึ้น (เพจทำเรื่องเล่นให้เป็นเรื่องใหญ่, 2560)

- **การนำเสนอความขัดแย้งผ่านการวิเคราะห์ของผู้วิจารณ์** นอกจากนั้นรูปแบบการนำเสนอเรื่องความขัดแย้งในภาพยนตร์ พบว่ามีการนำเสนอโดยการวิเคราะห์เจาะลึกของ

ผู้วิจารณ์เอง แฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์อาจไม่เลือกนำเสนอประเด็นความขัดแย้งออกมาตรง ๆ แต่อาจจะบอกเล่าผ่านฉากของภาพยนตร์ เช่น การนำเสนอฉากต่อสู้ในภาพยนตร์เรื่อง Life ซึ่งเป็นตัวอย่างของการนำเสนอความขัดแย้งในภาพยนตร์โดยใช้รูปแบบการเล่าเรื่อง

Life มีความเป็นไฮไฟที่เต็มไปด้วยสมมุติฐานและการทดลอง มนุษย์อวกาศทั้ง 6 คน ต้องต่อสู้กับเอเลี่ยนลึกลับที่พวกเขาแทบไม่มีข้อมูลอะไรเลยนอกจากการคาดเดาด้วยข้อสังเกตทางวิทยาศาสตร์ ตรงนี้ทำให้การต่อสู้กับเอเลี่ยนดูจริงจังตึงเครียด และมีชั้นเชิงกว่าแค่การเล่นช่อนหาบนสถานีอวกาศ อย่างหนึ่งต้องชมการออกแบบเอเลี่ยนว่าแปลกใหม่และโหดได้ใจ เชื่อว่าทุกคนจะต้องทึ่งกับวิธีฆ่าคนของเอเลี่ยนตัวนี้ที่ไม่ธรรมดาจริง ๆ (ตัวละครแรกที่ตายนี้โดนฆ่าแบบสยองสุดขีด) (เพจหนังโปรดของข้าพเจ้า, 2560)

4.2.4 ตัวละคร (Character)

การนำเสนอตัวละครของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ผ่านบทวิจารณ์นั้นปรากฏอยู่เสมออย่างขาดไม่ได้ในการเขียนวิจารณ์ภาพยนตร์ของทุกเพจ เพราะตัวละครเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้การดำเนินเรื่องมีความน่าสนใจ และน่าติดตามจากผู้ชม การวิจารณ์ตัวละครของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์นั้น มี 3 รูปแบบคือ การวิจารณ์ตัวนักแสดงผู้รับบทเป็นตัวละครในภาพยนตร์ การวิจารณ์วิสัยแห่งตัวละคร และการวิจารณ์ตัวละครที่นำเสนอทั้งส่วนของตัวละครและนักแสดง ดังนี้

- การวิจารณ์ตัวนักแสดงผู้รับบทเป็นตัวละครในภาพยนตร์ พบมากที่สุดในการวิจารณ์ภาพยนตร์ ซึ่งเป็นเพราะแฟนเพจให้ความสำคัญกับตัวนักแสดงซึ่งถือสิ่งที่สามารถดึงดูดความสนใจของผู้อ่านได้ ยกตัวอย่างเช่น บทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง The Age of Shadow เพจหนังโปรดของข้าพเจ้า ได้วิเคราะห์ถึงตัวละครที่เป็นนักแสดงนำของเรื่องที่รับบทเป็นพระเอกหรือตัวเอกของเรื่อง โดยการวิจารณ์ไปที่ทักษะการแสดง และบุคลิกของนักแสดง กล่าวว่า

เป็นหนังที่เอาคาแรกเตอร์คูैसेชื่ออบอุ่นของกงยูมาใช้เพื่อฉีกฉายทักษะการแสดงของเขาได้อย่างดี (บุคลิกไม่ต่างจาก A Man and a Woman และ Train to Busan แต่บทส่งให้เล่นเยอะกว่า) ส่วนซอง คังโฮนี่รุ่นใหญ่เกาหลีไว้ใจได้อยู่แล้ว และ ลี บยองฮุนถึงจะมาน้อยแต่ด้วยชื่อชั้นแล้วเชื่อว่าน่าจะดึงดูดแฟนคลับได้มากที่สุด (เพจหนังโปรดของข้าพเจ้า, 2560)

นอกจากนี้ การวิเคราะห์รูปแบบการนำเสนอสารในด้านของตัวละคร นอกจากแฟนเพจจะวิจารณ์ถึงบุคลิกและทักษะการแสดงแล้ว การวิจารณ์ตัวนักแสดงผู้รับบทเป็นตัวละครในภาพยนตร์

ยังรวมไปถึงก็วิจารณ์ถึงเรื่องต้องห้ามในสังคมไทย เช่น เรื่องทางเพศ เป็นต้น ซึ่งพบเห็นได้บ่อยในบทวิจารณ์ ดังจะเห็นจากตัวอย่างเช่น

นางเอกน้องอัยยานี่พูดเลย เด็กคนนี้มีของ สะดุดตาตั้งแต่ The Witch แล้ว เรื่องนี้ประกาศกร้าว อัยยาเป็นสาวแล้ว โชว์ตุ้ม ๆ ในเรื่องบ่อยมาก ผมมองว่าน้องมีศักรภาพมากกว่านี้ แต่การแสดงในเรื่องที่เหมือนมีอารมณ์เดียวคือ เก็บกด มีอะไรในใจเยอะ เบิกตาโพล่ง แต่ก็ต้องยอมรับแหละว่านางเป็นส่วนที่ทำให้หนังโคตรเคลียเลย” (เพจอวยไส้แตกแหกไส้ฉีก, 2560)

ส่วนตัวเอกอีกตัวคือ ผู้หญิง บ่งตรงนะอันนี้เป็นตัวละครที่รับกวนสมาธิผมที่สุดละ เพราะหน้าสวยเวอร์ ทรงเดียวกับ Kendal Jenner เลย บางฉากนี่ผมทลึงผมนี้ไม่เป็นตาอ่านซับ ซัวโมงนั้นซับซางแม่ง กอบโกยความสุขส่วนตัวไว้ก่อนละกัน... แต่รวม ๆ แล้วแสดงดีเหมือนกันนะ หน้านี้ ๆ ใ้หนักถึง Kendall ตอนเดินบนเวที VS นี้ ๆ แบบนั้นเลย 55 (เพจนักเลงโรงหนัง, 2560)

ออกตัวก่อนนะว่าผมไม่เคยดูเรื่องนี้ในเวอร์ชันเก่า ๆ ที่เป็นการ์ตูน แต่ก็พอรับรู้มาบ้างว่ามันเลอค่า และดีงามสุด ๆ ตอนช่วงแรก ๆ ที่ฮอลลีวู้ดจะเอาเรื่องนี้มาทำเป็นหนัง ก็ถูกต่อต้านบ้าง โดยเฉพาะตัวนักแสดง สกาเล็ต โจแฮนสัน เลยไม่ขอเปรียบเทียบกับเวอร์ชันเก่านะครับ ขอรวิวิในแบบฉบับคนไม่รู้จักเรื่องนี้มาก่อนเลย ส่วนใครตั้งใจจะเข้าไปพินกับหน้าอกหน้าใจหรือยอดปทุมถันของ สกาเล็ต ก็เผื่อใจไว้บ้างนะ เพราะเรื่องนี้นางค่อนข้างระวังตัว และมิดชิดมาก 5555555 (เพจนักเลงโรงหนัง, 2560)

เคียนูใน John Wick: Chapter 2 หล่อมากกกกกกกก อันนี้เป็นที่ประจักษ์สากลในระดับยูนิเวอเชิล เราสู้ โลกสู้ ไม่มีใครกล้าเถียง #ไม่รักเคียนูออกจากโลกนี้ไป so ความหล่อนี้คือไม่ต้องบรรยายกันละ นี่ของจริงไม่ต้องพูดเยอะ เลือดผสมหลายสัญชาติที่ลงตัว ประดุงปฏิมากรรมระดับโลก นี่ก็ไม่อยากอวย แต่คนมันหล่อจะไม่อวยก็ไม่ได้ พอ ! มาพูดถึงเรื่องราวสาระกันบ้างคือเรื่อนร่าง...ในส่วนของเรื่อนร่างของโอปป้าเคียนูนั้น พูดเลย ถ้าพึ่งพระเจ้า โลก ธรรมชาติที่สร้างสรรค์มาได้อย่างงดงามแล้ว ถ้าโอปป้าไม่มีระเบียบวินัยปานนี้วัย 50 โอปป้าคงกลายเป็นตาแก่ฟุงหลามไปแล้ว แต่นี้ NO!!!! โอปป้าเป็นผู้ชายที่ใส่สูทได้สวยมากกกกกก ยิ่งสูทในเรื่อง John Wick: Chapter 2 นี้คือมันเป็นสูทระดับไฮคลาส งาน พรีเมียม ดูแพงมากกกกกก สวยมากกกกกก ยิ่งให้โอปป้าใส่คือโคตรเรียด แพงอกที่ล้ำกำลังพอดี ปลีน้องเรียวขาที่สวยงาม กางเกงพิด

ตัดมาแบบเป๊ะ กั้นหอยของโอบป่าในเวลาที่ยังอย่าง ย่อขา แบนเข้าเล็กน้อย แล้วสาด กระสุน หรือเวลาที่กล้องแพนจากข้างหลังแล้วโคงตุตเล็กน้อยแล้วรั้วรั้วรั้วรั้วกระสุนใส่ เหล่าร้ายมันช่างเป็นภาพที่สวยงามเหลือเกิน หรือแม้แต่ตอนที่โอบป่าใส่ชุดลาลอง กางเกงยีนส์ เดินเคียงค่าน้องหมาไร้ชื่อพันธุ์พิทบูลที่ในเรื่อง ต้องขอยืนยัน คอนเฟิร์มว่า เคียนูคือนักแสดงที่ถ่ายภาพคู่หมาออกมาได้สวยงาม เลอค่าที่สุดในโลก เคียนูเสริมให้ หมาพิทบูลที่คู่เป็นหมาธรรมดา กลายเป็นหมาที่มีสง่าราศีที่สุด นี่แหละครับ คนหล่อไม่ต้องพูดเยอะ ออรัยกระจายไปเพื่อหมาเลย...ในส่วนของเสน่ห์ทางการแสดงแล้ว คงไม่ต้องบรรยายละครับ John Wick: Chapter 2 คือหนังชายส์ไตล์ การแสดงของโอบป่า เคียนูไม่ต้องทำอะไรมาก แค่เคลื่อนไหวร่างกาย เปล่งเสียง โลกทั้งโลกก็แทบจะพร้อมใจ กันมอบบออสการ์ทองคำฝั่งเพชรให้แล้ว โอบป่าเป็นผู้ชายที่มีเสน่ห์ เร้าใจทางเพศมาก กกก ฉากอาบน้ำโชว์แผ่นหลัง พร้อมรอยสักมันแทบจะหยุดโลกทั้งใบ แทบจะทำให้ บรรยายภาคนิโรงภาพยนตร์อินิกมา ตัวราคาคู่ละ 5,000 ของผมร้อนผ่าไปทั้งโรง โอบป่ามาทำร้ายผมเถอะ ยกันให้สนั่นหมูเหมือนหมา ยกันเยี่ยงสัตว์เดรัจฉาน แล้วจะ เอากระสุนรอกปาก ยิ่งหัว จะเอาดินสอที่มทะเลหัวใจให้ตายไปตรงนั้นก็ยอม ! (เพจอวยไล่แตกแหกไล่ฉีก, 2560)

- การวิจารณ์วิสัยแห่งตัวละคร การนำเสนอสารของแฟนเพจ พบว่าส่วนหนึ่งมีการ นำเสนอแค่เรื่องวิสัยแห่งตัวละครโดยไม่ได้มีการกล่าวถึงตัวของนักแสดงอยู่เลย เช่น จากบทวิจารณ์ ภาพยนตร์เรื่อง Life เพจหนังโปรดของข้าพเจ้า ได้เขียนวิเคราะห์ตัวละครโดยนำเสนอออกมาเฉพาะ เรื่องลักษณะของตัวละครที่ปรากฏในภาพยนตร์ ว่ามีลักษณะที่ไม่มีความผูกพันกับผู้ชมโดย เปรียบเทียบกับลักษณะของตัวละครในภาพยนตร์สยองขวัญทั่วไป

จุดเสียของหนังคือการพยายามสร้างมิติให้ตัวละครดูมีชีวิตแต่ออกมาไม่เวิร์คเท่าไร อธิบายเพิ่มเติมคือหนังแนวสยองขวัญที่รู้ว่าเราจะเอามนุษย์มาให้เอเลี่ยนฆ่าตายแน่ ๆ เนี่ยเขาต้องพยายามทำให้คนดูรู้สึกผูกพันกับตัวละคร เปรียบเทียบง่าย ๆ เวลา ตัวประกอบในหนังสยองขวัญตายปุ๊บเราแทบจะรู้สึกอะไรเพราะไม่ได้ผูกพันกับตัวละครดังกล่าว แต่ถ้าตัวเอกถูกคุกคามเมื่อไรเราจะรู้สึกลุ้นเอาใจช่วยเพราะรับรู้เรื่องราว ชีวิตของเขาจนเกิดความผูกพันกับตัวละคร ซึ่งการที่ Life พยายามเล่าเรื่องราวตลอด ลูกบนโลก เรื่องความสันโดษจนต้องหนีมาอยู่บนอวกาศ เรื่องความผูกพันต่อสิ่งมีชีวิต ใหม่อ่างเอเลี่ยน มันก็เป็นเรื่องที่เราควรทำแต่ไม่ควรทำให้เวลามนุษย์ออกมาแล้วดูน่าเบื่อ แบบนี้ ยิ่งพอเหล่ามนุษย์ในหนังพยายามคุยอธิบายวางแผนให้คนดูเข้าใจไปด้วยเนี่ยยิ่ง

ชวนหาวมาก โชคดีนะว่าเอเลียนเด็ดจริงไม่งั้นมีหลักคาโรแกน ๑ (เพจหนังโปรดของข้าพเจ้า, 2560)

- การวิจารณ์ตัวละครที่น่าเสนอทั้งส่วนของตัวละครและนักแสดง นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบว่า รูปแบบการนำเสนอเรื่องตัวละครในแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ ผู้วิจารณ์บางส่วนสามารถนำเสนอให้ผู้อ่านได้เข้าใจทั้งด้านของตัวละครและด้านนักแสดง ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดเจนคือ เพจอวยไส้แตกแหกไส้ฉีก ที่วิจารณ์ตัวละครของภาพยนตร์เรื่อง Beauty and the Beast ทั้งของนักแสดงที่มารับบทบาทต่าง ๆ ในภาพยนตร์ที่มีลักษณะรูปลักษณ์ภายนอกเหมาะสม หรือการชื่นชมผู้สร้างที่กำหนดความคิดและพฤติกรรมของตัวละครให้สอดคล้องกับบริบทในสังคมที่ตัวละครเผชิญอยู่ รวมทั้งยังวิจารณ์ในด้านบุคลิก ทักษะการร้องเพลง และทักษะทางการแสดงของนักแสดงด้วย ตัวอย่างเช่น

ตัวหนังเนี่ย ขอชมก่อนเลยว่า การเล่าเรื่องเป๊ะมาก บทดีมาก การพัฒนาการของตัวละคร การเรียนรู้ของตัวละครคือโคตรดี เราอินและเก๋ทในความรักที่ก่อตัวขึ้นในหัวใจของเบลล์ทีละน้อย ๆ และเราก็เก๋ทในความอ่อนโยนของเจ้าชายอสูรที่เริ่มซอพลอง ๆ เราชอบประเด็นที่พูดถึงความแปลกแยกของเบลล์ในหมู่บ้าน ที่แม้เธอจะเป็นสาวสวยมีเสน่ห์ แต่พฤติกรรมของเธอที่ชาวบ้านไม่ชอบมันก็ไม่ผิดอะไรกับที่เธอเหมือนเป็นตัวประหลาดของหมู่บ้าน ในขณะที่เจ้าชายอสูรเอง ก็เป็นตัวประหลาดที่ทุก ๆ คนหวาดกลัว แต่ถ้าไม่เคยเข้าไปสัมผัสก็จะไม่มีวันได้รับรู้ถึงด้านความอ่อนโยนในตัวของเขาได้เลย เอมม่า วัตสัน เหมาะกับบทเบลล์ที่สุด เธอเป็นเบลล์ที่สวยงาม มีความเป็นกบฏ หน้าตาดีและรั้น แต่ก็น่ารักในที่และมีเสน่ห์มาก ในขณะที่เจ้าชายอสูรเอง ที่รับบทโดย Dan Stevens นี่ก็ต้องยอมรับแหละว่าหล่อจริงอะไรจริง แม้จะเห็นหน้าไม่เคยอะ แต่ต้องยอมรับในเรื่องของ Performance ในการร้องเพลงที่ร้องเพลงได้ดีจริง ๆ โดยเฉพาะเพลงที่เค้าร้องถึงเบลล์ตอนที่ปล่อยให้เบลล์กลับบ้าน แต่ภาพรวมของเพลง ด้วยความที่เป็นเพลงเดิมที่มีความไพเราะอยู่แล้ว แต่พอมานักแสดงมาร้องก็ต้องยอมรับตามสภาพแหละว่ามัน ดรอปลงสู่อานิเมชั่นที่สามารถไปเนรมิตรหานักร้องระดับเทพที่ไหนมาร้องก็ได้ ลูค อีแวน ในบทแก๊สตอง ก็คือหล่อกระซอกใจ หล่อร้าย หล่อโหด มีรัศมีอร่ามแวววาว ๑ ดูแล้วก็ไม่ขัดตาอะไรนะเสน่ห์ที่ลึกลับจ๋อเสียขนาดนี้ (เพจอวยไส้แตกแหกไส้ฉีก, 2560)

4.2.5 ฉากห้องเรื่อง (Setting)

ฉาก เป็นส่วนที่มีความสำคัญต่อภาพยนตร์ที่ช่วยอธิบายมิติต่าง ๆ ที่ประกอบสร้างขึ้นในภาพยนตร์ โดยทั่วไปแบ่งเป็น 4 รูปแบบคือ มิติด้านยุคสมัย มิติด้านเวลา มิติด้านช่วงเวลา และมิติด้านสถานที่ ผลการศึกษาพบว่า แฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์มีการนำเสนอฉากในบทวิจารณ์ภาพยนตร์เพื่ออธิบายมิติที่ประกอบสร้างในภาพยนตร์ 1 รูปแบบคือ มิติด้านสถานที่ ดังนี้

- **มิติด้านสถานที่** การวิจารณ์ของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ให้ความสำคัญกับการวิจารณ์ฉากในฐานะที่เป็นองค์ประกอบของภาพยนตร์ตามแนวคิดโครงสร้างการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ โดยมีการนำเสนอสารเพื่อช่วยให้ผู้อ่านได้เห็นภาพของฉากในภาพยนตร์มากยิ่งขึ้น ตัวอย่างเช่น ฉากอวกาศ และสถานีอวกาศของภาพยนตร์เรื่อง Life ซึ่งเพจนักเลงโรงหนังได้วิจารณ์ด้านความสวยงามและความสมจริงของฉาก โดยบรรยายให้ผู้อ่านได้เห็นภาพของฉากที่มีความทันสมัยจนไม่มีทีติ หรือเพจหนังโปรดของข้าพเจ้า ที่วิจารณ์ถึงฉากเต็นท์ราของภาพยนตร์เรื่อง Beauty and the Beast ที่มีการสร้างฉากห้องบอลรูม และใช้เทคนิคการนำเสนอต่าง ๆ จนทำให้ฉากเต็นท์ราซึ่งเป็นฉากโปรโมทของภาพยนตร์มีความอลังการและเป็นฉากจำของภาพยนตร์ และเพจทำเรื่องเล่นให้เป็นเรื่องใหญ่ ที่นำเสนอเรื่องของฉากของภาพยนตร์เรื่อง Kong ในด้านบรรยากาศของฉากที่ทั้งสวยงามและน่าสะพรึงกลัวในเวลาเดียวกันเป็นหนังที่ให้ประสบการณ์ด้านภาพที่น่าประทับใจ จะเห็นได้ว่าแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ใช้การนำเสนอสารด้านฉากโดยการบรรยายลักษณะของฉาก โดยมีจุดประสงค์หลักเพื่อจูงใจให้ผู้อ่านเห็นภาพได้อย่างชัดเจน

หนังทั้งเรื่องเป็นฉากที่อยู่ในสถานีอวกาศเกือบทั้งหมด จะมีฉากบนโลกให้เห็นแค่ฉากสองฉากแค่นั้น ใครชอบหนังไซไฟอวกาศเรื่องนี้ก็ห้ามพลาดเป็นอย่างยิ่ง ส่วนตัวผมชอบแนว ๆ นี้อยู่แล้ว มาเจอเรื่องนี้นี่อาการคลั่งคลั่งเลยกำเร็บหนักเลย...ด้านการแสดงเจกก็ยังเป็นเจกเหมือนเดิม มาตรฐานไม่เคยตก เป็นดารารอีกคนที่ผมเป็นติ่งเค้า แล้วใครที่สงสัยว่าเรื่องนี้จะเกี่ยวกับ Venom ในสไปเดอร์แมนรีเพล่า มีข่าวออกมาบอกแล้วนะครับว่าไม่เกี่ยวกัน ส่วนฉากในหนังก็สวยงามตามท้องเรื่องของหนังอวกาศยุคใหม่ ๆ นี้แหละ ไม่มีอะไรให้ติ (เพจนักเลงโรงหนัง, 2560)

สำหรับฉากเต็นท์ราที่หนังยิงโปรโมทเป็นรูปสวย ๆ ขยันทิ้งมาตลอด ส่วนตัวเราชอบฉบับแอนิเมชันมากกว่าอะฮะ ฉบับหนังทำได้ดีในแง่ของเครื่องแต่งกายที่งดงามชวนฝัน ห้องบอลรูมดูอลังการ และมีการจัดแสงที่เสริมความหรูหรา แต่ตอนดูแอนิเมชันมันว่าด้วยการเคลื่อนไหวในแอนิเมชันวาดมือที่การเคลื่อนไหวล่องผสมเทคนิค 3D เข้าไปจนล้าเป็นที่จดจำ (เพจหนังโปรดของข้าพเจ้า, 2560)

แน่นอนว่าจุดขายสำคัญของหนังเรื่องนี้ก็คือสัตว์ประหลาดต่าง ๆ บนเกาะซึ่งได้รับการออกแบบอย่างสร้างสรรค์ทุกตัว และเมื่อทั้งหมดถูกประกอบเข้ากับบรรยากาศของเกาะที่ทั้งสวยงามและน่าสะพรึงกลัวในเวลาเดียวกัน Kong จึงเป็นหนังที่ให้ประสบการณ์ด้านภาพที่น่าประทับใจมากอีกเรื่องหนึ่ง (เพจทำเรื่องเล่นให้เป็นเรื่องใหญ่, 2560)

4.2.6 สัญลักษณ์พิเศษ (Special Symbol)

คือลักษณะของภาพและเสียง ที่สื่อความหมายอย่างใดอย่างหนึ่งที่แตกต่างกัน วัตถุประสงค์เพื่อสื่อความหมายทางการแสดงทั่ว ๆ ไป การศึกษาพบว่า มีการวิจารณ์ถึงการใช้องค์สัญลักษณ์พิเศษในภาพยนตร์ โดยทั่วไปจะแบ่งเป็น 2 ลักษณะคือ สัญลักษณ์ทางภาพ และสัญลักษณ์ทางเสียง ดังนี้

- **สัญลักษณ์ทางภาพ** แพนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์นำเสนอสารที่เกี่ยวข้องกับการสื่อความหมายของภาพในภาพยนตร์ในรูปแบบของความเรียง โดยไม่ได้มีการนำเสนอในภาพยนตร์ทุกเรื่อง แต่จะเลือกนำเสนอเฉพาะภาพยนตร์เรื่องที่มีการถ่ายทอดสัญลักษณ์ทางภาพอย่างชัดเจน โดยจากงานเขียน 50 ชิ้น พบว่ามีงานเขียน 4 ชิ้น จากเพจทำเรื่องเล่นให้เป็นเรื่องใหญ่ เพจหนังเรื่องนี้คุ้นเคยแล้ว และเพจหนังโปรดของข้าพเจ้า ที่นำเสนอสารเกี่ยวกับสัญลักษณ์ทางภาพ

การศึกษาพบว่าเพจทำเรื่องเล่นให้เป็นเรื่องใหญ่ ได้วิจารณ์ถึงภาพของเมืองท่าแห่งความฝันในภาพยนตร์เรื่อง La La Land นำเสนอโดยใช้ฉากของเมืองลอสแอนเจลิส ที่เป็นเมืองในฝันของศิลปินทั้งหลาย มาใช้สื่อความหมายถึงสัญลักษณ์ของการมุ่งมั่นทำตามความฝันของพระเอกนางเอกของเรื่อง ในอีกมุมหนึ่งเพจทำเรื่องเล่นให้เป็นเรื่องใหญ่ยังวิจารณ์ถึงลักษณะของภาพในภาพยนตร์เรื่อง John Wick: chapter 2 ที่นำเสนอถึงภาพของชีวิตของจอห์นตัวเอกของเรื่องและตัวละครอื่น ๆ ที่ใช้ชีวิตเป็นนักฆ่า โดยเคยชินกับภาพของความโหดร้ายจนมองเห็นเป็นเรื่องปกติของการใช้ชีวิต

สิ่งที่เป็นเหมือนตัวละครสำคัญของหนังก็คือเมือง แอลเอ ซึ่งเป็น “เมืองท่าแห่งความฝัน” ที่ศิลปินหลายคนยอมเอาชีวิตของตนเองมาเสี่ยงเพื่อแลกกับการทำความฝันให้เป็นจริง... (เพจทำเรื่องเล่นให้เป็นเรื่องใหญ่, 2560)

เสน่ห์อีกอย่างของ John Wick ก็น่าจะอยู่ที่อารมณ์ขันอันแปลกประหลาดในโลกของนักฆ่าที่ทุกคนอยู่กับเรื่องโหด ๆ กันจนเคยชิน และกลายเป็นเรื่องธรรมดาสามัญอีกเรื่องในชีวิต (เพจทำเรื่องเล่นให้เป็นเรื่องใหญ่, 2560)

การศึกษาพบว่าในบทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง Kong ของเพจหนังเรื่องนี้Kuดูแล้ว ผู้วิจารณ์ได้ตีความภาพของคอง และสัญลักษณ์ที่ปรากฏออกมาในภาพยนตร์ผ่านการตีความหมายถึง ลักษณะของภาพคือ ภาพพระอาทิตย์และพระจันทร์ที่มักจะปรากฏเป็นฉากหลังของภาพในขณะที่ ตัวเอกคองออกมาเสมอ บทวิจารณ์ยังได้นำเสนอว่า หนึ่งต้องการที่จะสื่อสารถึงความยิ่งใหญ่และสื่อ ถึงคอนฐานะของสัตว์ที่มีอำนาจ

แต่ความน่าเบื่อทั้งหมด ก็ได้ที่คองพระเอกของเรื่องออกมาแก้ ออกมาแต่ละที่ต้อปึง โห้ความยิ่งใหญ่ ต้องมีพระอาทิตย์ พระจันทร์เป็นพื้นหลัง แม้งาน CG จะไม่เนียน สมจริง แต่เทคนิคภาพ มุกกล้องอย่างมันส์ ชวนลุ้น พาให้ตื่นตื่นตีมาก และพีคไปอีก ตอนไฝว้กับสัตว์ประหลาดตัวอื่น ที่ตอนแรกดูจะง่อย ๆ แต่พอสู้กันต้องร้องว้าว มันเจ๋ง เอามาก ๆ (เพจหนังเรื่องนี้Kuดูแล้ว, 2560)

การศึกษาพบว่าในบทวิจารณ์เรื่อง A Silent Voice ของเพจหนังโปรดของข้าพเจ้า ผู้วิจารณ์ได้ถ่ายทอดเนื้อหาที่แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการสื่อสารความหมายของผู้สร้าง ภาพยนตร์ผ่านการสื่อสารภาพเชิงสัญลักษณ์คือ การนำเสนอถึงการเล่าเรื่องของตัวเองในภาพยนตร์ที่ ผู้สร้างใช้ภาพของเครื่องหมายกากบาทเป็นสัญลักษณ์ที่สื่อถึงการปิดกั้น และการไม่เปิดใจยอมรับของ เพื่อน ๆ ซึ่งภาพที่นำเสนอขึ้นถือเป็นสัญลักษณ์ที่ผู้สร้างสื่อสารความหมายให้กับผู้ชมผ่านลักษณะภาพ วิธีการเล่าช่วงชั้นมัธยมจากสายตาอิชิตะน่าสนใจตรงที่หนังใช้เครื่องหมายกากบาทเพื่อ ตัดความจางของเด็กในโรงเรียนออกไปจนหมดสิ้น การเป็นตัวคนเดียวในสังคมใหญ่ ทำให้เขาเริ่มโดดเดี่ยวปิดกั้นตัวเองจากคนอื่น จนกระทั่งเขาได้ยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือ 'นากาสึกะ' ที่ถูกรังแกและเขาก็ได้รับความช่วยเหลือตอบแทนคืนมา จุดนั้นจึงกลายเป็น มิตรภาพแรกที่ทำให้เขาพยายามทำความเข้าใจถึงคำว่าเพื่อนที่แท้จริง (เพจหนังโปรดของข้าพเจ้า, 2560)

- **สัญลักษณ์ทางเสียง** การถ่ายทอดสัญลักษณ์ทางเสียงในภาพยนตร์ส่วนใหญ่จะพบใน งานวิจารณ์ภาพยนตร์ที่เป็นมิวสิคัล เช่นภาพยนตร์เรื่อง La La Land โดยผู้วิจารณ์ได้วิจารณ์ถึง บทภาพยนตร์และบทเพลงในเรื่องที่ถ่ายทอดความเป็นคนช่างฝันของตัวละคร และหลังจากการชม ภาพยนตร์จบลง บทเพลงในหนังยังคงวนเวียนอยู่ในความรู้สึกของตัวผู้วิจารณ์ โดยใช้การสื่อสาร เพื่อให้ผู้อ่านเห็นภาพ ซึ่งเพจนักเลงโรงหนังยังเชื่อมโยงภาพยนตร์เรื่อง La La Land กับภาพยนตร์อีก เรื่องที่ใช้บทเพลงในการเล่าเรื่องเหมือนกันคือเรื่อง Beauty and the Beast เป็นการชักจูงใจผู้ชมให้ นึกถึงภาพยนตร์อีกเรื่องหนึ่งที่มีจุดขายอยู่ที่บทเพลง อันจะเห็นความชัดเจนในเรื่องสัญลักษณ์ ทางเสียงในบทวิจารณ์ภาพยนตร์ ดังนี้

ด้วยบทหนังและบทเพลงที่ปล่อยความโรแมนติกพลังทำลายล้างสูงมาก อีกทั้งยังถ่ายทอดความเป็นคนช่างฝันของตัวละครออกมาได้อย่างยอดเยี่ยม (เพลงหนังโปรดของข้าพเจ้า, 2560)

สุดท้าย อีกเรื่องที่ชอบของหนังเรื่องนี้คือตรงที่ว่า เมื่อหนังจบแล้วมันสามารถทำให้เราไม่จบไปกับมันได้ ต้องกลับมาฟังเพลงของมันที่บ้านต่อ หรือแม้แต่ความรู้สึกเศร้า และเจ็บปวด ที่แม้หนังจะจบไปแล้ว แต่ความรู้สึกมันกลับยังคงอยู่กับเราต่อไป (เพลงหนังเรื่องนี้kuดูแล้ว, 2560)

หนังส่วนใหญ่จะเน้นไปที่การร้องเพลงชะเยอะ ใครเกลียด La la land ก็น่าจะเกลียดเรื่องนี้ด้วย แต่ถ้าใครชอบเรื่องนั้น ชอบหนังที่ร้องเพลงต้องมาดูให้ไว เพลงในหนังเพราะทุกเพลง (เพลงนักเลงโรงหนัง, 2560)

4.2.7 มุมมองในการเล่าเรื่อง (Narrative Point of View)

การนำเสนอเรื่องมุมมองการเล่าเรื่องในบทวิจารณ์ของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ เป็นสิ่งที่แฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์อาจมองข้ามไป จากการศึกษาพบว่าจากบทวิจารณ์จำนวน 50 ชิ้น มีงานเขียนเพียง 2 ชิ้น ที่นำเสนอในเรื่องมุมมองในการเล่าเรื่อง ซึ่งเป็นบทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง Split จิตหลุดโลก ที่แฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ระบุว่า การเล่าเรื่องในภาพยนตร์เกิดจากมุมมองของบุรุษที่ 3 คือภาพยนตร์ใช้ตัวละครคือจิตแพทย์ในการเล่าเรื่องของตัวเอง ดังตัวอย่างเช่น

หนังพาเราไปสำรวจอาการของคนหลายบุคลิก เขามีอาการยังไง ทำอะไรได้บ้าง ต้องการอะไร ที่มาคืออะไร โดยเล่าผ่านตัวละครจิตแพทย์ ซึ่งจุดนี้น่าสนใจมาก ก็คือจุดขายของหนังนั่นแหละ แต่หนังมันเล่าซ้ำ เล่ากววน จังหวะเล่าเรื่องอืดอาด kuนี้ ก็ใจร้อน ว่าไหนนะ 23 บุคลิกที่ว่า ซึ่งก็ค่อย ๆ เล่า แล้วก็มีแค่มือกี่บุคลิก แต่เอาเข้าจริง ๆ แค่มือกี่บุคลิกก็พอแล้ว แค่นี้ ku ก็เริ่มสับสน ต้องตั้งใจแยกดี ๆ... (เพลงหนังเรื่องนี้kuดูแล้ว, 2560)

...ทฤษฎีการเปลี่ยนแปลงตัวเองเปลี่ยนแปลงทักษะถูกเล่าผ่านการสนทนาของตัวผู้ร้าย โรคจิตกับหมอ คุณยายหมอเฟรทเซอร์ ซึ่งก็ต้องบอกว่า หมอเฟรทเซอร์ในเรื่องคือส่วนหนึ่งที่ทำให้หนังสนุก การบรรยายทฤษฎี หวานล่อมของทฤษฎีในหนังเรื่องนี้ เล่าได้

นำฟิ่ง เพลิดเพลิน และทำให้คนดูคล้อยตาม ถือเป็นการค้าค้อย ๆ ฟูฟุ้งเพื่อไปซัพพอร์ตตอนจบของหนังได้เป็นอย่างดี (เพจอวยไส้แตกแหกไส้ฉีก, 2560)

บทสรุป

ข้อค้นพบในประเด็นการศึกษาเรื่องวิธีการจัดเนื้อหาสาร พบว่าภาพรวมของบทวิจารณ์ภาพยนตร์มีลักษณะคล้ายกับการปริทัศน์ หรือการรีวิวกาพย์ยนตร์ มากกว่าการวิจารณ์ภาพยนตร์แบบเอาจริงเอาจัง วิธีการจัดเนื้อหาสารที่ปรากฏในบทวิจารณ์มีความแตกต่างจากการวิจารณ์ในนิตยสารหรือสื่อประเภทอื่น ๆ เนื่องจากแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์เป็นพื้นที่ส่วนตัว ในการนำเสนอผู้วิจารณ์จึงไม่ได้มีการควบคุมคุณภาพมากนัก และในการเขียนดังกล่าวก็ไม่ได้ถูกตรวจสอบโดยบรรณาธิการอย่างในงานสื่อสิ่งพิมพ์ หรือถูกตรวจสอบจากผู้ดูแลเว็บไซต์อย่างในการเขียนวิจารณ์บนเว็บไซต์ต่าง ๆ งานเขียนบทวิจารณ์ภาพยนตร์ในแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์จึงเป็นงานเขียนที่ไม่ได้เน้นคุณค่าทางด้านสุนทรียศาสตร์ แต่เน้นในเชิงการแสดงความคิดเห็น โดยมีลักษณะทางการเขียนคือ ใช้ภาษาไม่เป็นทางการอย่างมากเกือบถึงขั้นหยาบคาย มีการใช้ศัพท์ และการเขียนภาษาไทยแบบวัยรุ่นตามสมัยนิยม เช่น ฟุ้งฟ้าง บี้ดโล่ ตะเตือนไต ไผ่ว ฯลฯ ประโยคและข้อความในบทวิจารณ์ไม่ได้เขียนในลักษณะความเรียงยาวต่อกัน แต่มีการบรรยายเป็นหัวข้อ เพื่อให้ผู้อ่านสามารถอ่านทำความเข้าใจได้ง่าย มีการให้คะแนน มีการใช้รูปภาพประกอบหัวเรื่องการวิจารณ์ภาพยนตร์เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน โดยแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์จะเคร่งครัดในกติกาเรื่องการห้ามเปิดเผยเนื้อหาที่สำคัญของภาพยนตร์ โดยจะมีการขึ้นข้อความเตือนก่อนที่จะเขียนบทวิจารณ์ในส่วนที่มีการเปิดเผยเนื้อหาเรื่องราวของภาพยนตร์

การศึกษาในประเด็นรูปแบบการนำเสนอสารพบว่า ผู้วิจารณ์ได้นำเสนอบทวิจารณ์ภาพยนตร์ตามองค์ประกอบโครงสร้างการเล่าเรื่องของภาพยนตร์ แต่ไม่ได้แยกเป็นหัวข้อที่ชัดเจนและไม่ได้มีการเจาะลึกลงในรายละเอียดมากนัก เนื่องจากบทวิจารณ์ภาพยนตร์มีลักษณะสั้น โดยพบว่ามีความยาวประมาณไม่เกิน 1 - 2 หน้าเท่านั้น ทำให้มีข้อจำกัดของรายละเอียดในการเขียนบทวิจารณ์ ทั้งนี้ยังพบว่าสาเหตุที่แฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์มีการใช้คำพูดหรือประโยคสื่อสารที่มีความสั้นกระชับ มาจากกระแสตอบรับที่มาจากผู้อ่านหรือผู้ติดตาม โดยมีข้อความในบทวิจารณ์ของเพจนักเลงโรงหนัง ที่กล่าวถึงงานวิจารณ์ของตัวเองที่มีลักษณะยาวกว่าปกติ ทั้งยังพบว่าในบทวิจารณ์ภาพยนตร์บางชิ้นมีข้อความกำกับให้ผู้อ่านได้ทราบถึงข้อความส่วนที่ทางผู้วิจารณ์ได้ย่อความไว้แล้วสำหรับผู้อ่านที่ต้องการอ่านบทความที่สั้นกระชับ

โดยสรุปแล้วการจัดสรรของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ มีลักษณะวิธีการจัดเนื้อหาสารตามทฤษฎีวิจารณ์ภาพยนตร์แนวรูปแบบนิยม แต่มีลักษณะเนื้อหาที่มีความเข้มข้นน้อยมาก อาจเรียกได้ว่าเป็นการรีวิวกาพย์ยนตร์ โดยเน้นการบอกเล่าข้อมูลภาพยนตร์ผ่านความรู้สึกนึกคิด การแสดง

ความคิดเห็น และประสบการณ์ของตนเองหลังจากการชมภาพยนตร์ และมีรูปแบบการนำเสนอสาร โดยผู้วิจารณ์จะจัดสรรรูปแบบการนำเสนอโดยใช้องค์ประกอบที่เหมาะสมกับเนื้อหาของภาพยนตร์ มากกว่าการเลือกที่จะนำเสนออย่างครบถ้วนรอบด้านตามองค์ประกอบของแนวคิดโครงสร้างการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ อีกทั้งยังมีการใช้รูปภาพพร้อมคำโปรยหัวเรื่องที่ดึงดูดความสนใจ จุดประสงค์สำคัญก็เพื่อบอกเล่าเรื่องราวของภาพยนตร์และประสบการณ์ของตนเองเพื่อให้ผู้อ่านรับทราบ อีกทั้งยังพบว่าการประเมินคุณค่าเพื่อช่วยยืนยันแก่ผู้อ่านว่าควรจะไปชมภาพยนตร์เรื่องนั้นหรือไม่ ด้วยการประเมินคุณค่าจากความรู้สึก รูปแบบของภาพยนตร์ และการให้คะแนน ซึ่งจากงานวิจารณ์ของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ชี้ให้เห็นว่าผู้รับสารในปัจจุบันมีความต้องการรับสารแบบสั้นกระชับ และตรงไปตรงมา โดยไม่ได้คาดหวังกับการวิจารณ์ภาพยนตร์ในแบบเอาจริงเอาจังมากนัก

บทที่ 5

บทสรุป การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่อง “การจัดสารของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์” ผู้ศึกษาใช้วิธีการพรรณนาความ โดยแบ่งส่วนการศึกษออกเป็น 2 ส่วนตามวัตถุประสงค์การศึกษาคือ การศึกษาวิธีการจัดเนื้อหาสาร และรูปแบบการนำเสนอสารของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์

ผู้ศึกษาใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพในการวิเคราะห์บทวิจารณ์ภาพยนตร์ โดยใช้ทฤษฎีการวิจารณ์ภาพยนตร์แนวรูปแบบนิยมเพื่อวิเคราะห์วิธีการจัดเนื้อหาสารของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ว่ามีการจัดเนื้อหาสารตามหลักเกณฑ์การวิจารณ์แนวรูปแบบนิยมหรือไม่อย่างไร และใช้แนวคิดโครงสร้างการเล่าเรื่องในภาพยนตร์เพื่อวิเคราะห์รูปแบบการนำเสนอสารของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ว่ามีรูปแบบการนำเสนอตรงกับองค์ประกอบของโครงสร้างการเล่าเรื่องในภาพยนตร์หรือไม่อย่างไร จากการเก็บรวบรวมข้อมูลบทวิจารณ์ภาพยนตร์ของแฟนเพจ 5 เพจ โดยการเลือกจากแฟนเพจที่มีจำนวนผู้ติดตามมากที่สุด (ข้อมูลวันที่ 31 มีนาคม 2560) ได้แก่ เพจหนังโปรดของข้าพเจ้า เพจนักเลงโรงหนัง เพจอวยไส้แตกแหกไส้ฉีก เพจหนังเรื่องนี้บูดูแล้ว และเพจทำเรื่องเล่นให้เป็นเรื่องใหญ่ โดยคัดเลือกบทวิจารณ์ภาพยนตร์ที่ทั้ง 5 เพจนำเสนอตรงกัน จำนวนทั้งสิ้น 10 เรื่อง รวมบทวิจารณ์ภาพยนตร์สำหรับใช้วิเคราะห์ในการศึกษาคั้งนี้ 50 ชิ้นงาน ซึ่งการศึกษาเรื่องการจัดสารของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์สามารถสรุปผลการศึกษาได้ ดังนี้

1. วิธีการจัดเนื้อหาสารของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์
2. รูปแบบการนำเสนอสารของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์

5.1 บทสรุป

ข้อสรุปที่ 1 แฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ใช้วิธีวิจารณ์ตามหลักเกณฑ์การวิจารณ์แนวรูปแบบนิยมของ ประวิทย์ แต่งอักษร ซึ่งแต่ละแฟนเพจมีความโดดเด่นแตกต่างกัน

แฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์มีการระบุประเภทของภาพยนตร์ลงในบทวิจารณ์ ซึ่งเพจหนังโปรดของข้าพเจ้าเป็นเพียงแฟนเพจเดียวที่มีการระบุประเภทหรือแนวของภาพยนตร์ลงในบทวิจารณ์ภาพยนตร์ทุกเรื่องอย่างชัดเจน โดยใช้ข้อมูลที่มาจากคำย่อบทวิจารณ์เป็นหลัก นอกจากนั้นยังมีการระบุประเภทของภาพยนตร์โดยแทรกลงในเนื้อหา ซึ่งข้อมูลมาจากความคิดเห็นส่วนตัวและประสบการณ์จากการชมภาพยนตร์ของผู้เขียน ซึ่งในภาพยนตร์เรื่องเดียวกัน ผู้เขียนในแต่ละเพจอาจมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน ในการบอกเล่าเนื้อหาโดยรวมของภาพยนตร์ พบว่ามีการเขียนหลายรูปแบบทั้งการเขียนแบบเป็นทางการ มีจุดประสงค์เพื่อเป็นการสรุปเรื่องราวของภาพยนตร์ บางครั้ง

อาจมีการบรรยายลักษณะของตัวละครหรือความขัดแย้งของตัวละครด้วย แต่จะไม่มี การเปิดเผย เนื้อหาที่สำคัญของภาพยนตร์ อีกรูปแบบหนึ่งคือการเขียนแบบเล่าโดยสังเขป ซึ่งผู้วิจารณ์ไม่ได้บอกเล่าในรูปแบบเนื้อหาที่จริงจัง แต่จะเป็นการเขียนในแง่มุมมองของตนเองโดยบรรยายแบบเล่าเรื่องเนื้อหาโดยรวมของภาพยนตร์สั้น ๆ นอกจากนั้นยังพบการบอกเล่าแบบสรุปเรื่องราว เพื่อตอกย้ำให้ผู้อ่านได้เห็นภาพเรื่องราว และเนื้อหาหลักของภาพยนตร์ได้อย่างชัดเจน จากงานวิจารณ์ทั้ง 50 ชิ้น พบว่ามีเพียงงานวิจารณ์เพียง 3 ชิ้นเท่านั้น ที่ผู้วิจารณ์มีการระบุว่า การเล่าเรื่องในภาพยนตร์เกิดขึ้นจากใคร และระบุความน่าเชื่อถือของผู้เล่าเรื่องในภาพยนตร์ นอกจากนั้นเพจหนังโปรดของข้าพเจ้า วิจารณ์ถึงการที่ผู้กำกับใช้การเล่าเรื่องผ่านตัวละครที่เป็นคนหลายบุคลิกมาช่วยขยายขอบเขตการเล่าเรื่อง ทำให้เห็นว่าแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์จะคัดเลือกหรือหยิบยกเฉพาะส่วนที่มีความสำคัญ และมีความแตกต่าง โดดเด่นออกมาจากภาพยนตร์เรื่องอื่น ๆ มาเสนอแก่ผู้อ่าน การจัดลำดับการบอกเล่าส่วนใหญ่พบว่า เป็นแบบสื่อถึงยุคสมัย ทั้งนี้ยังพบการจัดลำดับการบอกเล่าแบบสลับเหตุการณ์ว่าช่วยทำให้การเล่าเรื่องของภาพยนตร์มีความน่าเชื่อถือและสมเหตุสมผล และยังพบว่ามี การเปรียบเทียบการจัดลำดับการเล่าเรื่องกับภาพยนตร์ต้นฉบับ ซึ่งผู้วิจารณ์มีทั้งความเห็นที่สอดคล้องกันและแตกต่างกันไปคนละมุมมอง ซึ่งถือเป็นเส้นของการวิจารณ์ที่อยู่บนการยอมรับความเห็นที่หลากหลายของกันและกัน ประเด็นเรื่องเทคนิคของภาพยนตร์นั้น ผู้วิจารณ์มีการนำเสนอเทคนิคโดยเชื่อมโยงกันทุกองค์ประกอบ และไม่ได้ลงรายละเอียดในแต่ละเทคนิคมากนัก เทคนิคส่วนต่าง ๆ ของภาพยนตร์มีความสำคัญต่อการสื่อสารความหมายของผู้สร้างแก่ผู้ชม โดยเทคนิคแต่ละอย่างในภาพยนตร์อาจจะทำหน้าที่ส่งเสริมกัน หรือขัดแย้งกันก็ได้ ผู้วิจารณ์สามารถอธิบายถึงความหมายที่ผู้สร้างต้องการสื่อสารออกมาแก่ผู้ชมได้อย่างชัดเจน ซึ่งเนื้อหาการวิจารณ์นอกจากจะมีการวิจารณ์ในการใช้เทคนิคเพื่อสื่อความหมายในทางภาพยนตร์แล้ว ยังมีการบอกเล่าความรู้สึกและประสบการณ์ผ่านการชมภาพยนตร์ซึ่งสอดแทรกไปด้วยการวิจารณ์เทคนิคซึ่งถือเป็นวิธีการจัดเนื้อหาสาระที่มีความเฉพาะตัวของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์

นอกจากนั้นการศึกษาพบว่า มีประเด็นที่น่าสนใจนอกเหนือจากแนวรูปแบบนิยม ดังนี้ ประเด็นการใช้ภาษา แฟนเพจมีการใช้ภาษาที่ไม่เป็นทางการ บางครั้งถึงขั้นที่เรียกว่าใช้ภาษาแบบหยาบคาย อีกทั้งยังมีการใช้ภาษาวัยรุ่นในการสื่อสาร ซึ่งแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ถือเป็นพื้นที่ส่วนตัวของนักวิจารณ์ จึงไม่มีการควบคุมคุณภาพเหมือนกับในนิตยสารหรือเว็บไซต์สื่อสังคมออนไลน์อื่น ๆ ที่มีบรรณาธิการหรือผู้ดูแลเว็บไซต์คอยควบคุมคุณภาพ โดยมีลักษณะเชิงแสดงความคิดเห็นมากกว่าการเน้นคุณค่าทางสุนทรียศาสตร์ ประเด็นรูปแบบการสื่อสารที่ตรงไปตรงมา พบว่าสาเหตุที่แฟนเพจมีรูปแบบการสื่อสารสั้นกระชับ ไม่อ้อมค้อม และตรงประเด็นเกิดจากกระแสตอบรับของผู้อ่านที่สะท้อนความคิดเห็นกลับมายังตัวผู้วิจารณ์ ประเด็นการใช้รูปภาพเพื่อดึงดูดความสนใจ แฟนเพจจะเลือกใช้รูปภาพจากฉากที่โดดเด่นในภาพยนตร์หรือมีความเกี่ยวข้องกับเนื้อหา

ในภาพยนตร์ และมีการเลือกใช้คำโปรยที่ดึงดูดความสนใจจากผู้อ่าน นอกจากนั้นในภาพยังมีการจัดวางสัญลักษณ์การให้คะแนน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นการดึงดูดความสนใจจากผู้อ่าน และรูปภาพดังกล่าวยังส่งผลโดยตรงต่อมุมมองความคิดเห็น ความนิยม หรือกระแสของภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ อีกด้วย ประเด็นการเปิดเผยเนื้อหาในภาพยนตร์ เนื่องจากการวิจารณ์ในอินเทอร์เน็ตนั้นเป็นที่รู้กันในหมู่นักวิจารณ์ว่าการเปิดเผยเนื้อหาที่สำคัญของภาพยนตร์นั้นเข้าข่ายที่เรียกว่าการสปอยล์ แฟนเพจให้ความสำคัญ และเคร่งครัดในกติกาดังกล่าว โดยพบว่ามีมากขึ้นข้อความเตือนก่อนที่จะมีการวิจารณ์ในส่วนการเปิดเผยเนื้อหา และประเด็นสุดท้ายคือการประเมินคุณค่าในภาพยนตร์ พบว่าแฟนเพจมีการประเมินคุณค่าภาพยนตร์ 3 รูปแบบ คือ การประเมินคุณค่าจากความรู้สึก โดยใช้อัตวิสัย ประสพการณ์จากการชมภาพยนตร์ เป็นหลักในการประเมินคุณค่าของภาพยนตร์ ต่อมาคือการประเมินคุณค่าตามรูปแบบภาพยนตร์ อาทิ ความพิถีพิถันในการถ่ายทำ การวิจารณ์ตามแนวอิงผู้กำกับ และประเมินคุณค่าเชิงสัญลักษณ์ โดยสะท้อนผ่านการให้คะแนน ซึ่งพบว่าอยู่คู่กับงานวิจารณ์ของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์เสมอ

ข้อสรุปที่ 2 แฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์มีรูปแบบการนำเสนอตามแนวคิดโครงสร้างการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ โดยให้ความสำคัญที่องค์ประกอบในด้านโครงเรื่อง ความขัดแย้ง และตัวละคร

รูปแบบการนำเสนอโครงเรื่อง พบว่ามักอยู่ในตอนต้นเสมอ แฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์เรียกโดยย่อว่าพล็อต แฟนเพจใช้การเล่าโครงเรื่องเพื่อเป็นการปูเรื่องราวเบื้องต้น และเป็นการสร้างประสบการณ์ร่วมกันกับผู้อ่าน แฟนเพจมีการเล่าโครงเรื่อง 2 แบบ คือการเขียนโครงเรื่องแบบใส่ความรู้สึก มีการแทนตัวผู้เขียนว่า เรา ผมคิดว่า เป็นต้น และการเขียนโครงเรื่องแบบลำดับเหตุการณ์ คือการเขียนเล่าคร่าว ๆ โดยเริ่มตั้งแต่ การเริ่มเรื่อง การพัฒนาเหตุการณ์ ภาวะวิกฤติ แต่จะไม่มี การเล่าไปจนถึงภาวะคลี่คลายเรื่อง เพราะถือว่าเป็นการเปิดเผยเรื่องราวของภาพยนตร์หรือเข้าข่ายของการสปอยล์ ในด้านความขัดแย้ง แฟนเพจมีการนำเสนอความขัดแย้งตามภาพยนตร์ อาทิ การนำเสนอความขัดแย้งระหว่างมนุษย์ด้วยกันเอง ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสัตว์ อีกทั้งยังมีความขัดแย้งที่นำเสนอโดยผู้วิจารณ์เอง ในด้านตัวละคร การนำเสนอส่วนใหญ่แฟนเพจจะวิจารณ์ไปที่ตัวนักแสดงเป็นหลัก อาทิ กระแสความนิยม บุคลิกภาพ รูปร่างหน้าตาของนักแสดง นอกจากนี้ยังพบว่ามีวิจารณ์นักแสดงในมุมมองทางเพศซึ่งถือเป็นเรื่องต้องห้ามในสังคมไทย แต่ไม่ถึงขั้นใช้ถ้อยคำลามกอนาจาร ทั้งนี้ยังพบว่าผู้วิจารณ์มีรูปแบบการวิจารณ์ตามวิสัยของตัวละครอย่างแท้จริง คือ จะวิจารณ์เฉพาะส่วนของตัวละครในภาพยนตร์ว่ามีส่วนของพฤติกรรมและความคิดอย่างไร โดยไม่มีการกล่าวถึงตัวนักแสดงเข้ามาเกี่ยวข้อง อีกแบบที่พบเป็นส่วนน้อยคือ การวิจารณ์ในตัวนักแสดงที่รับบทเป็นตัวละครในภาพยนตร์ ว่ามีความสอดคล้องกับตัวละครในภาพยนตร์หรือไม่ และมีทักษะ

การแสดงเป็นอย่างไร หรือแม้กระทั่งการวิจารณ์ผู้สร้างถึงการกำหนดบุคลิก และความคิดของตัวละคร

การนำเสนอของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์เป็นการนำเสนอที่เน้นรูปแบบความบันเทิงมากกว่ารูปแบบในเชิงวิชาการ การนำเสนอแก่นเรื่องจึงไม่ปรากฏมากนักในการวิจารณ์ภาพยนตร์ ทั้งนี้พบว่าบางแฟนเพจมีการนำเสนอด้านแก่นเรื่องในรูปของความเรียง ได้แก่ เพจหนังโปรดของข้าพเจ้า และเพจวัยใสแตกแหกไส้ฉีก ทั้งนี้พบว่ามีงานเขียนที่นำเสนอถึงเรื่องซึม แต่เนื้อหากลับไม่ได้แสดงถึงแก่นของเรื่องอย่างแท้จริง แต่กล่าวถึงเพียงภาพโดยรวมของการนำเสนอคือบทวิจารณ์จากเพจนักเลงโรงหนัง ในการนำเสนอเรื่องฉากของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์พบที่มีการบ่งบอกถึงมิติด้านสถานที่เป็นหลัก ทั้งนี้ไม่พบการบ่งบอกมิติด้านยุคสมัย มิติด้านเวลา มิติด้านช่วงเวลา โดยในการนำเสนอเรื่องฉากท้องเรื่องในมิติด้านสถานที่นั้น ผู้วิจารณ์ได้นำเสนอถึงความสวยงามของฉากสามารถสื่อความหมายถึงความอลังการ ความโรแมนติก หรือแม้กระทั่งความน่าสะพรึงกลัว ทั้งนี้ยังได้วิจารณ์ถึงความทันสมัย และการใช้เทคนิคพิเศษผสมผสานกับเทคโนโลยีในมาใช้ในปัจจุบัน ว่าทำให้ผู้ชมก่อให้เกิดความประทับใจ และทำให้เกิดมุมมองประสบการณ์ด้านภาพ ในด้านสัญลักษณ์พิเศษ แบ่งการนำเสนอได้เป็นสองลักษณะคือ สัญลักษณ์ทางภาพ และสัญลักษณ์ทางเสียง ดังนี้ด้านสัญลักษณ์ทางภาพ แฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์มีการตีความด้านภาพที่ผู้สร้างต้องการสื่อความหมายแก่ผู้ชม อาทิ การใช้คำว่า “เมืองท่าแห่งความฝัน” แทนเมืองลอสแอนเจลิส ซึ่งเป็นเมืองในฝันของศิลปิน เป็นต้น สัญลักษณ์ทางด้านเสียง พบเฉพาะในภาพยนตร์ที่มีการนำเสนอโดยใช้บทเพลงหรือรูปแบบมิวสิคัล โดยพบว่าภาพยนตร์เรื่อง La La Land และ Beauty and the Beast มีการวิจารณ์ด้านสัญลักษณ์ทางเสียงมากที่สุด จากการศึกษาชิ้นงานทั้ง 50 ชิ้น มีเพียง 2 ชิ้นงานที่ผู้วิจารณ์มีการนำเสนอด้านมุมมองการเล่าเรื่อง โดยภาพยนตร์เรื่อง Split จิตหลุดโลก ซึ่งมีมุมมองในการเล่าเรื่องที่มีความโดดเด่นของบุรุษที่ 3 ซึ่งเป็นตัวละครจิตแพทย์ที่นำเสนอบุคลิกทั้ง 23 บุคลิกของตัวละครเอก และอธิบายถึงทฤษฎีทางการแพทย์ที่เกี่ยวข้องกับความผิดปกติดังกล่าว ทั้งนี้พบว่าการนำเสนอในด้านมุมมองการเล่าเรื่องมีน้อยที่สุดในบรรดาองค์ประกอบทั้งหมด จึงสามารถสรุปได้ว่าผู้วิจารณ์ไม่ได้ให้ความสำคัญกับการนำเสนอมุมมองในการเล่าเรื่องมากนัก

5.2 การอภิปรายผลการศึกษา

1. การศึกษาวิธีการจัดเนื้อหาสารของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์

ผู้ศึกษาพบว่าในการจัดเนื้อหาสารของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ แฟนเพจมีวิธีการจัดเนื้อหาสารเป็นไปตามแนวรูปแบบนิยม คือมีการให้ความสำคัญกับการวิจารณ์ในด้านองค์ประกอบเทคนิคของภาพยนตร์ และในด้านรูปแบบการถ่ายทำที่ผู้สร้างภาพยนตร์นำมาใช้ในการถ่ายทอดผ่าน

ภาพยนตร์ ซึ่งสอดคล้องกับคำอธิบายทฤษฎีการวิจารณ์ภาพยนตร์แนวรูปแบบนิยมของ ประวิทย์-
 แต่งอักษร (2548) ที่กล่าวไว้ว่า ทฤษฎีแนวรูปแบบนิยมมีการให้ความสำคัญกับด้านรูปแบบมากกว่า
 ด้านเนื้อหา หรือรูปแบบเป็นตัวกำหนดความหมายไม่ใช่เนื้อหา หรืออีกนัยหนึ่ง คือ ทฤษฎีรูปแบบ
 นิยมสนใจว่าภาพยนตร์นำเสนออย่างไร มากกว่าจะสนใจว่าภาพยนตร์นำเสนออะไร นอกจากนี้
 ผู้ศึกษายังพบประเด็นที่น่าสนใจคือ แฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์มีการวิจารณ์ภาพยนตร์โดยเชื่อมโยง
 กับตัวผู้กำกับภาพยนตร์ หรือเป็นการวิจารณ์ภาพยนตร์ตามแนวอิงผู้กำกับซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการ
 วิจารณ์ตามแนวรูปแบบนิยม ซึ่งเมื่อศึกษาตามหลักการแบ่งประเภทของทฤษฎีการวิจารณ์ภาพยนตร์
 ของ ทิม บายวอเตอร์ และโรมัส ซ็อบแซ็ค (1989) กล่าวว่า การวิจารณ์ภาพยนตร์แนวอิงผู้กำกับเป็น
 ทฤษฎีที่การวิจารณ์ให้น้ำหนักความสำคัญไปที่ตัวผู้กำกับภาพยนตร์ซึ่งถือว่าเป็นเจ้าของผลงาน
 ภาพยนตร์อย่างสมบูรณ์ โดยจัดอยู่ในประเภททฤษฎีการวิจารณ์ภาพยนตร์แนวรูปแบบนิยมผสมผสาน
 กับแนวอิงบริบท ทั้งนี้พบว่าการจัดสารของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์มีเนื้อหาสารแบบตรงไปตรงมา
 สั้นกระชับ ไม่อ้อมค้อม และตรงประเด็น โดยพบว่าแท้จริงแล้วมาจากกระแสดอรับของผู้รับสารที่
 เป็นฝ่ายแสดงความต้องการของตนเองผ่านการแสดงความคิดเห็นเป็นผลให้แฟนเพจวิจารณ์
 ภาพยนตร์เกิดกระบวนการเรียนรู้จากการรับทราบปัญหา และปรับปรุงผลงานของตนเองให้เป็นไป
 ตามความต้องการของผู้รับสาร คือทำให้สารที่ส่งออกมาแก่ผู้อ่านเป็นข้อมูลที่เน้นการวิจารณ์
 ภาพยนตร์ในรูปแบบให้ความบันเทิงมากกว่ารูปแบบวิชาการ สอดคล้องกับผลการศึกษาของ
 พลอยไพลิน ตองอ่อน (2559) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์เนื้อหาสารประชาสัมพันธ์บน
 เฟซบุ๊กแฟนเพจของร้าน เคนทักกีฟรายซิกเคน ประเทศไทย (KFC) พบว่าเนื้อหาสารในแฟนเพจ
 เฟซบุ๊กซึ่งเป็นลักษณะของสื่อสังคม ผู้รับสารส่วนใหญ่ต้องการเสพความบันเทิง เนื้อหาสารที่ใช้เป็น
 เนื้อหาสารเชิงบวกเพื่อให้อารมณ์และความรู้สึกของสมาชิกเกิดความเป็นมิตรและสร้างความใกล้ชิด
 กับสมาชิก ทั้งนี้ผู้ศึกษายังมีความคิดเห็นแย้งกับผลการศึกษาของ อัญชลี ชัยวรพร และ สุทธิพงศ์-
 นุกูลเอื้ออำรุง (2557) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง การวิจารณ์ภาพยนตร์: รอยต่อระหว่างวัฒนธรรมสื่อ
 สิ่งพิมพ์กับสื่ออินเทอร์เน็ต พบว่า ประสบการณ์ที่แตกต่างกัน และการทำงานที่ไร้ผู้ดูแลของผู้เขียน
 วิจารณ์บนสื่ออินเทอร์เน็ต ส่งผลโดยตรงต่อความเข้มข้นในการประเมินคุณค่าภาพยนตร์บนสื่อ
 อินเทอร์เน็ตอย่างเห็นได้ชัด บทความวิจารณ์ที่นำเสนอออกมามีทั้งงานเขียนที่แสดงความรู้สึกส่วนตัวจนถึง
 งานเขียนเชิงลึกหลากหลาย เนื่องจากจากการศึกษาครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ที่
 มีผู้ติดตามเป็นจำนวนมาก มีจุดประสงค์ในการเขียนวิจารณ์เพื่อให้ความบันเทิง และไม่ได้คำนึงถึง
 หลักในการวิจารณ์ภาพยนตร์แบบถูกต้องทั้งหมด ซึ่งแตกต่างไปจากการเขียนวิจารณ์บนสื่อสิ่งพิมพ์ที่มี
 ลักษณะเป็นทางการ ผู้เขียนเป็นนักวิชาการหรือนักวิจารณ์ภาพยนตร์มืออาชีพที่มีชื่อเสียง

2. การศึกษารูปแบบการนำเสนอสารของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์

ผู้ศึกษาพบว่า การจัดรูปแบบการนำเสนอสารของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ในภาพรวม แฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์มีแนวทางการนำเสนอตามองค์ประกอบของโครงสร้างการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ โดยพบการนำเสนอครบทุกองค์ประกอบ แต่ไม่ได้มีการลงรายละเอียดเจาะลึกในทุกองค์ประกอบ ทั้งนี้ผู้ศึกษาจะเลือกอภิปรายเฉพาะองค์ประกอบที่โดดเด่นและมีความน่าสนใจ ดังนี้

ในการนำเสนอด้านตัวละคร แฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์มีการนำเสนอตัวละครออกมาเป็น 3 รูปแบบ ได้แก่ การวิจารณ์ตัวนักแสดงผู้รับบทเป็นตัวละครในภาพยนตร์ การวิจารณ์วิสัยแห่งตัวละคร และการวิจารณ์ตัวละครที่นำเสนอทั้งส่วนของตัวละครและนักแสดง ซึ่งมีความครอบคลุมในทุกด้านของการวิจารณ์ตัวละคร สอดคล้องกับ สเวน (1982, PP.95) ที่กล่าวว่า ตัวละคร หมายถึงบุคคลผู้มีส่วนเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับเรื่องราวในภาพยนตร์ ซึ่งถูกนำเสนอผ่านการแสดงบุคลิกลักษณะของตัวละคร ความคิดทัศนคติ รูปร่างหน้าตา และการแสดงออกด้วยท่าทาง ซึ่งการทำให้ตัวละครดูมีชีวิตสมทบภาพนั้นต้องอาศัยศิลปะการเข้าถึงบทบาท การสร้างตัวละครโดยทั่วไปมีส่วนประกอบ 2 ส่วนคือ ส่วนที่เป็นด้านความคิด และส่วนที่เป็นพฤติกรรม ในการนำเสนอด้านความขัดแย้ง แฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์มีการนำเสนอความขัดแย้งตามภาพยนตร์ และความขัดแย้งตามการวิเคราะห์ของผู้วิจารณ์ โดยการนำเสนอทั้งสองกลุ่มนั้นแบ่งเป็นความขัดแย้งระหว่างกลุ่มมนุษย์ด้วยกัน ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์และสัตว์ และความขัดแย้งระหว่างมนุษย์และมนุษย์ต่างดาว ซึ่งความขัดแย้งถือเป็นสิ่งที่ผู้ชมภาพยนตร์ให้ความสนใจ แฟนเพจจึงเลือกที่จะนำเสนอเรื่องความขัดแย้งเสมอในการวิจารณ์ภาพยนตร์ สอดคล้องกับ รักศานต์ วิวัฒน์สินอุดม (2558, 261-264) ได้อธิบายเรื่องความขัดแย้งในการเล่าเรื่องของภาพยนตร์ว่า ความขัดแย้งจะเป็นหัวใจสำคัญของการแสดงซึ่งผู้ชมสามารถรับรู้และเข้าใจได้ง่าย ความขัดแย้งในภาพยนตร์จะต้องเป็นความขัดแย้งหลัก ๆ ระหว่างพระเอกกับผู้ร้าย ความขัดแย้งย่อย ๆ ไม่สามารถขับเคลื่อนเรื่องราวไปสู่จุดหมายได้อย่างน่าสนใจ ส่วนความขัดแย้งหลัก ๆ อาจเป็นเรื่องที่ผู้ร้ายมีความต้องการในสิ่งที่พระเอกมีหรือในทางกลับกัน พระเอกมีความต้องการในสิ่งที่ผู้ร้ายมีก็ได้ อย่างไรก็ตามคู่ขัดแย้งไม่จำเป็นต้องเป็นตัวละครพระเอกกับผู้ร้ายเท่านั้น แต่สามารถเป็นพลังอำนาจที่มีใช้มนุษย์ อาจเป็นสัตว์หรือธรรมชาติก็ได้ ในการนำเสนอด้านสัญลักษณ์พิเศษ แฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์มีการนำเสนอได้อย่างชัดเจน อาทิในการวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง La La Land ปรากฏภาพ เมืองท่าแห่งความฝัน ในภาพยนตร์ที่นำเสนอโดยใช้ฉากของเมืองลอสแอนเจลิสอันเป็นสถานที่ในฝันของศิลปินทั่วโลก และความหมายทางเสียงที่สื่อสารผ่านบทเพลงในภาพยนตร์มีวิสัยทัศน์เรื่องดังกล่าว ซึ่งสอดคล้องกับ กำจร หลุยยะพงศ์ (2547) ที่กล่าวว่า ภาพที่เราเห็นในภาพยนตร์แท้จริงแล้วอาจไม่ใช่ภาพที่สมบูรณ์แต่เป็นการประกอบสร้างโดยมีเงื่อนไขต่าง ๆ กำหนดกรอบทั้งในเชิงมิติทางสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งในภาพยนตร์มักมีการใช้สัญลักษณ์เพื่อสื่อความหมายอยู่เสมอ เช่น การลำดับภาพ หรือคำพูด การใช้สัญลักษณ์พิเศษที่มักพบ

เห็นในภาพยนตร์มีอยู่ 2 ชนิดคือ สัญลักษณ์ทางภาพ และสัญลักษณ์ทางเสียง นอกจากนี้ยังพบว่า แฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์มีการใช้รูปภาพประกอบเพื่อดึงดูดความสนใจ โดยเลือกใช้รูปภาพจากฉากที่โดดเด่นในภาพยนตร์หรือมีความเกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่ผู้วิจารณ์หยิบยกขึ้นมาวิจารณ์เป็นพิเศษ มีการเลือกใช้คำโปรยที่ดึงดูดความสนใจจากผู้อ่าน และมีการใส่คะแนนที่ให้กับภาพยนตร์เรื่องที่วิจารณ์ โดยจัดวางอยู่ในภายในขอบเขตของรูปภาพเท่านั้น สอดคล้องกับ อรรถชัย วรจรัสรังสี (2556) ได้ศึกษาเรื่อง ประเภทเนื้อหาการตลาดบนเฟซบุ๊กแฟนเพจ และความตั้งใจซื้อของผู้บริโภค ซึ่งพบว่า รูปแบบวิธีการนำเสนอเนื้อหาในเฟซบุ๊กแฟนเพจนั้นมีความหลากหลาย ซึ่งวิธีการนำเสนอที่พบมากที่สุดคือ แบบรูปภาพ โดยการโพสรูปภาพบนเฟซบุ๊กสามารถดึงดูดความสนใจของผู้บริโภคได้มากถึงร้อยละ 37 โดยประเภทของรูปภาพที่พบมากที่สุด คือ ภาพอี-โปสเตอร์ เนื่องจากเป็นภาพที่ได้ทำการจัดวางรูปภาพและข้อความไว้อย่างลงตัวในกรอบเดียวกัน ทำให้ภาพอี-โปสเตอร์มีความน่าสนใจ เข้าใจได้ง่ายอย่างรวดเร็ว

สรุปการศึกษาได้ว่าการจัดสรรของแฟนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ ผู้วิจารณ์มีวิธีการจัดเนื้อหาสาระตามทฤษฎีการวิจารณ์ภาพยนตร์ แนวรูปแบบนิยมของ ประวิทย์ แต่งอักษร ซึ่งยังพบว่ามี การวิจารณ์ภาพยนตร์ที่นอกเหนือจากหลักเกณฑ์ คือ การประเมินคุณค่าด้วยการให้คะแนน และการวิจารณ์ตามแนวอิงผู้กำกับที่ให้ความสำคัญกับภูมิหลังของผู้กำกับ ทั้งนี้การวิจารณ์ภาพยนตร์บนเว็บไซต์สื่อสังคมออนไลน์เฟซบุ๊กถือเป็นพื้นที่ส่วนบุคคล จึงไม่มีการควบคุมคุณภาพและไม่ได้รับการตรวจสอบก่อนการเผยแพร่ ทำให้มีการใช้ภาษาแบบไม่เป็นทางการหรือภาษาแบบที่ใช้ในวัยรุ่น และการใช้คำหยาบคายในบทวิจารณ์ เนื้อหาทั้งหมดเน้นการแสดงความคิดเห็นของผู้วิจารณ์เป็นพื้นฐานในการตัดสิน ซึ่งพบว่ามีการใช้ภาษาที่แสดงถึงอารมณ์ความรู้สึกของผู้เขียน เช่นคำว่า เรา ผม คิดว่า อีกทั้งยังมีการแสดงออกให้เห็นถึงการชื่นชม ชักจูงใจและอารมณ์ความรู้สึกของผู้อ่านเพื่อให้เกิดความรู้สึกคล้อยตาม และมักมีการเขียนสนับสนุนภาพยนตร์หรือการวิจารณ์ที่ไม่เป็นกลางอยู่เสมอ การจัดสรรเช่นนี้สืบเนื่องจากแฟนเพจมีจุดมุ่งหมายที่ต้องการให้บทวิจารณ์ของตนเองเกิดเป็นกระแส และสร้างความสนใจเป็นวงกว้าง จนกระทั่งในที่สุดผู้เขียนหรือแฟนเพจซึ่งไม่ได้เป็นนักวิจารณ์อาชีพ ได้กลายเป็นบุคคลที่มีอิทธิพลต่อวงการภาพยนตร์ในที่สุด ซึ่งแตกต่างจากผลการศึกษาของ พิธพร-วินิจฉัย (2549) ที่ได้ทำการวิเคราะห์กระบวนการวิจารณ์ภาพยนตร์ของ ประวิทย์ แต่งอักษร พบว่า ประวิทย์ แต่งอักษร ซึ่งถือเป็นนักวิจารณ์ภาพยนตร์มืออาชีพ มีลักษณะการเขียนวิจารณ์ภาพยนตร์ซึ่งตีพิมพ์ในนิตยสาร คือ มีการละทิ้งตัวตนเองผู้เขียน โดยหลีกเลี่ยงการใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 และดำเนินบทวิจารณ์ในลักษณะของผู้สังเกตการณ์ โดยจะแสดงความคิดเห็นต่อแง่มุมต่าง ๆ ของภาพยนตร์ด้วยความนุ่มนวล เรียบง่าย และพยายามอธิบายจุดเด่น และจุดด้อยของภาพยนตร์ด้วยท่าทีค่อนข้างเป็นกลาง ในด้านความเข้มข้นของเนื้อหา พบว่าเพจหนังโปรดของข้าพเจ้า เพจอวยไล่-แตกแหกไล่ฉีก และเพจทำเรื่องเล่นให้เป็นเรื่องใหญ่ มีลักษณะการจัดเนื้อหาสาระที่มีความเข้มข้น

มากกว่าเพลงนักเลงโรงหนัง และเพลงหนังเรื่องนี้ก็ดูแล้ว โดยทั้งสองเพลงนี้มีลักษณะเนื้อหาที่อาจเรียกได้ว่าเป็นเพียงการแนะนำภาพยนตร์ ในด้านมีรูปแบบการนำเสนอ แพนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์มีการนำเสนอตามองค์ประกอบของแนวคิดโครงสร้างการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ โดยสามารถนำเสนอได้อย่างครบถ้วนรอบด้าน แต่ยังขาดการวิจารณ์แบบเจาะลึกลงในรายละเอียด โดยสามารถกล่าวได้ว่าเป็นการนำเสนอที่เน้นรูปแบบความบันเทิงมากกว่ารูปแบบในเชิงวิชาการ จากการศึกษาเรื่องการจัดสารของแพนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ชี้ให้เห็นว่า ผู้รับสารในปัจจุบันมีความต้องการรับสารแบบง่าย ๆ คือมีความสั้นกระชับ และตรงไปตรงมา โดยไม่ได้คาดหวังกับการวิจารณ์ภาพยนตร์ในรูปแบบเอาจริงเอาจังมากนักเพียงแต่ต้องการทราบความคิดเห็นเพื่อรองรับการตัดสินใจในการไปชมภาพยนตร์เท่านั้น

5.3 ข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่องการจัดสารของแพนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ ผู้ศึกษาต้องการที่จะศึกษาถึงประเด็นวิธีการจัดเนื้อหาสารและรูปแบบการนำเสนอสาร ว่ามีความเหมือน ความแตกต่างหรือความโดดเด่นอย่างไร โดยมุ่งศึกษาจากบทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่องเดียวกันว่ามีการจัดสารแตกต่างกันอย่างไร ทั้งนี้ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะแก่ผู้ที่นำการศึกษานี้ไปใช้ประโยชน์หรือขยายผลทางการศึกษาต่อไปในอนาคต ดังนี้

1. ผลการศึกษาเรื่องการจัดสารของแพนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์ไม่สามารถอธิบายถึงแรงจูงใจและมุมมองของผู้ส่งสาร จึงควรมีเก็บข้อมูลด้านการสัมภาษณ์ผู้วิจารณ์หรือเจ้าของแพนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์เพิ่มเติม เพื่อให้ผลการศึกษาเป็นไปอย่างรอบด้านมากยิ่งขึ้น
2. การศึกษาเรื่องการจัดสารของแพนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์นี้ ถือเป็นการศึกษาการสื่อสารในช่วงเวลาหนึ่งเท่านั้น ซึ่งพลวัตของการสื่อสารเปลี่ยนแปลงตามยุคสมัยอย่างรวดเร็วจึงทำให้ผลการศึกษาสามารถอธิบายถึงการสื่อสารในช่วงเวลาหนึ่งที่ศึกษาอยู่เท่านั้น
3. การศึกษาเรื่องการจัดสารของแพนเพจวิจารณ์ภาพยนตร์จะสมบูรณ์มากขึ้นหากสามารถศึกษาถึงความพึงพอใจของผู้รับสาร ทั้งนี้เพื่อประโยชน์คือทำให้ผลการศึกษาสามารถอธิบายถึงแง่มุมความต้องการของผู้รับสารได้
4. การศึกษาเรื่องวิจารณ์ภาพยนตร์ควรมีการเชื่อมโยงกับการวิจารณ์ภาพยนตร์บนสื่ออื่น ๆ และสื่อสังคมออนไลน์ในต่างประเทศด้วย เพื่อจะทำให้เกิดการเปรียบเทียบระหว่างนักวิจารณ์ไทย กับนักวิจารณ์ในโลกตะวันตกซึ่งเป็นชาติเจ้าของทฤษฎีเกี่ยวกับการวิจารณ์ภาพยนตร์ทั้งหลาย เพื่อก่อให้เกิดการพัฒนาและความก้าวหน้าในวงการการวิจารณ์ภาพยนตร์ในประเทศไทยสืบต่อไป

รายการอ้างอิง

หนังสือ

- กำจร หลุยยะพงศ์. (2547). *หนังสือวิชาการเนย์ : การศึกษาภาพยนตร์แนววัฒนธรรมศึกษา*. กรุงเทพฯ: โครงการเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- เจตนา นาควิษระ และคณะ. (2548). *เอกสารการสอนชุดวิชาทฤษฎีและการวิจารณ์ภาพยนตร์เบื้องต้น*. หน่วยที่ 9-15. พิมพ์ครั้งที่ 1 นนทบุรี: สาขาวิชานิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ประวิทย์ แต่งอักษร. (2548). *การวิจารณ์ภาพยนตร์แนวรูปแบบนิยม. เอกสารการสอนชุดวิชาทฤษฎีและการวิจารณ์ภาพยนตร์เบื้องต้น*. หน่วยที่ 11. พิมพ์ครั้งที่ 1 นนทบุรี: สาขาวิชานิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. หน้า 99.
- รักศานต์ วิวัฒน์สินอุดม. (2548). *การเขียนบทภาพยนตร์บันเทิง*. พิมพ์ครั้งที่ 1 กรุงเทพฯ: คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรพงษ์ โสธนะเสถียร. (2549). *หลักและวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ประสิทธิ์ภัณฑ์ แอนด์ พริ้นติ้ง. น.384-385.
- อัญชลี ชัยวรพร และ สุทธิพงศ์ นุกูลเอื้ออำรุง. (2557). *การวิจารณ์ภาพยนตร์: รอยต่อระหว่างวัฒนธรรมสื่อสิ่งพิมพ์กับสื่ออินเทอร์เน็ต*. รายงานผลการวิจัยในโครงการ การวิจารณ์ศิลปะ: รอยต่อระหว่างวัฒนธรรมสื่อสิ่งพิมพ์กับสื่ออินเทอร์เน็ต. กรุงเทพฯ: โครงการเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

บทความวารสาร

- กิตติศักดิ์ สุวรรณโกสิน. *งานวิจารณ์หนังในเมืองไทย*. วารสารหนังไทย ปีที่1 ฉบับที่ 3 (ตุลาคม - ธันวาคม 2541). หน้า 24-26.
- นปภัช ลิ้มวรากุล. *INTERNET OF THINGS (IOT) นวัตกรรมเปลี่ยนแปลงโลก*. กรุงเทพฯ: นิตยสารมาร์เก็ตเธียร์ ฉบับ194 (เมษายน 2559).
- นิพนธ์ คุณารักษ์. *การวิเคราะห์และวิจารณ์ภาพยนตร์แอนิเมชัน*. วารสารศูนย์บริการวิชาการ. ปีที่ 16 ฉบับที่4 (ตุลาคม – ธันวาคม 2551). มหาวิทยาลัยขอนแก่น. 2551. หน้า 42-46.

วิทยานิพนธ์

ปานมุก บุญญพิเชษฐ. (2554). *การออกแบบสารประชาสัมพันธ์การตลาดผ่านเฟซบุ๊กแฟนเพจของกลุ่มเครื่องสำอาง ตราสินค้าหุรุ*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ภาควิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์.

พิธพร วินิจฉัย. (2549). *การวิเคราะห์กระบวนการวิจารณ์ภาพยนตร์ของประวิทย์ แต่งอักษร*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน.

พลอยไพลิน ทองอ่อน. (2559). *การวิเคราะห์เนื้อหาสารประชาสัมพันธ์บนเฟซบุ๊กแฟนเพจของร้านเคนทักกีฟรายชิกเคน ประเทศไทย (KFC)*. (การค้นคว้าอิสระปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยกรุงเทพ, ภาควิชาการสื่อสารเชิงกลยุทธ์ บัณฑิตวิทยาลัย

อรธชัย วรจรัสรังสี. (2556). *ประเภทเนื้อหาการตลาดบนเฟซบุ๊กแฟนเพจและความตั้งใจซื้อของผู้บริโภค*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ภาควิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์.

สื่ออิเล็กทรอนิกส์

ไทยรัฐออนไลน์. (2559). 'พอร์ อานนท์' ลั่น อย่าให้ใครจูงจมูก หลังกระแสปาด 888 ถูกแอนตี้ สนั่นเน็ต. สืบค้นเมื่อวันที่ 20 เมษายน 2560, จาก <http://www.thairath.co.th/content/747497.html>.

ไทยรัฐออนไลน์. (2559). *เฟซบุ๊ก โไลน์ ยูทูบ ฮิตสูงสุดติดลมบน*. สืบค้นเมื่อวันที่ 20 เมษายน 2560, จาก <http://www.thairath.co.th/content/621775.html>.

เพชรมาया. (2559). *แฟนFast7มีน! เมื่อเพจวิจารณ์หนังดัง2เพจให้คะแนนรีวิวต่างกันราวฟ้ากับเหว*. สืบค้นเมื่อวันที่ 20 เมษายน 2560, จาก <http://petmaya.com/fast-7-review.html>.

ETDAสพธอ. (2559). *เผยแพร่ผลสำรวจพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตคนไทยปี2559*. สืบค้นเมื่อวันที่ 20 เมษายน 2560, จาก <https://www.etcha.or.th/content/thailand-internet-user-profile-2016-conference.html>.

Books

Bywater, Tim and Sobchack, Thomas. *An Introduction to Film Criticism*. New York: Longman. 1989.

Giannetti, Louis. *Understanding Movies*. Englewood Cliffs: Prentice-Hall. 1993.

Konigsberg, Ira. *The Complete Film Dictionary*. London: Bloomsbury Publishing Plc. 1997.

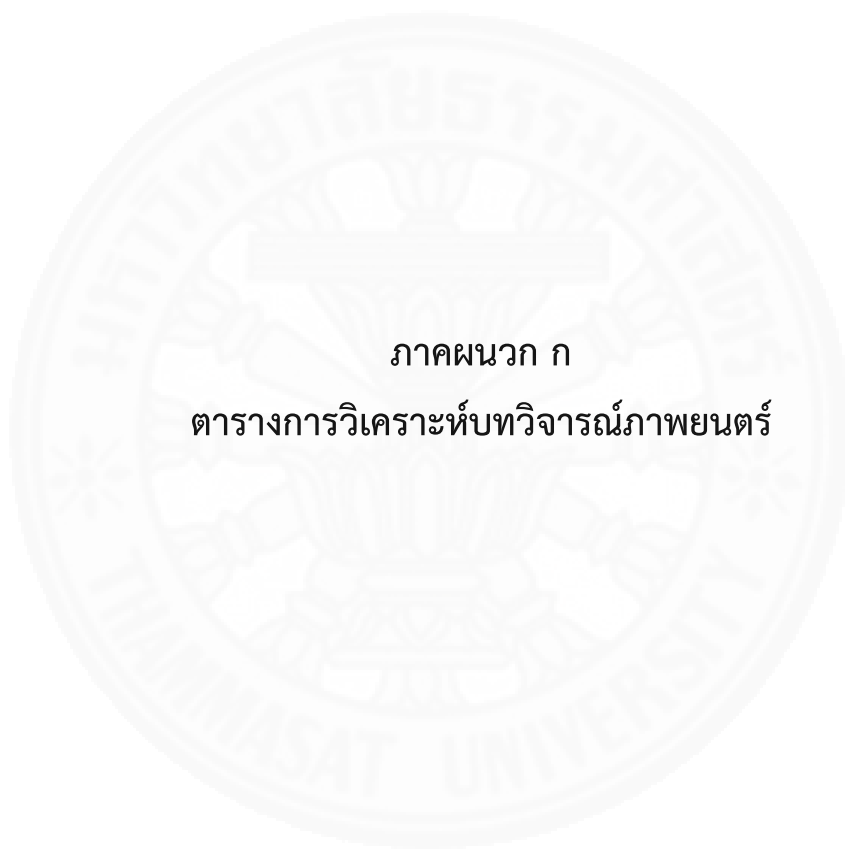
Kuhn, A & Westwell, G. *A Dictionary of Film Studies*. Oxford: Oxford University Press. Lordanova 2012.

Nichols, Bill. *Movie and Methods: An Anthology*. California: University of California Press. 1976. P5.

Swain, D.V. *Film Scripting: A Practical manual*. Oxford: Focal Press. 1982.

ภาคผนวก ก
ตารางการวิเคราะห์บทวิจารณ์ภาพยนตร์

ตาราง ก.1

ตารางการวิเคราะห์บทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง คน ล้ำ คน (The Age of Shadow)

มุมมองในการเล่าเรื่อง (Narrative Point of View)	สัญลักษณ์พิเศษ (Special Symbol)	ฉากท้องเรื่อง (Setting)	ตัวละคร (Character)	ความขัดแย้ง (Conflict)	โครงเรื่อง (Plot)	แก่นเรื่อง (Theme)	ในภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ มีการใช้เทคนิคอย่างไรบ้างด้วยจุดประสงค์ใด	เนื้อหาของภาพยนตร์เรื่องนี้ได้รับการจัดลำดับในการบอกเล่าอย่างไร	ใครเป็นคนเล่าเรื่องนั้น	เนื้อหาโดยรวมของภาพยนตร์เรื่องนี้บอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับอะไร	ภาพยนตร์เรื่องนี้เป็นภาพยนตร์ประเภทใด
หน้าโปรดของข้าพเจ้า	-	/	/	/	/	/	มุมกล้อง	/	-	/	/
นักเลงโรงหนัง	-	/	/	-	/	-	-	/	-	/	-
อวยไส้แตกแหกไส้ฉีก	-	/	/	-	/	/	-ขนาดภาพ -มีส ออง แสง	/	-	/	-
หนังเรื่องนี้ ku ดูแล้ว	-	/	/	-	/	-	กล่าวโดยรวม	/	-	/	/
ทำเรื่องเล่นให้เป็นเรื่องใหญ่	-	/	/	-	/	-	มีส ออง แสง	/	-	/	/

ตาราง ก.2

ตารางการวิเคราะห์บทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง นครดารา (LaLaland)

มุมมองในการเล่าเรื่อง (Narrative Point of View)	สัญลักษณ์พิเศษ (Special Symbol)	ฉากท้องเรื่อง (Setting)	ตัวละคร (Character)	ความขัดแย้ง (Conflict)	โครงเรื่อง (Plot)	แก่นเรื่อง (Theme)	ในภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ มีการใช้เทคนิคอย่างไรบ้างด้วยจุดประสงค์ใด	เนื้อหาของภาพยนตร์เรื่องนั้นได้รับการจัดลำดับในการบอกเล่าอย่างไร	ใครเป็นคนเล่าเรื่องนั้น	เนื้อหาโดยรวมของภาพยนตร์เรื่องนั้นบอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวข้องกับอะไร	ภาพยนตร์เรื่องนั้นเป็นภาพยนตร์ประเภทใด
-	-	/	/	-	/	-	-การเคลื่อนไหวกล้อง -การใช้เสียง	/	-	/	/
-	-	/	/	-	-	-	-	-	-	-	-
-	-	/	/	/	/	/	-	/	-	/	/
-	-	/	/	-	/	-	การเคลื่อนไหวกล้อง	-	-	/	-
-	/	/	/	-	/	/	-ภาพรวม -มีส ออง แซง	/	-	/	-

ตาราง ก.3

ตารางการวิเคราะห์บทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง จิตหลุดโลก (Split)

มุมมองในการเล่าเรื่อง (Narrative Point of View)	-
สัญลักษณ์พิเศษ (Special Symbol)	-
ฉากท้องเรื่อง (Setting)	-
ตัวละคร (Character)	/
ความขัดแย้ง (Conflict)	-
โครงเรื่อง (Plot)	-
แก่นเรื่อง (Theme)	-
ในภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ มีการใช้เทคนิคอย่างไรบ้างด้วยจุดประสงค์ใด	-
เนื้อหาของภาพยนตร์เรื่องนั้นได้รับการจัดลำดับในการบอกเล่าอย่างไร	-
ใครเป็นคนเล่าเรื่องนั้น	-
เนื้อหาโดยรวมของภาพยนตร์เรื่องนั้นบอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับอะไร	/
ภาพยนตร์เรื่องนั้นเป็นภาพยนตร์ประเภทใด	/
หนังโปรดของข้าพเจ้า	/
นักเลงโรงหนัง	/
อวยไส้แตกแหกไส้ฉีก	/
หนังเรื่องนี้ ku ดูแล้ว	/
ทำเรื่องเล่นให้เป็นเรื่องใหญ่	/

ตาราง ก.4

ตารางการวิเคราะห์บทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง แรงกว่านรก2 (John Wick2)

มุมมองในการเล่าเรื่อง (Narrative Point of View)	สัญลักษณ์พิเศษ (Special Symbol)	ฉากท้องเรื่อง (Setting)	ตัวละคร (Character)	ความขัดแย้ง (Conflict)	โครงเรื่อง (Plot)	แก่นเรื่อง (Theme)	ในภาพยนตร์เรื่องนี้ ๆ มีการใช้เทคนิคอย่างไรบ้างด้วยจุดประสงค์ใด	เนื้อหาของภาพยนตร์เรื่องนี้ได้รับการจัดลำดับในการบอกเล่าอย่างไร	ใครเป็นคนเล่าเรื่องนี้	เนื้อหาโดยรวมของภาพยนตร์เรื่องนี้บอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวข้องกับอะไร	ภาพยนตร์เรื่องนี้เป็นภาพยนตร์ประเภทใด
หน้าโปรตของข้าพเจ้า	-	/	/	-	/	-	-การตัดต่อ -มีส ออง แซง	-	-	/	/
นักเลงโรงหนัง	-	-	/	-	/	-	-	-	-	/	/
อวยใส่แตกแหกใส่ฉีก	-	/	/	-	/	-	-การเคลื่อนไหวกล้อง -มีส ออง แซง	-	-	/	/
หนังเรื่องนี้ ku ดูแล้ว	/	/	-	-	/	-	มีส ออง แซง	-	-	/	/
ทำเรื่องเล่นให้เป็นเรื่องใหญ่	-	/	-	-	/	/	กล่าวโดยรวม	-	-	/	/

ตาราง ก.5

ตารางการวิเคราะห์บทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง โลแกน เดอะ วูล์ฟเวอรีน (Logan)

มุมมองในการเล่าเรื่อง (Narrative Point of View)	สัญลักษณ์พิเศษ (Special Symbol)	ฉากท้องเรื่อง (Setting)	ตัวละคร (Character)	ความขัดแย้ง (Conflict)	โครงเรื่อง (Plot)	แก่นเรื่อง (Theme)	ในภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ มีการใช้เทคนิคอย่างไรบ้างด้วยจุดประสงค์ใด	เนื้อหาของภาพยนตร์เรื่องนั้นได้รับการจัดลำดับในการบอกเล่าอย่างไร	ใครเป็นคนเล่าเรื่องนั้น	เนื้อหาโดยรวมของภาพยนตร์เรื่องนั้นบอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวข้องกับอะไร	ภาพยนตร์เรื่องนั้นเป็นภาพยนตร์ประเภทใด	
หนังโปรดของข้าพเจ้า	-	-	/	/	/	-	บทสนทนา	/	-	/	/	
นักเลงโรงหนัง	-	-	/	/	/	-	-	-	-	/	/	
อวยไส้แตกแหกไส้ฉีก	-	-	/	/	/	/	บทละคร	-	-	/	/	
หนังเรื่องนี้ ku ดูแล้ว	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	/	
ทำเรื่องเล่นให้เป็นเรื่องใหญ่	-	-	/	/	/	/	-	/	-	/	/	

ตาราง ก.6

ตารางการวิเคราะห์บทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง คอง มหาภัยเกาะกะโหลก (Kong)

มุมมองในการเล่าเรื่อง (Narrative Point of View)	สัญลักษณ์พิเศษ (Special Symbol)	ฉากท้องเรื่อง (Setting)	ตัวละคร (Character)	ความขัดแย้ง (Conflict)	โครงเรื่อง (Plot)	แก่นเรื่อง (Theme)	ในภาพยนตร์เรื่องนี้ มีการใช้เทคนิคอย่างบ้างด้วยจุดประสงค์	เนื้อหาของภาพยนตร์เรื่องนี้ได้รับการจัดลำดับในการบอกเล่าอย่างไร	ใครเป็นคนเล่าเรื่องนี้	เนื้อหาของเรื่องราวของภาพยนตร์เรื่องนี้บอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับอะไร	ภาพยนตร์เรื่องนี้เป็นภาพยนตร์ประเภทใด
หน้าโปรดของข้าพเจ้า	-	/	/	/	/	-	-ภาพ -การเคลื่อนไหวกล้อง	/	-	/	/
นักเลงโรงหนัง	-	/	/	-	/	-	-	-	-	/	-
อวยไส้แตกแหกไส้ฉีก	-	/	/	/	/	-	-	/	-	/	/
หนังเรื่องนี้ ku ดูแล้ว	-	/	-	-	-	-	-มุมมองกล้อง -ภาพ	-	-	/	-
ทำเรื่องเล่นให้เป็นเรื่องใหญ่	-	/	/	-	-	-	-ภาพ -มีส ออง แซง	/	-	/	/

ตาราง ก.7

ตารางการวิเคราะห์บทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง โฉมงามกับเจ้าชายอสูร (Beauty and The Beast)

มุมมองในการเล่าเรื่อง (Narrative Point of View)	สัญลักษณ์พิเศษ (Special Symbol)	ฉากท้องเรื่อง (Setting)	ตัวละคร (Character)	ความขัดแย้ง (Conflict)	โครงเรื่อง (Plot)	แก่นเรื่อง (Theme)	ในภาพยนตร์เรื่องนี้ มีการใช้เทคนิคอย่างไรบ้างด้วยจุดประสงค์ใด	เนื้อหาของภาพยนตร์เรื่องนี้ได้รับการจัดลำดับในการบอกเล่าอย่างไร	ใครเป็นคนเล่าเรื่องนี้	เนื้อหาโดยรวมของภาพยนตร์เรื่องนี้ นอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวข้องกับ	ภาพยนตร์เรื่องนี้เป็นภาพยนตร์ประเภทใด
-	ตัวละครแกสตัน	/	/	-	/	/	-มุมกล้อง -มีส ออง แซง	/	-	/	/
-	-	-	/	-	/	-	-	-	-	/	/
-	-	-	/	-	/	-	-การตัดต่อ -การใช้เสียง	-	-	/	/
-	-	-	-	-	/	-	-มีส ออง แซง -การใช้เสียง	-	-	/	/
-	-	-	/	-	/	-	-ขนาดภาพ -การใช้เสียง	/	-	/	/

ตาราง ก.8

ตารางการวิเคราะห์บทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง สายพันธุ์มฤตยู (Lift)

มุมมองในการเล่าเรื่อง (Narrative Point of View)	สัญลักษณ์พิเศษ (Special Symbol)	ฉากท้องเรื่อง (Setting)	ตัวละคร (Character)	ความขัดแย้ง (Conflict)	โครงเรื่อง (Plot)	แก่นเรื่อง (Theme)	ในภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ มีการใช้เทคนิคอย่างไรบ้างด้วยจุดประสงค์ใด	เนื้อหาของภาพยนตร์เรื่องนี้ได้รับการจัดลำดับในการบอกเล่าอย่างไร	ใครเป็นคนเล่าเรื่องนี้	เนื้อหาของรวมของภาพยนตร์เรื่องนี้บอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับอะไร	ภาพยนตร์เรื่องนี้เป็นภาพยนตร์ประเภทใด
หน้าโปรดของข้าพเจ้า	-	-	/	/	/	-	-	/	-	/	/
นักเลงโรงหนัง	-	/	/	/	/	-	-	/	-	/	/
อวยไส้แตกแหกไส้ลึก	-	/	/	/	/	-	-ขนาดภาพ -การใช้เสียง -การตัดต่อ	/	-	/	/
หนังเรื่องนี้ ku ดูแล้ว	-	-	/	-	/	-	-	/	-	/	/
ทำเรื่องเล่นให้เป็นเรื่องใหญ่	-	/	/	-	/	-	-	/	-	/	/

ตาราง ก.9

ตารางการวิเคราะห์บทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง รักไร้เสียง (A Silent Voice)

มุมมองในการเล่าเรื่อง (Narrative Point of View)	สัญลักษณ์พิเศษ (Special Symbol)	ฉากท้องเรื่อง (Setting)	ตัวละคร (Character)	ความขัดแย้ง (Conflict)	โครงเรื่อง (Plot)	แก่นเรื่อง (Theme)	ในภาพยนตร์เรื่องนี้ มีการใช้เทคนิคอย่างบ้างด้วยจุดประสงค์ใด	เนื้อหาของภาพยนตร์เรื่องนี้ได้รับการจัดลำดับในการบอกเล่าอย่างไร	ใครเป็นคนเล่าเรื่องนี้	เนื้อหาโดยรวมของภาพยนตร์เรื่องนี้บอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวข้องกับอะไร	ภาพยนตร์เรื่องนี้เป็นภาพยนตร์ประเภทใด
หน้าโปรดของข้าพเจ้า	-	-	/	/	/	/	-	/	-	/	/
นักเลงโรงหนัง	-	-	/	-	/	-	ภาพ	/	-	/	/
อวยใส่แตกแหกใส่ฉีก	-	-	/	/	/	/	-	/	-	/	/
หนังเรื่องนี้ คุ ดูแล้ว	-	-	/	-	/	/	- ภาพ - เสียงประกอบ	-	-	/	/
ทำเรื่องเล่นให้เป็นเรื่องใหญ่	-	-	/	-	/	/	-	-	-	/	/

ตาราง ก.10

ตารางการวิเคราะห์บทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง โกลด์ อิน เดอะ เชลล์ (Ghost in The Shell)

มุมมองในการเล่าเรื่อง (Narrative Point of View)	สัญลักษณ์พิเศษ (Special Symbol)	ฉากท้องเรื่อง (Setting)	ตัวละคร (Character)	ความขัดแย้ง (Conflict)	โครงเรื่อง (Plot)	แก่นเรื่อง (Theme)	ในภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ มีการใช้เทคนิคอย่างไรบ้างด้วยจุดประสงค์ใด	เนื้อหาของภาพยนตร์เรื่องนี้ได้รับการจัดลำดับในการบอกเล่าอย่างไร	ใครเป็นคนเล่าเรื่องนี้	เนื้อหาโดยรวมของภาพยนตร์เรื่องนี้บอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับอะไร	ภาพยนตร์เรื่องนี้เป็นภาพยนตร์ประเภทใด
-	-	-	-	-	/	-	-ภาพ -การเคลื่อนไหวกล้อง	/	-	/	/
-	-	-	/	-	/	-	ภาพ	/	-	/	/
-	-	-	/	-	/	/	ภาพ	/	-	/	/
-	-	-	-	-	/	-	ภาพ	-	-	/	/
-	-	-	-	/	/	-	ภาพ	/	-	/	/

ภาคผนวก ข
ตัวอย่างบทวิจารณ์ภาพยนตร์

ข.1 บทวิจารณ์ภาพยนตร์เพลงหนังโปรดของข้าพเจ้า

ภาพที่ ข.1 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง The Age of Shadows เพลงหนังโปรดของข้าพเจ้า, โดย เพลงหนังโปรดของข้าพเจ้า, 2560.

คน ล่า คน The Age of Shadows

โหดส์ดเกาหลี เป็นหนังบล็อกบัสเตอร์ของบ้านเขาที่โครงเรื่องคล้าย Assassination (ยัยตัวร้ายสไนเปอร์) เมื่อปีที่แล้วแต่ทะเยอทะยานกว่าเยอะมาก พล็อตออกแนวชาตินิยมปลุกพลังรักชาติแบบมีชั้นเชิงในการสื่อสาร มีงานกำกับภาพและออกแบบฉากแอ็คชั่นสุดยอดเยี่ยม บทยังเล่าภารกิจสายลับสืบหาหนอนบ่อนไส้ได้สนุกชวนให้หวาดระแวงตลอดเวลา ดูจบแล้วบอกได้เลยว่าไม่แปลกใจว่าทำไมถึงได้เป็นตัวแทนเกาหลีได้เข้าชิงรางวัลออสการ์สาขาภาพยนตร์ต่างประเทศยอดเยี่ยม

หนังย้อนไปช่วงยุค 1920's เกาหลีอยู่ภายใต้การปกครองของญี่ปุ่น แต่เวลานั้นก็มีคนเกาหลีเลื่อมรักชาติจำนวนหนึ่งรวมตัวเป็นกลุ่มต่อต้านลุกขึ้นมาต่อสู้แบบกองโจรเพื่ออิสรภาพ ซึ่งหนึ่งในภารกิจของพวกเขาก็คือการขนระเบิดจากเซียงไฮ้มายังกรุงโซล โดย 'คิม วูจิน' (กงยู) เป็นหัวหน้าปฏิบัติการครั้งนี้ แต่ว่าเขาต้องขอความช่วยเหลือจาก 'สารวัตรลี' (ของ คังโฮ) ตำรวจที่เคยเป็นกลุ่ม

ต่อต้านก่อนจะไปทำงานรับใช้ญี่ปุ่น ซึ่งภารกิจนี้ไม่ใช่เรื่องง่ายเพราะญี่ปุ่นได้ส่ง 'ฮาชิโมโตะ' มาคอยจับตาดูสารวัตรลึอย่างใกล้ชิด

ด้วยความที่พล็อตมันออกมาคล้าย Assassination จึงพอเดาทางได้อยู่แล้วว่าหนังจะมาในทางของการปลุกกระแสรักชาติ แต่ที่คาดไม่ถึงคือการสื่อสารเขาไม่ได้ยึดยึดเลยแม้แต่ชนิดเดียว ตัวละครตัดสินใจเลือกข้างครั้งสำคัญด้วยสัญชาตญาณล้วน ๆ ซึ่งจริง ๆ แล้วกลุ่มต่อต้านก็คือคนรักชาติที่อยากปลดแอกแผ่นดินตัวเองจากการถูกญี่ปุ่นย่ำยี รวมถึงคนเกาหลีในเวลานั้นหลายคนก็อาจจะคิดแบบสารวัตรลึแต่มองไม่เห็นหนทางที่จะทำสำเร็จจึงยอมตกอยู่ใต้อำนาจของญี่ปุ่นเพราะผลประโยชน์ แต่สุดท้ายก็แบบที่หนังพยายามบอกว่าการเคลื่อนไหวเล็ก ๆ เมื่อมากขึ้นมันจะแรงพอเป็นแรงกระเพื่อมให้เกิดการปฏิวัติ

แล้วพล็อตภารกิจแนวหนังสายลับนี้ทำออกมาได้ดีมาก ๆ เป็นเกมชิงเหลี่ยมกันระหว่างกลุ่มต่อต้านที่มีหนอนบ่อนไส้ กับตำรวจญี่ปุ่นที่พยายามทำผลงานเอาหน้าโดยมีสารวัตรลึเป็นตัวกลางสื่อสารกับทั้งสองฝ่าย ซึ่งความสนุกมันอยู่ที่ฉากบนรถไฟเพราะเกมที่ทั้งสองฝ่ายพยายามควบคุมเอาไว้มันพลิกไปพลิกมา ตำรวจญี่ปุ่นก็พยายามค้นหากลุ่มต่อต้านบนรถไฟผ่านข้อมูลของสาย ส่วนกลุ่มต่อต้านก็ต้องระวังไม่ให้ถูกเปิดเผยตัว ซึ่งความยากคือบทของสารวัตรลึที่จะต้องคอยบอกข่าวให้จู้จู้รู้ตัว

นอกจากนี้แล้วงานฉากแอ็คชั่นยังทำออกมาได้สมจริงมาก ๆ การออกแบบฉากต่อสู้ให้ดิบเร็วดูเป็นการดีนรเอาตัวรอดมากกว่าแอ็คเท่ แล้วเขาเลือกมุมกล้องถ่ายออกมาได้สวย ซึ่งผลลัพธ์ที่ออกมาจึงทำให้ฉาก shootout ในสถานีรถไฟเป็นฉากยอดเยี่ยมยกขึ้นหิ้งในใจเราเลย โดยเฉพาะความฉับไวในการตัดเข้าคิวแอ็คชั่นซึ่งมันสอดรับกับการเลือกมุมกล้องได้โคตรลงตัวจนต้องยกนิ้วให้ ส่วนฉากอื่น ๆ ก็ชอบในความดิบไม่ประดิษฐ์ท่วงท่าลีลาให้มากความ

โดยสรุปแล้ว The Age of Shadows ถือเป็นอีกครั้งที่ตอกย้ำความยอดเยี่ยมของอุตสาหกรรมหนังจากเกาหลีใต้ เป็นหนังที่เอาคาแรคเตอร์ดูไอส์ซึ่ออบุ่นของกงยูมาใช้เพื่อเฉิดฉายทักษะการแสดงของเขาได้อย่างดี (บุคลิกไม่ต่างจาก A Man and a Woman และ Train to Busan แต่บทส่งให้เล่นเยอะกว่า) ส่วนของ คังโฮนี่รุ่นใหญ่เกาหลีไว้ใจได้อยู่แล้ว และลี บยองฮุนถึงจะมาน้อยแต่ด้วยชื่อชั้นแล้วเชื่อว่าน่าจะได้ดีดุดแพนคลับได้มากที่สุดทีเดียว

Director: Jee-woon Kim (ผกก. A Tale of Two Sisters, A Bittersweet Life, I Saw the Devil)

writer: Jee-woon Kim

Genre: action, drama, thriller

8.5/10

ภาพที่ ข.2 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง La La Land เพลงหนังโปรดของข้าพเจ้า, โดยเพลงหนังโปรดของข้าพเจ้า, 2560.

นครดารา (La La Land)

บอกเลยว่านี่คือหนัง musical อันดับหนึ่งตลอดกาลในใจเราแข่งหน้า Singin' in the Rain, West Side Story, The Umbrellas of Cherbourg และ An American in Paris โดยทันที โชว์เพลงเพราะทุกฉากกับเนื้อเรื่องผสมกันลงตัวอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน ด้วยบทหนังและบทเพลงที่ปล่อยความโรแมนติกพลังทำลายล้างสูงมาก อีกทั้งยังถ่ายทอดความเป็นคนช่างฝันของตัวละครออกมาได้อย่างยอดเยี่ยม หนังมีส่วนผสมของโชว์ร้องเต้นการระดมอลังการแบบสมัยก่อนกับความร่วมสมัยในการปล่อยของทั้งเทคนิคการถ่ายและความสั่นไหวของโชว์ร้องเต้นกับเนื้อเรื่อง ด้วยการดึงเสน่ห์ movie star ของไรอัน กอสลิง ที่เหมือนเขาเอาคาแรคเตอร์เท่ ๆ ติดตลกแบบ The Nice Guys กับ Crazy, Stupid, Love. มาใช้เพื่อส่งรับเคมีเข้ากับเอ็มมา สโตนจนกลายเป็นการแสดงร่วมที่โดดเด่นอีกครั้ง ถึงแม้การร้องเต้นของทั้งคู่จะไม่ได้เพอร์เฟ็คต์เหมือนมีอาซึฟ แต่สิ่งที่พวกเขาหยิบมาใช้ชดเชยได้ดีกว่าก็คือการส่งอารมณ์ออกมา และทั้งหมดนี้เพียงพอแล้วที่จะบอกว่า La La Land คู่ควรกับรางวัลออสการ์ภาพยนตร์ยอดเยี่ยม และผู้กำกับยอดเยี่ยมประจำปีนี้

'เซบาสเตียน' (Ryan Gosling) เป็นหนุ่มนักเปียโนที่ใฝ่ฝันจะพลิกฟื้นดนตรีแจ๊สให้กลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้ง เขาบังเอิญได้รู้จัก 'มีอา' (Emma Stone) สาวสวยที่ใฝ่ฝันอยากเป็นนักแสดง และนั่นเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้ทั้งคู่เริ่มพูดคุยและผลักดันความฝันของกันและกัน

พูดถึงความคลาสสิกของ musical สมัยก่อนนี้เขาจะเน้นออกแบบโชว์การเต้นเป็นหลัก แต่สำหรับ La La Land ดูจะเป็นความร่วมมือมากกว่าในการโชว์ชั้นเชิงการกำกับภาพใส่ลูกเล่นการเคลื่อนกล้องถ่าย long take ปลดปล่อยงานเทคนิคโดยเฉพาะฉากเปิดเรื่องที่เปิดทางหลวงคือตัวอย่างเด่นชัดที่งานโชว์เทคนิคเด่นจนกลบโชว์ร้องเต้นของนักแสดงทั้งหลาย แต่ถึงอย่างนั้นก็ต้องยอมรับว่างานเทคนิคการถ่ายโชว์เพลงแต่ละฉากทำเอาเราติดสตันเพราะทั้งในความเจ๋งของการออกแบบฉากให้มีสไตล์โดดเด่นจริง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการจัดแสงสีสวยงาม, การเคลื่อนกล้องจนเพลงดูมีชีวิตชีวาวิเศษ, การกำกับภาพฉากหอดูดาวช่วยเพิ่มเคมีพระนางโรแมนติกทำเอาฟินตายไปข้าง และที่สำคัญคือเพลงเพราะโดนใจเข้ากับเนื้อเรื่องทุกเพลง เราชอบทุกเพลง!!

หนังมีความตลกอยู่มาจากการเอาคาแรคเตอร์ช่วงหลัง ๆ ของไรอัน กอสลิงมาใช้ เห็นชัดเลยว่าเขาเอาแอ็คติ้งจาก The Nice Guys มาใส่ในหนังเยอะมากและมันเวิร์คมากด้วย ซึ่งยิ่งตอกย้ำว่ากอสลิงสามารถเป็นนักแสดงตลกได้สบาย ๆ ในมาดหล่อเท่แบบนี้แหละ ไม่เชื่อดู Crazy, Stupid, Love. กับ The Big Short ได้เลย มุกของกอสลิงคือพีคทุกมุก เล่นอะไรคนก็ฮา ไม่คิดว่าคนแบบกอสลิงจะมาเล่นอะไรแบบนี้ด้วยซ้ำมันจึงมีความตลกในความที่เราคาดไม่ถึง

สำหรับเราแล้ว กอสลิงกับเอ็มมา สโตนคือคู่จิ้นที่เราเชียร์ให้เป็นแฟนกันนอกจอตั้งแต่สมัย Crazy, Stupid, Love. ละ พอมาอยู่ใน La La Land จิ้งจิ้นฟินมากขึ้นไปอีก ตัวบทมันไม่ได้ส่งความสวีทหวานได้มากเท่ากับโชว์เพลงสุดโรแมนติกของทั้งคู่ ไล่ตั้งแต่ A Lovely Night ที่ยังดูเป็นคู่ซี้ นจิกกัดกันตลก ๆ จนธิม Planetarium ดั้งขึ้นนี่ฟินมาตั้งแต่โรงหนังยันหอดูดาว ยกให้เป็นฉากจูบที่หวานที่สุดฉากหนึ่งในโลกภาพยนตร์ได้เลย และ City of Stars คือโมเมนต์ที่ไม่คิดว่าจะมีใครลงตัวไปกว่าไรอัน+เอ็มมาอีกแล้ว

ชอบบทหนังในแง่การสร้างตัวละครให้เป็นคนช่างฝันแต่ความฝันนั้นยังอยู่บนโลกความเป็นจริง ซึ่งทำให้เราจูนติดกับการมองโลกแบบมีความหวังโดยยังคงย้อนสำรวจตัวเองอยู่ตลอดเวลา นอกเหนือจากความโรแมนติกสวีทหวานของพระนางที่หนังทำได้ดีแล้วต้องชมการใช้ทัศนคติของฝ่ายหนึ่งเป็นอิทธิพลส่งต่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของอีกฝ่ายหนึ่ง การมองโลกแบบช่างฝันเกินจริงของเซบาสเตียนจึงถูกมีอาดึงให้ลอยต่ำลงมาอยู่ตลอด และการมองโลกอย่างอัปจนหนทางของมีโอก็ถูกความช่างฝันของเซบาสเตียนผลักดันให้เธอทะเลาะทะเลาะกันได้อีกครั้ง ซึ่งหนังไม่ได้ตีมีแค่นี้ แต่ยังมีตอนจบที่เหนือชั้นในระดับที่เราต้องอึ้งเพราะผู้กำกับฉลาดมาก ๆ ในการเล่าเรื่องให้จบอย่างน่าจดจำ

อวยเท่านั้นพอละ ใครไม่ได้ดูนี่พลาดบอกเลย

Director: Damien Chazelle (ผกก. Whiplash)

writer: Damien Chazelle

Genre: musical, drama, romance, comedy

9.5/10

ภาพที่ ข.3 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Split จิตหลุดโลก เพลงหนังโปรดของข้าพเจ้า, โดย เพลงหนังโปรดของข้าพเจ้า, 2560.

จิตหลุดโลก (Split) รีวิวนี้ไม่สปอยล์

พูดได้สั้น ๆ ว่าเอ็ม ไนต์ ชยามาลานเจ๋งจริง เราไม่รู้ว่าเขากินอะไรเข้าไปถึงได้คิดและกล้าทำหนังแบบนี้ออกมาแล้วไม่เต๋อตา พล็อตสั้น ๆ แค่ว่าเด็กสาว 3 คนถูกลักพาตัวไปโดยหนึ่งในบุคลิกของผู้ชายที่มี 23 บุคลิกในตัว (แสดงโดย James McAvoy) ฟังดูเหมือนจะไม่มีลูกเล่นอะไรให้เหวอแล้ว แต่เอ็มไนท์คิดออกมาได้ว่าจะขยายขอบเขตการเล่าเรื่องโดยใช้ประโยชน์จากการเป็นคนหลายบุคลิกอย่างไร ซึ่งเราชอบอย่างหนึ่งคือเขาไม่ดูถูกคนดูด้วยการเฉลยหนังแบบเหย้ย ๆ ส่วนจะถูกใจแค่ไหนอยากให้ไปพิสูจน์กันเอง เพราะถ้าถามเรา เราจะตอบทันทีว่าชอบมากจนอยากให้ไปลองดูกันเองอยู่ดีนะแหละ

พูดถึงเจมส์ แมคเอวอย เราว่าเขาเล่นได้ไม่ถึงระดับที่แต่ละบุคคลควรจะ เป็น ตอนแรก เราสงสัยว่าผู้กำกับตั้งใจให้นักแสดงเล่นแค่ระดับนี้หรือเปล่า แต่พอไปดูตัวเลือกแรกของหนังเป็นวาคีน ฟินิกซ์เลยรู้สึกชัดเจนว่าชยามาลานน่าจะอยากได้นักแสดงระดับเทพ ๆ มาเล่นบทนี้ แต่ติดปัญหาเรื่อง คิวถ่ายจึงทำให้บทตกเป็นของแมคเอวอย ซึ่งเขายังทำได้ไม่ดีเท่าไร ตอนดูเราคิดถึงเอ็ดเวิร์ด นอร์ตัน ว่าควรจะมาเล่นบทนี้ตลอดเวลาเลย

หนังวางตัวเองเป็น horror-thriller แต่เรามองว่าส่วนที่เป็นสยองขวัญมันไม่ได้ทำงาน เยอะขนาดนั้น ถ้าว่ากันตามเนื้อผ้า น่าจะเป็นจิตวิทยาระทึกขวัญ (psychological thriller) ที่มีลูกเล่น เกี่ยวกับการเป็นคนหลายบุคลิกได้อย่างน่าสนใจมากกว่า อารมณ์ตอนเราดูนี่โคตรลุ้นตลอดเวลาเลยว่า ฉากต่อไปจะเกิดอะไรขึ้น เราจะได้เจอบุคลิกไหนของแมคเอวอย แล้วสาว ๆ จะหาทางรอดได้ไหม ซึ่ง พอมันเล่าเข้าที่เข้าทางแล้วหนังกลายเป็นมุมมองทางจิตวิทยาที่เราอยากถามชยามาลานคำเดียวว่า "คิดได้ไงอะพี่"

ป.ล. น้องอันยา เทย์เลอร์-จอยในตัวอย่างเหมือนจะไม่มีอะไรนะ แต่พอดูในหนังนี่จึงใจ ใจโจวันมดุม ๆ เหลือเกิน

Director: M. Night Shyamalan

screenplay: M. Night Shyamalan

Genre: thriller

7.5/10

ภาพที่ ข.4 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง John Wick: Chapter 2 เพจหนังโปรดของข้าพเจ้า, โดย เพจหนังโปรดของข้าพเจ้า, 2560.

แรกรุ่นรท2 (John Wick: Chapter 2)

ถือเป็นหนังแอ็คชั่นจากอดีตสตันท์แมนที่ดีอีกเรื่อง ใครจะไปคิดว่านักแสดงหน้าหล่อแบบคิอานู รีฟส์ที่เคยต้องใช้สตันท์แมนแสดงแทน มาวันนี้จะเล่นแอ็คชั่นเองได้หมดราวกับเป็นนักฆ่ามืออาชีพ แล้วโลกมือสังหารใต้ดินใน John Wick ภาคแรกยังถูกพัฒนาให้เป็นธีมหลักที่แข็งแกร่ง เป็นโลกที่มีกฎพันระผูกพันชัดเจน ส่วนฉากแอ็คชั่นจุดขายของหนังเราชอบเวลาจอห์น วิคสู้ตัวต่อตัวกับบอสระดับสูสีมากกว่าเวลา Gun-Fu รัวกระสุนสู้กับพวกลูกกระจอกที่ชอบเดินทะเล่อทะล่ามาเป็นเป้าให้ยิงตายง่าย ๆ และบางทีก็เบื่อความอึดถึกเกินมนุษย์ของจอห์น วิคเหมือนกัน แต่นั่นแหละหนังดันทำแอ็คชั่นออกมามันถึงใจจนมองข้ามอะไรแบบนี้ไปได้

'จอห์น วิค' (Keanu Reeves) สูดยอดนักฆ่าต้องการอำลาจากวงการนี้สักที แต่เมื่อ 'ซานติโน' (Riccardo Scamarcio) บังคับให้เขาต้องใช้หนี้ด้วยการสังหาร 'จิมมี่น่า' เขาจึงต้องทวนคืนวงการอีกครั้งอย่างไม่เต็มใจ

อย่างแรกที่ต้องชมเลยคือการเซตโลก John Wick ได้ด้วยธีมอันแข็งแรง เรารู้มาอยู่แล้วว่าผู้กำกับเขาอยากสร้างโลกนักฆ่าในหนังให้อารมณ์ประมาณพวกหนังคาวบอย, ซามูไรสมัยก่อนที่แบบแม้จะเป็นอริกันแต่ก็เคารพกัน แล้วก็อยู่ร่วมโลกภายใต้กฎเดียวกันที่หากว่าใครฝ่าฝืนก็จะต้อง

ค่าหัว (ห้ามสู้กันในคอนติเนนทล, ต้องใช้หนี้สัญญาเลือดของตัวเอง) ซึ่งความดีอีกอย่างของภาคนี้คือ เขาพยายามเซตนิวยอร์กให้กลายเป็นเมืองที่ไม่มีว่าใครก็อาจเป็นนักฆ่าได้หมด คนขับรถแท็กซี่, คนไร่บ้าน, นักเล่นดนตรีเปิดหมวก, คนเก็บขยะ ช่วงครึ่งแรกของหนังมันจึงคุ้มค่าที่จะหมดเวลาไปกับการเล่าเรื่องให้แข็งแรงโดยไม่มีฉากแอ็คชั่น(นอกจากฉากเปิดเรื่อง) แล้วค่อยจัดหนักจัดเต็มแอ็คชั่นในช่วงครึ่งหลัง ซึ่งบอกเลยว่ามันโคตร

แอ็คชั่นในหนังต้องแบ่งเป็นสามระดับ คือหนึ่ง จอห์น วิค โหมดถือปืน vs. ลูกกระจ๊อก อันนี้เร็ว Gun-Fu ไม่ยั้ง ซึ่งท่วงท่าของคิอานู รีฟส์ดูเป็นมืออาชีพมากสมกับที่เขาฝึกซ้อมมาอย่างดี มีความคล่องแคล่วว่องไว ดูเชื่อว่าแม่นยำจริง แต่ปัญหาสำหรับเราคือรู้สึกไม่ต่างอะไรจากฉากยิงปืนในภาคแรก นึกถึงเกม Counter-Strike เวอร์ชันคิอานูฉายเดี่ยวปราบคู่ต่อสู้เปิดโหมด easy ตัวร้ายชอบเดินพรวดพราดเข้ามาเป็นเป้าให้พระเอกยิง แลมหอบมาที่ละคนสองคนด้วย แล้วบางทีถึงจะวิ่งเข้ามาตายระยะประชิดอะไรขนาดนั้น คือถึงจะเชื่อว่าคิอานูเก่งจริง ไวจริง แม่นจริงขนาดเก็บตัวร้ายได้หมด แต่มันก็รู้สึกกังขาตลอดเวลาว่าบทหนังช่วยต่างหาก

ระดับสองคือ จอห์น วิค โหมดต่อสู้ระยะประชิด vs. ลูกกระจ๊อก โหมดนี้สนุกหน่อยตรงที่ว่าฉากแอ็คชั่นเขาทำเป็นคิอานู vs. สตีลมันแบบแทบไม่ใช้ตัดต่อช่วย ภาพที่เห็นมันเลยดูสมจริง มันเป็นส่วนผสมระหว่างความดิบไม่ประดิษฐ์ท่ากับความสวยงามของสตีลมันที่โชว์แบบพวก The Raid ประมาณนั้น โหมดนี้พระเอกจะเก่งกว่าตัวร้ายประมาณหนึ่งแต่ก็ถือว่าสะบักสะบอมเอาเรื่องอยู่ ที่ชอบอีกอย่างคือจอห์น วิคขี่โกดัง บางทีรู้ว่าสู้มือเปล่าไม่ไหวก็หยิบปืนมายิงแม่งเลย สมกับเป็นตัวละครสไตล์ bad ass ซึ่งทำให้เห็นอีกอย่างว่าโลกของหนังเรื่องนี้คือต้องหยุดศัตรูให้เร็วที่สุดโดยไม่สนวิธีการ ดังนั้นพวกฉากแอ็คชั่นจึงไม่ยืดเยื้อ ยิง headshot บัง ๆ แล้วไปต่อ (ฉากน่าจดจำคือ โชว์ฆ่าคนด้วยดินสอ, สู้กับแก๊งแท็กซี่)

ระดับสุดท้ายคือสิ่งที่ชอบมาก จอห์น วิค vs. ตัวบอส ซึ่งภาคนี้มีบอสใหญ่สองคนคือ 'แคสเซียน' (Common) กับ 'อาเรส' (Ruby Rose) ที่ชอบคือความสูสีกันกันไม่ลง ถึงจะรู้อยู่แล้วว่ายังไง จอห์น วิคก็ต้องชนะเพราะเขาเป็นพระเอกแต่เวลาเจอคนเก่งทัดเทียมกันมันก็ดูสนุกตรงที่ได้ลุ้นว่าจะเอาไม่ไหนมาปราบ ซึ่งเกือบทุกฉากที่คิอานูสู้กับคอมมอนสุดยอดเยี่ยมมาก เราชอบที่สองคนนี้เหลี่ยมมวยคู่อันนี้จึงต้องพยายามแก้ทางกันตลอดเวลา

โดยสรุปแล้ว John Wick: Chapter 2 ถือว่าดีกว่าภาคแรกอย่างแน่นอน ชอบงานกำกับภาพหลาย ๆ ฉากด้วย ไม่คิดว่าจะมีใครเอา mirror maze มาใช้ในหนังแอ็คชั่นแบบนี้ เพราะที่เคยเห็นเด่น ๆ ก็รุ่นเลย The Circus (1928) กับ The Lady from Shanghai (1947) แล้วชอบบทหนังที่เขาใช้ประโยชน์จากกฎของโลกนักฆ่ามาผลักดันตัวละครให้ไปสุดทาง ซึ่งภาคนี้เริ่มแข็งแรงแล้วภาคต่อไปคงหามุมใหม่ ๆ มาเล่นได้เต็มเม็ดเต็มหน่วยกว่านี้แน่นอน แฟนหนังแอ็คชั่นไม่ควรพลาดโดยเด็ดขาด

Director: Chad Stahelski
 screenplay: Derek Kolstad
 Genre: action, crime, thriller
 7/10

ภาพที่ ๗.5 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Logan เพจหนังสือโปรดของข้าพเจ้า, โดยเพจหนังสือโปรดของ-
 ข้าพเจ้า, 2560.

โลแกน เดอะ วูล์ฟเวอรีน (Logan) เข้าฉายแล้วในโรงภาพยนตร์

ขอความกล้าหาญในการเขียนโครงเรื่องวูล์ฟเวอรีนฉบับคนแก่เพื่อปิดไตรภาคหลาย ๆ
 อย่าง คือพอแปะตราประทับว่านี่หนัง X-Men เป็นซูเปอร์ฮีโร่จึงต้องขึ้นชมวิสัยทัศน์ของผู้กำกับและ
 สตูดิโอที่แหวกมาทำเป็นหนังสายสัมพันธ์พ่อลูกภายใต้ธีมควาบอยที่ชัดเจนว่าทำออกมาเพื่อคารวะยก
 ย่อง Shane หนังสควาบอยสุดคลาสสิกตลอดกาล ที่โดดเด่นอีกอย่างคือการดึงมนุษย์กลายพันธุ์ลงมา
 ให้มีความเป็นมนุษย์ธรรมดาจับต้องได้มากที่สุด แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นการเล่าเรื่องมันยังมีความเขยที่ช่างจำเจ
 ผิดกับโครงเรื่องที่กล้าลองอะไรใหม่ ๆ

หนังพาไปดูโลกปี 2029 ที่แทบไม่เหลือมนุษย์กลายเป็นอีกต่อไป 'โลแกน/วูล์ฟเวอรีน' (Hugh Jackman) สภาพร่างกายเหนื่อยล้าเต็มทน เขาหลบซ่อนตัวจากโลกกว้างทำงานขับรถลีมูซีนอยู่แถวชายแดนเม็กซิโกเพื่อหาเงินมาซื้อยาควบคุมอาการป่วยของ 'ชาร์ลส เซเวียร์' (Patrick Stewart) จนกระทั่งวันหนึ่งมีคนมาจ้างให้เขาขับรถไปส่ง 'ลอรา/X-23' (Dafne Keen) ที่ชายแดนแคนาดา โดยที่เขารู้ว่าเด็กคนนี้จะกำลังจะสร้างความลำบากให้ชีวิตที่สงบสุขของเขา

จริง ๆ เราารู้สึกว่าไตรภาค Wolverine มันโดดจากกันมากเกินไป ลองหยิบมาดูต่อเนื่องกันนี้อาจจะนึกว่ามาจากคนละจักรวาลกันเลย ยิ่งถ้าดู X-Men ภาคปกติเรียงตามปีฉายด้วยนี่จะยิ่งสับสนไปใหญ่ แต่อีกแง่หนึ่งมันก็เป็นข้อดีเหมือนกันที่หนังแต่ละภาคดูมีอิสระในการทำของตัวเอง เพราะอย่าง Logan นี่ชัดเจนในการวางคอนเซ็ปต์ของตัวเองมากคือเป็นโลกอนาคตแต่เทคโนโลยีทั่วไปยังคงน่าเป็นปัจจุบัน, ฉิมหนังการระแวงอารมณ์ของควอบบอยคลาสสิกเรื่อง Shane ด้วยการใส่ไปในพล็อตเรื่องโดยตรง, เพิ่มความโหดดิบเลือดสาดให้เรียกได้ว่าเต็มจนได้เรท R เป็นภาคแรก, และยังคงเป็นการปิดตำนานของฮิวจ์ แจ็คแมนกับแพททริก สจ๊วตให้สง่างามด้วย

Shane ที่ Logan อ้างอิงถึงนั้นเป็นหนังควอบบอยปี 1953 พูดถึงครอบครัวชาวไร่สายรักสงบถูกควอบบอยถือปืนมาข่มขู่ไล่ที่ ส่วน 'เซน' เป็นควอบบอยต่างถิ่นที่บังเอิญผ่านมาเห็นเหตุการณ์และเขาก็พยายามช่วยชาวไร่ไล่ก๊อกลีและหลีกเลี่ยงความรุนแรงมาตลอดจนในที่สุดก็หนีหนทางเดียวที่จะหมู่บ้านนี้จะสงบสุขคือต้องปราบพวกนักเลงเหล่านี้ ซึ่งพล็อตย่อยของ Shane คือความสัมพันธ์ระหว่างเซนกับลูกชาวไร่ที่มามีความขัดแย้งต่างถิ่นเพราะว่าเขาสอนในสิ่งที่พ่อผู้รักสงบปฏิเสธมาตลอด และเป็นที่มาของบทสนทนาสั่งสอนถึงการใช้ความรุนแรงในฉากจบซึ่ง Logan หยิบมาอ้างอิงในหนังด้วย

สำหรับ Logan แล้วในนัยยะหนึ่งมันก็เหมือนเป็นการส่งไม้ต่อจากฮิวจ์ แจ็คแมนไปสู่คาแรคเตอร์ใหม่ ซึ่งลอราหรือ X-23 ถือว่ารับเอา DNA ความเป็นวูล์ฟเวอรีนมาเยอะมาก ไม่ใช่แค่ทรงเล็บที่เหมือนกันแต่ยังรวมถึงลักษณะนิสัยยียวนกวนประสาทและโทสะคลุ้มคลั่ง ซึ่งเป็นบุคลิกแบบแอนตี้ฮีโร่ที่ทำให้วูล์ฟเวอรีนประสบความสำเร็จมาแล้ว แต่ประเด็นคือหนังมันมาแนว road movie ที่ใช้การเดินทางเพื่อให้ลูกค่อย ๆ ซึมซับตัวตนของพ่อไป แต่วูล์ฟเวอรีนเวอร์ชันนี้กร้านโลกและมีความเป็นผู้ใหญ่ขึ้นกว่าเดิมจึงทำให้ทัศนคติที่ถ่ายทอดสู่ลอรามีความน่าสนใจในภาคต่อ ๆ ไปว่าจะหล่อหลอมให้เด็กคนนี้ออกมาในทิศทางไหน

โดยสรุปแล้ว Logan ถือเป็นการหาทางลงให้ฮิวจ์ แจ็คแมนได้อย่างสง่างาม ถ้าให้พูดตามตรงคือตัวละครวูล์ฟเวอรีนของเขาโดดเด่นเป็นที่จดจำในระยะมาได้ต่อเนื่องตลอด 17 ปีตั้งแต่ X-Men ภาคแรกออกฉาย แต่หนัง X-Men แต่ละเรื่องที่เขาแสดงมันไม่ได้ดึงมาอะไรขนาดนั้น (First Class ที่เรามองว่าดีที่สุดในยุคที่ไม่มีฮิวจ์ แจ็คแมน) และยิ่งภาคเดี่ยวของเขาก่อนหน้านั้นก็อยู่ในข่ายควรลบ

นอกจากสารบบด้วยซ้ำ ดังนั้นการที่เจมส์ แมนโกลด์ทำ Logan ออกมาด้วยความกล้าฉีกแนวแล้ว ผลลัพธ์มันออกมาดีแบบนี้เราจึงพูดได้แค่ว่ามันคือรางวัลที่ฮิวจ์ แจ็คแมนสมควรได้รับจริง ๆ

Director: James Mangold (ผู้กำกับ 3:10 to Yuma, The Wolverine, Identity, Walk the Line)

story: James Mangold

screenplay: Scott Frank, James Mangold, Michael Green

Genre: superhero, action, drama

7.5/10

ภาพที่ ข.6 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Kong: Skull Island เพจหนังโปรดของข้าพเจ้า, โดยเพจหนังโปรดของข้าพเจ้า, 2560.

คอง มหาภัยเกาะกะโหลก (Kong: Skull Island) เข้าฉายแล้ววันนี้

มันคือหนังผจญภัยสำรวจเกาะลึกลับแบบที่ King Kong ต้นฉบับเคยบุกเบิกเอาไว้ตั้งแต่ปี 1933 พูดง่าย ๆ ว่าเป็นการทำหนังขยความบันเทิงที่ยังคงการระแวกความเป็นคิงคอง แล้วฉากต่อสู้มันใช้สัญชาตญาณสัตว์ป่าล้วน ๆ เลยรู้สึกว่ามันลงตัวกับการสานต่อจักรวาล MonsterVerse ที่ Godzilla เวอร์ชัน 2014 ปูทางเอาไว้ (ผู้สร้างเขามีแผนที่จะเอาก็อตซิลล่ากับคิงคองมาสู้กันในปี

2020) และการมีอยู่ของคองก็ถือว่าสมเหตุสมผลเหมือนกับก๊อดซิลล่าที่เป็นผู้รักษาสมดุลของธรรมชาติ ทำให้โดยรวมแล้วถึงแม้หนังจะยังคงมีจุดด้อยเช่นบททหารไร้สติของแซมมวล แอล แจ็คสัน ที่ชวนหงุดหงิด แต่ส่วนดีมันดึงหนังขึ้นไปเยอะมากแล้วถูกจริตคนชอบหนังสัตว์ประหลาดขนาดยักษ์แบบเราเหลือเกิน

หนังเล่าถึงองค์กรโมนาซบังเอิญพบเกาะลึกลับแห่งหนึ่งผ่านภาพถ่ายดาวเทียม พวกเขาจึงขอกำลังทหารเพื่อไปสำรวจภาคพื้นดินเกาะแห่งนี้เพราะเชื่อว่ามีสัตว์ประหลาดอาศัยอยู่ ซึ่งต้องใช้ความช่วยเหลือจาก 'คอนราด' (Tom Hiddleston) ทหารนักแกะรอย, 'แพ็คการ์ด' (Samuel L. Jackson) ทหารผู้เสพติดการออกภาคสนาม, และมี 'วีฟเวอร์' (Brie Larson) ตากล้องสาวขอเป็นผู้ติดตามภารกิจนี้ด้วย แต่เมื่อพวกเขาไปถึงก็เริ่มโยนระเบิดสำรวจความลึกของเกาะซึ่งทำให้คองไม่พอใจอย่างมากที่ถูกบุกรุก

ที่ชอบอย่างแรกเลยคือหนังตอบโจทย์คนที่อยากดูคองและสัตว์ประหลาดขนาดยักษ์ต่าง ๆ โดยหนังใช้รูปแบบการผจญภัยเดินเท้าสำรวจเกาะเพื่อไขว้ฉากต่อสู้ระหว่างมนุษย์กับสัตว์ประหลาด ซึ่งตอนมนุษย์ต่อสู้เนี่ยมันเป็นแก่น้ำจิ้มเล็ก ๆ พอกระตุ้นให้คนดูตื่นตาตื่นใจสักหน่อย แต่ของจริงที่เรารอดูคือฉากคอง vs. กิ้งก่ายักษ์ต่างหาก ฟิลลิ่งเดียวกับตอนดูก๊อดซิลล่า vs. มูโต้นะแหละคือสัญชาตญาณสัตว์ป่าปะทะกัน แล้วไฮไลท์เด็ดคือคองไม่ได้สู้ด้วยมือเปล่าเนี่ยสิ บอกเลยว่าพี่คองเขามีไหวพริบใช้ของทუნแรงนะ

ที่ต้องชมอีกอย่างคืองานกำกับภาพของหนังใน MonsterVerse ทั้งสองเรื่องใช้บริการแต่คนฝีมือดี อย่าง Godzilla ใช้ซิมัส แม็คคาร์วีย์ ซึ่งเคยเข้าชิงออสการ์จาก Atonement และ Anna Karenina เรียกว่าเป็นคู่บุญของโจ ไรท์ละกัน งานเคลื่อนกล้อง long take ของพี่ก๊อดซิลล่าจึงแจ่มมาก ส่วน Kong: Skull Island เลือกใช้แลร์รี่ ฟง คนนี้เครดิตไม่ธรรมดาเป็นมือขวาเฮียแซ็ค สไนเดอร์ ผ่านงานมาทั้ง 300, Watchmen, Sucker Punch, Batman v Superman: Dawn of Justice ซึ่งเขาก็เอาลายเซ็นสโลว์โมชันมาใช้กับพี่คองได้เเท่ระเบิดไปเลย ถ้าให้เทียบกันก็ต้องบอกว่าพี่ก๊อดออกแนวให้คนดูเข้าถึงสถานการณ์ด้วยการกำกับภาพเน้นความรู้สึกสมจริง ส่วนฉากต่าง ๆ ในพี่คองออกแนวโชว์เท่ ๆ เก๊กอาร์ทหน่อย ๆ

บทหนังส่วนที่เล่าเรื่องความเป็นมาของคองที่ถูกยกให้เป็นคิงของเกาะกะโหลกถือว่าโอเคเลย ได้น้ำได้เนื้อเชื่อในความสมเหตุสมผลที่คองดำรงอยู่ในฐานะบนสุดของห่วงโซ่อาหาร แต่บทหนังส่วนทหารที่นำโดยแซมมวล แอล แจ็คสันคือจงใจใส่ตัวละครไร้สติจนตัวละครของเขาแสดงออกมาพินาศมาก อะไรจะกระหายต่อสู้กับยักษ์ใหญ่อย่างคองได้ขนาดนั้น ฉากเฮลิคอปเตอร์นับสิบสู้อยู่ไม่ถอยตอนต้นเรื่องคือตัวอย่างความพังของการนำศึก แต่พอหนังมาแยกเล่าเป็นสองทิศทางนี้โอเคนะ จะโชว์สัตว์ประหลาดก็ไปปล่อยของกับพวกทหาร ส่วนกลุ่มพระเอกนางเอกก็เดินหล่อ ๆ สวย ๆ ทำ

ความรู้จักเกาะไป สลับกันเดินเรื่องไปมาได้ไม่น่าเบื่อด้วยการใช้แอ็คชั่นมาตัดกับสิ่งที่หนังอยากเล่า ที่นี้พอสองกลุ่มนี้มารวมกันอีกรอบนี้ก็กลับมาน่าหงุดหงิดเหมือนเดิมเพราะคุณพีแชนมवलคนเดียวเลย

โดยรวมแล้วถ้าใครชอบ Godzilla เวอร์ชันปี 2014 เรามั่นใจว่าน่าจะโดนใจกับ Kong ฉบับนี้ ส่วนคนที่ชอบหนังสัตว์ประหลาดเป็นทุนเดิมก็น่าจะถูกใจได้ไม่ยาก คะแนนที่ให้ 8 เพราะส่วนสัตว์ประหลาดมันยังเข้าจริตเราตรงเป้าเป๊ะจนทำให้เราไม่ได้ไปแคร์ความน่ารำคาญเล็กน้อยของหนัง #หนังโปรดโคตรเชียรี่ อีกเรื่องของปีนี้ไปเลยละกัน

ป.ล. หนังมี end credits อย่าเพิ่งรีบลุกออกจากโรงกันล่ะ อยู่ดูให้จบ

Director: Jordan Vogt-Roberts (ผู้กำกับ The Kings of Summer)

story: John Gatins (เขียนบท Flight, Real Steel)

screenplay: Dan Gilroy, Max Borenstein, Derek Connolly

Genre: action, adventure, monster

8/10

ภาพที่ ข.7 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Beauty and the Beast เพจหนังโปรดของข้าพเจ้า, โดยเพจหนังโปรดของข้าพเจ้า, 2560.

โฉมงามกับเจ้าชายอสูร (Beauty and the Beast) เข้าฉายแล้ววันนี้

มันก็โฉมงามกับอสูรแบบเดิม ๆ ที่เราค้นเคยไม่ได้มีอะไรแปลกใหม่ซะแหละ แต่เรารู้สึกว่าเวอร์ชันนี้มีหัวใจและเข้าถึงได้มากกว่าเดิมที่เป็นแอนิเมชัน ส่วนองค์ประกอบอื่น ๆ ก็งานขายโปรดักชั่นอลังการตามสไตล์ดิสนีย์ จัดเต็มโชว์ร้องเต้นเล่นเพลง ถ้าใครยังไม่เบื่อ Beauty and the Beast ก็ดูได้แหละ ส่วนใครยังไม่เคยผ่านตามาก่อนก็ถือเป็นการดีที่จะได้เริ่มต้นจากเวอร์ชันนี้ที่หยอดรายละเอียดเพิ่มขึ้นและยังคงรักษามนต์เสน่ห์ดั้งเดิมไว้ได้ครบถ้วน

กาลครั้งหนึ่ง 'เจ้าชาย' (Dan Stevens) ได้ถูกแม่มดสาปเอาไว้ให้เขากลายเป็นอสูรหนทางเดียวที่จะถอนคำสาปนั้นได้คือต้องรู้จักใครสักคนและได้รับความรักตอบจากเธอก่อนดอกกุหลาบวิเศษกลีบสุดท้ายจะร่วงหล่น ส่วน 'เบลล์' (Emma Watson) เป็นหญิงสาวที่รักการอ่านหนังสือจนถูกคนในหมู่บ้านมองด้วยความตลกขบขัน วันหนึ่งพ่อของเธอถูกอสูรจับตัวขังไว้ในปราสาทชั่วคราวโดยดอกกุหลาบในปราสาท เธอจึงเสียสละยอมถูกขังตลอดกาลแทนพ่อของเธอ และนั่นก็เป็นจุดเริ่มต้นให้โฉมงามและอสูรได้เรียนรู้ทำความเข้าใจกัน

เขียนถึง 'แกสตัน' (Luke Evans) ก่อนละกัน จริง ๆ ในนิทานดั้งเดิมไม่มีตัวละครนี้นะ มาเริ่มมีตอนฉบับหนังฝรั่งเศสปี 1946 พอดิสนีย์สร้างแอนิเมชันของตัวเองปี 1991 ก็หยิบเอามาเป็นแรงบันดาลใจอ้างอิงในการเขียนบทจนถึงทุกวันนี้ ซึ่งถือเป็นการเสริมเนื้อเรื่องที่ดีมากเพราะแกสตันถูกนำมาใช้เทียบกับอสูรให้เห็นภาพิมของเรื่องได้อย่างชัดเจน กล่าวคืออสูรที่แท้จริงพิจารณาจากจิตใจไม่ใช่รูปลักษณ์ภายนอก บทของแกสตันจะเป็นหนุ่มล่ำบึกที่ผู้ชายทุกคนใฝ่ฝันอยากจะเป็นแบบเขา ส่วนสาว ๆ ก็หมายปองอยากได้เป็นสามี ทั้งหมดนี้คือการพิจารณาจากเปลือกนอกล้วน ๆ กลับกันเจ้าชายอสูรนั้นมีรูปลักษณ์น่าเกลียดน่ากลัวไม่ชวนให้คนอยากอยู่ใกล้แต่ลึก ๆ ข้างในจิตใจมีความเมตตาอ่อนโยนซ่อนอยู่

แล้วความรักของเบลล์นี่ถือเป็นการมองทะลุเปลือกนอกของอสูรไปทั้งหมด หนึ่งมันก้าวข้ามการตกหลุมรักจากรูปร่างหน้าตาไปสำรวจตัวตนข้างในของทั้งสองคน ส่วนหนึ่งที่เราชอบเวอร์ชันนี้คือการหยอดปมวัยเด็กของทั้งสองคน มันอาจจะไม่ได้เล่าละเอียดแบบให้ความสำคัญแต่พอเรารู้ว่าวัยเด็กของเจ้าชายหลังสูญเสียแม่แล้วถูกพ่อเลี้ยงดูมาจนกลายเป็นคนเห็นแก่ตัวไร้น้ำใจ มันก็ทำให้เราพอเข้าใจและสัมผัสได้ถึงความเปลี่ยนแปลงของเขา เช่นเดียวกับบทของเบลล์ที่มีการเล่าถึงการสูญเสียแม่ตั้งแต่ยังเป็นทารก คือพอทั้งสองคนได้สัมผัสปมวัยเด็กของกันและกันมันทำให้เรารู้สึกว่าพวกเขาเป็นมนุษย์ที่จับต้องได้มากกว่าตัวละครราบเรียบในแอนิเมชัน

มนต์เสน่ห์ดั้งเดิมยังอยู่ครบถ้วน ทั้งดอกกุหลาบสีแดง, ความมีชีวิตชีวาของเหล่าเครื่องใช้ในปราสาท, ฉากเต้นรำแบบเทพนิยาย, และโคลัมเบียที่ทำให้เรตกหลุมรัก Beauty and the Beast คือฉากคลาสสิกที่เจ้าชายคืนร่างแล้วเบลล์จะต้องมองนัยน์ตาเพื่อค้นหาตัวตนของอสูรที่เธอรูจัก ยอมรับเลยว่าฉากนี้ฟินมาก ยิ่งมาดูฉบับหนังยิ่งรู้สึกฟินเพราะมันเห็นชัดว่าหญิงสาวมองข้าม

ความหล่อเหลาของเจ้าชายเพื่อจะเช็คให้แน่ใจว่าผู้ชายตรงหน้าของเธอคือคน ๆเดียวกับที่เธอรูจัก และตกหลุมรัก ฉากโคลอสอัปนิยน์ตาคือไฮไลท์ที่ยืนยันความคลาสสิกของโฉมงามกับอสูรโดยแท้จริง

สำหรับฉากเต้นรำที่หนังยังโปรโมทเป็นรูปสวย ๆ ขายหนังมาตลอด ส่วนตัวเราชอบ ฉับแอนิเมชันมากกว่าอะ ฉับหนังทำได้ดีในแง่ของเครื่องแต่งกายที่งดงามชวนฝัน ห้องบอลรูมดูอลังการและมีการจัดแสงที่เสริมความหรูหรา แต่ตอนดูแอนิเมชันมันว้าวด้วยการเคลื่อนไหวในแอนิเมชันวาดมือที่การเคลื่อนกล้องผสมเทคนิค 3D เข้าไปจนล้าเป็นที่จดจำ

โดยรวมแล้ว Beauty and the Beast ฉับนี้ก็ถือเป็นงาน remake ที่ทำได้ตามมาตรฐานที่ควรจะเป็น การแคสต์เอ็มมา วัตสันมารับบทเบลล์ก็ถือเป็นตัวเลือกที่ดีเพราะเธอคู่ควรกับคำว่าโฉมงามจริง ๆ (ตอนดูรู้สึกว่หน้าตาแบบนี้คือร่างทรงเจนนิเฟอร์ คอนเนลลีชัด ๆ) และพอเป็นหนังคนแสดงเราจึงเห็นการถ่ายทอดอารมณ์ที่เด่นชัดกว่าแอนิเมชัน ตรงนี้เป็นจุดที่ทำให้เรารู้สึกว่าหนังมันพยายามทำตัวให้มีหัวใจมากขึ้นกว่าเดิมซึ่งมันได้ผล ถึงแม้หนังจะกินใจเราแต่ด้วยความที่ไม่ได้เปลี่ยนแปลงอะไรจากเดิมมากก็ขอให้คะแนนน้อยกว่าแอนิเมชันละกัน

Director: Bill Condon (ผู้กำกับ Dreamgirls)

screenplay: Evan Spiliotopoulos, Stephen Chbosky

Genre: musical, romance, fantasy

7/10

ภาพที่ ข.8 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Life เพจหนังโปรดของข้าพเจ้า, โดยเพจหนังโปรดของ-ข้าพเจ้า, 2560.

สายพันธุ์มฤตยู (Life) เข้าฉาย 23 มีนาคมนี้

ถ้านับเฉพาะเอเลี่ยนอย่างเดียวเอาไปสัก 8.5/10 เลย แต่พอมีคนด้วยขอเกลี้ยมาอยู่ที่ 7.5 คะแนนละกัน คือหนังมันก็ชัดเจนในตัวเองว่าได้แรงบันดาลใจมาจาก Alien (1979) ตรง ๆ นะแหละ แต่เราก่อนข้างชอบจังหวะระทึกขวัญใน Life มากกว่าตรงที่ทุกอย่างมันดูไม่ตั้งใจสร้างสถานการณ์ และหนังกระตุ้นความอยากรู้อยากเห็นของมนุษย์ออกมาได้เป็นอย่างดี โดยรวมแล้วถ้าไม่แคร์ความน่าเบื่อหน่ายเวลาหนังเล่าเรื่องมนุษย์ก็ควรไปจัดความสูดขีดของเอเลี่ยนใน Life ที่ชอบบอกเลยว่า ออกแบบมาได้เจ๋งมาก มันห่วยมากจริง ๆ (คำชม)

หนังเล่าถึงนักบินอวกาศ 6 คนได้แก่ 'เดวิด' (Jake Gyllenhaal), 'มิแรนด้า' (Rebecca Ferguson), 'รอรี่' (Ryan Reynolds), 'โซ' (Hiroyuki Sanada), 'อิวิจ' (Ariyon Bakare) และ 'แคท' (Olga Dihovichnaya) ต้องทำการศึกษาดูอย่างสิ่งมีชีวิตจากดาวอังคาร แต่แล้วอยู่ที่ ๆ มันก็กลายมาเป็นภัยคุกคามต่อนักบินทั้งหมดและอาจรวมถึงมนุษย์ทุกคนบนโลกด้วย

คือหนังประเภทนี้มันเดาได้ไม่ยากอยู่แล้วว่ายังไงก็ต้องให้มนุษย์เอาตัวรอดจากเอเลี่ยน แต่จะเขียนสถานการณ์ขึ้นมารองรับอย่างไรให้สมเหตุสมผลน่าเชื่อ ซึ่งเราชอบความระทึกขวัญใน Life ตรงที่ช่วงแรก ๆ มันคือการจู่โจมที่คาดเดาไม่ได้ แต่เมื่อคนดูและตัวละครรับรู้ถึงศักยภาพและความ

ฉลาดของเอเลี่ยนปั๊บ หนึ่งก็เปลี่ยนโหมดเป็นการสร้างสถานการณ์บังคับให้ตัวละครจำเป็นต้องเสี่ยงตายเพื่อโอกาสรอด เราโอเคกับบรรยากาศความระทึกขวัญที่ตึงเครียดตลอดทั้งเรื่อง หนึ่งทำให้เราสัมผัสได้ถึงความสิ้นหวังไร้หนทางสู้ ยิ่งลองทำอะไรต่าง ๆ เท่าที่ตัวละครจะคิดได้ก็เหมือนจะไม่มีทางหยุดความโหดของเอเลี่ยนตัวนี้ได้เลย

Life มีความเป็นไซไฟที่เต็มไปด้วยสมมุติฐานและการทดลอง มนุษย์อวกาศทั้ง 6 คนต้องต่อสู้กับเอเลี่ยนลึกลับที่พวกเขาแทบไม่มีข้อมูลอะไรเลยนอกจากการคาดเดาด้วยข้อสังเกตทางวิทยาศาสตร์ ตรงนี้ทำให้การต่อสู้กับเอเลี่ยนดูจริงจังตึงเครียดและมีชั้นเชิงกว่าแค่การเล่นซ่อนหาบนสถานีอวกาศ อย่างหนึ่งต้องชมการออกแบบเอเลี่ยนว่าแปลกใหม่และโหดได้ใจ เชื่อว่าทุกคนจะต้องทึ่งกับวิธีฆ่าคนของเอเลี่ยนตัวนี้ที่ไม่ธรรมดาจริง ๆ (ตัวละครแรกที่ตายนี่โดนฆ่าแบบสยองสุดขีด)

จุดเสียของหนังคือการพยายามสร้างมิติให้ตัวละครดูมีชีวิตแต่ออกมาไม่เวิร์คเท่าไร อธิบายเพิ่มเติมคือหนังแนวสยองขวัญที่รู้ตัวว่าจะเอามนุษย์มาให้เอเลี่ยนฆ่าตายแน่ ๆ เนี่ยเขาต้องพยายามทำให้คนดูรู้สึกผูกพันกับตัวละคร เปรียบเทียบง่าย ๆ เวลาตัวประกอบในหนังสยองขวัญตายปั๊บเราแทบจะไม่รู้สึกอะไรเพราะไม่ได้ผูกพันกับตัวละครดังกล่าว แต่ถ้าตัวเอกถูกคุกคามเมื่อไรเราจะรู้สึกลุ้นเอาใจช่วยเพราะรับรู้เรื่องราวชีวิตของเขาจนเกิดความผูกพันกับตัวละคร ซึ่งการที่ Life พยายามเล่าเรื่องภรรยาคลอดลูกบนโลก, เรื่องความสันโดษจนต้องหนีมาอยู่บนอวกาศ, เรื่องความผูกพันต่อสิ่งมีชีวิตใหม่อย่างเอเลี่ยน มันก็เป็นเรื่องที่ควรทำแต่ไม่ควรทำให้เวลามนุษย์ออกมาแล้วดูน่าเบื่อแบบนี้ ยิ่งพอเหล่ามนุษย์ในหนังพยายามคุยอธิบายวางแผนให้คนดูเข้าใจไปด้วยเนี่ยยิ่งชวนหาวมาก โชคดีนะว่าเอเลี่ยนเด็ดจริงไม่จั่นมีหลักคาโรแนะ ๆ

โดยรวมแล้วเราเชียร์ให้ดู Life นะ หนังสยองขวัญเอเลี่ยน vs. มนุษย์บนสถานีอวกาศปิดตายแจ้ง ๆ แบบนี้มีไม่กี่เรื่องหรอก ยิ่งการออกแบบความโหดของเอเลี่ยนถือว่าแปลกใหม่ด้วย เป็นหนังที่ขนาดเบื่อ ๆ ช่วงมนุษย์แต่อารมณ์ตอนดูจบคือขีดสุดความประทับใจมาก ความระทึกขวัญของเอเลี่ยนมันเจ๋งจนไม่ยากให้พลาดจริง ๆ

Director: Daniel Espinosa (ผู้กำกับ Safe House, Child 44)

screenplay: Rhett Reese, Paul Wernick (เขียนบท Deadpool, Zombieland)

Genre: sci-fi, horror, thriller

7.5/10

ภาพที่ ข.9 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง A Silent Voice เพจหนังโปรดของข้าพเจ้า, โดยเพจหนังโปรดของข้าพเจ้า, 2560.

รักไร้เสียง (A Silent Voice) เข้าฉาย 23 มีนาคมนี้

เป็นแอนิเมชันที่พูดถึงมิตรภาพและความแปลกแยกได้งดงามมาก ถึงแม้ตัวเรื่องราวจะมีแง่มุมความรักอยู่บ้างแต่ถ้าหากันตามเนื้อผ้าแล้วมันแทบจะไม่ได้เป็นหนังโรแมนติกแบบที่หน้าหนังพยายามขายเลยเพราะภายใต้โทนภาพสีสดใสใสแต่เนื้อในมันคือดราม่าที่หนักหน่วงและรุนแรง ถึงกระนั้นตัวหนังก็ยังให้บรรยากาศที่อบอุ่นเมื่อได้เห็นเหล่าวัยรุ่นเติบโตก้าวพ้นวัยด้วยการเผชิญหน้ากับส่วนน้อยและปัญหาที่ก่อตัวขึ้นมา ซึ่งครั้งแรกของหนังเล่าปัญหาได้จริงจังปล่อยหมดเข้าไปจนเราประทับใจมาก ส่วนครึ่งหลังอาจจะดรอปลงมาหน่อยเมื่อหนังเริ่มเปลี่ยนเกียร์มาบี๊วเยอะแล้วคลี่คลายอะไรต่าง ๆ ผิดฟอร์มจากช่วงป็นเรื่องราวตอนต้นมาอยู่บ้าง

'นิชิมิยะ' เด็กสาวหูหนวกย้ายมาเข้าเรียนชั้นป.6 กลางคัน เพราะความแตกต่างของเธอจึงทำให้กลุ่มเพื่อนผู้หญิงตีตัวออกห่างและคอยล้อเลียนปมด้อยของเธอ ขณะเดียวกัน 'อิซิดะ' นักเรียนชายหัวโจกก็กลั่นแกล้งเธอรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ จนเมื่อเรื่องถึงผู้ปกครองกลับกลายเป็นอิซิดะคนเดียวที่ต้องรับผิดชอบ ทั้ง ๆ ที่ทุกคนในห้องต่างก็ผิดด้วยกันทั้งนั้น จากเหตุการณ์ดังกล่าวทำให้ไม่มีใครคุยกับอิซิดะอีกเลย จนถึงชั้นมัธยมเขาก็กลายเป็นคนแปลกแยกจากสังคมเช่นเดียวกัน แต่นั่นอาจทำให้เขาเข้าใจนิชิมิยะมากขึ้นจึงพยายามเริ่มต้นทำดีกับเธอเพื่อหวังจะชดเชยความผิดในอดีต

อย่างหนึ่งที่เราชอบมากคือการที่ได้เห็นทุกคนในเรื่องไม่ได้เลวโดยสันดาน ภาพที่เราเห็น การกลั่นแกล้งรังแกเด็กหูหนวกอาจจะดูรุนแรงแต่เมื่อพิจารณาจากสภาพสังคมเด็กประถมอาจพูดได้ว่าพฤติกรรมเหล่านั้นเกิดขึ้นจากความต้องการเป็นที่ยอมรับของกลุ่มเพื่อนรวมถึงการเล่นเลยเกิดด้วยความคึกคะนอง ซึ่งความแตกต่างของนิซิมิยะทำให้เพื่อนผู้หญิงบางคนไม่สนใจจะคบหาและก็ไม่มีใครกล้าพอจะลุกขึ้นมาปกป้องเพื่อนใหม่ด้วย เรื่องราวมันเลยกลายเป็นการเออออห่อหมกที่ทุกคนคอยล้อเลียนและแกล้งเธอเป็นเรื่องสนุก

มันเลยกลายเป็นตลกร้ายเมื่อทุกคนที่รวมหัวกันแกล้งเด็กสาวหูหนวกกลับพยายามโยนความผิดให้หัวใจเพียงคนเดียว ซึ่งตัวเราสมัยเรียนประถมก็เคยมีประสบการณ์คล้าย ๆ แบบนี้เราจึงเชื่อในสิ่งที่นางเล่า ที่นี้พออิซิดะพยายามอธิบายกับคุณครูว่าคนอื่นก็แกล้ง(ซึ่งครูก็ควรจะรู้) จึงกลายเป็นว่าเขาทรยศเพื่อนร่วมห้องจนทำให้ไม่มีใครคบกับเขา จากหัวใจกลายเป็นหมาหัวเน่าถูกแกล้งโดยไม่มีทางตอบโต้เสียเอง ตรงนี้คือจุดเริ่มต้นของการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของอิซิดะเมื่อเขาถูกผลักให้ร่วงไปสู่การเป็นคนแปลกแยกของสังคมมัธยม

วิธีการเล่าช่วงชั้นมัธยมจากสายตาอิซิดะน่าสนใจตรงที่หนังใช้เครื่องหมายกากบาทเพื่อตัดความจ้อแจ้วของเด็กในโรงเรียนออกไปจนหมดสิ้น การเป็นตัวคนเดียวในสังคมใหญ่ทำให้เขาเริ่มโดดเดี่ยวปิดกั้นตัวเองจากคนอื่น จนกระทั่งเขาได้ยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือ 'นากาสึเกะ' ที่ถูกรังแกและเขาก็ได้รับความช่วยเหลือตอบแทนคืนมา จุดนั้นจึงกลายเป็นมิตรภาพแรกที่ทำให้เขาพยายามทำความเข้าใจถึงคำว่าเพื่อนที่แท้จริง

*** กำลังจะเป็นการเปิดเผยเนื้อหา ***

จากมิตรภาพแรกระหว่างอิซิดะกับนากาสึเกะจึงเป็นการเติบโตครั้งใหม่ที่เขาต้องเผชิญหน้ากับการปิดกั้นตัวเอง แต่ยังมีปัญหาอื่นอีกที่เขาต้องก้าวผ่านนั่นก็คือความผิดจากการกลั่นแกล้งนิซิมิยะในอดีต หนังใช้เวลาหมดไปกับการเล่าความดีของอิซิดะที่วิธีคิดเริ่มสงบนิ่งขึ้น เขาพยายามทำความเข้าใจคนรอบข้างแม้จะเป็นผู้ถูกรังแก เขาพยายามทำดีกับนิซิมิยะให้มากที่สุดเพื่อหวังชดเชยความผิด แต่การปฏิบัติตัวที่แสดงให้เห็นถึงความสำนึกผิดของเขาอาจจะไม่ใช่คำตอบสุดท้ายของเรื่องราว เพราะสิ่งที่เขายังไม่เคยทำก็คือการเอ่ยปากขอโทษซึ่งเป็นเครื่องหมายของการเผชิญหน้าเพื่อยอมรับความผิดของตัวเอง

หนังหน้าหนักให้ปมความผิดของอิซิดะค่อนข้างเยอะในฐานะตัวเอกของเรื่อง แต่ขณะเดียวกันหนังก็ไม่ได้ละเลยที่จะพูดถึงผู้ร่วมเหตุการณ์ความผิดทั้งหมดที่กลับมาทำดีกับนิซิมิยะ ทุกคนยังคงเสแสร้งว่าตัวเองมีเหตุผลที่ตกลงไป, ยังแอบแบายใส่ชื่อว่าตัวเองแสนดี, ยังไม่กล้าหาญพอจะรับว่าตัวเองหนีปัญหาทั้งที่เห็นเพื่อนถูกรังแก ซึ่งพอแต่ละคนถูกอิซิดะพูดตรง ๆ ใส่หน้าก็เหมือน

เป็นช่วงที่หนังแสดงปัญหาของการที่ทุกคนทำดีในปัจจุบันโดยสร้างไม่สนใจความผิดในอดีต แน่نونว่ามันคือปมในใจแต่ละคนที่ต้องกล้าเผชิญหน้าเพื่อจะได้เรียนรู้เติบโตเพราะทุกคนไม่ได้ชั่วร้ายมาแต่กำเนิดเสียหน่อย

ไฮไลท์เด็ดอีกอย่างของ A Silent Voice คือการสำรวจสภาพจิตใจของนิชิมิยะที่เปลือกนอกดูสุดใสไร้เดียงสาแต่ภายในมีบาดแผลที่ทำให้เธอคิดสั้นอยากฆ่าตัวตาย การที่คนรอบตัวเธอ โดยเฉพาะอิจิตะมีปัญหาทำให้เธอคิดว่าความพิการซึ่งเป็นส่วนต่อนั้นคือต้นเหตุ เธอไม่สามารถก้าวข้ามปัญหาของตัวเองได้จึงตัดสินใจจบชีวิตตัวเองแต่ก็เป็นอิจิตะที่มาช่วยไว้และจุดนี้จึงทำให้เขาได้เปิดใจถึงการพยายามฆ่าตัวตายและแบ่งปันความคิดที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป ซึ่งเสมือนเป็นการจับมือกันเพื่อจะก้าวข้ามปัญหาต่าง ๆ ที่ต้องเผชิญ

Director: Naoko Yamada

manga: Yoshitoki Oima

screenplay: Reiko Yoshida

Genre: animation, drama

7.5/10

ภาพที่ ข.10 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Ghost in the Shell เพลงหนังโปรดของข้าพเจ้า, โดย เพลงหนังโปรดของข้าพเจ้า, 2560.

โกสต์ อิน เดอะ 셸ล์ (Ghost in the Shell) เข้าฉายแล้ววันนี้

ถ้าเปรียบเทียบต้นฉบับเป็น geek พุดน้อยตอยหนักแล้วเวอร์ชัน remake ของฮอลลีวูด คงเป็นฉบับที่พยายามอธิบายทุกอย่างให้เข้าใจง่ายขึ้นตั้งแต่จุดเริ่มต้น แต่น่าเสียดายว่าตัวหนังดันไปทำลายจิตวิญญาณของต้นฉบับจนหมดสิ้น ชอบคนที่บอกว่านี่ไม่ใช่ Ghost in the Shell แต่เป็นหนังไซเบอร์แอ็คชั่นทั่วไปอีกเรื่อง ครั้งแรกอาจจะยังสำรวจเรื่องตัวตนได้กลิ่นอายแอนิเมชันเดิม แต่พอเข้าครึ่งหลังนี่มันฮอลลีวูดสไตล์จ๋าๆมาก สิ่งเดียวที่พอจะประคองหนังไว้ได้คืองาน visual และการออกแบบล้ำ ๆ เนี่ยแหละที่ดึงามสามโลกจริง ๆ

'ผู้พัน' (Scarlett Johansson) เป็นร่างไซเบอร์ทั้งตัวยกเว้นเพียงสมองที่ยังคงเหลือสิ่งที่เชื่อว่าตัวตนของเธอ เธอถูกพัฒนาให้เป็นสุดยอดทหารในหน่วยต่อต้านการก่อการร้าย จนกระทั่งเกิดผู้ร้ายคนใหม่ที่สามารถควบคุมร่างกายของใครก็ได้ผ่านการแฮ็คสมอง เธอจึงมีหน้าที่ต้องหยุดมัน แต่การเผชิญหน้าครั้งนี้ทำให้เธอค้นพบบางอย่างที่ทำให้เชื่อว่าชีวิตเธอไม่ได้ถูกช่วยเหลืออย่างที่นักวิทยาศาสตร์บอก แต่อาจจะถูกขโมยมา เธอจึงต้องพยายามเรียกความทรงจำทั้งหมดที่หายไปกลับคืนมา

ข้อดีแรกของการ remake คือตามสไตล์ฮอลลีวูดเวลาตัดแปลงงานย่อยยากให้เป็นหนังบล็อกบัสเตอร์เนี่ยเขาจะพยายามทำทุกอย่างให้เข้าใจง่าย หนังมีการเพิ่มที่มาของผู้พัน อธิบายถึงร่างไซบอร์ก บางฉากในต้นฉบับที่เวลาดูแล้วต้องใช้ความคิดสูงหน่อยก็ถูกขยายความออกมาให้ไม่ต้องตีความอะไรอีกแล้ว คือบางทีการพยายามอธิบายทุกอย่างมันอาจจะตลก ๆ กับบทสนทนาของตัวละครที่ดูออกเลยว่าจิงใจจริงใจอธิบายจนผิดธรรมชาติ แต่นั่นแหละเรามองว่ามันคือข้อดี

จุดดีอย่างต่อมาคืองาน visual effects ของหนังมันสวยล้ำวิจิตรตระการตา และหนังเองก็รู้ว่าสิ่งเหล่านี้คือจุดขายจึงพยายามเคลื่อนกล้องพาสำรวจโลกอนาคตที่ถูกออกแบบมาอย่างดีอยู่ตลอด งานเทคนิคนี้ทำให้เราร้องโอโห ว้าว อยู่หลายฉาก ก็ถือเป็นจุดเด่นของหนังบล็อกบัสเตอร์ทุนสูง ๆ ที่สามารถทำอะไรแบบนี้ออกมาให้ตะลึงได้

จุดเสียหรือจุดด้อยสำคัญคือการที่บทหนังเลือกจะเปลี่ยนเส้นทางวิญญานของต้นฉบับ ถ้าใครดูต้นฉบับจะพบว่ามันคือแอนิเมชันปรัชญาที่ตั้งคำถามถึงการสำรวจตัวตนของเราว่าแท้จริงแล้วจะสามารถพิสูจน์ได้อย่างไรว่าความรู้สึกนึกคิดทั้งหลายในสมองของเรามันคือสิ่งที่เป็นความจริงจำของเราจริง ๆ ไม่ใช่เป็นเพียงปัญญาประดิษฐ์ที่ถูกป้อนข้อมูลให้ดูเหมือนเป็นมนุษย์ ยิ่งในเมื่อเราอยู่ในยุคที่เทคโนโลยีก้าวไกลถึงขั้นสามารถโอนถ่ายความทรงจำดิจิทัลไปยังร่างกายใหม่ ๆ ได้ตลอดมันยังชวนให้สงสัยถึงการดำรงอยู่มากขึ้นไปอีก

แต่ฉบับ remake ใหม่ทำลายสิ่งที่ว่ามาจนหมดสิ้นด้วยการไม่มีลูกเล่นซับซ้อนในการพิสูจน์หรือตั้งคำถามอะไร หนังโยนสิ่งที่ยากจะนำเสนอออกมาง่าย ๆ ทำให้สุดท้ายมันก็ไม่ต่างอะไรจากหนังแอ็คชั่นไซไฟทั่วไป เฉลอ ๆ ไม่ต้องไป remake Ghost in the Shell มากี่ยังได้ เพราะหนังมันไม่ได้แตะต้องถึงนิยามของคำว่าชีวิต ยกเว้นเพียงแค่การให้ตัวละครยึดคำพูดสรุปมาให้เรียบร้อยว่าตัวตนอยู่ที่การกระทำของเรา

ดังนั้น Ghost in the Shell เวอร์ชันสการ์เล็ตต์ จึงลงเอยด้วยเปลือกนอกเป็นงานแอ็คชั่นไซไฟภาพสวยออกแบบเท่ แต่ภายในว่างเปล่าไร้ซึ่งจิตวิญญาน ถ้าไม่อยากคิดอะไรเยอะก็ดูของฮอลลีวูด แต่ถ้าอยากคิดตามก็หาแอนิเมชันมาดูดีกว่า อีกอย่างคือฉากแอ็คชั่นของแอนิเมชันทำออกมาเร้าใจกว่ากันเยอะเลย

Director: Rupert Sanders (ผู้กำกับ Snow White and the Huntsman)

based on comic by: Masamune Shirow

screenplay: Jamie Moss, William Wheeler

Genre: crime, action, sci-fi, thriller

6.5/10

ข.2 บทวิจารณ์ภาพยนตร์เพลงนักเลงโรงหนัง

ภาพที่ ข.11 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง The Age of Shadows เพลงนักเลงโรงหนัง, โดย เพลงนักเลงโรงหนัง, 2560.

- รีวิว The Age of Shadows - 8/10 คะแนน

.... โอ้ยยยยยยยยยยยยยยย กงยูโคตรหล่อเลยเรื่องนี้ ตอน Train to busan ผมยังเฉย ๆ แต่มาเรื่องนี้ ก็เรียบบร้อยโรงเรียนกงยูเลยครับ ส่งใบสมัครพร้อมกับแนบสำเนาบัตรประชาชน ใบสำเนาโนคร้ว ใบเกิด เซ็นสำเนาถูกต้องให้ครบทุกใบ เพื่อสมัครเป็น FC ลุงกงยู อย่างเป็นทางการ

.. บอกก่อนว่าตอนแรกผมกะจะเนียนข้ามเรื่องนี้ไปไม่ไปดู เพราะเดือนนี้หนังเข้าเยอะ และกรี๊ดไปหลายเรื่อง จนไม่มีเงินจะกินข้าวอยู่แล้ว แต่ตื่นเช้ามาที่ไรจะมีข้อความมาหาทุกวันวันละหลายคนว่าไปดูเรื่องนี้รึยัง ไปดูให้หน่อยสามมีเค้าเล่นเป็นยังงัยบ้าง บางคนถึงกับด่าว่า มึงทำเพลงหนังทำไมไม่ไปดูให้ครบทุกเรื่องวะ ถ้าไม่รีวิวเรื่องนี้ก็ปิดเพจไปซะ เออम्मมม อีตอก เมิงเห็นกูเป็นหุ่นส่วน เมเจอร์หรือโงะเนี่ย จิกหัวใช้จ้งเลย ถถถถถถถ แต่กั้นะ ด้วยความที่รักลูกเพจก็เลยต้องไปดู ดูเพราะความรำคาญ แต่พอได้ดูจบ สำนึกผิดแทบไม่ทัน เพราะหนังดีมากกก สนุกมากกกก เป็นหนังที่มีระยะเวลา 2 ชั่วโมงกว่าที่รู้สึกว่แปบเดียว เพราะมันชวนติดตามทั้งเรื่องจริง ๆ ..

.. The Age of Shadows หนังสือเล่าถึงกลุ่มต่อต้านชาวเกาหลีที่มีต่อญี่ปุ่น ซึ่งจะเป็นเหตุการณ์สมัยตอนที่ญี่ปุ่นเข้ามายึดครองเกาหลี เรื่องราวแฉๆนี้แหละ แต่มันเจ๋งตรงหักเหลี่ยม เฉือนคม พลิกฝุ่นตลบ โดยเฉพาะเหตุการณ์บนรถไฟเป็นอะไรที่มันลุ้นเกร็งยิ่งกว่าถูกใครซักคนไซ้ชอกคอเสียอีก ฉากแอคชั่นในเรื่องถึงแม้จะมีน้อย แต่แค่นี้ก็พอแล้ว เพราะจัดมาให้แต่ละฉาก สะดุดอารมณ์ทั้งนั้น บางฉากนี่แทบจะเบือนหน้าหนีในความ โหดและซาดิสของตัวละคร

.. ส่วนนักแสดงในเรื่องเล่นดีทุกคนจริง ๆ โดยเฉพาะคนที่คุณก็รู้ว่าใคร ไม่พูดมาก แต่บอกไว้เลยสาวกของลุง ห้ามพลาดด้วยประการทั้งปวง เป็นคนที่ยิ่งแก่ยิ่งหล่อจริง ๆ

.. การหักเหลี่ยมเฉือนคมในเรื่อง ถ้าคนดูหนังมาเยอะๆก็จะพอเดาออกบ้าง แต่ถึงแม้จะเดาออก เรายังลุ้นเกร็งไปกับมันแบบปฏิเสธไม่ได้ การเห็นหนังเรื่องนี้ทำให้รู้ว่า วงการหนังเกาหลีเค้าไปไกลมาก ไกลจริง ๆ โปรดักชั่นขนาดนี้ การแสดงระดับนี้มัน ฮอสิวูดซัด ๆ ผมเคยคิดว่า Train to busan เจ๋งมาก และพอมาเจอเรื่องนี้ยิ่งเหมือนเป็นการตอกย้ำว่า เค้าก้าวหน้าไปไกลมากจริง ๆ ไม่จำเป็นต้องใช้เอฟเฟคหรือ CG อะไรให้มาก ความอาศัยความดิบเถื่อน และมีมือการแสดงนี้แหละเข้าไปสู้ ซึ่งหนังก็ทำถึงจนอยากจะกระแทกมือดั่งๆให้เลย

.. สรุป .. เซ่คให้แล้วนะอีพวกมโนเมียลุงทั้งหลาย หนังสือไปดูเถอะ เก็บอาการด้วยละกันตอนไปดู อย่าไปกรี๊ดฟองพอดในโรงหละ เพราะเรื่องนี้ลุงเค้าหล่อ + เท่ห์จริงๆ ส่วนคนที่ไม่ใช่ FC ก็ไปดูได้เป็นหนังอีกเรื่องที่พูดได้เต็มปากเต็มคำว่า สนุกและไม่เสียตายนเงินซักแดงเดียว

ภาพที่ ข.12 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง La La Land เพลงนักเลงโรงหนัง, โดยเพลงนักเลงโรงหนัง, 2560.

-- รีวิว La La Land -- 10/10 คะแนน

ดูจบแล้วอยากจะเอามือแนบอกสาวคนข้าง ๆ พร้อมอุทานเบา ๆ ว่า คุณพระ คุณเจ้า หนังบ๊าบออะไรวะเนี่ย ทำไมมันถึงได้เพอร์เฟคและดีงามขนาดนี้ !!!!

.. ปกติตอนขับรถกลับบ้านหลังจากดูหนังจบ เวลาเพลงโปรดของผมอย่างเพลง อย่ามาทำเป็นมีน้ำตาาา เพื่อมาต่อรองงงง หัวใจ อย่าเปลืองเวลาคำครวญ ไม่มีวันเป็นไปได้ อย่ามาซื้ออ้ออ้ออ้อ หัวใจ ขึ้นคืนด้วยการ หลั่งน้ำตาาา อย่ามาแสดง จะเก่งยังไง ก็ไม่มีวันซื้อใจ คน! อย่าง! ขึ้น!! ปกติเวลาเพลงนี้ขึ้น อาการตุ้ตแตกมือไม้ทำทางการจิบปากจิบคอในการร้องของผมรุนแรงมาก แต่ครั้งนี้เปล่าเลย ผมขับรถกลับบ้านแบบนิ่ง ๆ มิน ๆ อื่น ๆ เพราะยังเมาหมัดในฉากจบของหนังอยู่ในหัวตอนนั้นมีแต่เมโลดี้ของเพลง "City of Stars" คนที่ได้ดูและฟังจะรับรู้ได้ว่ามันดีงามขนาดไหน อ่านถึงตรงนี้ คนไหนที่ตั้งใจจะไปดูอย่าสาระแนไปหาฟังใน Youtube นะ ผมอยากให้ไปสัมผัสเพลงนี้ครั้งแรกในโรงดีกว่า เพราะมันจะได้อารมณ์สุด ๆ

..ในที่สุด ผมก็ได้รีวิวเรื่องนี้กับเขาซักที กล้ากลืนฝืนทนเห็นเพจอื่นที่อยู่บางกอกเค้ารีวกันให้พริบพริบ เพจบ้านนอกคอกนาแบบผมได้แต่มองตาละห้อย 555 พอได้ดูจริง ๆ ยอมรับเลยว่าหนังแม่งสุดพลังโคตร ๆ ก่อนไปดูผมก็รับรู้มาแล้วว่า Lalaland คือหนังดีมีคุณภาพอีกแล้วครับท่าน แต่

ไม่คิดว่ามันจะดีเลิศประเสริฐศรีให้มีสองตัวขนาดนี้ ปกติเวลาหนังจบผมก็ต้องรีบลุกไปเข้าห้องน้ำห้องท่า แต่เรื่องนี้ ผมนั่งนิ่ง ๆ ยิ่งกว่าตอน ป3 ที่ถูกครูตีบังคับบั้งให้นั่งสมาธิตอนวิชา พุทธศาสนาเสียอีก คือมันซ็อค มันพุดอะไรไม่ออกเหมือนมีอะไรมาจุกที่ลำคอ เป็นหนังโรแมนติก ดราม่า ที่ทรงพลังแบบหาที่สูดมิได้จริง ๆ ...

.. จริง ๆ เนื้อหาในหนังมันไม่ได้มีอะไรเลยนะ แต่ที่มันได้คะแนนท่วมท้นจากผมขนาดนี้ เพราะฉากในหนังทุกฉากมันเป็นที่น่าจดจำหมด ไม่มีหุ่นยนต์ ไม่มีปีศาจ ไม่มีอาวุธไฮเทค แต่หนังสะกดคนดูได้แบบชนิดที่ว่า ปวดขี้ก็ต้องทนไว้ก่อน ฉากช่วงแรกๆที่พระเอกร้องเพลงจีบนางเอกนี่คือแบบโคตรพีคภัทรศยาโคตร ๆ แอบคิดในใจว่าเมิงบ้าไปแล้ว เอาฉากที่โคตรดีและพีคขนาดนี้มาไว้ตอนต้นเรื่อง แล้วฉากส่งคนดูท้ายเรื่องมันจะพีคขนาดไหนวะเนี่ย และพอได้เห็นฉากจบ ยอมรับแบบตรงไปตรงมาเลยว่า มันคือช่วงเวลา 15 นาทีที่ดีที่สุดในชีวิตในการนั่งในโรงหนังกันเลยทีเดียวทีเดียวเชียวอะไรมันจะเพอร์เฟกและตัดฉากกระชากอารมณ์ได้สะท้านหูรูดขนาดนั้น

.. ผมไม่แปลกใจเลยนะที่ หลิง ฐา คำหลงไหลได้ปลื้ม ไรอัน กอสลิ่ง ขนาดหนักเคยดูรายการอะไรซักอย่างจำไม่ได้แล้ว คำบอกกล่าวสเปคของเค้าคือคนแบบ ไรอัน กอสลิ่ง ซึ่งผมโคตรเข้าใจเลยนะว่าทำไม เพราะ กอสลิ่ง ในเรื่องนี้มันแท้แบบสิงโตตายมาแล้วล้มลุกมาก โดยเฉพาะฉากตอนเล่นเปียโน ยังคิดในใจว่าคนบ้าบอกระฉ่งอะไรวะเนี่ย ทำไมหน้าตามันถึงเพอร์เฟกได้ขนาดนั้น ร้องเพลงก็โคตรเพราะ ตอนร้อง City of stars นี่คือตายไปแล้วจริง ๆ ส่วนนางเอก เอ็มมา สโตน ผมไม่เซอร์ไพรส์เลยนะที่เธอแสดงได้ขนาดนี้ เพราะเคยเห็นฝีมือมาแล้วตอน Birdman มาเรื่องนี้ก็ยังคงเป็นเอ็มมาคนเดิมที่มีมือการแสดงไม่เคยตกเลย แถมยังน่ารักขึ้นอีกด้วย รางวัลนาถิณีออสการ์ปีนี้ ไม่ได้ก็ใกล้เคียงละวะ เพราะเธอเล่นดีจริง ๆ

.. ว่าจะไม่พิมพ์ยาวละนะ เพราะมีคนบอกเพงนี้ชอบพิมพ์ยาว (ก็เมิงเล่นพิมพ์แต่อะไรไม่รู้ ขนาดบอกแค่อื่อเพลงเมิงยัง ขนมาร้องจนจะจบเพลงอยู่แล้ว 555555) อีกฉากหนึ่งที่ผมชอบมากในหนังก็คือ ฉากตอนที่ทั้งสองคนทะเลาะกันบนบันไดตะกินข้าว ฉากนี้ผมรับรู้ได้ถึงพลังงานว่าทั้งสองคนคือ นักแสดงคุณภาพของจริง แรก ๆ เวลาเห็นหน้าทั้งสองคนก็คิดว่า มิงคือกอสลิ่ง มิงคืออีเอ็มมา แต่ฉากนี้ ทำให้ผมเชื่อแบบสนิทใจเลยว่า ทั้งสองคนที่อยู่ตรงหน้า คือ เซบาสเตียน และ มีอา จริง ๆ คนที่ได้ดูแล้วจะรู้ว่าบทพุดในตอนนี้ การรับส่งของทั้งสองคนมันดิงตามขนาดไหน จริงๆมีฉากประทับใจอีกเยอะมาก แต่เดี๋ยวจะยาวไป พอแค่นี้ก่อน ยังไงเรื่องนี้รอบสอง รอบสาม มีอีกแน่นอน ไว้จะมาเขียนใหม่อีกรอบ

.. สรุป .. ไปดูเถอะ หนังดีสมคำร่ำลือจริง ๆ มันอาจไม่ถึงขั้นชอบที่สุดในชีวิต แต่มันเป็นหนังที่รู้สึกได้ว่าคุ้มค่ามากที่สุดในชีวิตเรื่องหนึ่งที่มีโอกาสได้เข้าไปนั่งชมเรื่องนี้ในโรงภาพยนตร์

.. หนังเปิดรอบ Sneak preview มีแต่รอบหลัง 20.00 เป็นต้นไป ฉายจริง 12 มกราคม นะจ๊ะ ..

โพสนี้สนับสนุนโดย : กางเกงในสตรีทรานกซูกินไอติม สวมใส่ง่าย ผ่อนคลายต่อจิมเหมือนมีอาซิมมาเล่นิทานก่อนนอนให้ฟัง

ภาพที่ ข.13 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Split จิตหลุดโลก เพจนักแสดงโรงหนัง, โดยเพจนักแสดงโรงหนัง, 2560.

-- รีวิว Split จิตหลุดโลก -- 8.5/10 คะแนน

-- รีวิวนี้ไม่มีสปอยล์เนื้อหาหรือเหตุการณ์สำคัญ --

... เป็นหนังที่ตั้งชื่อภาษาไทยได้ถูกต้องและเหมาะสมจริง ๆ จิตหลุดโลก คือเนื้อหาตอนท้ายแม่งหลุดโลกแบบอ้าปากค้างหน้าเหวอกันทั้งโรง บางคนอาจบอก "แบบนี้ก็ได้เหรอออ" แต่มันเป็นอารมณ์ของ "แบบนี้ก็ได้เหรอออ" ที่เจ๋งและชวนคล้อยตามจริงๆ เป็นหนังที่ดูจบแล้วอารมณ์ไม่จบตามหนัง...ระหว่างที่นั่งดูสารภาพเลยว่าเดาทางหนังไม่ออก ว่ามันจะไปจบและมีบทสรุปลงเอยยังไง ความยาวหนัง 117 นาที 90 นาทีนั่งงัดกันทั้งโรงแน่นอน แต่ 30 นาทีสุดท้ายพอหนังเฉลยและคลายปมทุกอย่างเป็นอะไรที่โคตรพีคและหลุดโลกจริงๆ .

.. Split หนังสืเล่มถึง ชายหนุ่มคนหนึ่งที่มีอาการผิดปกติทางจิต โดยที่เค้าจะมีหลายบุคลิกในตัว เป็นเด็กน้อยใส่ชื่อ เป็นผู้หญิงบ้าแพชั่น เป็นชายหนุ่มรักสะอาด และที่สำคัญเป็น(ไม่บอกหรอกไปดูเอง5555555555)

คือหนังเรื่องนี้เป็นเหมือนโรดจิตซ้อนโรดจิตอีกที หนังสืสร้างตัวละครได้โคตรคุลลล และน่าสนใจมาก ส่วนหนึ่งเป็นเพราะการแสดงของ เจมส์ แม็กอะวอย ด้วยแหละ เลยทำให้หนังมันสุดได้

ถึงเพียงนี้ ปกติเวลาดูหนังที่คนถูกจับมาขังไว้ เราจะพอเดาออกว่าจับมาทำไม แต่ที่นี่แม่งบ๊าบอคอกแตก มาก เพราะไม่รู้ว่ามีมันจะจับมาทำพระแสงเลเซอร์อะไร ก็มีแอบคิดในใจว่า จับมา...รีไปล่า แต่ไม่ใช่มังงะ หนังสือคงไม่หลุดขนาดนั้นมังงะ แต่ที่ไหนได้ แม่งหลุดกว่าที่กูคิดไปอีก 55555555555

.. ครั้งแรกของหนังเป็นส่วนของการปูเนื้อหาต่าง ๆ ผูกปมให้คนดูคิดตามว่ามันเป็นแบบนี้แบบนี้ คนที่ตั้งใจจะไปดูฉากระทึก ๆ ตื่นเต้น ๆ อยากให้อัดใจอนิดนึงเพราะช่วงท้ายมันจัดหนักจัดเต็มให้แน่นวลไม่ต้องกลัว แต่ช่วงแรกอยากให้มีซิมซบเนื้อหาต่างๆและคิดตามไปด้วยจะเป็นอะไรที่สนุกมาก พอถึงครึ่งหลังเท่านั้นแหละมึงเอ๊ยย หนังระทึกและสนุกมากกก อีกอย่างเรื่องนี้ฉากดั่งๆไม่มีมาให้เห็นหรือรบกวนสมาธิในการดูเลย เป็นการนั่งดูหนัง Thriller ที่คุ้มค่าตัวทุกบาททุกสตางค์เพราะไม่ต้องมาคอยปิดหูปิดตา แต่ถึงแม้ดั่งๆซิมซบจะไม่ดีแต่หนังก็ดั่งและกระชากอารมณ์คนดูได้รุนแรงกว่าการกระชากผ้าห่มของแฟนเก่าผมสมัยเรียนมหาลัยเสียอีก (ตื่นมากูนี่นอนหนาวเป็นไข้จับสั่นเลยนะครั้บ แม่งเอาผ้าห่มไปห่อตัวนอนคนเดียวสบายใจ อีตอกก)

..การแสดงของ เจมส์ แม็กอะวอย เป็นอะไรที่ควรกราบบ จริง ๆ เพราะคือสุดแบบสุด จริง ๆ มีฉากหนึ่งที่เค้าต้องเปลี่ยนบุคลิกจากอีกคนไปอีกคน ผมดูนี้แทบจะอุทานเลยว่า เซี่ย มึงเก่งเกินไปแล้ว จะด้วยอารมณ์ของหนังหรืออะไรก็ช่างแต่ผมรู้สึกว้า เค้าแสดงเก่งจริง ๆ คือเรื่องนี้ถ้าเอาพวกตัวกระจอก ๆ มาแสดงนี่จะเป็นหนังที่พังและทะเลไม่เป็นท่ามาก ส่วนตัวเอกอีกตัวคือ ผู้หญิง บ่องตรงนะอันนี้เป็นตัวละครที่รบกวนสมาธิผมที่สุดละ เพราะหน้าสวยเวอร์ ทรงเดียวกับ Kendall Jenner เลย บางฉากนี่มทะเลักผมนี่ไม่เป็นตาอ่านซบ ชั่วโงมนั่นซบซ่างแม่ง กอบโกยความสุขส่วนตัวไว้ก่อนละกัน 5555555555555555 แต่รวม ๆ แล้วแสดงดีเหมือนกันนะ หน่านี่ง ๆ ให้นึกถึง kendall ตอนเดินบนเวที Vs นิ่ง ๆ แบบนั้นเลย 55

.. คะแนนที่หักออกไป บางฉากมันก็ดูง่าย และขาดเหตุผลไปหน่อย หนังปูทางมาดีมาก ทำให้เชื่อและคล้อยตาม แต่บางฉากหนังกลับทำให้มันดูธรรมดาและกระจอกไปเลย แต่รวม ๆ แล้วเป็นส่วนน้อย ไม่ได้ถึงกับให้เสียอารมณ์แต่อย่างใด เป็นหนังอีกเรื่องที่ได้รับประกันได้เต็มปากเต็มคำว่าหนังแม่งสนุกและบันเทิงจริง ๆ ..

.. สรุปว่าจะไม่ยาว แต่ยิ่งพิมพ์ยิ่งยาวอีกละ ไปดูเถอะหนังสนุกมากกก เซ็คให้แล้ว แค่นี้เข้าไปดูการแสดงขั้นเทพของ ชาร์ลส์ เซเวียร์ ก็คุ้มแบบไม่รู้จะคุ้มยังไงแล้วว

.. ขอบคุณที่อ่านจนจบ ดูหนังให้สนุก รักทุกคนนะครั้บ ..

ภาพที่ ข.14 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง JOHN WICK Chapter 2 เพจนักเลงโรงหนัง, โดย เพจนักเลงโรงหนัง, 2560.

-- รีวิว JOHN WICK Chapter 2 --

8.5/10 คะแนน เดือดและมันส์สาดตดตดตดตด

.. ไม่ได้เจอหนังแอคชั่นดิบ ๆ แบบนี้มานานมากกกกกกกก สู้กันแต่ละที ฆ่ากันแต่ซอต จะต้องมีเสียงซี้ดในลำคอออกมาให้ได้ยินอยู่ตลอด บางครั้งถึงกับต้องเหลียวไปมองว่ามึงซี้ดเสียว เพราะฉากในหนัง หรือซี้ดเสียวเพราะมึงแอบควักล้วงกันแน่ หนึ่งเดือดและมันส์มาก ถ้าเอาคะแนนแค่ ฉากแอคชั่นเพียว ๆ ไม่มีซิมพูมะเหมี่ยวมาผสม เอาไปเลย 10 คะแนนเต็ม 10 คะแนนเต็มมมมมมมม

..

.. เห็นคะแนนต่างประเทศก็อุ่นใจว่าหนังมาดีแน่นอน พอได้ดูจริง ๆ ไม่ผิดหวังเลย John wick ภาค 1 มันส์แค่ไหนภาคนี้เอา 100 เข้าไปคุณ มันยังคงคอนเซป ดิบและเถื่อนเหมือนเดิม แต่ ภาคนี้มันเพิ่มเติมด้วยเรื่องราวที่มัน ลึกและเข้มข้นมากขึ้น 10 นาทีแรกของหนังเป็นแอคชั่นที่ต้อง บอกว่าถ้ามึงตจบแค่นี้ผมก็อึ้งและพอใจละ จะไม่เรียกร้องอะไรเลย เพราะสะเด่าจนต้องขมิบหูรูด หยิบ ๆ เป็นจังหวะเพื่อให้มันเข้ากับจังหวะการบู๊ของ John wick ..

.. เนื้อหาในภาคนี้เป็นอะไรที่ผมรู้สึกว่าเป็นนั้นแหละค่ะ ตรงนั้นแหละค่ะ ทำต่อไปเรื่อย ๆ นะคะ อย่าหยุดนะคะ ตรงจุดและดิงามมาก ไม่ได้เน้นแอคชั่นอย่างเดียว แต่มันยังมีรายละเอียดยิบ ย่อยที่ดาร์คเพิ่มเข้ามา ไอ้องค์กรที่พระเอกอยู่เนี่ยบอกเลยว่าโคตรเท่และน่ากลัวจริง ๆ ต้องชื่นชมคน

เขียนบทที่เปิดจักรวาลของ John wick ขึ้นมาแบบนี้ ถ้าหนังทำเงิน ยิ่งไงก็มีภาคต่อยาว ๆ มันยังเล่นอะไรได้อีกเยอะมาก แอบหวังให้มันเป็น เฟรนพราย เหมือนพวก เดอะฟาส อะไรแบบนี้ไปเลย (ฉากขับรถช่วงแรกของหนัง อารมณ์ เดอะฟาสมาเต็ม ๆ)

.. การแสดงของ คีอานูรีฟนี่ กราบบบบบบบบบเลย คนบ้าบอกระซังอะไรวะเนี่ย เท่เซี่ยยยย ๆ คือชื่อหนังเนี่ยเหมาะสมด้วยประการทั้งปวงกับชื่อ John wick เพราะทั้งเรื่องพีแก๊วระห่ำฉายเดี่ยวตลอด 2 ชั่วโมงเต็มยิ่งกว่า เดี่ยวไมโครโฟนของ อุคม แต่พานิช เสียอีก สาว ๆ ที่คลั่งไข่ม้วนหล่อก็ควรเก็บอาการกันด้วย เพราะภาคนี้เฮียแก่เท่แบบดูนิ่ง ๆ และดิบโคตร ๆ ..

.. แอคชั่นในหนังเด็ดจริง ๆ ฉากบู๊โดยเฉพาะการยิงปืนของ john wick นี่เป็นอะไรที่บ้าบอมาก จริง ๆ มันก็เวอร์แหละนะ คนคนเดียวทะลุด่านอย่างกับเกมส์ ฆ่าคนเป็นร้อยเป็นพัน 55555 แต่การบุกทะลวงยิงท่วงท่าต่าง ๆ ในการสู้ เหมือนคนทำหนังเค้ารู้จักอ่อนของคนดูว่า ถ้ากูทำฉากนี้ออกมา ยิ่งไงพวกมึงก็ต้องชอบและอ่อนระทวยกับความเท่ของมัน ใครตั้งใจเข้าไปดูแอคชั่น บอกเลยว่าฟินและคุ้มมาก

.. อวยมาซะเยอะอย่างกับได้ร้อยคะแนน แต่หนังก็มีข้อเสียอยู่บ้าง ซึ่งช่วงกลาง ๆ เรื่องเนี่ย มันเอื่อยและเอื่อยยิ่งกว่าการลุกออกจากเตียงอุ่น ๆ ในตอนเช้าซะอีก ใครนอนน้อยหรือไม่ชอบอะไรที่มันค्यू ๆ กันอาจหลับได้ แต่อยากให้งัดใจดูนะ เพราะทุกคำพูดมันเกี่ยวเนื่องกันหมด จริง ๆ มันก็ไม่ได้ดูยากแหละ เป็นหนังแอคชั่นดูง่ายเหมือนภาคแรก เพียงแต่ Chapter 2 มันเพิ่มความลึกและเนื้อหาในเรื่อง องค์กรและปุมหลังของตัวพระเอกเข้ามาเท่านั้นเอง ซึ่งถ้าใครไม่ชอบก็อาจเบื่อได้ แต่อย่าไปแคร์ครับ เพราะแอคชั่นท้ายเรื่อง โดยเฉพาะบรรณรถไฟเป็นอะไรที่คุ้มค่าแก่การรอคอยแน่นอนวล

.. สรุป .. ใครชอบภาคแรกยิ่งไงภาคนี้ก็ต้องไปดู หนึ่งยังดิบและเถื่อนเหมือนเดิม เป็นหนังที่ดูจบแล้วอยากจะออกมาชกตื้นชังกอหน้าโรงเหมือนตอนเด็กที่อยากได้รถบังคับ เพื่อวิงวอนขอภาค 3 ให้ฉายต่อกันเลยได้ไหม รอไม่ไหวแล้ววววววววววว

.... ขอขอบคุณที่อ่านจนจบ ดูหนังให้สนุก รักทุกคนนะครับ

ภาพที่ ข.15 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Logan เพจนักเลงโรงหนัง, โดยเพจนักเลงโรงหนัง, 2560.

-- รีวิว Logan -- 10/10 คะแนน (ยาวนะ แต่อ่านเถอะ อัดอั้นมากอยากระบาย หนังดีจริงๆ)

.. เป็นการให้คะแนนที่ง่ายที่สุดตั้งแต่ทำเพจมา หนังจบแทบไม่ต้องมาคิดอะไรให้ปวดหัว วุ่นวาย ดีขนาดนี้ เพอร์เฟคขนาดนี้ เต็ม 10 ยิ่งน้อยไปด้วยซ้ำ Logan ก้าวข้ามค่านิยมของคนที่ถูกดูแคลนว่าหนังสายพันธ์ Superhero คือหนังที่มีไว้สำหรับพวกเพื่อฝันและหลอกเด็ก เพราะสิ่งที่ผมเพิ่งดูจบไปนี่มันคือหนังเพื่อฝันหลอกเด็กที่มีเนื้อหาจริงจังและดาร์คหม่นที่สุดตั้งแต่เคยดูมา ..

"ถ้าใครขี้เกียจอ่าน ผมย่อ ๆ ไว้ให้สั้นคือ หนังดีมากกกกกก แฟน X-men ต้องดู แฟนหนังแอคชั่นต้องดู ทุกคนต้องดู ผมกล้าให้คุณตั้งความหวังกับมันให้สูงเต็มทีไปเลยก่อนดู เพราะหนังมันดีและเพอร์เฟคเกินกว่าที่คุณจะคิดถึงแน่นอน 10/10 อีกเรื่องของเพจ เอ้อออว่าจะไม่ให้คะแนนเรื่องไหนง่าย ๆ แล้วยะ ยอมจริง ๆ เรื่องนี้"

.. ก่อนรีวิวขอระบายเรื่องส่วนตัวนิดนึง ใครอยากอ่านรีวิวข้ามไปย่อหน้าถัดไปได้เลย (ลีลาจ้วงวะ 5555555) เดือนสองเดือนมานี้ผมรู้สึกเบื่อมากกับการยกตุตขาว ๆ ของผมไปนั่งดูหนังในโรงภาพยนตร์ ซึ่งก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไม พวกรีวิวที่ผ่าน ๆ มา ผมแค่ทำตามหน้าที่ในการรีวิวให้ทุกคนได้อ่านกัน จะเห็นได้ว่า เดือนที่ผ่านมาผมรีวิวหนังน้อยมาก (แอบรู้สึกผิด ขอโทษทุกคนด้วย55) แต่วันนี้ผมรู้แล้วว่าเพราะอะไร เพราะผมไม่ได้เจอหนังแบบ Logan มานานมากกก มันคือหนังที่ทำให้ผมรู้สึกว่าการเข้าไปดูหนังในโรงภาพยนตร์คือสิ่งที่ทำให้ผมมีความสุขที่สุด ทำให้ผมอยากนำเนื้อหาและความรู้สึกมาเล่าให้ทุกคนได้อ่าน อีกทั้งยังทำให้หัวใจสับสนในฉากแอคชั่น มีอารมณ์ขันในฉากที่

ตัวละครที่เราชอบและเชียร์มีความสุข และน้ำตาไหลรวรินในฉากโคลัมเบียของหนัง สิ่งเหล่านี้คือ ส่วนผสมของคำว่า ความสุขในการดูหนังสำหรับผม ต้องขอขอบคุณพี่วูฟจริงๆ ที่ทำให้ผมกลับมา มีความสุขกับการดูหนังอีกครั้งนึง ซึ่งตอนนี้คิดถึงโรงหนังมาก อาทิตย์นี้จะดูหนังให้หมดทุกเรื่องเลย หนังรัสเซีย รัสเซีย หนังหมา หนังไทยอะไรจะดูให้หมด 55555

.. มาถึงที่รีวิว อย่างที่รู้กันว่า นี่คือนั่งสังเกตตัวละคร Logan ที่แสดงโดย ฮิวท แจ็คแมน เป็นการสังเกต ที่พอรีเฟคแบบโคตร ๆ เลย แต่มันก็เต็มไปด้วยอารมณ์ปวดร้าวแบบแทบจะกลืนน้ำตา ไว้ไม่อยู่

ตัวละคร วูฟเวอรีนในภาคนี้ แปรสภาพเป็น ไอ้แก่คนหนึ่งที่ร่างกายแทบหมดสภาพ ไม่เหลือร่องรอยของไอ้หนุ่มจอมกระชกใส่ที่เราคุ้นเคย ตัวหนังเล่าถึงโลกในอนาคตที่โลแกนหมดสภาพ ชาลส์ ก็แก่จนแทบไม่เหลือความเป็นผู้นำของ X-men แล้วส่วนคนอื่นๆก็ล้มหายตายจากไป X-men จึงเหลือแค่ วูฟเวอรีน ที่ตายยากกว่าใครเพื่อน แต่แล้วเค้าก็ได้มาเจอกับ วูฟตัวน้อยตัวนิด วูฟตัวน้อย ตัวนิด วูฟมีฤทธิ์น่าดู วูฟฮูว ทำให้โลแกนกับชาลส์รู้ว่า ฉากอวสานของ X-men ไม่ได้จบที่รุ่นของเค้า แน่นนอน เรื่องย่อแค่นี้พอละ เล่าตอนนี้หลีกสปอยล์ยากมาก 5555

เนื้อหาในเรื่อง เข้มข้น และจับต้องได้มากที่สุดแล้วตั้งแต่เคยดู X men มา มันคือหนังดราม่าแอคชั่น ที่มีธีมหลักในเรื่องของ Super hero เป็นส่วนประกอบ คนที่ไม่ใช่แฟนวูฟเวอรีนก็อาจแค่ชอบในความมันส์สดและดิบเถื่อนของหนัง แต่แฟนวูฟนี่คุณจะได้เห็นอีกด้านนึงของตัวละครสุดโปรดของคุณตัวนี้ ตันยันจบผมหาช่วงเวลาน่าเบื่อของหนังไม่เจอเลย เป็น 2 ชมกว่า ๆ ที่รู้สึกสนุกมากจริง ๆ กับคอหนัง และเป็นช่วงเวลาที่คุ้มค่าจริงๆสำหรับแฟน X men

.. อารมณ์ของหนังนี่รุนแรงและบ้าคลั่งถึงขีดสุด ฉากแอคชั่นนี่บอกเลย 100เต็มสิบกันไป กระชกกันแต่ละดอกนี่ขนตูดลูกเกรียว ผมว่า John wick โหดสุดแล้วนะในฉากฆ่า แต่มาเจอ Logan นี่คือตายไปเลย ร่างระเบิด หัวขาด แขนขาด ยิ่งแสบหน้า ยิ่งเสย มีมาให้เห็นหมด ซึ่งหนังบางเรื่อง เวลาฉากอะไรพวกนี้จะมาให้เห็นแค่แวบ ๆ หรือไม่ก็มืด ๆ ซึ่งไม่เข้าใจเหมือนกันว่ามึงจะก๊ากทำพระแสงเลเซอร์อะไร แต่เรื่องนี้คือแม่งสโลว์โมชั่นให้เห็นกันจะจะ แบบเอากันให้ตายไปข้างนึง จะเห็นได้ว่า ในโรงหนังจะมีตัวเงินตัวทองคลานกันย้วยเยี้ยเต็มโรง เพราะแต่ละฉากใครหลายคนได้เห็นฉากพวก นั้น มันอดที่จะอุทานคำพวกนี้ออกมาไม่ได้จริง ๆ 5555

.. ลอรา ที่เป็นวูฟตัวน้อยตัวนิด วูฟตัวน้อยตัวนิด วูฟมีฤทธิ์น่าดู วูฟฮูว น่ารักมากกกกก ฉากแอคชั่นคือแบบโคตรเท่ เนื่องด้วยตัวยังเล็กมันเลยทำให้น้องเค้าคล่องแคล่วกระโดดแทง กระโดด กระชกกันอย่างเพลีน ส่วนพระเอกของเรื่อง โลแกน สภาพความมันแก่ทำอะไร วูฟเวอรีน ไม่ได้อยู่แล้ว นี่เป็นสาเหตุหลักเลยนะที่ วูฟเวอรีน คือตัวละครสุดโปรดของผม ฉากยิง ฉากแทง ถ้าเป็นหนังบางเรื่อง เวลาฉากบู๊ฉากต่อสู้กับพระเอก แม่งขนกระสุนมาทั้งโรงงานจะยิงโดนซึกน็ดปาวไม่รู้ แต่โล

แกนมันต่างตรงพระเอกมีสิทธิ์โดนยิงได้ตลอดเวลา แต่ทว่า แอ๊ะแอ๊ะ ยิ่งยิงยิ่งงูก็ไม่ตาย เพราะงูคือหนัง 5555 ไม่ใช่สิ เพราะความสามารถมันคือ ฟันคื่นตัวเองได้ทุกครั้งนั่นแหละ มันเจ๋งตรงนี้!!!!

.. สรุปลุแล้วกัน ยิ่งพิมพ์ยิ่งยาว เอาเป็นว่า ผมมีความคิดนี้อยู่ในหัวมาตลอดถ้าถามถึงเรื่องหนังสายพันธุ์ซูเปอร์ฮีโร่ สำหรับผมแล้ว The dark knight กับ Winter soldier คือหนังชิ้นหนึ่งที่ไม่ควรแตะต้องและไม่ควรเอาหนัง superhero เรื่องไหนไปเปรียบเทียบ แต่ Logan ทำให้ผมต้องมาคิดทบทวนใหม่ซะแล้ว มันอาจไม่ถึงกับล้มล้าง 2 เรื่องนั้นลง แต่อย่างน้อยมันก็ทำให้ผมรู้ว่า Logan คือหนังที่จัดอยู่ในระดับเดียวกับ Winter Soldier และ The dark knight

... ขอขอบคุณที่อ่านจนจบ รักทุกคนนะครับ เดือนนี้จะรีวิวนั่งให้เยอะขึ้น โปสรูปมิมักกับอึ้งให้น้อยลง 5555555 ...

ปล.งดสปอยล์เหตุการณ์สำคัญนะพบเจอหลบทันทีไม่มีข้อยกเว้น

ภาพที่ ข.16 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Kong : Skull Island เพจนักเลงโรงหนัง, โดยเพจนักเลงโรงหนัง, 2560.

-- รีวิว Kong : Skull Island -- 8.5/10 คะแนน

.. ก่อนอื่นบอกก่อนว่า Kong ภาคนี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องหรือรู้เห็นใด ๆ ทั้งสิ้นกับภาคเก่า ๆ หรือห่างพาด้าที่มีคิงคอง เพราะ Kong : Skull Island คือปฐมบทของการเปิดจักรวาล King Kong โดยเนื้อหาในเรื่องยังคงสถานที่เดิมไว้คือ เกาะกระโหลก แต่ในส่วนของเนื้อหาด้านความรักที่คิงคองมี

ต่อนางเอก ภาคนี้สื่อสารกับคนดูได้เบาหวิวอย่างกับหมอยมด เพราะเหมือนจะอินแต่ก็ไม่อิน แต่ในเนื้อหาของแอคชั่น บอกเลยว่าจัดเต็มแบบหัวใจจะวาย ..

.. Kong : Skull Island หนึ่งเล่าถึงกลุ่มเดินทางกลุ่มหนึ่งที่เดินทางไปยังเกาะกระโหลก เพื่อที่จะค้นหาความจริงบางอย่างว่าที่เกาะมีอะไร ทำไมใครผ่านไปแถวนั้นถึงไม่ได้กลับมา ทุกคนในโลกรู้แต่อีกกลุ่มเดินทางนี้ไม่รู้ว่ามีกำลังจะไปเจอกับ ราชาวานร ชุนหงอคง ฤษยัย จะได้ไปเจอกับราชาแห่งเกาะกระโหลก คิงคอง ผู้นี้ นี่เองงงง ภาพจำเดิมของคองที่เราเห็นในเวอร์ชันของ ปีเตอร์ แจคสัน เมื่อตอนปี 2005 ว่าโหดส์ดแล้ว แต่มาเจอ คองเวอร์ชันนี้คือตายไปเลย ดิบเถื่อน เท่แบบกระซอกหมอยมดระงวงกระจายหมด ..

.. ช่วงแรกของหนังอาจเอื่อยเฉื่อยนิดหน่อยนะ เพราะเน้นพูดกันซะส่วนใหญ่ แต่พอมุ่งสู่ความเว้งว้างอันไกลโพ้นบนเกาะกระโหลก หนึ่งก็คืนความสุขให้แบบทบตันทบดอกโดยเฉพาะ ฉากการปรากฏตัวของพระเอกตัวจริงในเรื่อง หนึ่งประเคนแอคชั่นมาให้แบบบ้าบอคอแตกจริง ๆ แต่สัตว์ประหลาดในเรื่องมีมาให้เห็นอยู่แค่สองสามตัว จุดนี้ผมว่าเป็นรองคิงคองในปี 2005 แต่ความมันส์ระห่ำของฉากบู๊ในตอนท้ายนี่กินขาดแบบตายไปเลย มันส์มาก มันส์จริง ๆ ใครหวังจะเข้าไปเสพแอคชั่นแบบเน้น ๆ ก็เข้าเว็ปจองตั๋วได้เลย

.. สิ่งหนึ่งที่ชอบของ คอง ในเวอร์ชันนี้ก็คือ การแสดงให้เห็นว่ามนุษย์คือสิ่งมีชีวิตที่น่าเกลียดและน่าสมเพชที่สุด คองก็อยู่ในที่ของมันดี ๆ ชีวิตดีดีมีความสุข ยามว่างก็จับปลาหมึกกินเป็นอาหาร แต่อีพวกมนุษย์ซี่้ همینทั้งหลายแหละก็ยังจะดันดันเข้าไปรบกวมนัน แถมไปเฉย ๆ กลัวจะไม่สามารถตีศรีความชั่ว เลยเอาระเบิดติดไปด้วย เพื่อที่จะทำการวิจัยหาเหวอะอะไรไม่รู้ซักอย่าง แต่เล่นผิดที่หว่า เพราะคุณก็รู้ที่นี้ปลาชิว โดนคองเล่นซะยับหน้าแหกกันไป ผลสรุปใครอยู่ใครรอดไปตามดูกันเองในหนัง

.. ส่วนตัวละครในเรื่องโดยเฉพาะ Samuel L. Jackson นี่ถ้าไม่เกรงใจคนที่นั่งในโรงผม จะขอกระโดดถีบจอกซักที น่ารำคาญมาก เป็นตัวละครที่สร้างมาเพื่อให้คนเกลียดจริง ๆ ไม่มีสาระสำคัญอันใดทั้งสิ้น ลุ้นแค่ว่ามีจะตายยังไงแค่นั้นแหละ 55555 ส่วน โลกิ กับ กัปตันมาร์เวล ก็เฉยๆนะไม่ค่อยมีอะไรให้จดจำ ความชั่วไม่มีความดีไม่ปรากฏ แต่ มีความรู้สึกลึก ๆ ว่า Brie Larson จะต้องเข้าไปอยู่ในหัวใจของใครหลาย ๆ คนแน่นอนตอนกัปตันมาร์เวลเข้าฉาย เพราะรอยยิ้มของเธอตราตรึงใจเหลือเกิน

.. สรุป .. หนึ่งมันส์มากกกก กกกก แอคชั่นจัดหนักจัดเต็มอย่างกะน้องแบงเบอร์ตอง เนื้อหาอาจไม่ค่อยแน่นเท่าไร แต่รับประกันว่าฉากบู๊ของคิงคองตอนท้ายเรื่อง มันส์ถึงใจถึงอารมณ์แน่นอน ปล. End credit ห้ามพลาดด้วยประการทั้งปวง ความฝันของผมนอกจากแต่งงานกับมิวนิชชาก็คืออยากเห็นหนังที่มีเนื้อหาของสองตัวละครในแบบใน End Credit นี้แหละ

สุดคงเป็นฉากเอ็มมาร้องเพลงในหมู่บ้านที่มีคลิปปล่อยออกมานั้นแหละ เวอร์ชันเต็มน่ารักและก็เพราะจริง ๆ

.. ก่อนจะไปพูดถึงความเลอะค่าและคู่แข่งของเอ็มมาขอเม้าท์ตัวเจ้าหญิงเบลล์นิดนึง นางแรดร่านมากกกกกกกก พ่อโดนจับตัว อีเบลล์โรนนี่ก็เข้าไปช่วย พร้อมทั้งแสดงความกตัญญูตเวทิตาด้วยการขังตัวเองแทนแล้วปล่อยพ่อกลับไป ระหว่างที่อยู่ในปราสาท เบลล์ก็หาทางหนี แต่พ่อเจ้าชายชวนกินข้าวเท่านั้นแหละ มิ่งลิ้มพ่อและความกตัญญูตเวทิตาเลยนะ อ้อยแรงสุด ๆ มีฉากนึงเจ้าชายพาเข้าไปในห้องหนังสือ เบลล์ซึ่งชอบอ่านหนังสือมาก ก็ทำหน้าตาวิ้ง ๆ ยิ้มปากฉีก ในใจคงจะคิดว่าสุดยอดมากค่ะเจ้าชาย เย ชื่นเถอะ ชื่นยอมแล้ว ถ้าร้องเพลงได้ เจ้แกคงร้อง อยากจะบอกว่ารัก ได้แต่ร้อง เย เย เย เพราะหน้าตานี้ยิ้มแย้มอย่างกะถูกไต้ดินร้อยคุณร้อย ที่ชื้อกับป่าศรีชายหวย ซึ่งเมื่อก็มึงยังเศร้ากับที่ต้องพลัดพรากจากพ่ออยู่เลยนะ เม้าท์แค่นี้พอละเต๊ยวาว 55555

.. เอ็มมา ในเรื่องคือสิ่งที่ดีที่สุดในหนังเรื่องนี้ สวยมาก สวยจริง สวยตั้งแต่ฉากแรกยันฉากจบ สวยยันเล็บตีน โอ๊ยยยดาเลีย อยากได้เมียเป็นเอ็มมา ตอนแรกแอบคิดว่ามันจะติดภาพของเฮอร์ไมโอนี่รีเปล่าวะ แต่ไม่เลย ออกมาฉากแรกก็ลืมหือรีโมนี่ไปแล้ว และสมองสั่งการทันทีว่านี่คือเบลล์ ใครตั้งใจเข้าไปดูความสวยของนาง รับประกันว่าคุณค่าบวกกับการที่นางร้องเพลงเพราะด้วยยิ่งเพิ่มมูลค่าในตัวเข้าไปใหญ่ ส่วน เจ้าชายอสูร ผมไม่ค่อยอินกับมันเท่าไร คิดว่าจะโหดร้ายกว่านี้ อีกอย่างโดน เบลล์กลบรัศมีหมด แต่พอกลับร่างเดิมตอนท้ายนี้ สาว ๆ เตรียมกรี๊ดได้เลย เพราะหล่อไฮกก 555

.. ส่วนที่ไม่ชอบของหนังถ้าตั้งใจเข้าไปจับผิดนี้ มีเยอะเยอะมาก เช่น ความรักของพระเอกกับนางเอก ดูยังไงก็ไม่อิน เพราะ รักกันเร็วไปหน่อย เมื่อก็มึงยังเกลียดกันอยู่เลยไม่ใช่หรววะพาเข้าห้องหนังสือแปบเดียวแม่งรักขึ้นมาเฉยเลย 5555 แต่ตอนท้ายเรื่องหนังก็กลับมาได้แบบสง่ามาก โดยเฉพาะ ซินโคลแมกซ์แอบซึ้งด้วย จริง ๆ หนังมันก็ได้ดีมาก แต่ได้ตอนท้ายมาช่วยพยุงทำให้ความรู้สึกมันเต็มเต็ม 8 คะแนนที่ให้ไป สมเหตุสมผลแล้วแหละ เพราะผมไม่ได้รู้สึกเสียตายเงินเลย

.. สรุป .. หนังสือน่ารักกกกกก เด็กดูได้ผู้ใหญ่ดูดี อย่าพยายามไปจับผิดหรือหาความสมเหตุสมผลของหนังอะไรมากมายแล้วคุณจะสนุกกับหนังเรื่องนี้ สายโลกสวย สายแสบ ต้องห้ามพลาดดด

ภาพที่ ข.18 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง LIFE เพจนักเลงโรงหนัง, โดยเพจนักเลงโรงหนัง, 2560.

-- รีวิว LIFE -- 9/10 คะแนน

.. Life เป็นหนังที่จบแล้ว อารมณ์ไม่จบตามหนัง ฉากนั้น แอบคิดในใจเอาไว้ว่าใช้ต้องใช้แน่ ๆ มันเป็นเรื่องที่พูดยากต้องให้เธอแก้ แต่ไม่คิดว่ามันจะนำพาอารมณ์เรดำดิ่งถึงขนาดนั้น ยอมใจผู้กำกับยอมใจคนเขียนบทจริง ๆ ..

.. หนังเล่าถึงเหตุการณ์บนสถานีอวกาศ ซึ่งพวกเค้าได้เก็บอะไรไม่รู้ซึกอย่างบนดาวอังคารมาได้ และก็พิสูจน์ได้ว่า มันคือสิ่งมีชีวิต อีพวกนี้ก็เฮโลตีใจ ส่งข่าวไปยังโลก พวกมนุษย์บนโลกก็โหยเลกันตามอย่างครึกครื้น โดยตั้งชื่อให้มันพร้อมสรรพว่า "เคลวิน" แต่หารู้ไม่ว่ามันกำลังจะนำเอาความบันเทิงเข้าบ้าน เอเลี่ยนตอนมันตัวเล็กดูน่ารักมาก อ่อนโยน ซื่ออ่อน นำทฤษฎีโนม นำส่งเสียค่าเทอม ค่าหอ และค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน แล้วถ้าหากวันไหนน้องเรียนจบพี่ก็พร้อมจะดูแลน้องไปตลอดชีวิต เตียว ๆ ๆ นี่กูว่าไม่ใช่เอเลี่ยนละนะ 555555555555 ..

... ถึงแม้ตอนตัวเล็กจะนำส่งเสียเลี้ยงดูขนาดไหน แต่พอมันโตขึ้นนี่อยากจะอุทานว่า อีเหี้ย แต่กลัวมันจะหยาบไป เพราะเพจนี้เด็กและเยาวชนติดตามกันเยอะ เลยไม่เอาดีกว่า ขอเปลี่ยนเป็น อัยคุณพระ ทำไม่ถึง โหดส์สรส์เซียไซป์เรียฮัสก็ขนาดนั้นหละครับ ไล่ฆ่าไล่เก็บทีละคน และวิธีฆ่าก็โคตรโหด เลือดปลิวกระจัดกระจายไปมาแบบไร่น้ำหนัก จำไม่ได้แล้วว่า เคยเห็นฉากแบบนี้ในหนังเอเลี่ยนเรื่องไหนรึเปล่า เพราะผมรู้สึกว่ามันเป็นฉากโหดร้ายที่เฒ่ามาก เลือดล่อไปมา หนังทั้งเรื่องเป็นฉากที่อยู่ในสถานีอวกาศเกือบทั้งหมด จะมีฉากบนโลกให้เห็นแค่ ฉากสองฉากแค่นั้น ใครชอบหนังไซไฟอวกาศเรื่องนี้ก็ห้ามพลาดเป็นอย่างยิ่ง ส่วนตัวผมชอบแนว ๆ นี้อยู่แล้ว มาเจอเรื่องนี้เน้อหาอาการคลั่งไคล้เลยกำเริบหนักเลย พลอตธรรมดาต่าง ๆ แต่การเล่าเรื่องโคตรคูวาววว เนื้อหา

ช่วงแรกๆก่อนเจอ อีเอเลียนอาจเอื่อยเฉื่อยหน่อยนะ ทนดิหนึ่ง แต่พออีเอเลียนมันเริ่มปึกกล้าหาแข็งเท่านั้นแหละพี่น้องเอ๋ย บันเทิงโคตร

... ด้านการแสดง เจคก็ยังเป็นเจคเหมือนเดิม มาตรฐานไม่เคยตก เป็นดาราอีกคนที่ผมเป็นติ่งเค้า แล้วใครที่สงสัยว่าเรื่องนี้จะเกี่ยวกับ Venom ในสไปเดอร์แมนรีเพล่า มีข่าวออกมาบอกแล้วนะครับว่าไม่เกี่ยวกับ ส่วนฉากในหนังก็สวยงามตามท้องเรื่องของหนังอวกาศยุคใหม่นี้แหละ ไม่มีอะไรให้ติ การใช้ชีวิตในอวกาศก็ทำซะเหมือน เหมือนกว่าของจริงอีกมั้ง 555555 ที่ไม่ให้สับสนเพราะ ตัวละครบางตัวผมไม่ค่อยอินกับมันเท่าไร จะอินกับแค่ตัวเอกแค่นั้นแหละ แต่บอกไว้เลยนะอย่าพยายามเดาเนื้อหา ปล่อยตัวไปกับหนังแล้วคุณจะสนุกกับมันมาก ..

.. สรุป .. หนังดูจริงจั่งแครงแครงและสนุกมากจริงๆ มาดูเถอะ เป็นหนังที่เชียร์สุดใจขาดดิน ดูแล้วตื่นเต้นยิ่งกว่าเห็นอีจอยเมาปลิ้นในผับเสียอีก

.. ช่วงนี้งานยุ่ง รีวิวอาจมาช้าหน่อยนะ ไม่โกรธกันนะะ ยังรักทุกคนเหมือนเดิม ...

ภาพที่ ข.19 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง รักไร้เสียง เพจนักเลงโรงหนัง, โดยเพจนักเลงโรงหนัง, 2560.

-- รีวิว รักไร้เสียง Koe no katachi -- 9/10 คะแนน

ชอบมากกกกกกกก ห้ามพลาดด้วยประการทั้งปวง !! มันไม่ได้เป็นหนังรักวัยรุ่นใจสีดวง แต่เป็นอนิเมะโรแมนติครามาที่بيبหัวใจดีเหลือเกินน โอยยยแทบคลั่ง... เรื่องไหนที่ผมชอบ

มารีวิวก็จะยาวมากเหมือนความชอบ ซึ่งเรื่องนี้ยาวอีกเหมือนเคย 5555555 ใครที่เกียจอ่านก็สรุปให้เลย ว่า หนึ่งดี เนื้อหาหนักแน่น เป็นอนิเมะน้ำดีอีกเรื่องที่ต้องดูให้ได้ ...

.. หลังจากที่ได้อ่านกำลังจะได้อ่าน รักไร้เสียง ผมก็ชื่อ Your name มาดูอีกรอบ เพื่อปลุกอารมณ์อนิเมะให้ตื่นขึ้นอีกครั้ง ซึ่งผมก็ยังรู้สึกถึงความสวยงามของหนังและซึ้งไปกับมันอยู่เหมือนเดิม ถึงแม้หลาย ๆ คนอาจไม่สนุกหรือชอบมันเลยก็ตาม และการได้เข้าไปนั่งดู รักไร้เสียง บอกแค่ว่าคนที่ชื่นชอบการ์ตูนเรื่องนี้และเป็นติ่งอนิเมะ ยังไงก็ต้องเข้ามาดู มันอาจไม่เพอร์เฟคเหมือน Your name แต่ Koe no Katachi ก็มีเสน่ห์ในแบบฉบับของมันจริง ๆ ..

.. ออกตัวก่อนนะว่าผมไม่เคยอ่านการ์ตูนเรื่องนี้ และไม่ได้เป็น ติ่งการ์ตูนญี่ปุ่น ถึงแม้จะเคยให้ Your name 10/10 ก็ตาม ก็ว่ากันตามเนื้อผ้าและความชอบ ซึ่งเรื่องนี้ผมก็รู้สึกชอบและรักมันมากกกกกกกกับ Your name ถึงขนาดดูจบแล้วอยากจะออกไปหาซื้อสื่อต้นมาอ่านกันเลยทีเดียว โดย รักไร้เสียง เป็นเรื่องราวของ อิชิตะ กับ นิชิมิยะ โดยทั้งสองคนเคยเป็นเพื่อนร่วมชั้นกันสมัย ป6/2 ห้องครูวาริ แต่ปัญหาทางการได้ยินของ นิชิมิยะ ทำให้ อิชิตะ กลั่นแกล้งเธอตลอดเวลา จนเธอต้องย้ายโรงเรียน แต่สิ่งที่เกิดขึ้น ทำให้ อิชิตะ กลายเป็นผู้ร้ายในสายตาเพื่อน ๆ โทมาก็ไม่มีใครคบ ไม่มีเพื่อน ใคร ๆ ก็ไม่รักอิชิตะ ขนาดปลาซาบะยังส่ายหน้าเลย แต่เมื่อเวลาผ่านไป ทั้งคู่ออกมาได้กลับมาเจอกันอีกครั้ง อิชิตะ จึงต้องการที่จะไถ่โทษสิ่งที่ตัวเองได้ทำลงไป มันจึงเป็นจุดกำเนิดเรื่องราวความรักของทั้งคู่ขึ้นมา ..

.. จริง ๆ อนิเมะเรื่องนี้เนื้อหามันค่อนข้างหม่นๆนิดนึง มันเหมือนกับการหยิบยกเอาปมด้อยของเด็กผู้หญิงคนนึงมาเล่า โดย นิชิมิยะที่มีปัญหาทางการได้ยิน เธอไม่ได้เป็นใบ้ซะ เธอพูดได้ แต่เมื่อไม่ได้ยินก็ไม่สามารถประมวลผลออกมาเป็นคำพูดได้ดีเหมือนคนทั่วไป และเวลาเธอพูดมันเลยออกไปในทางน่ารักและน่าสงสารในเวลาเดียวกัน ฉากโคลแมกซ์ของผมเลยก็คือ ฉาก นิชิมิยะ บอกชอบ อิชิตะ คือโคตรพีคและฮามาก 555555555555

.. ประเด็นครอบครัวในหนังเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่หนังเล่าได้ยอดเยี่ยมไม่แพ้เรื่องราวความรักของพระเอกนางเอก โดยเฉพาะ แม่ของ นิชิมิยะ ถ้าใครพอรู้จักนางบอกให้ติดต่อมาที่เพจผมได้เลยผมจะมอบโล่คุณแม่ดีเด่นประจำปีให้ เพราะนางแข็งแกร่งและสตรองจริงๆ ถึงขนาดไปยืนตบกับเพื่อนลูกสาวหน้าโรงพยาบาลก็มาแล้ว โครตคุลเลยฉากนี้ 55555 ส่วนประเด็นการกลั่นแกล้ง จริงๆมันก็จุกเหมือนกันสำหรับผมนะ เพราะตอนเป็นเด็กผมก็เป็นหัวหน้าทีมแกล้งคนในห้องประจำแต่ไม่เห็นแยเท่าที่พระเอกทำกับนางเอก ซึ่งหนังแสดงอารมณ์ของฝ่ายถูกกระทำได้อย่างแจ่มแจ้งแดงแจ๋ โดยเฉพาะการมีความผิดปกติทางร่างกายของนางเอกทำให้ ประเด็นของการแกล้งกันมันหนักหนา มากกว่าที่จะเป็นเรื่องราวไถ่โทษของเด็กธรรมดาที่แกล้งกัน

.. ด้านงานภาพ ผมไม่ใช่สายนี้เป็นทุนเดิมเลยไม่รู้เลยว่า สายเส้นแบบไหนคือภาพสวย แบบไหนคือไม่สวย แต่ความรู้สึกส่วนตัวผมว่า ก็อยู่ในขั้นดีไม่ถึงกับว่าว้าวเท่าไร แต่ที่ควรกระแทกมือตึง ๆ

ซักรูปแปดที่เลยก็คือการสื่อสารหน้าตาตัวละคร โดยเฉพาะ นิชิมิยะ ในเมื่อพูดไม่ได้ก็ต้อง สื่อสารกัน
ทางหน้าตาและภาษามือ คนที่ไม่รู้ภาษามือไปดูเรื่องนี้ยังงักแง้ใจในสิ่งที่นางเอกสื่อสารออกมา ตรงนี้
ผมมองว่า คนทำหนังเก่งมากในการสื่อสารกับคนดูโดยไม่ต้องมีซับมาให้อ่านก็เข้าใจว่านางเอก
ต้องการพูดว่าอะไร ..

.. อีกประเด็นหนึ่งที่ใหญ่ ๆ พอสมควรเลยก็คือ เรื่องเพื่อนและการเข้าสังคมของ
พระเอก ตอนเป็นเด็กเพื่อนตรีมโตดน้ำตามตาม ตัวเปียกกลับบ้านทุกวัน แต่พอถูกเพื่อน ๆ แบนและ
เลิกคบ ทำให้ พระเอกเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังตีนทันที จากเด็กสดใสร่าเริงกลายเป็นเด็กเก็บตัว
เครียดจัดถึงขนาดจะฆ่าตัวตาย แต่มีบางสิ่งบางอย่างหยุดเขาไว้ เป็นอะไรก็ไปดูกันเอาเอง ส่วน
นางเอก ความกดดันที่นางได้เจอก็หนักหนาไม่แพ้กัน แค่ว่าหนวกก็เครียดเกินพอแล้ว นี่ยังต้องมาถูก
กดดันจากเพื่อนอีก เห็นริยัง ว่าหนังเรื่องนี้มันไม่ใช่ เอฟโฟร์รักวัยใสหัวใจสีดวงที่มีเต้าหิมิ่งชื่อเป็นหนึ่ง
ในพระเอก แต่มันคือโรแมนติคดราม่า และเป็นเนื้อหาดราม่าที่ดูจบแล้วรู้สึกอึมอึมอย่างบอกไม่ถูก
อาจเป็นเพราะเนื้อหาความรักของพระเอกกับนางเอกมันสวยงามมากจริง ๆ ..

.. สรุป .. เป็นรีวิวกึ่งเรื่องของเพลงที่ยาวมากกกก แต่เพราะชอบและรักมากเลยจึงต้อง
ยาวนิดหน่อย 5555 ใครตั้งใจไปดูก็ไปดูเลย หนังมีครบทุกระส ถูกใจสายอนิเมะแน่นอน แต่ถ้าใครรู้สึก
เฉย ๆ หรือไม่ได้พิศวาสหนังอนิเมะเท่าไร แนะนำให้เก็บตังเอาไว้ดูหนัง ซอมบี้สายพันธุ์ไทยของผู้
กำกับที่คุณก็รู้ว่าใครน่าจะคุ้มกว่ามั้ง 5555555555

... ขอขอบคุณที่อ่านจนจบ รักทุกคนเหมือนเดิมนะครับ

ปล.หนังมีกำหนดเข้าฉาย 23 มีนาคม

ภาพที่ ข.20 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Ghost in the shell เพลงนักเลงโรงหนัง, โดยเพลงนักเลงโรงหนัง, 2560.

-- รีวิว Ghost in the shell 2017 --

... 6/10 คะแนน ...

.. ออกตัวก่อนนะว่าผมไม่เคยดูเรื่องนี้ในเวอร์ชันเก่า ๆ ที่เป็นการตูน แต่ก็พอรับรู้มาบ้างว่ามันเลอค่าและดีงามสุด ๆ ตอนช่วงแรกๆที่ฮอลลีวูดจะเอาเรื่องนี้มาทำเป็นหนัง ก็ถูกต่อต้านบ้าง โดยเฉพาะตัวนักแสดง สกาเล็ต โจแฮนสัน เลยไม่ขอเปรียบเทียบกับเวอร์ชันเก่านะครับ ขอรีวิวในแบบฉบับคนไม่รู้จักเรื่องนี้มาก่อนเลย ส่วนใครตั้งใจจะเข้าไปฟินกับหน้าอกหน้าใจหรือยอดปทุมถันของสกาเล็ต ก็เผื่อใจไว้บ้างนะ เพราะเรื่องนี้นางค่อนข้างระวังตัว และมีมิติมาก 555555 ..

Ghost in th shell ผีในหอย พลอยในฮี หนึ่งเล่าถึงโลกอนาคต ที่หุ่นยนต์กับคนแทบจะแยกกันไม่ออก โดยนางเอกของเรา เป็นหุ่นไซบอร์กที่ทั้งตัวคือ หุ่นยนต์ แต่สมองและความรู้สึกยังเป็นมนุษย์อยู่ โดยเธอถือกำเนิดมาจากการทดลองหนึ่ง เพื่อที่จะเป็น หน่วยปราบปรามผู้ร้ายอะไรซักอย่างนี้แหละ วันหนึ่งเธอได้รับการกิจ ใ้ไปปราบผู้ร้ายที่แฮ็คสมองชาวบ้าน แต่ภารกิจในครั้งนี้ทำให้เธอถูกปลุกความเป็นมนุษย์ในตัวให้ลุกโชน เธอจึงต้องออกตามหาว่า ภายใต้หน้ากากไซบอร์ก ที่แท้จริงนั้นเธอคือใครกันแน่ มีเวลาให้ 2 นาทีในการถามคำถาม เขียวครู่ถ้วนก่อนคนแรกครับ ถถถถ ..

.. บอกเลยว่าเรื่องนี้ Imax3D สิบเต็มสิบ ภาพสวยเวอร์วังอลังการงานสร้างปะจ่างสามห้องสุด ๆ ซึ่จีเอฟเฟกต์รู้สึกว่ามันเป็นตัวของตัวเองมาก ปกติเวลาดูหนังอะไรพวก ๆ นี้เราก้จะ เออ ออ

อืม ๆ ว่าเออหะภาพสวย แต่เรื่องนี้โคตรฉีก โดยเฉพาะ 3D สวยบาดใจมากกกก คิดว่าเรื่องนี้ถ้าดูโรงธรรมดาความสนุกน่าจะหายไป 50% กันเลยทีเดียวเฉียว แนะนำใครอยากดู หา Imax3D ดูเถอะ เพราะสวยจริง ๆ

ส่วนเนื้อหาในหนัง รู้สึกว่าหนังพยายามยัดเยียด ประชญาอะไรซักอย่างเกี่ยวกับจิตวิญญาณความเป็นมนุษย์ลงไป แต่ไม่รู้ว่ามีงหรือหนังทำไม่ถึง ผมไม่รู้สักอันอะไรกับ ประชญาพวกนี้เลย เข้าหูซ้ายทะลุหูขวาเหมือนตอนเรียน ฟิสิกส์ เคมี ชีวะ สมัย ม.ปลายนั่นแหละ เนื่องด้วยหนังมันอธิบายแบบไม่มีอะไรยากและซับซ้อนมันเลยทำให้หนังค่อนข้างจำเจและไม่มีอะไรต้องคิดตามเลย ..

.. ส่วนการแสดงของผู้สาวที่มีเสียงเซ็กซี่ใจเป็นที่สุด สกาเล็ต โจแฮนสัน ใครที่อยากเห็นหนังเดี่ยว Black widow ไปดูเรื่องนี้ก็น่าจะพอกล่อมแกล้มดู ๆ ไถ ๆ ไปได้บ้าง แอคชั่นเท่ ๆ มีมาให้เห็นเป็นระยะระยะ แต่ส่วนตัวยังรู้สึกว่าน้อยเกินไปกับบทที่มันน่าจะส่งและเอื้อไปในทางแอคชั่นได้มากกว่านี้ แต่รวม ๆ แล้วความสกาเล็ตก็ยังคงอรักระจ่ายเหมือนเดิม

.. สรุป .. คนที่ไม่ได้เป็นดิงของหนังเรื่องนี้ในฉบับการ์ตูน แนะนำว่าให้เก็บเงินไว้เที่ยวสังการนต์น่าจะดีกว่ามั้ง เพราะหนังมันไม่ได้บันเทิงใจอะไรขนาดนั้น ดูจบแล้วก็จบกัน เดินออกมาหน้าโรงเห็นน้องพนักงานยิ้มให้ ผมก็ยิ้มเนื้อหาและอารมณ์ในหนังไปหมดแล้ว ส่วนถ้าใครเป็นดิงมาลองดูก็ไม่เสียหาย แต่สำหรับผมที่ได้ดู Ghost in the shell ครั้งแรกในเวอร์ชัน 2017 ผมรู้สึกเฉย ๆ ไม่ได้มีความประทับใจอะไรในเนื้อหาเท่าไร นอกจากภาพสวยแค่นั้นจริง ๆ

... รักทุกคนนะค้าบ ...

ข.3 บทวิจารณ์ภาพยนตร์เพจอวยไส้แตกแหกไส้ฉีก

ภาพที่ ข.21 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง The Age of Shadows เพจอวยไส้แตกแหกไส้ฉีก, โดย เพจอวยไส้แตกแหกไส้ฉีก, 2560.

The Age of Shadows เกาหลีนี้ทำหนังครบเครื่องจริงๆ 8.5/10

ปีที่ผ่านมามีขอสสารภาพว่าโคตรปลื้มเรื่อง The Handmaiden เลย เป็นหนังที่ดูจบแล้วสตันไปสามสิบวิ คิดในใจว่าอิจฉวนคนเกาหลีจึงมีผู้กำกับเก่ง ๆ แอบลั่นให้หนังได้ไปออสการ์ แต่สุดท้ายเกาหลีตัดสินใจเลือก The Age of Shadows ไปออสการ์แทนที่จะเป็น The Handmaiden ก็แอบเสียดาย แต่พอดู The Age of Shadows จบก็ไม่แปลกใจว่าทำไมมันถึงได้เป็นตัวแทนเกาหลีไปออสการ์ ซึ่งถ้าให้คาดเดาก็น่าจะเพราะว่า The Age of Shadows นำเสนอเรื่องราวของชาติเกาหลีในสเกลที่ยิ่งใหญ่กว่า หนักค่อนข้างปลุกฝังความเป็นชาตินิยมมาก แต่ที่น่าชื่นชมคือตัวหนังนำเสนอโดยไม่ยึดยึดค่านิยมชาตินิยมใด ๆ แต่เลือกที่จะนำเสนอผ่านอารมณ์ ผ่านสถานการณ์ต่าง ๆ ของตัวละคร

The Age of Shadows นำเสนอเรื่องราวผ่านเหตุการณ์ในช่วงปี 1920 ที่ประเทศเกาหลีอยู่ภายใต้การปกครองของญี่ปุ่น โดยในช่วงนั้นก็จะมียุคคนเกาหลีที่ก่อตั้งขบวนการใต้ดินเป็นกลุ่มต่อต้านญี่ปุ่น โดยต่อสู้เพื่ออิสรภาพปลดแอกประเทศออกจากประเทศญี่ปุ่น แต่โดยสถานการณ์

ก็ต้องยอมรับสภาพว่ามันไม่มีทางสู้ญี่ปุ่นได้เลย สารวัตรตัวเองแม้จะเคยอยู่กลุ่มต่อต้าน แต่สุดท้ายเพื่อความอยู่รอด เค้าเองก็เลยจำต้องกลับไปสวามิภักดิ์กับทางญี่ปุ่น โดยต้องพยายามเข้าไปตีสนิทกับ คิมวูจิน หัวหน้าปฏิบัติการลับที่กำลังพยายามขนระเล็ดจากเซียงไฮ้มาที่กรุงโซล และแน่นอนว่าตัวสารวัตรเองนั้นมีจิตใจฝักใฝ่กลุ่มต่อต้านอยู่แล้ว การเข้าไปแทรกซึมอยู่ในกลุ่มต่อต้านเองก็ทำให้เค้าเขวหลายครั้ง แต่ทางญี่ปุ่นเองก็ไม่ได้โง่ เพราะทางญี่ปุ่นเองก็ยังส่งอาซิโมโตมาคอยสอดแนมสารวัตรอีกทีหนึ่ง

ด้วยความที่ The Age of Shadows มีความเป็นหนังเกาหลีที่ค่อนข้างชัดเจน และมีเอกลักษณ์อย่างเห็นได้ชัด โดยเฉพาะงานองค์ประกอบศิลป์ งานโปรดักชั่น ซึ่งระยะหลัง ผมว่าหนังเกาหลีมีความชัดเจนในแง่ของงานอาร์ตที่โดดเด่น โดยเฉพาะเรื่องนี้ จัดว่าโปรดักชั่นดีมาก งานกำกับภาพโคตรสวยและเนี้ยบมาก แต่สิ่งที่ทำให้หนังดูสนุกมากคงจะไม่พ้นการเล่าเรื่องที่ตัวหนัง The Age of Shadows มีกลไกของเรื่องค่อนข้างดี บทดี การเดินเรื่องดี อีกทั้งยังมีฉากแอ็คชั่นที่สนุกมาก (โดยเฉพาะฉากแอ็คชั่นในขบวนรถไฟ) มีภาพจำที่เป็นเอกลักษณ์ และน่าสนใจ มันเลยทำให้ The Age of Shadows ออกมาเป็นหนังที่ดูสนุกมาก

ทีมนักแสดงที่นำโดย คังโฮ นี่แท้ไม่ต้องมาอวยแล้ว เพราะถ้าใครเป็นแฟนหนังเกาหลีจะรู้ว่า ซองคังโฮ เป็นนักแสดงเกาหลีที่ขึ้นหิ้งมีผลงานระดับมาสเตอร์พีซมากมาย (แค่เรื่อง The Host ก็แทบจะต้องกราบแล้ว) อารมณ์ สีหน้า การแสดงของคังโฮนี่คือเอาหนังอยู่ทั้งเรื่อง สร้างอารมณ์ร่วมให้คนดูในฐานะตัวเดินเรื่อง อารมณ์ของคังโฮคือตัวหลักดันให้หนังดำเนินไปได้ตามอารมณ์ของตัวละครที่มีการแกว่งไหวตลอดเรื่อง ส่วนกยูง นี่น่าจะพูดได้ว่า The Age of Shadows เป็นงานที่เค้าได้แสดงฝีมือมากกว่าหลาย ๆ เรื่องที่ผ่านมา

กล่าวโดยสรุป The Age of Shadows เป็นหนังเกาหลีที่มีคุณภาพในระดับที่สูงมาก ควรค่าแก่การเข้าไปดูในโรง ด้วยความยาวถึง 2.30 ชั่วโมง ควรจะทำธุระให้เรียบร้อยก่อนเข้าไปชม เพราะถ้าเวลาปวดฉี่ขึ้นมาเนี่ยไม่กล้าเดินออกนะ เพราะมันพลาดไม่ได้เลยสักวินาทีเดียว 8.5/10 นะครับ ไปดูเถอะ หารอบฉายยากมาก

ปล.หนังเข้าฉายน้อยโรงมากกกก เท่าที่ทราบจะมีลิโด้ เซ็นทรัลเวิลด์ เอสพลานาดรัชดา เอ็มควอเทียร์ ครับ

ภาพที่ ข.22 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง La La Land เพจอวยไล้แตกแหกไล้ฉีก, โดยเพจอวยไล้-แตกแหกไล้ฉีก, 2560.

La La Land นี่คือนิยายประวัติศาสตร์หนังเพลงที่ยอดเยี่ยมที่สุดแห่งยุคนี้ 10/10 (Repost)

ก่อนเพื่อนๆจะได้ร่วมชมพร้อมกันในคืนนี้ ขอรีโพสรีวิวนั้น La La Land มาให้อ่านกันอีกสักรอบ (หนังเข้า Sneak Preview หลังสองทุ่มวันนี้เป็นวันแรก!!!)

ทันทีที่ดูหนังเรื่องนี้จบ ความคิดวูบแรกคือ จบแล้วหรือ ทำไมมันช่างเป็นหนังที่ดูแล้วฟิน มีความสุขได้ขนาดนี้ นี่คือนิยายหนังเพลงที่ถึงแม้เพลงจะไม่มาก แต่เนื้อหาที่กินใจ เนื้อเรื่องที่ไม่สลับซับซ้อน เสกของหนังดูเหมือนจะพูดถึงเรื่องเล็ก ๆ เรื่องราวของความฝันของหนุ่มสาวที่อยากเข้าสู่แวดดวงบันเทิง พูดถึงเรื่องราวของความรัก ที่ดูเฉินๆเหมือนเนื้อหาก็กไม่ได้ยิ่งใหญ่ เหมือนว่าหนังจะไม่ทะเยอทะยานอะไร แต่อารมณ์ร่วมระหว่างชมภาพยนตร์ อารมณ์ร่วมที่เรามีให้กับตัวละครมันไต่ระดับไปเรื่อย ๆ จนขึ้นสู่จุดพีคสูงสุดชนิดที่เรียกว่าเราแทบจะลอยขึ้นไปบนฟ้าเต้นรำไปกับมีอาและเซบาสเตียน พระเอกนางเอกของเรื่องเลยก็ว่าได้

La La Land เป็นเรื่องราวของ มีอา บาริสต้าสาวที่ทำงานที่ร้านกาแฟในโรงถ่ายหนังฮอลลีวู้ด เธอมีความฝันที่อยากจะทำวงการฮอลลีวู้ด อยากเป็นนักแสดง แม้เธอเองจะพยายามครั้งแล้วครั้งเล่ากับการไปอดิชั่นบทต่าง ๆ ในหนัง แต่ดูเหมือนว่าเธอก็ไปไม่ถึงดวงดาวเสียที กับ เซบาสเตียน หนุ่มนักเปียโนแจ๊สที่ค่อนข้างตลกอับ แต่เป็นคนที่รักเพลงแจ๊ส และมีความฝันที่อยากจะเป็น

นักดนตรีแจ๊สคลาสสิก อยากเปิดบาร์แจ๊ส และเล่นเพลงแจ๊สดี ๆ ให้คนฟัง ทั้งสองคนมาเจอกันในวันที่ ทั้งสองยังไม่ถึงดวงดาว การต่อสู้เพื่อเดินตามความฝันของหนุ่มสาวคู่นี้มาพร้อมกับความรักของคนสอง คนที่เริ่มพัฒนาไปเรื่อย ๆ ร้อยต่อด้วยบทเพลงเพราะ ๆ ในหนังที่อยากจะบอกว่า ไพเราะ ชวนฟัง เหลือเกิน

ลำพังการทำมิวสิคัลขึ้นมาแบบริเมคมันก็ยากแล้ว ทั้งในแง่ของการทำเพลง การทำ ดนตรี การออกแบบท่าเต้น และถ้าเกิดว่าต้องเนรมิตมิวสิคัลขึ้นมาใหม่เรื่องนึง โดยที่ทุกอย่าง สมบูรณ์แบบออกมาได้ขนาดนี้ พุดเลยมันไม่ใช่เรื่องง่ายเลย La La Land จัดเป็นมิวสิคัลที่ค่อนข้าง สมบูรณ์แบบมาก แม้เพลงจะน้อยไปสักหน่อย แต่อารมณ์ร่วมของนักแสดง บทภาพยนตร์ที่แน่น และ ความละเอียดอ่อนในการสร้างสรรค์ การเล่าเรื่องโดยผู้กำกับ Damien Chazelle (Whiplash) ก็ต้อง ถือว่าต้องกราบเลยละครับ เพราะงานละเอียดมาก

ประเด็นที่หนังนำเสนอ หากดูเผิน ๆ จะรู้สึกเหมือนเป็นหนังรักของหนุ่มสาวที่อยากเข้า วงการธรรมดา แต่ในสิ่งที่หนังซ่อนเอาไว้คือ การที่หนังว่าด้วยเรื่องราวของความฝัน ความฝันแบบ อเมริกันนี่แหละ อยากเดินตามความฝัน อยากเข้าวงการ อยากทำงานดนตรีในแบบที่ตัวเองชอบ แต่ โชคชะต้ามักเล่นตลก เมื่อความฝันกับการเอาตัวรอด การสร้างเนื้อสร้างตัวมันไปกันไม่ได้ นักดนตรี เองก็อาจจะไม่มีโอกาสได้ทำเพลงในแนวที่ตัวเองชอบ ในขณะที่ถ้าหากยังยึดมั่นอยู่กับความฝันต่อไป มันอาจจะล้มเหลว และไปไหนต่อไม่ได้ และที่หนังพยายามบอกให้รู้ถึงความเจ็บปวดอีกด้วยว่า ใน วันที่เรารอคอยความฝัน คนที่ร่วมเดินทางไปกับเราคำก็อาจจะรอไม่ได้ และเมื่อวันที่เรามีพร้อม คนที่ อยู่เคียงข้างอาจจะไม่ใช่คนที่เรารัก Lucky In Game แต่อาจจะไม่ได้ Lucky In Love ก็ได้ เราได้ เรียนรู้ที่จะตามความฝัน ไปพร้อมๆกับการที่เราจะได้เรียนรู้เรื่องความรักไปกับหนังเรื่องนี้ด้วย วิเศษ จจริง ๆ

เอมม่า สโตน มอບการแสดงที่สูงสุดแสนจะวิเศษ ในช่วงที่เธอแสดงอารมณ์ความรู้สึกของ คนที่หมดหวังในความฝัน และการร้องเพลงช่วงอดีตขั้นที่สุดแสนจะเปี่ยมไปด้วยอารมณ์ คือถ้ายัง ไม่ได้ดู Jackie นี่ก็มั่นใจจะว่านางควรจะได้ออสการ์ ส่วนไรอัน กอสลิ่ง ก็มอບการแสดงที่สูงสุดแสนจะ ธรรมชาติ ถ้าใครดูพรจากฟ้า ฉากซันนี่เล่นเปียโน ที่ผมเคยบ่นว่าดูแล้วไม่เชื่อว่าซันนี่เล่นเปียโนได้ ให้ มาดูไรอัน กอสลิ่ง เล่นเปียโน ในเรื่องนี้ นอกจากเค้าจะทำให้เราเชื่อว่ากอสลิ่งเล่นเปียโนได้แล้ว เค้ายัง ทำให้เราเชื่อว่ากอสลิ่งเล่นเปียโนเก่งมากด้วย

ฉากระเบิดอารมณ์บนโต๊ะกินข้าวฉากเดียวความยาวประมาณ 5 นาที เป็นซีนที่มีบท สนทนาในหนังที่สูงสุดแสนจะวิเศษ เพราะไม่เพียงแต่จะบอกถึงทุกสิ่งทุกอย่างในหนังแล้ว การร้อยต่อ ประโยค การถกเถียง ก็ยังทำให้เราเข้าใจในเหตุในผลของตัวละครทั้งสองฝ่าย ทั้งเอมม่า สโตน และ กอสลิ่งถกเถียงกันราวกับเป็นแฟนกันเถียงกันจริง ๆ ธรรมชาติมาก ๆ

แม้ว่ายุคนี้หนังเพลงอาจจะมีไม่มากเท่าไรแล้ว แต่ขอบอกว่า La La Land น่าจะเป็นหนังเพลงที่สามารถจดบันทึกเอาไว้หน้าหนึ่งของประวัติศาสตร์โลกภาพยนตร์ได้เลยว่า นี่คือนักหนังเพลงที่ยอดเยี่ยมและถ้ากาลเวลาผ่านไปเป็น 30-40-50 ปีข้างหน้า ผมก็เชื่อว่า La La Land จะต้องเป็นหนังคลาสสิกไปนี่ออสการ์ภาพยนตร์ยอดเยี่ยมน่าจะตกเป็นของ La La Land อย่างไม่รู้ข้อกังขา 10/10 ครับ หนังเข้าจริง 12 มกรา จะต้องหาโอกาสไปชมอีกหลาย ๆ ๆ ๆ ๆ รอบแน่นอน!!

ภาพที่ ข.23 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง SPLIT เพจอวยไส้แตกแหกไส้ฉีก, โดยเพจอวยไส้แตกแหก-ไส้ฉีก, 2560.

SPLIT หนังสร้างบรรยากาศกดดันดีมาก! 7.5/10 (ไม่มีสปอยล์แน่นอน)

อื้อยหยยย หนังสั้นบิวท์บรรยากาศแรงกดดันได้โคตรดีเลย คือเราคนดูเฝ้าได้แต่นั่งเกร็งว่ามันจะมีอะไร มันจะเจออะไร มันจะแรงไหม มันจะโหนมันจะนี่ ด้วยความที่ว่าตัวเอกของเรื่องที่รับบทโดย เจมส์ แม็คอวอย มันเป็นคน 23 บุคลิก ซึ่งก็ไม่ว่ามันจะทำอะไรขึ้นมาตอนไหนก็ไม่ว่าแล้วมันจะมีอะไรเซอร์ไพรส์หักมุมตอนไหน คาดเดาอะไรไม่ได้เลย นี่ยังไม่นับถึงตัวน้องอันย่า นางเอกของเรื่องที่ต้องยอมรับว่า นางเป็นเด็กมีของ นางก็ช่างสร้างแรงกดดันให้คนดูตลอดเรื่อง ซึ่งถ้าจะนับไปผมว่า SPLIT น่าจะเป็นหนังของ เอ็ม. ไนท์ ชยามาลาน ที่โอเคที่สุดในรอบหลาย ๆ ปีที่ผ่านมา ซึ่งหนังแกลหลังๆมีแต่คนด่า แต่เรื่องนี้ผมว่าจะดีจะชั่วแม่งก็สนุกแหละ

เรื่องราวของเด็กสาวสามคนที่ถูกคนร้ายโรจจิตเป็นคน 23 บุคลิกลักพาตัวไป โดยจุดมุ่งหมายของการลักพาตัวไปจะเป็นอะไรก็ไม่รู้ เพราะตลอดเวลาเกือบสองชั่วโมง หนังสือพิมพ์ได้ด้วยการเล่าเรื่อง การปูพื้นตัวละครของผู้ร้ายโรจจิตอย่างแจ่มใส แม้คอะวอยในเรื่อง ที่รับบทเป็นคนสารพัดชื่อไม่ว่าจะเป็น เคนนิส แพททริเซีย เฮตวิก เควิน และอีกสารพัด ซึ่งเค้าเดินเข้าเดินออกคลินิกของจิตแพทย์เฟรทเซอร์ตลอดเวลา กับตัวของนางเอก เคซี (รับบทโดยน้องอันย่าแห่ง The Witch) ที่ตัวเธอเป็นคนมีปมในวัยเด็ก หนังสือเล่มนี้สลบกับประสบการณ์ในวัยเด็กที่เธออยู่กับพ่อและอาซึ่งเป็นครอบครัวนักล่าสัตว์

ความยากของหนังสือคือการที่มันเป็นหนังสือแนวขวัญ แต่มันแทบจะไม่มีอะไรมาบิวท์ให้เกิดความรุนแรงได้เลย แถมสาระที่ต้องนำเสนอคือทฤษฎีที่ว่าด้วยคนหลายบุคลิกภาพ การเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพในภาวะเคมีในสมองเอย ทฤษฎีการเปลี่ยนแปลงตัวเอง เปลี่ยนแปลงทักษะถูกเล่าผ่านการสนทนาของตัวผู้ร้ายโรจจิตกับหมอคุณยายหมอเฟรทเซอร์ ซึ่งก็ต้องบอกว่า หมอเฟรทเซอร์ในเรื่องคืออีกส่วนหนึ่งที่ทำให้หนังสือสนุก การบรรยายทฤษฎี การหว่านล้อมของทฤษฎีในหนังสือเล่มนี้ เล่าได้น่าฟัง เพลิดเพลิน และทำให้คนดูคล้อยตาม ถือเป็นการค่อย ๆ ปูพื้นเพื่อไปซัพพอร์ตตอนจบของหนังสือได้เป็นอย่างดี

ในส่วนของคุณพระเอก เจมส์ แม็คอะวอย นี่พูดตรงๆเลย การแสดงเป็นคน 23 บุคลิกของเค้าถือเป็นที่ยากมาก แต่ส่วนตัวมองว่าแม็คอะวอยแสดงได้ในระดับที่น่าพอใจ แต่จะด้วยบุคลิกมันเยอะหรืออะไรไม่แน่ใจ หลายช่วงผมว่าเค้าน่าจะทำได้ดีกว่านี้ แต่เอาจริงๆก็ถือว่าแม็คอะวอยก็ทำให้หนังสือสนุก นางเอกน้องอันย่านี่พูดเลย เด็กคนนี้มีของ สะดุดตาตั้งแต่ The Witch แล้ว เรื่องนี้ประกาศกร้าว อันย่าเป็นสาวแล้ว โชว์คิ้ว ๆ ในเรื่องบ่อยมาก ผมมองว่าน้องมีศักยภาพมากกว่านี้ แต่การแสดงในเรื่องที่เหมือนมีอารมณ์เดียวคือ เกือบก มีอะไรในใจเยอะ เบิกตาโพล่ง แต่ก็ต้องยอมรับแหละว่านางเป็นส่วนที่ทำให้หนังสือโคตรเครียดเลย

SPLIT อาจจะเป็นการกลับมาขอคืนพื้นที่ของ เอ็ม. ไนท์ ซยามาลาน อีกครั้ง เพราะตัวหนังสือได้เงินที่อเมริกาในระดับที่น่าพอใจมาก คือทุนสร้างแค่ 9 ล้าน แต่ตอนนี้เฉพาะอเมริกาที่เดียวก็ 51 ล้าน กำไรมหาศาล ก็คงต่อชีวิตแกไปได้ถาวรในฐานผู้กำกับหนังฮอลลีวูดนั่นแหละ คือเอาจริง ๆ ไปดูได้แบบไม่ผิดหวังแน่นอน เพราะหนังสือสนุก มีอะไรให้ลุ้น ให้ตาม ให้เซอร์ไพรส์ และตอนจบก็ถือว่าโอเคมาก ๆ โดยเฉพาะแฟนของ เอ็ม. ไนท์ ซยามาลาน น่าจะถูกอกถูกใจ 7.5/10 นะครับ

ภาพที่ ข.24 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง John Wick: Chapter 2 เพจอวยใส่แตกแหกใส่ฉีก, โดย เพจอวยใส่แตกแหกใส่ฉีก, 2560.

John Wick: Chapter 2 อยากโดนโอบป่าเคียนูยิงประตูใส่มากกกกกกกกกกกกกกกกกกกกก
9/10

ถ้านั่งพละคือความมั่งคั่งที่พระเจ้าสร้างสรรคมาเพื่อคนไทยแล้ว โอบป่าเคียนูนี้แหละที่พระเจ้าสร้างมาเพื่อให้ชาวโลกได้ชื่นชมในความหล่ออ้ออ้ออ้ออ้อ ในซีรีส์ ในเรื่อร่าง และในทุก ๆ ตรงของเคียนู ขอบอกเลยว่า สิ่งที่ต้งามที่สุดของ John Wick: Chapter 2 ที่นอกจากฉากแอ็คชั่นระห่ำสะใจแล้ว เรื่อร่างของเคียนูนี้แหละที่ต้งสายตาคนดูให้ละไปจากจอไม่ได้ ไม่ได้เลย โอบป่าเคียนูขานานา ป่างานดีมากกกกกกกกกก อายุ 50 กว่าแล้ว กาลเวลาทำอะไรไม่ได้เลย อยากโดนป่าเยเหมือนหมูเหมือนหมา หนุยอมให้ป่าทุกอย่างแล้วป่าจะเอาปืนกรอกปากหนุกียอม

เคียนูใน John Wick: Chapter 2 หล่อมากกกกกกกก อันนี้เป็นที่ประจักษ์สากลในระดับยูนิเวอเชิล เราสู้ โลกสู้ ไม่มีใครกล้าเถียง #ไม่รักเคียนูออกจากโลกนี้ไป so ความหล่อนี้คือไม่ต้องบรรยายกันละ นี้ของจริงไม่ต้องพูดเยอะ เลือดผสมหลายสัญชาติที่ลงตัวประตุงปฏิมากรรมระดับโลก นี่ก็ไม่อยากอวย แต่คนมันหล่อจะไม่อวยก็ไม่ได้ พอ! มาพูดถึงเรื่องราวสาระกันบ้างคือเรื่อร่าง

ในส่วนของเรื่อร่างของโอบป่าเคียนูนั้น พูดเลย ถ้าพึ่งพระเจ้า โลก ธรรมชาติที่สร้างสรรคมาได้ดั่งงามแล้ว ถ้าโอบป่าไม่มีระเบียบวินัยป่านี้วัย 50 โอบป่าคงกลายเป็นตาแก่พุง

หลามไปแล้ว แต่ที่นี่ NO!!!! โอบป่าเป็นผู้ชายที่ใส่สูทได้สวยงามกกกกกกก ยิ่งสูทในเรื่อง John Wick: Chapter 2 นี้คือมันเป็นสูทระดับไฮคลาส งานพรีเมียม ดูแพงมากกกกกกกก สวยมากกกกกก ยิ่งให้โอบป่าใส่คือโคตรเร็ด แฝงอกที่ล่ำกำลังพอดี ปลีน่องเรียวยาวที่สวยงาม กางเกงพิด ตัดมาแบบเป๊ะ ก้นกอยของโอบป่าในเวลาที่เอี้ยวอย่าง ย่อขา แวะเข้าเล็กน้อย แล้วสาดกระสุน หรือเวลาที่กล้องแพนจากข้างหลังแล้วโอบป่าหันเล็กน้อยแล้วรัวรัวรัวรัวกระสุนใส่เหล่าร้ายมันช่างเป็นภาพที่สวยงามเหลือเกิน หรือแม้แต่ตอนที่โอบป่าใส่ชุดล่าลง กางเกงยีนส์ เดินเคียงค่าน้องหมาไร้ชื่อพันธุ์พิบูลที่ในเรื่อง ต้องขอยืนยัน คอนเฟิร์มว่า เคียนูคือนักแสดงที่ถ่ายภาพคู่หมาออกมาได้สวยงาม เลอค่าที่สุดในโลก เคียนูเสริมให้หมาพิบูลที่ดูเป็นหมาธรรมดา กลายเป็นหมาที่มีสง่าราศรีที่สุด นี่แหละครับ คนหล่อไม่ต้องพูดเยอะ ออรัยยังกระจายไปเพื่อหมาเลย

ในส่วนของเสน่ห์ทางการแสดงแล้ว คงไม่ต้องบรรยายล่ะครับ John Wick: Chapter 2 คือหนังชายส์สไตล์ การแสดงของโอบป่าเคียนูไม่ต้องทำอะไรมาก แค่เคลื่อนไหวร่างกาย เปล่งเสียง โลกทั้งโลกก็แทบจะพร้อมใจกันมอบออสการ์ทองคำฝั่งเพชรให้แล้ว โอบป่าเป็นผู้ชายที่มีเสน่ห์ รั้าใจทางเพศมากกกก ฉากอาบน้ำโซ้วแผ่นหลัง พร้อมรอยสักมันแทบจะหยุดโลกทั้งใบ แทบจะทำให้บรรยากาศในโรงภาพยนตร์อินิกมา ตั้วราคาคู่ละ 5,000 ของผมร้อนผ่าวไปทั้งโรง โอบป่ามาทำร้ายผมเถอะ ยกันให้สนั่นหวิวเหมือนหมา ยกันเยี่ยงสัตว์เดรัจฉาน แล้วจะเอากระสุนกรอกปาก ยิ่งหัว จะเอาดินสอที่มทะลุหัวใจให้ตายไปตรงนั้นก็ยอม! เห็นไหมครับ ความหล่อ เสน่ห์รั้าใจของโอบป่าเราไม่ต้องบรรยายเยอะเสียเวลารีวิวหนังหมดเลย

เอาเป็นว่า John Wick: Chapter 2 มันส์ฉิบหายยยยยยยยยยย เรื่องราวมันต่อเนื่องมาจากภาคแรกแหละ คือจอห์น วิค ไม่สามารถล้างมือจากวงการได้ ต้องมารับภาระกิจสัญญาเลือดที่ติดค้างไว้ แล้วก็โดนไล่ล่าต่อโดยมีเงื่อนไขในโลกของนักฆ่าใต้ดิน ที่มีกฎมิกติกา เนื้อหาประมาณนี้แหละ งานคิวบูเร็ด สาดกระสุนกันแบบจะว่าไม่ก็ได้ แต่อยากให้คุณในงานของแอ็คชั่น สไตล์ที่โคตรเร็ด หลายฉากอาจจะแอบนั่งซำๆในใจ แต่ทำไม่ได้หนังเม่งเทโคตร งานสาดกระสุนนี่คือทั้งระยะประชิด ระยะเผาขน ทั้งกระบอกปืนแนบบาลแล้วรัวยิง ไม่ปรานีกันเลย ดินสอด้ามเดียวฆ่าผู้ร้ายได้เป็นสิบ หวาดเสียว กรีดดดดดกันแบบสะใจ

เอาจริง ๆ John Wick: Chapter 2 เป็นหนังที่โคตรมันส์ การสร้างจักรวาลของ John Wick ก็เป็นเรื่องที่น่าสนใจและคาดว่าจะทำต่อได้อีกหลายภาคเลยละ สรุปคือไปดูได้ ส่วนตัวหนังประมาณ 7/10 บวกอีก 2 คะแนนเป็นคะแนนโอบป่า ใจจริงอยากให้อีก 3 เป็น 10/10 แต่กลัวพวกซื้อจฉามาหมั่นใส่โอบป่า ไม่อยากให้อโอบป่าโดนคนค่อนแคะ บาย!!

ภาพที่ ข.25 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Logan เพจอวยไส้แตกแหกไส้ฉีก, โดยเพจอวยไส้แตก-แหกไส้ฉีก, 2560.

Logan สนุกมากกกกกกกกกสนุกสุดๆแบบเกินคาดมาก 9/10

เฮ้ยยหนังสนุก สนุกมากกกกกกกกกสนุกจริงๆ คือโคตรสนุกเลย สนุกจนไม่รู้สึกละว่าหนังยาว 137 นาทีมันจะกลายเป็นช่วงเวลาที่ยาวไปนิดตาเลย ตัวหนังมีลุ้น มีฉากตื่นเต้น ไ่ล่าตลอดเรื่อง บทก็แจ่ม ตัวละครก็มีมิติ มีความเป็นมนุษย์มากขึ้น หนังไม่ได้ว่าเป็นหนังมาร์เวลตาต่าๆสักอันยิบตาดูจบแล้วจบเลย แต่หนังแทรกข้อคิด แทรกดราม่า แทรกความสัมพันธ์ เรื่องครอบครัว ตลอดจนหนังพาสู่เรื่องราวของความเป็น มนุษย์ ได้อย่างดี คือตัวหนังทำได้ค่อนข้างครบทุกรสจริง ๆ ดูแล้วรู้สึกว่ เอนี่แหละ หนังบล็อกบัสเตอร์ที่ถึงพร้อมไปด้วยความบันเทิง สารระ และแทรกอะไรได้แบบไม่กลวงๆ ถ้าใครลั้งเลว่า Logan สนุกใหม่ ผมฟันธงให้แบบไม่ต้องลั้งเลเลยว่ โคตรสนุก สนุกฉิบหาย สนุกต้องดู และต้องดูในโรงด้วย

ส่วนที่คิดว่าหนังมันดีมากก็คือการนำเสนอเรื่องราวของ โลกแกน หรือวูล์ฟเวอรีน ในช่วงบั้นปลายชีวิต ในอนาคตข้างหน้า ที่สภาพร่างกายทรุดโทรมมากแล้ว เค้าต้องคอยดูแล โพรเฟสเซอร์ เอ็กซ์” หรือ “ซาเวียร์ ในวัย 90 ปีด้วย ด้วยโรคสมองเสื่อมที่ควบคุมลั้งตัวเองไม่ได้ด้วยก็ดี ตลอดจนการได้รับภารกิจให้พาเด็กสาวลึกลับที่มีพลังพิเศษมีมือออกมาจากมือเหมือนอย่างค่านี่แหละไปที่ เซาท์ดาโกต้า เพื่อหนีข้ามแดนไป คือตัวหนังมันก็ชัดเจนนะว่ ลอราที่น่าจะเป็นลูกสาวของโลกแกน

แหละ แต่มันก็ไม่ได้ยอมรับกันโต้งๆ แต่ประเด็นความสัมพันธ์ของ โลกแกน ชาร์ล และ ลอรา ในการเดินทางเพื่อหนีกองทัพไซบอร์กที่เป็นคนสร้างตัวลอรา หรือ x-23 นี่แหละ

หนังพาเราไปสัมผัสกับวูล์ฟเวอรีนในวัยเกษียณ กับสภาพร่างกายที่ทรุดโทรม และความสามารถในการเยียวยารักษาตัวเองได้น้อยลง รวมไปถึง ตัวซาเวีย ที่เป็นโรคความจำเสื่อม ควบคุมพลังงานตัวเองไม่ได้ ต้องคอยฉีดยากินยา คือตัวหนังไม่ได้เชิดชูพลังพิเศษเหนือมนุษย์ของมนุษย์ก่อกบฏทั้ง วูล์ฟเวอรีน หรือ ซาเวีย แบบสมัยใหม่ๆเลย ตรงกันข้าม กลายเป็นเรื่องราวของมนุษย์ก่อกบฏยามไม้ใกล้ฝั่งอีกต่างหาก แถมมีเด็กผู้หญิงอย่างลอราที่เข้ามาแบบทั้งเก่งและโหด เส้นเรื่องมันเลยมีความน่าสนใจและดูสนุกอย่างไม่น่าเชื่อ เส้นเรื่องในส่วนของความดราม่าคือค่อนข้าง สดรองมาก คือเราได้สัมผัสชีวิตของมนุษย์ก่อกบฏในส่วนที่เป็นคนมีเลือดมีเนื้อ มีความรัก มีความผูกพัน มีความเป็นห่วงเป็นใย มีความเป็นครอบครัว แล้วประเด็นดราม่าก็ทำคนดูรวดราวน้ำตาซึมได้ แบบไม่ยากเลย

ในส่วนของฉากแอ็คชั่น คือดีมากกกก ระเบิด เร็ด เร็ด เร็ด เร็ด เร็ด แบบเอาไปเลย 10 10 10 แอ็คชั่นสวยมากกกกไม่น่าเชื่อว่าการเอาเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆมาเล่นบทแอ็คชั่นนี่คือตัวหนังทำออกมาได้สวย ออกแบบคิวบู๊ดี เท่ เจ๋ง และที่หนังตัดสลับใจทำออกมาให้เป็นเรต R แบบไม่สนใครหน้าไหนจะมาตามด่าก็ต้องเคารพและยอมรับเลยว่ามันทำให้หนังออกมาสนุกมากกกก การได้เห็นเด็กตัวเล็กๆ ไล่ฟันคอคนขาดกระเด็น ตัดมือ หักคอ ยิ่งป็นในหนังนี้ถ้าเป็นหนังไทยคงมีหน่วยงามองค์กรพิทักษ์เยาวชนออกมาด่ามาไล่แบนหนังแล้ว แต่ Logan คือไม่เลย สนุก ภาพสวย หนังคือหนัง แค่ได้เห็นการ แสดงของน้องลอรานี้ก็คุ้มมากแล้ว

ในส่วนของตัว Logan ของ ฮิวจ์ แจ็คแมนเองนี่ก็ต้องยอมแหละว่าเค้าทำได้ทุกบท เล่นได้ถึงอารมณ์ แอ็คชั่น ดราม่า คือทำได้ดีหมดเลย อีกคนที่อดชมไม่ได้คงจะเป็น Patrick Stewart นี่ก็นึกไม่ออกแล้วว่าจะให้คนอื่นมาเป็นชาร์ล้วยแก่ได้ยังไง เพราะเหมือนบทนี้สร้างมาเพื่อเค้า และใน Logan นี้แกก็แสดงได้ดีด้วย

สรุปคือ Logan นี่คือแอ็คชั่นดิงามมากกกกกกกกกกกกก สนุก ตื่นเต้น หวาดเสียว ดิบ โหด ดูไปเสียวไป และงานดราม่าก็ขยี้ได้ดี ถึงใจถึงอารมณ์ Logan เป็นหนังที่ดูแล้วคุ้มค่าครึ่ง ส่วนตัวดูในระบบ MX4D ก็ยังรู้สึกว้าโคตรคุ้ม เขย่าเยอะ กระแทกเยอะ ฝนตก กลิ่นเหม็น คิวไฟ แสง สี มาหมดเลย ไปดูเลยให้ 9/10 ครับ

ภาพที่ ข.26 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Kong: Skull Island เพจอวยไส้แตกแหกไส้ฉีก, โดย เพจอวยไส้แตกแหกไส้ฉีก, 2560.

Kong: Skull Island ยินดีต้อนรับป่าคองเข้าสู่จักรวาลมอนสเตอร์! 8/10

พิศแบบสะใจมากกกกกกกกกกก ใครเป็นแฟนคิงคองคงจะสะใจที่ได้เห็นคิงคองที่ดิบเถื่อน ซีเรียส ไม่มุ้งมิ้ง ไม่หน้าหม้อแบบคองเวอร์ชั่นต้นฉบับ เพราะสำหรับ Kong: Skull Island นี้ ป่าคองเปรียบเสมือนพระเจ้า ซึ่งพระเจ้าจะมาเล่น ๆ มุ้งมิ้งดูสาว ๆ เต็มระบำ หรือไปป็นยอดตึกเอ็มไพร์มายมายด้ายยยยยยย ป่าคองตัวนี้คือพระเจ้า คือสัตว์ ที่ดิบเถื่อน ซีเรียส และไม่ใช่อะไรที่มีชีวิตที่มนุษย์จะคอนโทรลได้ ซะตามกรรมของตัวละครทุกตัวในเรื่องอยู่ในกำมือป่าคองหมด และที่สำคัญต้องยอมค่ายหนังละที่เอาเรื่องคิงคองมาบิดใหม่ จนสร้างเป็นจักรวาลใหม่เพื่อรอการมาของก๊อตซิลล่าในอีกสองปีข้างหน้า พร้อมจากนั้นป่าคองกับก๊อตซิลล่าก็จะมาเผชิญหน้ากันในราวปี 1920 เอาแค่สามภาคนี้ ก็คงกวาดเงินในกระเป๋าวงโลกไปอีกหลายพันล้านละ เอาเลยตรง ๆ Kong: Skull Island นี้ถือว่าเป็นงานริเมคที่เอาเอาตีความใหม่ได้แบบคุ้มค่าไม่เสียของ หนังมีสไตล์ดูสนุกมากกกก โดยเฉพาะใครที่เป็นสาวกป่าคอง คงจะฟิน ส่วนตัวละครที่เป็นคนเกือบทุกคาแรคเตอร์ในเรื่องจะว่าแบนราบ จะว่าขาด ๆ เกิน ๆ ก็ว่าได้ แต่พอเอาเข้ามาอยู่บนเกาะกะโหลกของป่าคองแล้ว ทุกคนก็กลายเป็นมนุษย์ผู้โง่เขลาไปในบัดดล!

เรื่องราวของ Kong: Skull Island คือการที่มีโครงการสำรวจสิ่งมีชีวิตประหลาดจาก กล้องดาวเทียมตามเกาะแก่งต่าง ๆ จนมีคนไปเจอกับเกาะกะโหลกที่คิงคองอาศัยอยู่ที่นี่แหละ นักวิทยาศาสตร์ นักธรณีวิทยากลุ่มหนึ่งเลยไปขอความช่วยเหลือและงบประมาณจากทั้งทางรัฐและ เอกชน ระดมสร้างทีมสำรวจขึ้นมา โดยใช้ทหารเวียดนามส่วนหนึ่งมาช่วย มีช่างภาพ (นางเอก) มา ช่วยกันไปสำรวจที่เกาะหัวกะโหลก โหมทีฟของเกาะหัวกะโหลกคือก่อนเข้าเกาะจะต้องผจญกับหมอก ควันหนาก่อนเข้าเกาะ แล้วจากนั้นเมื่อเข้าสู่เกาะก็จะเหมือนเข้าไปผจญภัยสู่อีกโลกหนึ่ง มีทั้งความ ลึกลับ มีทั้งคนป่า ซึ่งในส่วนนี้หนังได้แรงบันดาลใจมาจาก Apocalypse Now (หนังเก่าปี 1979 ทั้ง ฉากเฮลิคอปเตอร์ ฉากระเบิดเกาะ เพลงประกอบ หรือคนป่า) ทันทีที่เข้าสู่เกาะกะโหลก ทีมสำรวจก็ เริ่มทิ้งระเบิดลงเกาะทันที (อ้างว่าเพื่อสำรวจชั้นดิน) แน่นนอนว่าป่าคอง พระเจ้าของเกาะต้องไม่ยอม แน่นนอน นักสำรวจจึงได้เรียนรู้บทเรียนครั้งใหญ่ที่มาทำลายเกาะนี้พร้อมกับต้องเผชิญหน้ากับคนป่า รวมถึงสัตว์ประหลาด และสัตว์ยักษ์บนเกาะมากมาย คยอนป่าบนเกาะนี้เคารพนับถือคองเป็นพระเจ้า ส่วนคู่ปรับของคองคือสัตว์เลื้อยคลานยักษ์คล้ายโครงกระดูกที่ดุร้ายและร้ายกาจพอ ๆ กัน

สิ่งที่ชอบมากกกในหนังเรื่องนี้คือการพยายามทำให้คนในเรื่องนี้ดูโง่หมดเลย เป็นมนุษย์ ผู้โลเลเวลา ไร้เหตุผลที่อยากจะเอาชนะธรรมชาติ และอยากจะควบคุมทุกอย่าง และสิ่งที่ฟินโคตรๆคือ คองแม่งตัวใหญ่มากกกก ตัวใหญ่เท่าภูเขา และเสกในหนังไม่เพี้ยน ตัวมันอลังการมากกก มนุษย์ จำนวนมากสังเวชีวิตให้กับความโง่เขลาของตัวเอง หนังใช้นักแสดงดั่ง ๆ ได้ฟุ่มเฟือยมากกก ด้วยบท ที่เรียกว่าแบนราบ แต่มันก็ไม่ใช่สาระ เพราะผมมองว่า มนุษย์พวกนี้สังเวชีวิตให้กับความโง่และ ความอวดฉลาดของตัวเองอย่างรันทาที่ แต่ตัวที่ตลกที่สุดน่าจะเป็น Samuel L. Jackson ที่ดูไร้สติ และดูตลกที่สุดในหนัง Tom Hiddleston ก็แทบจะเป็นตัวประกอบของเรื่องไปเลย ส่วนนางเอกออสการ์อย่าง Brie Larson ก็แทบจะไม่ได้แสดงอะไรมากมายอย่างที่คาดเลย

คอง ในเรื่องนี้ ดิบ เกื่อน และมีความเป็นสัตว์ป่าค่อนข้างมาก ดังนั้นเราแทบจะไม่ได้ เห็นอารมณ์ร่าม่าอะไรของมันสักเท่าไร เข้าใจว่าหนังคงวางแคแรคเตอร์ของคองเอาไว้ให้เป็นสัตว์ ประหลาดแบบก๊อตซิล่านั้นแหละ แต่ส่วนที่ต้องกราบเลยก็คือทุกครั้งที่คองปรากฏตัวคือเราสัมผัสได้ ว่ามันคือซูปตาร์ คือมันไม่ได้ว่ามีแอค์ติงอะไรมาก แต่ความอลังการณ สัญชาติญาณความดิบของมันนี่แหละคือเสน่ห์ แล้วฉากต่อสู้ของมันในช่วงสุดท้ายที่กินเวลานานพอสมควรนี่คือดูแล้วฟินมาก รุนแรง ดิบ เกื่อน สะใจ แบบต้องเอามือจิกเบาะกันเลยทีเดียว

อีกส่วนที่ต้องบอกว่าหนังมันอาจจะไม่สนุกเท่าไรคือช่วงกลางที่ไปเสียเวลากับการ อธิบายถึงคองที่มาที่ไปและธรรมชาติบนเกาะกับการไปเสียเวลากับสัตว์ประหลาดตัวอื่น ๆ โดยที่คอง หายไปพักใหญ่เลย ทำให้เราเบื่อ แต่พอคองมาเราก็ฟิน หนังไม่ได้กล่าวถึงความรัก ความพิศวาสที่คอง มีให้กับนางเอกสักเท่าไร นอกจากความเป็นพระเจ้าที่คองเลือกที่จะช่วยมนุษย์มากกว่า

สรุปเราชอบการตีความ ความครีเอทในการบิดเรื่อง และฉากแอ็คชั่นในหนังเรื่องนี้ ถ้าใครตามหาคอง
 ในแบบเดิม ๆ ที่ดูมั่งมั่ง ดูดราม่า ดูมีความรักอาจจะผิดหวังนะ เพราะคอนเรื่องนี้นั้นคือสัตว์จริง ๆ
 สัตว์ยอมไม่มีแอ็คติ้งอะไรที่ดราม่าและใหญ่แบบมนุษย์แน่นอน สรุป รวม ๆ ถั่ว ๆ หักกลับไปให้ 8/10
 แบบเต็มใจให้ครับ ในส่วนของเอนด์เครดิต รอวันหนึ่งนะครับ อันนี้ห้ามพลาด

ภาพที่ ข.27 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Beauty and The Beast เพจอวยใส่แตกแตกใส่ฉีก, โดย
 เพจอวยใส่แตกแตกใส่ฉีก, 2560.

BEAUTY AND THE BEAST มีความสุขกับการดูหนังครั้งนี้มากกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกก
 กก
 กกกกกกกกก 8.5/10

คือฟินแบบฟินมากกกกกกกกกกับความไพเราะของเพลง ซึ่งโดดเด่นมาก เพราะดิสนีย์
 เอาทุกเพลงมาเล่าเรื่องเหมือนแอนิเมชันเป๊ะ ๆ ในหลายตอนแทบจะขึ้นต่อขึ้น (บางคนบอกว่าแล้วจะ
 ทำมาเพื่ออะไรวะ แต่ที่นี่คือถูกจริตใจ มันดูแล้วปลุกความสาวแตกในตัวเรา ๆ)

คือโดยส่วนตัวขอออกตัวเลยว่าถ้าให้จัดอันดับหนังในดวงใจ แอนิเมชัน BEAUTY AND
 THE BEAST มันจะติดอันดับอยู่ใน top5 แน่แน่นอน ซึ่งพอมาทำหน้าที่หนังเวอร์ชันนี้ก็ต้องยอมรับแหละว่ามัน
 สู้อนิเมชันไม่ได้ แต่การที่เราได้ดูนักแสดงที่เป็นคนจริง ๆ มาสานต่อจากจินตนาการแอนิเมชัน

โดยผู้ดิสนีย์เป็นคนทำเอง ทำไมมันจะไม่พินละ เพราะเนื้อหาของหนังมันดีงามอยู่แล้ว และที่สำคัญ เอมมา วัตสัน สวมบทเป็นเบลล์ได้อย่างงดงาม เหมาะเจาะและลงตัวแบบเหมือนนางเกิดมาเพื่อเป็น เบลล์จริง ๆ ความไพเราะของเพลงทำให้เราหลังน้ำตาออกมาได้แบบไม่เสียดายน้ำตาคนเดียวเลย มันเลยรู้สึกว่ามีอิมเมจเต็มต้นกับหนังเรื่องนี้เหลือเกิน

เรื่องย่อก็คงทราบกันอยู่แล้วเนอะ เบลล์คือเด็กสาวชาวฝรั่งเศสในยุคที่คนสมัยนั้นไม่ชอบให้ผู้หญิงอ่านหนังสือ และเธอเองก็มีความฝันที่อยากจะไปมีชีวิตที่ดีกว่าเดิมนอกหมู่บ้านในชนบท ที่ผู้หญิงฝันแค่เป็นแม่บ้านเลี้ยงลูก ส่วนเจ้าชายอสูรคือเจ้าชายรูปงามที่โดนสาปเพื่อตัดสันดานให้เลิกมองคนที่ความสวยงามภายนอก เค้าต้องอยู่ในร่างอสูรร้ายจนกว่าจะมีผู้หญิงมาบอกรักจากใจ เนื้อหาประมาณนี้แหละ

ตัวหนังเนี่ย ขอชมก่อนเลยว่า การเล่าเรื่องเป๊ะมาก บทดีมาก การพัฒนาการของตัวละคร การเรียนรู้ของตัวละครคือโคตรดี เราอินและเก๋ทในความรักที่ก่อตัวขึ้นในหัวใจของเบลล์ทีละน้อย ๆ และเราก็เก๋ทในความอ่อนโยนของเจ้าชายอสูรที่เริ่มซอพลง ๆ เราชอบประเด็นที่พูดถึงความแปลกแยกของเบลล์ในหมู่บ้าน ที่แม้เธอจะเป็นสาวสวยมีเสน่ห์ แต่พฤติกรรมของเธอที่ชาวบ้านไม่ชอบมันก็ไม่ผิดอะไรกับที่เธอเหมือนเป็นตัวประหลาดของหมู่บ้าน ในขณะที่เจ้าชายอสูรเอง ก็เป็นตัวประหลาดที่ทุก ๆ คนหวาดกลัว แต่ถ้าไม่เคยเข้าไปสัมผัสก็จะมีวันได้รับรู้ถึงด้านความอ่อนโยนในตัว of เจ้าชายได้เลย

เอมมา วัตสัน เหมาะกับบทเบลล์ที่สุด เธอเป็นเบลล์ที่สวยงาม มีความเป็นกบฏ หน้าตาดีและรั้น แต่ก็น่ารักในทีและมีเสน่ห์มาก ในขณะที่เจ้าชายอสูรเอง ที่รับบทโดย Dan Stevens นี้ก็ต้องยอมรับแหละว่าหล่อจริงอะไรจริง แม้จะเห็นหน้าไม่เยอะ แต่ต้องยอมรับในเรื่องของ Performance ในการร้องเพลงที่ร้องเพลงได้ดีจริงๆ โดยเฉพาะเพลงที่เค้าร้องถึงเบลล์ตอนที่ปล่อยให้ เบลล์กลับบ้าน แต่ภาพรวมของเพลง ด้วยความเป็นเพลงเดิมที่มีความไพเราะอยู่แล้ว แต่พอมานักแสดงมาร้องก็ต้องยอมรับตามสภาพแหละว่ามันดีร้อยเปอร์เซ็นต์ที่สามารถไปเนรมิตรหานักร้องระดับเทพที่ไหนมาร้องก็ได้ ลูค อีแวน ในบทแก๊สตอง ก็คือหล่อกระซอกใจ หล่อร้าย หล่อโฮก มีรัศมีอร่ามแวววาว ๆ ดูแล้วก็ไม่ขัดตาอะไรนะเสน่ห์ทะลกลั่นจ่อเสียขนาดนี้

งาน CG เชิงเทียน นาฬิกา กาน้ำชา ตู้เสื้อผ้า ที่วิ่งได้ พุดได้ ถือเป็นหัวใจหลักที่ทำให้หนังน่าดูมากกกเพราะ CG ดีงาม แคแรคเตอร์สิ่งของเหล่านี้โคตรน่ารัก นี่ยังไม่นับรวมพวกโปรดักชั่นที่อลังการฉ่ำจัดเต็ม สวยจนแบบดูแล้วสบายตาสบายใจสุด ๆ ก็ถือว่าเป็นหนังที่ดูแล้วมีความสุขมากกกกกกจริง ๆ ก็ต้องถือว่า BEAUTY AND THE BEAST ฉบับรีเมคปี 2017 นี้ทำออกมาได้ไม่เสียของนะ แคไปนั่งฟังเพลง ไปนั่งดูหน้าสวย ๆ กับฟังเพลงเพราะ ๆ ที่เอมมา วัตสันร้องผมว่ามันก็คุ้มแล้ว และที่สำคัญ ดิสนีย์มันสร้างสรรค์งานออกมามันคิดให้เราหมดแล้ว ไม่มีอะไรที่แยเพราะมันเซฟหมด หนัง

อาจจะยังติดกรอบเดิม ๆ ความเป็นดิสเนีย์จนไม่มีอะไรแปลกใหม่ แต่สำหรับแฟนแอนิเมชันอย่างผมนี้ บอกเลยว่า ฟินโคตร ๆ 8.5/10 ครับ ไปดูได้เลยแบบไม่เสียตังตั้งแต่บาทเดียว

ภาพที่ ข.28 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Life เพจอวยไส้แตกแหกไส้ฉีก, โดยเพจอวยไส้แตกแหก-ไส้ฉีก, 2560.

Life สนุกมากกก สนุกจริงๆ เร้าใจสุดๆ 7.5/10

หนังที่ว่าด้วยการหนีตายจากมฤตยูในยานอวกาศ ในสถานที่จำกัดแคบ ๆ ด้วยเงื่อนไขที่ว่าอยู่แคในยานอวกาศเอาเข้าจริงๆมันอาจจะดูเซยและน่าเบื่อมากกก แต่เอาเข้าจริง ๆ ถ้ามันทำออกมาได้ดี มีการเล่าเรื่องที่ดี การลำดับภาพการใช้ดนตรีที่เร้าใจ ลงตัวมันก็จะออกมาสนุกแบบเรื่อง Life นี่แหละ คือขอบอกว่าถึงจะเดาทางหนังออกเกือบหมด แต่ด้วยการเล่าเรื่องและการออกแบบเอเลี่ยนของมันที่สุดแสนจะครีเอทีฟมันก็ทำให้เรารู้สึกสนุก และลุ้นติดตามไปได้อย่างไม่น่าเชื่อ

Life ว่าด้วยการปฏิบัติการของโครงการหนึ่งที่ยพยายามจะเอาดินจากดาวอังคารมาศึกษาหาสิ่งมีชีวิต และได้มีการเพาะพันธุ์สิ่งมีชีวิตที่ไปเจอบนดาวอังคาร โดยนำมาเพาะพันธุ์ในยานอวกาศ และแน่นอนว่าคณะที่มมนุษย์อวกาศเองก็ให้เห็นเจ้าเอเลี่ยนตั้งแต่เริ่มแบ่งเซลล์ ตอนที่มันเพื่เกิดก็ตัวสีชมพูน่ารัก รูปร่างหน้าตาคล้ายดอกกล้วยไม้ แล้วอยู่ ๆ มันก็จำศีลไม่ขยับตัว ทำให้นักบินอวกาศผิวสีที่เป็นคนดูแลมันพยายามเอาไฟไปจี้มันเบา ๆ นั่นแหละ ความฉิบหาย ความวิบัติก็

เกิดขึ้น เมื่อเจ้าเอเลียสเริ่มขยายร่างจากดอกกล้วยไม้เล็ก ๆ น่ารัก ๆ กลายเป็นปลาหมึกยักษ์ และเริ่มอาละวาด เช่นฆ่านักบินอวกาศในยานอวกาศตายทีละคน สุดท้ายจะเหลือใครบ้าง ใครจะตาย ตายหมดไหม หรือรอดหมดไหมก็ลองไปดูแล้วลุ้นกันเองว่าใครจะอยู่ใครจะตาย

เนื้อหาเว้ากันชื่อ ๆ มันซ้ำซากจำเจมากกกก แต่ก็ยอมรับในความคลาสสิกของพล็อตเรื่องแบบนี้แหละ มันดูมีความเป็นหนังเรื่อง เอเลียส ที่คนต้องต่อสู้กับเอเลียสในยานอวกาศ ด้วยเงี้ยวที่อยู่ในยานอวกาศ ออกไปนอกยานก็ออกไปได้ไม่นาน ต้องรอเวลา รอจิ้งหะ รอการจุดระเบิด สารพัด บลา ๆ และสุดท้ายก็รอการกลับบ้าน ในส่วนที่ผมว่าโดดเด่นมากก็คงจะเป็นการเล่าเรื่อง ที่มีการใช้จิ้งหะหนึ่ง ใช้การตัดต่อที่ลงตัว รวมไปถึงดนตรีประกอบหนึ่งก็ฉลาดมาก มาในจิ้งหะที่รู้จักทางคนดูว่าจะพิกช่วงไหน จะลุ้นช่วงไหน คืออยากจะบอกว่าเรื่องนี้เข้าใจง่าย ๆ ไม่ต้องไปนั่งคิดย้อนคิดทวนอะไรกันมากมาย หนึ่งมันเล่าเรื่องดี มันเลยทำให้ดูสนุก แต่ข้อเสียคือการพยายามที่จะใส่บุคลิกตัวละคร ใส่ตราม่า ใส่สตอรี่ลงไปตัวละครที่ใช้เปลืองเหลือเกิน มาแบบผิว ๆ มันเลยไม่ค่อยจะสร้างความสะเทือนใจหรือทำให้รู้สึกอินเท่าที่ควร

Jake Gyllenhaal มาในบทเดวิด นักบินอวกาศที่อยู่ในยานมานานที่สุด กับการที่เค้าน่าจะเป็นคนที่รู้อะไรเยอะที่สุด แต่น่าเสียดายที่หนังไม่สามารถดูความสามารถทางการแสดงของ Jake Gyllenhaal ออกมาให้โดดเด่นคุ้มค่ากับการที่ได้ดาราเบอร์นี้มาแสดงเลย รวมไปถึงการใช้ดาราระดับ Ryan Reynolds มาเพื่อ??????? พอร์ว๊อท????????????? Hiroiyuki Sanada น่ารักมากกกก กก หล่อมากกกก กก กก กก กก กก กก กก กก กก กก กก กก กก สรุปลแล้ว Life เป็นหนังที่ดูสนุกครับ สนุกมากกกก ไม่เสียดายตัง ด้วยโครงสร้างเทคนิคการเล่าเรื่องที่ดี มีการออกแบบเอเลียสที่น่าสนใจ แม้ตัวละครจะแบนราบไปหน่อย แต่ภาพรวมคือสนุกมากกกก กก กก กก กก กก ผมให้ 7.5/10 ครับ

ภาพที่ ข.29 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง A Silent Voice เพจอวยไล้แตกแหกไล้ฉีก, โดยเพจอวย-ไล้แตกแหกไล้ฉีก, 2560.

A Silent Voice - รักไร้เสียง ทำผมร้องไห้หน้าตาคลอ... 9/10

รักไร้เสียงไม่ใช่แอนิเมชันที่น่าเสนอเรื่องราวความรักแบบวัยรุ่นนึ่งมึงนึ่งน่ารักอย่างที่คิด แต่จริง ๆ มันแทบจะเป็นแอนิเมชันจิตวิทยาวัยรุ่น จิตวิทยาครอบครัว ที่เอาหนุ่มสาวมาเป็นตัวเดินเรื่องได้อย่างฉลาดแยบคายที่สุด คือแม้ฉากหน้าจะเคลือบความเป็นแอนิเมชันหนุ่มสาว แต่ประเด็นลึก ๆ ในหนังกลับถูกซุกซ่อนและนำเสนอออกมาอย่างชาญฉลาด และที่สำคัญด้วยงานบทที่ค่อนข้างแข็งแรง ประกอบกับการเล่าเรื่องที่ตีเยียม มันเลยส่งผลให้คนดูสามารถเข้าถึงอารมณ์ได้อย่างลึกซึ้ง ขอบอกแบบไม่อายเลยว่า รักไร้เสียง มันค่อนข้างทึ่งซึ้งและค่อนข้างสร้างความสะเทือนใจให้ผมเป็นอย่างมาก และผมเองก็เชื่อว่าหลาย ๆ คนน่าจะมีประสบการณ์และผ่านวีรกรรมอะไรในวัยเด็กที่มันติดมาเป็นตราบาปปรามาจนทุกวันนี้ ไม่มากก็น้อย

A Silent Voice เริ่มเรื่องที่ห้องเรียนชั้น ป6 โซโกะ เป็นเด็กผู้หญิงที่เข้ามาเป็นนักเรียนใหม่ของห้อง เธอหูหนวกแต่เธอพูดได้ แต่ด้วยความหูหนวกของเธอมันเลยส่งผลให้การพูดของเธอไม่มีจังหวะและเหมือนตัวตลกของห้อง โซยะ นักเรียนชายที่เหมือนเป็นหัวโจก เป็นเด็กเกเรของห้องก็เริ่มแกล้งโซโกะ แกล้งทุกวัน แกล้งหนักขึ้นเรื่อย ๆ แต่ดูเหมือนโซโกะเองก็จะไม่เคยถือโกรธอะไรโซยะ นอกจากโทษตัวเองที่เกิดมาพิการ จนวันหนึ่งโซยะแกล้งโซโกะหนักมือไปหน่อย ส่งผลให้โซโกะต้อง

ย้ายโรงเรียนไปเรียนที่อื่น หลังจากนั้นโซยะก็กลายเป็นเด็กที่โดนสังคมประณาม เพื่อนทุกคนที่เคยเข้ามาสนิทก็ตีตัวออกห่าง หลายคนที่เคยร่วมแกล้งโซโกะก็ทำตัวเหมือนว่าตัวเองไม่เคยทำ ส่งผลให้โซยะกลายเป็นเด็กมีปัญหา เวลาผ่านไปหลายนปี จนโซยะเข้าสู่ช่วง ม ปลาย โดยปมในใจก็ยังติดอยู่กับตัวโซยะ จนถึงขั้นโซยะพยายามที่จะฆ่าตัวตายหลายครั้ง แต่เมื่อโซยะได้กลับมาเจอกับโซโกะอีกครั้ง เค้าจึงเลิกพยายามฆ่าตัวตาย และพยายามที่จะกลับมาทำดีกับโซโกะ เพื่อไถ่บาป โดยมีกลุ่มเพื่อนและครอบครัวที่เข้ามาช่วยสมานปมร้าวในใจของเด็กหนุ่มสาวทั้งสอง

ขอบอกว่าแรก ๆ ผมรู้สึกตัวเองเหมือนดิ่งลงในแม่น้ำแบบตัวละครในเรื่องนี้จริงๆ คือความรู้สึกมันอื่นมาก สมัยเด็ก ๆ ผมอาจจะไม่เคยแกล้งเด็กพิการในโรงเรียน แต่ความแผลง ความคึกคะนองของผมก็เคยทำร้ายจิตใจผู้ใหญ่ ทำร้ายจิตใจครูจนบางครั้งมันก็สร้างปมลึกในใจมาจนทุกวันนี้ เปรียบเด็กน้อยก็เหมือนอวัยวะที่มันมีขนาดเล็ก แผลที่ใหญ่เท่ากับแผลผู้ใหญ่ แต่เมื่อมันเกิดแผลกับเด็ก ความเจ็บปวดมันจะทวีคูณกว่าเกิดกับผู้ใหญ่มาก และถ้ามันเป็นแผลเป็น รอยแผลนั้นมันก็จะเติบโตตามเรามาจนถึงตอนที่เราเป็นผู้ใหญ่ โซยะ ก็เช่นกัน ความคึกคะนองที่แกล้งโซโกะมันอาจจะเกิดขึ้นในเวลาชั่ววูบ เกิดขึ้นจากการไร้การไตร่ตรองในวัยเด็ก แต่เมื่อเค้าเติบโต ความรู้สึกสำนึกผิดบากนี้แหละที่ทำให้เค้ารู้สึกผิดบาป จนนำมาสู่การพยายามไถ่บาปด้วยการฆ่าตัวตาย

ประเด็นเดียวที่เราารู้สึกไม่ค่อยโอเคเลยก็คือนางเอก เพราะโลกสมัยนี้คนพิการแบบนางเอกคือแค่หุ่นนกเนี่ยมันก็ไม่ได้ว่าจะหม่นจะสีเทาเสียจนต้องเวลาเกิดอะไรขึ้นก็เอาแต่โทษตัวเองไปหมด จะฆ่าตัวตาย จะโน่นจะนี่ จริง ๆ นางเอกสามารถสตรองได้โดยที่ไม่จำเป็นต้องมานั่งโทษตัวเองขนาดนี้เลย หนึ่งไม่ได้นำเสนอเพียงสภาพแวดล้อมของคนรอบๆตัวโซยะที่มีแค่เพื่อน เป็นหนึ่งยังพูดถึงสถาบันครอบครัวของเด็กหนุ่มสาวทั้งคู่ที่มีแม่ที่แสนดีอยู่เคียงข้างเสมอ รวมไปถึงกลุ่มเพื่อนที่เต็มไปด้วยมิตรภาพ

A Silent Voice อาจจะเป็นแค่แอนิเมชันญี่ปุ่น ที่มีภาพลักษณ์ภายนอกเหมือนการ์ตูนตาหวาน แต่ปมของเรื่องนั้นกรีดลึกถึงใจคนดูอย่างผมชนิดที่เรียกว่าขอศีโรราบ ผมร้องไห้ น้ำตาคลอหวนคะนึงถึงความคึกคะนองในวัยเด็กที่บางวูบมันก็ส่งผลมาถึงตัวเองในปัจจุบัน ผมเองก็ไม่ใช่นักอะไรนัก ดูแล้วบอกตามตรงว่ามันกระทบใจมาก และประเด็นที่ขมวดตอนจบของ A Silent Voice มันก็ยังสื่อถึงความรัก ความรักที่ไม่มีสิทธิไม่มีโอกาสได้เปล่งเสียงพูดออกมามันก็ทรมานพออยู่แล้ว และไหนจะต้องต่อสู้กับปมความพิการของตัวเอง และผมในใจของอีกฝ่ายที่ยากจะเยียวยา สะเทือนใจฉิบหาย สะเทือนมากบอกตามตรง

ในส่วนของคนที่ไม่เคยอ่านการ์ตูน ก็ต้องสารภาพว่ามันดีมากกกกแล้วครับ แต่สำหรับคนที่อ่านการ์ตูนมาแล้วก็มันตดไปเยอะ แต่เข้าใจได้ครับ A Silent Voice เป็นแอนิเมชันรักหนุ่มสาวเชิงจิตวิทยาที่สร้างอารมณ์สะเทือนใจให้ผมมาก เป็นแอนิเมชันที่มาเกินกว่าที่ผมคาดมาก ดูแล้วสะเทือนใจ ร้องไห้ก็จริง แต่นี่คือพลังของแอนิเมชัน ที่นำเสนอเรื่องราวที่แสนยิ่งใหญ่คือจิตใจ

มนุษย์ออกมาได้เป็นอย่างดีจริงๆอยากให้คะแนน 10/10 นะครับ แต่ในประเด็นความลำไย ความโทษตัวเอง เหมือนคนที่ดำเนินชีวิตแบบไม่ฉลาดแบบนี้ก็ขอหักคะแนนละกันให้แค่ 9/10 ละกัน ครับ

ภาพที่ ข.30 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Ghost in the Shell เพจอวยใส่แตกแตกใส่ฉีก, โดย เพจอวยใส่แตกแตกใส่ฉีก, 2560.

Ghost in the Shell เร็วมากกกกกก ปัง ปัง ปัง เอาไปเลย 8.5/10

อยากกรี๊ดดดดดดดดด เอาตีนกระทืบเท้า โอ้ยยยยยยยยยย สาแก่ใจข้าเจ้ายิ่งนัก แบบว่านี่แหละ ชะนิแอ็คชั่นไซไฟมันต้องแบบนี้ มันต้องวิชั่นเร็วแบบเน้!!!! สวยแบบนี้ หนึ่งสวยมากกก กกกก งานโปรดักชั่นแม่งอย่างเร็ว เร็วแบบน่าเอาวิชั่น เอางานโฮโลแกรมแบบนี้ไปทำพิธีเปิด โอลิมปิกแม่งเลย แสง สี เสียง มีความเป็นงานระดับอ๊ปรีกมากกกกก แล้วที่เร็วสุดงดงามสุดคือ สกาเล็ต โจแอนสัน นางขึ้นแทนคุณแม่นักบู๊มาแทนมิลล่า จาโววิช ได้แล้ว คือนางแสดงเป็นมिर่า ไช บอร์กครึ่งคนได้แบบว่า สวยตายห่าไปเลย นางสวยและเซ็กซี่มากกกกกก และที่เกินคาดคือก่อนเข้าไปดูก็เตรียมใจนะว่าหนังแม่งคงดูแล้วไม่รู้เรื่อง ดูแล้วปวดกบาล แต่นี่โน้วววว ดูง่าย ดูสนุก ดูเพลิน ๆ แต่ที่ติงคือบางช่วงก็แอบหนืด ๆ แต่ไม่มีปัญหา นิดเดียว แป็บเดียว แล้วมันก็เข้ารูไปээрอย

นายพันมีรำ คือครึ่งมนุษย์ครึ่งไซบอร์กที่ถือเป็นนวัตกรรมใหม่ขององค์กรแห่งหนึ่งที่สร้างนางขึ้นมาเพื่อปกป้องประเทศ แต่แท้ที่จริงแล้ว เธอถูกสร้างขึ้นมาเพื่อเป็นอาวุธร้ายแรงขององค์กรลับแห่งนั้น เธอไม่รู้ที่มาที่ไป ไม่รู้อดีตที่แท้จริง ๆ ของตัวเอง จนมีโอกาสได้ไปปฏิบัติภารกิจแห่งหนึ่งด้วยการดำดิ่งลงไปในระบบหุ่นยนต์เกอิชา เพื่อเข้าไปหาข้อมูลและตามหาตัวผู้ร้ายที่ชื่อ "คูซึ" แต่ผลคือจากการตามหาคูซึ กลับทำให้เธอได้พบบางสิ่งที่ไม่คาดคิดมาก่อน ไม่ว่าจะเป็นความลับขององค์กร และที่มาของตัวเอง จากนั้นก็ตามสูตรของเรื่องเลย คือหนังมันดูง่ายมาก ไม่ซับซ้อนอย่างที่คิด ดูไปได้เรื่อย ๆ

[ควรอ่าน]

***สิ่งหนึ่งที่ควรเข้าใจเกี่ยวกับหนังเรื่องนี้คือ

ข้อมูลต่าง ๆ ในสมองของมนุษย์ และหุ่นในเรื่องนี้ สามารถถ่ายทอดให้กันได้ หรือส่งให้กันได้ด้วยการเชื่อมต่อ ไม่ว่าจะเป็นเชื่อมต่อตรงหากันเอง จากอีกคน ไปอีกคน หรือเชื่อมต่อเข้าสู่ระบบเน็ตเวิร์ค ดังนั้นคนที่ไม่ค่อยรู้เรื่องไอทีอาจจะงง ๆ กับเรื่องนี้นิดนึงว่านางเอกทำอะไร อย่างฉากที่เชื่อมต่อเข้ากับหุ่นเกอิชา เพื่อหาข้อมูลและตามหาตัวร้ายที่บงการเรื่องนี้นั้น นางเอกได้โหลดข้อมูลของอีกฝ่ายมาเพื่อวิเคราะห์ แล้วเกือบโดนไวรัสซะเอง เป็นต้น ส่วนดาต้าต่าง ๆ ที่อยู่ในสมอง สามารถลบออกได้ เหมือนกับไฟล์ในคอมพิวเตอร์ หรือมือถือเลย***

อย่างที่บอกตอนเกริ่นเลย งานโปรดักชั่นดีมากกกก ฉากบ้านเมืองในเรื่องล้ำมากกกก งานไซไฟไฮโลแกรมมาแบบจัดเต็ม งานเอฟเฟค งานวิชชั่นคือเรียดจนแบบต้องอ้าปากค้าง นี่ยังไม่ับพวกการออกแบบ การแต่งหน้า เสื้อผ้าหน้าผมของตัวละครเด่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นนางเอกเอง หรือเกอิชาที่แอบคิดว่ามันกรี๊ดไต่ยังงว่ะ เอาเป็นว่าแค่ฉากเกอิชาที่เข้าไปทำการแฮคสมองคนในร้านอาหารญี่ปุ่นฉากนี้ฉากเดียวก็คุ้มแล้ว เรื่องปัญหาว่าความเป็นหนังไซไฟ แฝงปรัชญาเปรียบเทียบว่ามันจะดูยากไหม ดูแล้วเบลอจะเป็นไหม เรื่องนี้ไม่เป็นนะ ดูง่ายมากกกก แถมยังสนุกด้วย อีกส่วนที่ชอบมากคือ ด้วยความที่หนังมันเน้นจินตนาการที่โคตรล้ำนี้แหละ เราเลยกลัวว่าดูแล้วจะงง แต่เอาเข้าจริง ๆ หนังเป็นมิตรกับคนดูมากกกก เข้าใจตามได้แบบไม่ยากเลย แก่นของเรื่องมันก็จะประมาณว่าสมองคือสิ่งที่สำคัญที่สุดของมนุษย์ トラบไตที่สมองยังไม่ตาย มันก็ยังดำรงอยู่ได้ต่อไปโดยใช้เปลือกมาห่อหุ้ม ในเรื่องนี้ก็คงจะหมายถึงร่างกายปลอม ๆ ที่เอามาประกอบร่างเข้ากับสมองนั้นแหละ หุ่นไซบอร์กอย่างนางเอกที่สร้างขึ้นมาจากสมองก็เลยเป็นหุ่นยนต์ที่มีอารมณ มีความรู้สึก มีสำนึก รับผิดชอบชีวิต คือเอาจริง ๆ ตัวหนังมันมีปรัชญาตะวันออกแทรกอยู่เยอะมากกก

ประเด็นที่หนังมุ่งเน้นและตอกย้ำก็คงจะไม่พ้นเรื่องของความสวยงามของการมีชีวิตอยู่ในฐานะมนุษย์ หลายช่วงหลายตอนที่หนังพยายามทำให้คนดูรู้สึกว่านางเอกเองก็รู้สึกอิจฉาและอยากเป็นมนุษย์ปกติเหมือนคนอื่น ๆ หนังมีการพูดถึง น้องหมา ที่เป็นสัตว์จริง ๆ มีเลือดมีเนื้อที่ถูกเลี้ยงโดย

พวกไซเบอร์ด้วยซึ่งด้วยความซับซ้อนแฝงปรัชญาที่มันลึกมาก ๆ ๆ ๆ ถ้าพยายามจะอธิบายยาวๆมันก็อาจจะทำให้คนดูงง หนึ่งเลยเลือกที่จะใช้ความสนุก ความตื่นเต้นมาเล่าเรื่องดีกว่า งานบันทึกเสียงเรื่องนี้ดีมากกก ระบบเสียงโคตรกระหึ่ม รั้าใจ ดูจบแบบไม่รู้ตัว เพลินมากกก แบบเพลินจริงๆ ตื่นตาตื่นใจ ดูแล้วไม่รู้สึกเสียดายตังเลย และไม่ต้องไปกลัวเลยว่าหนังจะดูยาก หรือง เรื่องนี้ดูได้แบบง่าย ๆ แต่การเล่าเรื่องบางช่วงก็อย่างที่บอกคือหนืด ๆ ไปหน่อย ไม่งั้นจะให้ 9 นี่เลยหักเหลือ 8.5/10 ไปดูได้แบบไม่เสียดายตังไม่เสียดายเวลาเลยครับ...

ข.4 บทวิจารณ์ภาพยนตร์เพลงหนังเรื่องนี้kuดูแล้ว

ภาพที่ ข.31 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง The Age Of Shadow เพลงหนังเรื่องนี้kuดูแล้ว, โดยเพลงหนังเรื่องนี้kuดูแล้ว, 2560.

#รีวิว : The Age Of Shadow (2016) : Esplanade

-- เข้าฉาย 5 มกราคมนี้ --

เป็นหนังสายลับจริงจัง เข้มเข้ม ดุดัน ลุ้นทั้งเรื่อง สะเทือนใจสุด ๆ เรื่องราวย้อนไปในยุค 1920 บนเหตุการณ์จริงที่ญี่ปุ่นเข้ามาเรืองอำนาจในเกาหลี ทำให้เกิดไล่ล่ากันระหว่าง สายลับญี่ปุ่น และกลุ่มต่อต้าน (กงยู) แต่ไม่ใช่แค่นั้น ยังมีส่วนที่เข้มข้นกว่านั้นไปได้อีก หนังไม่ลืบกับเดินเรื่องเร็ว ทำให้ได้บทที่เข้มข้น การเมืองเครียดๆ เรื่องคอขาดบาดตาย และยังผสมดราม่าอีก ทำให้รวมๆแล้ว

กระแทกใจมาก หนึ่งสร้างแผน ที่ซ้อนแผน ลุ้นได้ตลอดเรื่อง บางฉากที่ยังไม่ปะทะกัน ยังไม่ทันจะชักปืนออกมา แค่มั่นคุษกันเฉย ๆ ก็ลุ้นแล้ว เพราะไม่รู้ว่ามันจะพลาดท่า เสียที่กันตอนไหน พอถึงฉากที่เข้าใส่กัน ก็ดูตัน รุนแรง โหดร้ายจนหน้าต้องยี้ การแสดงของทุกคน (ไม่ใช่แค่กยู) สร้างตัวละครที่น่ากลัว น่าค้นหา สร้างบรรยากาศที่ไม่น่าไว้วางใจได้ตลอด และทำให้หนังมันดูจริงจัง และเครียดมาก แทบไม่มีขำ (ที่มีขำก็เพราะมันจริงจังจัด ๆ นั่นแหละ) เรื่องงานสร้าง โปรดักชั่น ไม่ชมไม่ได้ ทำดี แนบเนียน เสริมหนังได้ลงตัว และอาจเพราะเหตุผลนี้ด้วย เกาหลีเลยมันใจ ส่งหนังเรื่องนี้เป็นตัวแทนไปเข้าชิงออสการ์ปีนี้ (สาขาหนังต่างประเทศ)

#สรุป ยกให้เป็นหนังทริลเลอร์ ระดับพรีเมียม ที่พีคอีกเรื่องของเกาหลีเลย ถ้าคุณบอกว่า Train to Busan คือที่สุดของเกาหลีในปี2016 นั้นเพราะคุณยังไม่ได้ดูเรื่องนี้ไงครับ.

#หนังเรื่องนี้kuดูแล้ว : 8.5 /10

#TheAgeOfShadow #kuarm

ขอบคุณตัวเข้าชมจาก M Pictures Co.,Ltd

เป็นหนังเพลงที่ยอดเยี่ยมและลงตัวมาก
มีครบทุกอารมณ์ ตลก โรแมนติก ครามา
เอาซะเกือบร้องไห้ในโรงเลย.

9/10 กยูให้กยู
ku ดู แล้ว

LA LA LAND

ภาพที่ ข.32 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง La La Land เพจหนังเรื่องนี้kuดูแล้ว, โดยเพจหนังเรื่องนี้-kuดูแล้ว, 2560.

#รีวิว La La Land (2016) : Major Cineplex Central Pinklao

เป็นหนังที่สอดแทรกบทเพลงไปพร้อมกับบทหนังได้อย่างลงตัว ถึงจะมีเพลงออกมาไม่มาก แต่เพราะทุกเพลง เพราะขนาดไหน? ก็คิดเอาเองว่า ขนาดตอน ku กำลังเขียนรีวิวนี้อยู่ ยังต้องเปิดเพลงแม่งคลอไปด้วยอะ คือเพราะมากถึงขนาดต้องกลับบ้านมาเปิดฟังซ้ำ แม่งสุดจริง

ว่าด้วยเรื่องของ มีอา(Emma Stone) หญิงสาวที่มีความฝันอยากเป็นดารานักแสดง แต่ไม่ว่าจะไปแคสบทก็ครั้งต่อก็ครั้งก็ไม่ผ่านสักที เผอิญได้มาพบกับ เซบาสเตียน (Ryan Gosling) หนุ่มนักเปียโนที่หลงรักในดนตรีแจ๊ส และมีความฝันอยากคืนชีพให้ดนตรีแจ๊สมาป๊อปปูล่าให้ได้อีกครั้ง ชอบที่หนังสร้างแรงบันดาลใจในการทำตามความฝันให้แก่เรา ทั้งมีอาและเซบาสเตียนต่างก็มีความฝันที่ไม่ได้เว่อวังอะไรมาก อยู่ใกล้ความเป็นจริง เลยทำให้สามารถดึงผู้ชมอย่างเรา ๆ เข้าไปอยู่ในหนังได้อย่างไม่ยาก

ด้านบทเพลงต่าง ๆ เพราะว่าเรื่องนี้เป็นการเน้นเรื่องการขับร้องและเต้น ทำให้หลาย ๆ ซิน หรือเกือบทั้งหมดเลยก็ว่าได้ จะเป็นการถ่ายแบบ Long Take ซึ่งทำได้เจ๋งมาก ๆ เท่มาก เคลิบเคลิ้ม และยังเป็นฉากร้องเพลงระหว่างคู่พระนางนะ อะโรมันจะโรแมนติกได้ลงตัวขนาดนี้ ฟินมากกกก ด้านเคมีคู่พระนางนี้ไม่ต้องพูดอะไรกันมาก เคมีคู่นี้เข้ากันได้ดีมาตั้งแต่แสดงด้วยกันเรื่องก่อนแล้ว ชอบเอ็มมา่มาก แบบว่าคนอัลโรน่ารักน่าหยิกและน่าสงสารไปพร้อม ๆ กันได้ ส่วนทางด้านไรอันนี่ มาสายฮาแบบหน้าตายเหมือนเดิมอีกแล้ว คือฉากที่เล่นมุกกันนี้แบบว่า ku ฮาก้ากเลยนะ บางช่วงแม่งก็มาไม่พักเลย ku ยังขำมุกเมื่อก็ไม่หาย แม่งใส่มาใหม่อีกแล้ว ใ้ ku หายใจบ้าง 5555555

ประเด็นหลักของเรื่องไม่ต้องยิ่งใหญ่โลกแตก แต่ชวนให้รู้สึก หลงใหลให้กับความรัก นำติดตามให้กับการตามฝัน และต้องเจ็บปวดให้กับความจริง ยิ่งพอดูฉากจบนะ แบบว่ามึงเอ๊ย อะโรมันจะเจ็บปวดและนำยินดีไปพร้อมกันได้ขนาดนี้ แต่ตอนออกจากโรงมารู้สึกจะหนักไปทางเจ็บปวดและเศร้ามากกว่า รู้สึกหวังๆตลอดทางกลับบ้าน แม้แต่ตอนที่กำลังเขียนรีวิวยูก็ยังไม่รู้สึกแบบนี้เลย

สุดท้าย อีกเรื่องที่ชอบของหนังเรื่องนี้คือตรงที่ว่า เมื่อหนังจบแล้ว มันสามารถทำให้เราไม่จบไปกับมันได้ ต้องกลับมาฟังเพลงของมันที่บ้านต่อ หรือแม้แต่ความรู้สึกเศร้า และเจ็บปวด ที่แม้หนังจะจบไปแล้ว แต่ความรู้สึกมันกลับยังคงอยู่กับเราต่อไป

#สรุป ใครชอบฟังเพลงเพราะๆ ชอบการเต้นสวยๆงามๆ ชอบหนังรัก ชอบหนังสร้างแรงบันดาลใจ ชอบไรอันกอสลิง ชอบเอ็มมาสโตน ชอบอะไรก็แล้วแต่ ยังไงก็ควรไปดูซะ ขอแนะนำ

#หนังเรื่องนี้ดูแล้ว : 9 / 10

#LaLaLand #kutum

ปล. . หนังเปิดรอบ Sneak preview หลัง 2 ทุ่ม

ฉายจริง 12 มกราคม

ภาพที่ ข.33 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Split จิตหลุดโลก เพจหนังเรื่องนี้ไปดูแล้ว, โดยเพจหนังเรื่องนี้ไปดูแล้ว, 2560.

#รีวิว : Split จิตหลุดโลก (2016) : Lido

หนังจิตวิทยา-น่าสะพรึง ที่ใช้ได้เลย รู้สึกอัดอัด แต่หนังก็อัดอาด จากตัวอย่างก็คาดหวังไว้ก็เยอะ เลยนึกว่าจะว่ากว่านี้ เรื่องของ ชายโรคจิตที่มี 23 บุคลิกในตัวเอง (เจมส์ แม็คคอะวอย) ลักพาตัวกลุ่มเด็กสาว 3 คน มาขังไว้ เพื่อ...

หนังพาเราไปสำรวจอาการของคนหลายบุคลิก เขาเป็นมีอาการยังไง ทำอะไรได้บ้าง ต้องการอะไร ที่มาคืออะไร โดยเล่าผ่านตัวละครจิตแพทย์ ซึ่งจุดนี้น่าสนใจมาก ก็คือจุดขายของหนังนั้นแหละ แต่หนังมันช้า เล่าวกวน จังหวะเล่าเรื่องอัดอาด คุนี่ ก็ใจร้อน ว่าไหนนะ 23 บุคลิกที่ว่า ซึ่งก็ค่อย ๆ เล่า แล้วก็มีแค่มื่อกี้บุคลิก แต่เอาเข้าจริง ๆ แค่มื่อกี้บุคลิกก็พอแล้ว แค่นี้ คุ ก็เริ่มสับสน ต้องตั้งใจแยกดี ๆ แม้การแสดงของ เจมส์ แม็คคอะวอย จะเด่นจนเหนือแคไหนก็ตาม หักมุมก็มีให้ร้องว่าว!! ได้อยู่ แต่ก็ไม่เท่าไร ในตัวอย่างก็สพอยหมดนะ สิ่งที่ชอบสุด กลับเป็นสิ่งที่ไม่ได้คาดหวัง คือ น้องนางเอก (อันย่า เทย์เลอร์-จอย) ตอนแรกก็จะหลั้ละ ความน่ารักของเธอก็ปลุก คุ กลับมาตั้งใจดูหนังต่อ ขอยกให้เป็นดาวรุ่งแห่งปีไปเลย

#สรุป หนังจิตวิทยา ตื่นเต้น คอนเซ็ปต์ดีมาก ดูหนังจบก็ได้กลับมามองตัวเองด้วย

#หนังเรื่องนี้kuดูแล้ว : 7 /10

#Split #จิตหลุดโลก #kuarm

ปล...สำหรับคนดูแล้ว ที่เห็น บรูซ วิลลิส โผล่มาในตอนท้าย เพราะ เรื่องมันโยงกับ Unbreakable (2000) ซึ่งเป็นผู้กำกับเดียวกัน

ภาพที่ ข.34 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง John Wick: Chapter 2 เพจหนังเรื่องนี้kuดูแล้ว, โดย เพจหนังเรื่องนี้kuดูแล้ว, 2560.

#รีวิว John Wick: Chapter 2 (2017) : SF World Cinema

เป็นหนังที่เสิร์ฟความมันส์ได้แบบไม่ได้หายใจกันเลยทีเดียว เปิดเรื่องมาเมื่อก็ดูแล้ว แต่ก็มีเนื้อๆ นิดหน่อยประมาณ 20 นาที แล้วก็กระโดดแบบโคตรมันส์ คอหนังแอ็คชั่นไม่ควรพลาดทุกประการ เนื้อเรื่องต่อจากภาคที่แล้ว แต่คราวนี้มาพูดถึงผลกระทบจากการที่ จอห์น วิค (Keanu Reeves) ได้กลับมาทำงานอีกครั้ง หลังจากที่เคยเกษียณจากวงการนักรบไปแล้ว ซึ่งจากผลกระทบดังกล่าวนี้ทำให้จอห์นวิคต้องตกที่นั่งลำบากอีกครั้ง และคราวนี้ไม่สามารถรู้จำนวนหรือใบหน้าของ ศัตรูได้เลย โคตรชวยแบบสุด ๆ

ภาคนี้ได้ขยายสเกลหนังให้ใหญ่ขึ้น โปรดักชั่นดีขึ้น ได้รู้ถึงพลังอำนาจของสมาคมนักรบที่แทบจะไม่ได้พูดถึงเลยในภาคที่แล้ว และถ้าใครจำภาคที่แล้วได้ จะมีเรื่องเล่าในตำนานของจอห์นวิคที่

พูดถึงเรื่องดีนสอ ในภาคนี้เราจะได้เห็นตำนานนั้นอีกครั้ง ซึ่งเป็นหนึ่งในซีนที่ชอบที่สุดของหนังเลยก็ได้ ด้านแอ็คชั่นนี้ไม่ต้องพูดอะไรมากเลย มันส์ไม่แพ้ภาคที่แล้ว อาจจะมากกว่าด้วยซ้ำ แถมยังดีไซน์ฉากต่อสู้ได้โคตรเท่เลย โดยเฉพาะฉากที่ดวลกันตัวต่อตัว ไม่ว่าจะปืนกับปืน หมัดกับหมัด มีดกับหมัด มีดกับปืน ออกแบบมาได้ดิบเถื่อนดูสมจริง และมันส์สะใจมาก ส่วนเรื่องที่ซัดใจหน่อย ๆ ก็คงเป็นฉากที่พระเอกของเราสู้กับพวกสมุนตัวร้ายที่มากันเยอะ ๆ เอาจริง ๆ มันก็ยังมันส์นั่นแหละ ยิ่งเฮดช็อตได้สะใจมาก แต่ก็ยังรู้สึกเหมือนตัวร้ายเดินมาโง่ๆให้พี่จอห์น ku ยิ่งทิ้งเล่น ๆ ซะอย่างนั้น ประมาณมึงถือปืนแล้วมึงจะวิ่งเข้ามายิงเค้าใกล้ๆทำไม ไอบ้า

#สรุป ถ้าชอบภาคแรกก็ต้องชอบภาคนี้ ถ้าชอบหนังแอ็คชั่นก็ไม่ควรพลาดเรื่องนี้เช่นกัน มันส์ เดือด ดิบ สะใจแน่นอน

#kutum 8.5/10

#JohnWickChapter2

ภาพที่ ข.35 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Logan เพจหนังเรื่องนี้kuดูแล้ว, โดยเพจหนังเรื่องนี้kuดูแล้ว, 2560.

#รีวิว Logan (2017) : Krungsri IMAX Paragon Cineplex

นี่เป็นหนังมนุษย์กลายพันธุ์ที่ไม่เหมือนเรื่องไหน และภาคไหนๆในตระกูล X-Men มาก่อน เป็นหนังมนุษย์กลายพันธุ์ที่ดูมีความเป็นมนุษย์ปกติธรรมดามากที่สุด แต่ก็ไม่ได้ทิ้งความเป็น X-Men ไปซะหมด แค่ว่าบางลงแต่ไปใส่ เรื่องครอบครัว ความรัก ความสัมพันธ์และความผูกพันได้อย่างซาบซึ้งและลงตัว และหนังยังดำเนินเรื่องได้ดาร์กและหดหู่ในระดับดีเยี่ยม

ด้านแอ็คชั่น ถ้าใครคิดว่าฉากบู๊เรื่องจอห์นวิกโหดส์สหัสมาแล้ว มึงต้องยอมเรื่องนี้เลยครั้บ แม่งโหดเหี้ยม ดิบเถื่อน เลือดสาด เห็นหัวหลุดปลิวเป็นลูกบอลเลย และเห็นฉากกรงเล็บแทงหัวในระยะประชิดมาก ๆ นี่มันระดับโคตรเรท R เลย คงถูกใจคอหนังเลือดสาดเป็นแน่แท้ ดูไปเกร็งไปอะ มันส์มากกก และที่จะไม่พูดถึงไม่ได้เลยก็คงเป็นตรงพาร์ทราม่าที่ทำเอา ku เสร้าและอินตามอยู่ไม่น้อยเลยนะ ปกติดูหนังที่เค้าว่าเคร้า ๆ กัน ku ยังไม่เคร้าเลย แต่นี่หนังฮีโร่กลับทำ ku เคร้าได้ครั้บ WTF!! ไม่คาดฝันมาก่อนว่าจะมีอะไรแบบนี้ด้วย ยิ่งพอคิดว่าเป็นภาคสุดท้ายของเฮียอิวิจ์แจ๊คแมนแล้วยิ่งเคร้ากันไปใหญ่

ในภาคนี้เราจะได้เห็นความสัมพันธ์ของโลแกนและชาร์ลส์ที่ลึกซึ้งมากยิ่งขึ้นและเป็นหนึ่งในสิ่งที่ตึงตางอย่างหนึ่งของหนังเรื่องนี้ แม้ว่าในหนังจะดำเนินเรื่องเครียดๆบ้าง แต่ก็ยังมีอิงมุกมาบ้าง ประปรายตามสไตล์ให้คนดูอย่างเราๆขำ ซึ่งมาได้ถูกที่ถูกเวลา และไม่ทำให้บรรยากาศหนังตอนนั้นเสียด้วย เชื่อว่าในเมื่อหนังมันทำฉีกแนวต่างไปจากเดิมมากขนาดนี้ มันต้องมีคนที่ไม่ชอบแน่นอน รู้เลยว่าคงมีคนบางประเภทที่ไม่ชอบหนังสไตล์นี้ นี่เป็นภาคสุดท้ายที่เฮียอิวิจ์แจ๊คแมนจะมารับบทวูล์ฟเวอรีน ซึ่งต้องบอกว่าเป็นการอำลาที่สวยงามและน่าจดจำ แค่คิดว่าต่อไปนี่จะไม่ได้เห็นวูล์ฟเวอรีนที่มีใบหน้าของเฮียอีกน้ำตาก็จะไหลแล้ว เคร้า

ปล.หลายคนอาจจะมึ่คำถามในใจว่า มึงชมเยอะขนาดนี้ แล้วมึงหัก1คะแนนจากตรงไหนวะ คือส่วนที่หักไป ถ้าบอกมันจะเป็นสปอยของหนัง เลยไม่ขอพูดถึงดีกว่าเนอะ

#สรุป ส่วนตัวยกเป็นหนังฮีโร่ที่ดีที่สุดเรื่องนึงเลย ไปดูเหอะ ไม่รู้จะอวยอะไรแล้ว

#kutum 9/10

#Logan

ภาพที่ ข.36 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Kong :Skull Island เพจหนังเรื่องนี้kuดูแล้ว, โดย เพจหนังเรื่องนี้kuดูแล้ว, 2560.

#รีวิว : Kong :Skull Island (2017) @Major Lotus Salaya

ถึงจะเต็ม ๆ ตามสูตร แต่ก็สนุกใช้ได้ โดยเฉพาะฉากที่มีพี่คอง เรื่องย่อไม่ต้องรู้ก็ได้ จะมีอะไรมากไปกว่ามนุษย์โง่ ๆ คิดว่าตัวเองเก๋า ไปสำรวจเกาะลึกลับ เกาะที่มีสัตว์แปลกๆ ขนาดคุณ 10 ชอบที่ฉากหลังของเรื่องอยู่ในยุคสงครามเวียดนาม เข้ากับเนื้อหาหนังที่ว่า อยู่ใครอยู่มันก็ดีอยู่แล้ว แต่ก็พาลมารบกันให้วุ่นเอง หนึ่งเล่าเรื่องวก ๆ วน ๆ อยู่ในเกาะ เนื้อเรื่องส่วนของคนชวนให้เบื่อ เดาได้ไม่ยาก จนแอบรำคาญ คนเยอะ ๆ มาตายฟรี ๆ ให้น้องมันตื่นเต้น บางอย่างก็เกิน ๆ จะมีตินิด ๆ ก็แต่ความดีงามของนางเอก (บริ ลาร์สัน)

แต่ความน่าเบื่อทั้งหมด ก็ได้พี่คองพระเอกของเรื่องออกมาแก้ ออกมาแต่ละทีที่ต้องปัง โชว์ความยิ่งใหญ่ ต้องมีพระอาทิตย์ พระจันทร์เป็นพื้นหลัง แม้งาน CG จะไม่เนียนสมจริง แต่เทคนิคภาพ มุกกล้องอย่างมันส์ ชวนลุ้น พาให้ตื่นเต้นดีมาก และพีคไปอีกตอนไต่ไปกับสัตว์ประหลาดตัวอื่น ที่ตอนแรกดูจะง่อย ๆ แต่พอสู้กันต้องร้องว้าว มันเจ๋งเอามาก ๆ

#สรุป เป็นหนังผจญภัยที่สนุกเลย ไม่ต้องคิดมาก ดูไว้รอภาคต่อไปก็จะไปไต่ไปกับสัตว์ยักษ์ตัวอื่นๆ อย่างก็อตซิลล่า

#หนังเรื่องนี้kuดูแล้ว : 7.5/10

#KongSkullIsland #kuarm

ปล. อย่าลืม มีฉากหลัง end credit

ภาพที่ ข.37 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Beauty and the Beast เพจหนังเรื่องนี้kuดูแล้ว, โดย เพจหนังเรื่องนี้kuดูแล้ว, 2560.

#รีวิว Beauty and the Beast (2017) : Paragon Cineplex

เป็นหนัง Musical ที่สนุกดี ดูได้เพลิน ๆ ที่สร้างเหมือนเวอร์ชันการ์ตูนแทบทุกอย่าง ใครเป็นคอหนังเจ้าหญิงแนวนี้คงต้องชอบมากแน่ ๆ เป็นเรื่องราวของเบลล์ (เอ็มม่า วัตสัน) สาวน้อย โฉมงามผู้ชื่นชอบในการอ่านหนังสือที่อาศัยอยู่กับพ่อเพียงสองคน แต่กลับโดนผู้คนมองว่าเป็นคนแปลกประหลาดในสิ่งที่เธอเป็น และด้วยเหตุการณ์บางอย่าง ทำให้เธอต้องโคจรมาพบกับเจ้าชายที่ถูกสาปให้อยู่ในร่างของอสูร

เรื่องของงานภาพ ต้องบอกว่าสวยโคตร ๆ ดิสนีย์เค้าไม่เคยให้เราผิดหวังในจุดนี้อยู่แล้ว ซิงจิสูหรือพวกของใช้ในปราสาทที่มีชีวิตก็ทำออกมาได้กลมกลืนมาก ไม่ดูลอยหรือไม่เนียนแต่อย่างใด เรื่องเพลง ก็เพราะในระดับที่ดีมาก ฟังแล้วชวนเคลิ้มไม่ใช่น้อย ฉาก Musical ก็มาได้ถูกที่ถูกเวลา ไม่รู้สึกถึงการยึดเยียดอะไรเข้ามา ดูไหลลื่นมาก แต่ก็ยังรู้สึกไม่สุด อาจเป็นเพราะเพิ่งดู La la land

มา ซึ่งเรื่องหลังนี้ทำฉาก Musical ได้ยอดเยี่ยมจนเกินไป เลยทำให้รู้สึกเรื่องนี้ดูตลก ๆ ลง เอ็มม่าคือที่สุดของที่สุดของหนังเรื่องนี้ สวยทุกมุม สวยทุกองศา สวยทุกกิริยา นุ่ม ๆ เคลิ้มกันทั้งโรงแน่นอน ส่วนด้านเนื้อเรื่อง ก็ด้วยที่มันเป็นการตุนมาก่อน มันก็ดำเนินเรื่องตามสูตรทุกอย่าง ได้หมดแน่นอน แต่เชื่อว่าคนที่เฝ้ารอดูหนังเรื่องนี้คงไม่ติดใจอะไรในตรงนี้มาก เพราะแค่ภาพ เพลงเพราะ นางเอกสวยก็น่าจะเพียงพอสำหรับคอหนังดีสนีย์แล้ว

#สรุป ถ้าเป็นคอหนังดีสนีย์ก็ไม่ควรพลาดเรื่องนี้ ยิ่งถ้าใครแค่อยากไปดูหน้าเอ็มม่า บอกเลยว่าไม่ผิดหวัง สวยมากกกกกก

#kutum 7/10

#BeautyandtheBeast

ภาพที่ ข.38 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Life เพจหนังเรื่องนี้ไปดูแล้ว, โดยเพจหนังเรื่องนี้ไปดูแล้ว, 2560.

#รีวิว : Life (2017) Emprive Cineclub - ฉาย 23 มีนาคมนี้ -

สิ่งมีชีวิตสายพันธุ์ใหม่จากดาวอังคาร มันไม่ได้เกลียดเรา แต่เพื่อความอยู่รอด มันต้องฆ่าเรา!!! ปฏิบัติการค้นหาสิ่งมีชีวิตจากดาวอังคารที่ทั้งโลกลอยคอกันมานาน ในที่สุดพวกเค้าก็ทำสำเร็จ

มีการตั้งชื่อจากเด็กน้อยที่คัดจาก 11,000 โรงเรียนทั่วสหรัฐฯ ได้ชื่อน่ารัก ๆ เก๋ ๆ ว่า 'คาลวิน' ในฐานะสิ่งมีชีวิตตัวแรกที่เจอบนดาวอังคาร แต่สายพันธุ์ที่พวกเขาค้นพบนี้กลับกลายเป็นภัยร้ายแรงต่อความมั่นคงของเหล่ามวลมนุษยชาติ และพวกเขาต้องทำทุกวิถีทางเพื่อไม่ให้มันเข้ามาในชั้นบรรยากาศของโลก!!!

โอเค พล็อตเรื่องนี้เพียงพอที่จะเป็นหนังสยองขวัญจากต่างดาวได้แล้ว ที่เหลือคือการเล่าเรื่อง หนังดำเนินไปอย่างรวดเร็ว มีเรื่องมาให้เราลุ้นตั้งแต่เริ่มและมีไปเรื่อย ๆ เลย ศพแรกศพสองมาแบบไม่ทันเตรียมใจ เรียกได้ว่ามาแบบไม่ให้ ku หายใจหายใจคอกันเลยทีเดียว ตรงช่วงนี้ให้ความรู้สึกระทึกและสยองขวัญได้ค่อนข้างดี ทำให้เรากลัว 'คาลวิน' ได้พอสมควร รู้สึกจริง ๆ ว่าพวกมันต้องตายกันบนนี้ทั้งหมดนั่นแหละ สู้มันไม่ได้หรือกก แต่หลังจากนั้น อะไรๆ มันก็เริ่มจะดูค่อย ๆ ง่ายขึ้นเรื่อย ๆ บางตัวละครก็ทำอะไรโง่ ๆ ที่ทำให้เพื่อนๆ ต้องซิบหาย เข้าทางอีปลาหมึกยักษ์ทะเล (ตัวที่เจอพอโตแล้วแอบเหมือนปลาหมึกนะ) เรื่อยไปจนถึงโคล้แมกซ์ที่จะว่าไปมันก็โอเค แต่ก็ไม่ได้พีคจนทะเลลูปรอท มีแอบหักมุมนิดหน่อย แต่คนดูก็รู้แหละ เลยขอตัดคะแนนช่วงหลังไปนิดนึง

สิ่งสวยงามในเรื่องนี้คือการตายของแต่ละศพ ชอบฉากตายของศพแรกมาก มันบีบ มันสวย เลือดจิ้งจอกพุ่งฟ้าง ดูแล้วดงามดีจริง ๆ อีกอย่างที่ชอบคือ 'เตียงพีเจค' ที่จะเล่นดีทุกเรื่องเลยจริง ๆ ไซ้มัย ปี๊ดโถ่!!!!

#สรุป #ชอบ ระทึกมากในช่วงแรก ทำให้คนดูกลัวตัวร้ายได้จริงๆ หนึ่งอาจจะแผ่วช่วงหลัง แต่รวมๆ แล้วเป็นหนังที่ทั้งสยองขวัญและระทึกขวัญดีจริงๆ

#kuearth 7/10

#life

!!!!!!!!!!!! S P O I L !!!!! AL E R T !!!!!!!!!!!!!

บทความต่อจากนี้อาจมีบางเนื้อหาที่เป็นการสปอยล์

มันคือ venom ตัวร้ายจาก spider man รีเปล่า? ku ไม่รู้วะ 555555 ในหนังก็ยังไม่ได้ออกอะไรเลย ก่อนดูก็ได้ยินทฤษฎีนี้แหละ ไร่เราก็นั่งรอดูเอนเครดิตจนจบ กะว่าแม่ต้องเปิดตัว ผ่าง ๆ ๆ แน่ ๆ แต่ก็ไม่มีอะไร ลองไปหาข้อมูลดู ก็มีแต่ทฤษฎีที่แฟนๆ ตั้งสมมติฐานขึ้นมาเองทั้งนั้น ถ้ามัวเป็นไปได้อะไร ก็ไม่แน่ เพราะสุดท้ายมันก็ตกมาที่โลก และคนที่เหมือนจะได้รับเชื้อก็ดูดีทีเดียวถ้าจะเป็นวินอม แถมยังไม่ถูกฆ่าตายเหมือนศพอื่น ๆ อีกแหมะวะ ต้องรอดูต่อไปยาว ๆ จะน่าตื่นเต้นมากถ้ามันคือ venom ku เองก็อยากรู้เร็ว ๆ แล้วเหมือนกัน

ภาพที่ ข.39 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง A Silent Voice เพงหนังเรื่องนี้kuดูแล้ว, โดยเพงหนัง-เรื่องนี้kuดูแล้ว, 2560.

#รีวิว : A Silent Voice : รักไร้เสียง : @SF CINEMA at MBK - ฉาย 23 มีนาคม -

ถึงจะดูเป็นการตุนใจ ๆ โลกสวย แต่เนื้อหาพาคนดูลงลึกมากในประเด็นวัยรุ่น เรื่องคือ พระเอกชอบรังแกนางเอกที่เป็นคนหูหนวกในตอนประถม แต่ส่งผลกระทบต่อชีวิตเขาและกลุ่มเพื่อน ในตอนมัธยม ในแบบที่เจ็บปวด และลึกซึ้ง หนังสะท้อนปัญหาสังคมได้ดี เรื่องการรักตัวเอง เรื่องเพื่อน ในสภาพสังคมที่กดดัน เป็นประเด็นวัยรุ่นที่ใคร ๆ ก็จับต้องได้ไม่ยาก ไม่ใช่แค่เรื่องรักที่เห็นบนหน้า หนัง จุดขายของการตุนใจแบบนี้ คือ งานภาพ ซึ่งเรื่องนี้ทำดีมาก ซื่อเลย ภาพสวยมีเสน่ห์ไม่พอ เทคนิคการใช้ภาพเล่า บอกกับเพลงเพราะ ๆ โดยเฉพาะส่วนแรกของเรื่องพา ku ลงลึกดำดิ่งจมใน ภาวิงค์ หนังสใจทุกตัวละคร ถึงจะมีหลายตัว แต่ก็ลงรายละเอียดสร้างมิติเป็นวัยรุ่นในรูปแบบต่าง ๆ รวมถึงการสร้างสีสัน ใส่คอมเมดี้ได้ถูกที่ถูกเวลา ปังทุกมุก แม้ครึ่งหลังจะรู้สึกยึดเยื้อ มีสะดุดบางจุด แต่พอหนังจบแล้วก็ลงตัวอิม รวม ๆ ก็ คือ ชอบนั่นแหละ

#สรุป ใครชอบการ์ตูนภาพดี เนื้อหาดี สะท้อนสังคม เรื่องนี้เหมาะกับคุณ

#หนังเรื่องนี้kuดูแล้ว : 8.5/10

#ASilentVoice #รักไร้เสียง

#kuarm ขอขอบคุณตัวจาก M Pictures Co.,Ltd

ภาพที่ ข.40 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Ghost in the Shell เพจหนังเรื่องนี้kuดูแล้ว, โดย เพจหนังเรื่องนี้kuดูแล้ว, 2560.

#รีวิว Ghost in the Shell (2017) : Paragon Cineplex

เป็นหนังที่ตึงสการ์เล็ตไม่ควรพลาดจริง ๆ ตั้งแต่ดูหนังที่นางเคยเล่นมาจนถึงเรื่องนี้ ยกให้เรื่องนี้คือเรื่องที่นางสวยที่สุดไปเลยละกัน แม่งสวยซิบหาย สวยทุกองศา ทุกกระบวนการ อาจจะเป็นเพราะเรื่องนี้นางเปลี่ยนทรงผมให้เป็นลูกคนเอเชีย บวกกับหน้าตาที่สวยอยู่แล้วเข้าไป กลายเป็นสาวเอเชียหน้าฝรั่งที่สวยที่สุดในโลกไปเลยยยยย

ผู้พัน(สการ์เล็ต โจแฮนส์สัน) หญิงสาวที่มีร่างกายเป็นไซบอร์กแต่มีสมองที่ยังหลงเหลือ ความทรงจำเดิมอยู่ ซึ่งความจริงแล้วเธอถูกสร้างมาเพื่อเป็นอาวุธอันตรายพลังของกลุ่ม ๆ หนึ่งเท่านั้น ซึ่งระหว่างเธอกำลังทำภารกิจ ๆ หนึ่งอยู่นั้น เธอก็ได้ถูกคิดขึ้นมาว่า เธอต่างจะไซบอร์กตัวอื่น ๆ หรือเปล่า แล้วความทรงจำในอดีตที่เธอมีอยู่นั้น มันจะเป็นความจริงเธอ ในเมื่อเธออยู่ในยุคที่เทคโนโลยีก้าวไกลถึงขนาดนี้ ด้านงานภาพและซี้ตต่าง ๆ ในหนังนี้งานดีมากถึงมากที่สุด อลังการมาก เป็นหนังไซไฟที่ใช้คำว่าไซไฟได้คุ้มค่าจริง ๆ

ด้านฉากแอคชั่น คือเหมือนหนังมันเน้นเรื่องภาพเกินไป พยายามจะโชว์แต่งงานภาพ(ซึ่งแม่งก็สวยสุดยอดจริงนั่นแหละ) ทำให้ฉากแอคชั่นมีแต่ภาพสวย ๆ ซึ่งมันไม่ได้อารมณ์ของการต่อสู้เลย ไม่ดุเดือด ไม่เผ็ดมันส์สักเท่าไร หนังดำเนินเรื่องแบบไปเรื่อย ๆ เอื่อย ๆ อธิบายทุกอย่าง ไม่มีอะไรให้

เราต้องคิดเองเลย ซึ่งมันทำให้ ku รู้สึกง่วงและหาวบ้างอะไรบ้างในหลาย ๆ ช่วง เอาจริง ๆ มันก็เหมือนหนังแอคชั่นไซไฟตาด ๆ ทั่วไปแหละ แต่งานภาพของมันเพอร์เฟคเอามาก ๆ บวกกับความสวยแบบว้าวตายควายลัมของสการ์เล็ตเข้าไป เลยเพิ่มคะแนนขึ้นมาในจุดนี้

#สรุป เหมือนหนังไซไฟทั่วไป ภาพสวย นางเอกสวยมาก เนื้อเรื่องเอื่อย ๆ ชวนง่วง เชื่อว่าต้องมีคนเคลิ้มกับงานภาพสวย ๆ จนผลอหลับแน่นอน

#kutum 6.5/10

#GhostintheShell

ข.5 บทวิจารณ์ภาพยนตร์เพจทำเรื่องเล่นให้เป็นเรื่องใหญ่

ภาพที่ ข.41 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง The Age of Shadows เพจทำเรื่องให้เป็นเรื่องใหญ่, โดยเพจทำเรื่องให้เป็นเรื่องใหญ่, 2560.

รีวิว - The Age of Shadows

ปี 2016 เป็นปีที่มีหนังเกาหลีดี ๆ ออกมาเยอะมากไม่ว่าจะเป็น Train to Busan, The Handmaiden หรือ The Wailing และจากหนังคุณภาพ ๆ หลายเรื่อง The Age of Shadows ก็คือ

หนังสือเกาหลีเลือกให้เป็นตัวแทนเข้าชิงออสการ์ของปีนี้ The Age of Shadows คือ หนังสือแอคชั่นทริลเลอร์อิงประวัติศาสตร์ที่เล่าถึงเรื่องราวในยุค 1920s ซึ่งเกาหลีถูกญี่ปุ่นเข้ายึดครอง และการต่อสู้ของกลุ่มต่อต้านที่พยายามโจมตีฐานที่ตั้งของญี่ปุ่นในกรุงโซล

ลี จองซุล คือ นายตำรวจเกาหลีที่ถูกผู้บังคับบัญชาชาวญี่ปุ่นมอบหมายให้กำจัดกลุ่มต่อต้าน และนั่นก็ทำให้เขาต้องผูกมิตรกับ คิม วูจิน หนึ่งในผู้นำกลุ่มต่อต้านที่ปิดบังตัวเองด้วยอาชีพนักค้ำงานศิลปะ เพื่อสืบหาข้อมูลจากอีกฝ่ายให้มากที่สุด แต่แล้วเมื่อ ลี จองซุล ได้รู้จักกับ คิม วูจิน มากขึ้น มุมมองที่เขามีต่อสถานการณ์ทั้งหมดก็เริ่มเปลี่ยนไป ด้วยความที่เราไม่รู้ประวัติศาสตร์เกาหลีมาก่อน ครึ่งชั่วโมงแรกของหนังจึงเป็นช่วงเวลาที่ต้องใช้ความพยายามในการจับต้นชนปลายเรื่องราวต่างๆ อยู่พอสมควร ซึ่งทำให้เราเริ่มรู้สึกว่าหนังมันไม่ค่อยสนุกเท่าไร แต่หลังจากครึ่งชั่วโมงแรกของการปูเรื่องผ่านไป หนังก็เริ่มเดินเครื่องเต็มกำลังและช่วงกลางของหนังก็เป็นช่วงที่ดูสนุกมาก ๆ ก่อนที่หนังจะพาเราไปสู่ความตึงเครียดในช่วงสุดท้าย ที่ทำให้เราหายใจไม่ค่อยทั่วท้องเท่าไร

The Age of Shadows เป็นหนังที่เอาประเด็นเรื่อง สายลับสองหน้า มาเล่นได้อย่างน่าสนใจซึ่งทำให้สถานการณ์ในหนังนั้นเต็มไปด้วยความลึกลับระทึกตลอดทั้งเรื่อง แต่ในความกดดัน หนังก็ยังสอดแทรกอารมณ์ขันเข้าไปในหลาย ๆ จังหวะได้อย่างมีศิลปะ การประกบคู่กันของ ซองคังโฮ และ กงยู นั้นก็ถือว่าน่าสนใจมาก ๆ เพราะ ลี จองซุล และ คิม วูจิน คือ ตัวละครที่เริ่มต้นความสัมพันธ์ด้วยความหวาดระแวง แต่หลายครั้ง พวกเขาก็ต้องเชื่อใจกันเพื่อความอยู่รอด ซึ่งทั้งซองคังโฮ และ กงยู นั้นก็ถ่ายทอดไดนามิกของตัวละครทั้งสองออกมาได้อย่างน่าสนใจ นอกจากนี้ สิ่งที่น่าสนใจอีกอย่างใน The Age of Shadows ก็คืองานด้านภาพของหนังที่ถ่ายทอดช่วงเวลาในยุค 1920s ในเกาหลีออกมาได้ทั้งเศร้าและงดงามในเวลาเดียวกัน รวมไปถึงฉากแอคชั่นต่าง ๆ ที่แม้จะไม่เยอะเยิ้มมาก แต่ทุกฉากก็มิวชันที่น่าสนใจ และรู้สึกได้ว่าทั้งหมดนั้นผ่านกระบวนการคิดมาเป็นอย่างดี

เรื่องเล่น รีวิว - 9 เต็ม 10

ภาพที่ ข.42 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง La La Land เพจทำเรื่องให้เป็นเรื่องใหญ่, โดยเพจทำเรื่องให้เป็นเรื่องใหญ่, 2560.

รีวิว - La La Land

หลังจากที่ได้รับเสียงชื่นชมอย่างล้นหลามกับ Whiplash เดเมียน ชาเซลล์ ก็ได้กลับมาทำหน้าที่พุดถึงดนตรีแจ๊สอีกครั้ง โดยครั้งนี้ เขาได้พลิกอารมณ์จากความดุดันใน Whiplash มาเล่าเรื่องราวสุดโรแมนติกในเมืองมายากับ La La Land

La La Land คือ เรื่องราวของ เซบาสเตียน นักเปียโนหัวดื้อที่ยังคงรักในดนตรีแจ๊สแบบดั้งเดิม แม้ว่าโลกดนตรีจะหมุนไปในทิศทางอื่นและไม่ค่อยมีใครสนใจดนตรีแจ๊สอีกต่อไปแล้วก็ตาม ในวันหนึ่ง โชคชะตาก็ดำเนินพาให้เซบาสเตียนมาพบกับ มีอา นักแสดงสาวที่พยายามไขว่คว้าโอกาสในแอลเอ แต่ก็ต้องผิดหวังกับการออกดีซันครั้งแล้วครั้งเล่า และการที่ทั้งคู่ได้มาพบกันก็เป็นจุดพลิกผันสำคัญในชีวิตของทั้งสองคน La La Land เป็นหนังที่ว่าด้วย 'เส้นทางความฝัน' ของคนสองคนที่พาดผ่านกันไปมา และความรักก็คือแรงผลักดันสำคัญที่พาให้ความฝันของทั้งสองคนมุ่งไปในทิศทางที่พวกเขาไม่เคยคาดคิด

สิ่งที่น่าสนใจที่สุดใน La La Land ก็คือการนำเอาขนบการเล่าเรื่องแบบหนังมิวสิคัลในยุค 50s มาใช้เล่าเรื่องราวร่วมสมัยในยุค 2016 ที่ผู้คนใช้ iphone และรถญี่ปุ่นกัน และทั้งหมดก็คือส่วนผสมที่ทำให้หนังเรื่องนี้มีบรรยากาศเฉพาะตัวที่ไม่ซ้ำแบบใคร สิ่งที่เป็นเหมือนตัวละครสำคัญของ

หนังก็คือเมือง แอลเอ ซึ่งเป็น ‘เมืองท่าแห่งความฝัน’ ที่ศิลปินหลายคนยอมเอาชีวิตตัวเองมาเสี่ยงเพื่อแลกกับการทำความฝันให้เป็นจริง และซาเซิร์ลก็สามารถดึงเอาเสน่ห์ของเมืองนี้มาใช้ได้อย่างฉลาด ที่จริงแล้วพล็อตเรื่องของ La La Land นั้นก็เป็นพล็อตเรียบ ๆ ไม่ได้หวือหวาอะไร แต่สิ่งที่ทำให้หนังเรื่องนี้พิเศษก็คือ แรงดึงดูดที่น่าสนใจระหว่างตัวละคร เซบาสเตียน และ มีอา ซึ่งส่วนหนึ่งก็ต้องยกความดีความชอบให้กับทั้ง ไรอัน กอสลิ่ง และ เอ็มมา สโตน ที่สร้างตัวละครทั้งสองขึ้นมาได้อย่างมีเสน่ห์และเต็มเปี่ยมไปด้วยพลัง

ทุกองค์ประกอบในหนังเรื่องนี้ไม่ว่าจะเป็น บทเพลง การเต้นรำ การถ่ายภาพ เสื้อผ้า และ สถานที่ถ่ายทำ ล้วนแต่ถูกสร้างสรรค์ขึ้นอย่างวิจิตรบรรจง และมันก็คือการนำเอาจิตวิญญาณของหนังฮอลลีวูดยุคคลาสสิกมาชุบชีวิตขึ้นอีกครั้งด้วยโปรดักชั่นของยุค 2016 ส่วนตัวแล้ว La La Land นั้นถือได้ว่าเป็นหนังที่ผมประทับใจมากที่สุดเรื่องหนึ่งของปีนี้ และมันก็เป็นหนังที่เราเชียร์สุดตัวให้ได้รางวัลเยอะ ๆ ในเวทีออสการ์ที่กำลังจะมาถึง

เรื่องเล่นรีวิว - 10 เต็ม 10

ภาพที่ ข.43 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Split จิตหลุดโลก เพจทำเรื่องให้เป็นเรื่องใหญ่, โดยเพจทำเรื่องให้เป็นเรื่องใหญ่, 2560.

รีวิว - Split

เอ็ม. ไนท์ ซามาลาน นั้นเป็นผู้กำกับที่มีลายเซ็นเฉพาะตัวชัดเจนที่สุดอีกคนหนึ่งที่ตั้งแต่ผลงานแจ้งเกิดอย่าง Six Sense และแม้ว่าผลงานช่วงหลังของเขาจะออกทะเลไปพอสมควร แต่ถึกๆ แล้ว มันก็ยังแสดงให้เห็นวิธีคิดที่ไม่เหมือนใครของเขาอยู่เสมอ Split คือ หนึ่งเรื่องล่าสุดของ ซามาลาน ซึ่งเล่าถึง เควิน หนุ่มโรคจิตที่ลักพาตัวเด็กสาว 3 คนมาขังเอาไว้ และหนึ่งในนั้นก็คือ เคซีย์ เด็กสาวผู้ไม่ชอบการเข้าสังคม

หลังจากที่ตั้งสติได้ สาว ๆ ก็พบความจริงที่น่าตกใจว่าเควินคือผู้ป่วย ‘โรคหลายบุคลิก’ ซึ่งประกอบไปด้วยตัวตนที่แตกต่างกันมากถึง 23 คนในร่างเดียว และพวกเธอก็ต้องทำทุกวิถีทางเพื่อรับมือกับพฤติกรรมอันแปลกประหลาดของเควินและหนีออกไปให้ได้ ในการถ่ายทอดตัวละครที่เต็มไปด้วยความซับซ้อนนี้ ซามาลานเลือกมุมในการเล่าเรื่องได้อย่างฉลาดด้วยการตัดสลับไปมาระหว่างเหตุการณ์ในที่คุมขัง และ เหตุการณ์ภายนอก ซึ่งเควินนั้นได้เข้าพบกับ ดอกเตอร์ เฟลทเซอร์ จิตแพทย์ของเขา และทั้งหมดก็ทำให้เรามองเห็นภาพรวมของตัวละครเควินได้อย่างชัดเจนมากขึ้น

ส่วนตัวแล้ว ผมค่อนข้างมีข้อสงสัยอยู่พอสมควรเกี่ยวกับอาการของเควิน แต่พอได้ทำการค้นหาข้อมูลเพิ่มเติมหลังจากดูหนังก็ทำให้ผมได้ค้นพบว่า อาการป่วยที่ว่านี้มีอยู่จริง โดยมีชื่อเรียกว่า Dissociative Identity Disorder และตามรายงาน ผู้ป่วยบางรายนั้นมีบุคลิกที่แตกต่างกันอยู่ในตัวมากถึง 100 บุคลิกเลยทีเดียว ปกติแล้ว ผู้ที่ป่วยด้วยโรคนี้นักจะมีปมปัญหาบางอย่างในวัยเด็ก และซามาลานก็สามารถนำประเด็นนี้มาเล่นในหนังได้อย่างฉลาด ด้วยการค่อย ๆ เปิดเผยชุดความจริงออกมาทีละชุด และดึงความสนใจเราได้ดีตลอดทั้งเรื่อง

แน่นอนว่า สิ่งที่ต้องชื่นชมมาก ๆ ก็คือการแสดงของ เจมส์ แม็คอะวอย ที่ถ่ายทอดบุคลิกหลากหลายที่ซ่อนอยู่ในตัวเควินออกมาได้อย่างเห็นภาพ แต่สิ่งที่น่าสนใจไม่แพ้กันก็คือตัวละคร เคซีย์ ของ อันย่า เทเลอร์-จอย ที่มีปมในใจตัวเองเหมือนกัน และนั่นก็ทำให้การเผชิญหน้ากันของตัวละครทั้งสองนั้นเต็มไปด้วยความตึงเครียดที่น่าสนใจ แม้ว่า Split จะยังไม่เข้าขั้นคลาสสิกระดับ Six Sense แต่มันก็ถือการกลับมาคืนฟอร์มที่สมศักดิ์ศรีของ เอ็ม. ไนท์ ซามาลาน ซึ่งเริ่มเรียนรู้ที่จะตอบโต้เดียวหลุดโลกของเขาให้เข้ารูปเข้ารอยและเข้าถึงคนดูได้มากขึ้น และผลลัพธ์ของมันก็คืองานทริลเลอร์ชั้นดีที่ทำให้เรากลับมาสนุกกับจินตนาการที่ไม่เหมือนใครของเขาได้อีกครั้ง

เรื่องเล่น รีวิว - 8.5 เต็ม 10

ภาพที่ ข.44 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง John Wick: Chapter 2 เพจทำเรื่องให้เป็นเรื่องใหญ่, โดย เพจทำเรื่องให้เป็นเรื่องใหญ่, 2560.

รีวิว - John Wick: Chapter 2

ในช่วงต้นปีนี้ John Wick: Chapter 2 นั้นถือว่าเป็นหนังแอคชั่นที่น่าจับตามองที่สุดเรื่องหนึ่ง หลังจากความสำเร็จของภาคแรกเมื่อ 2 ปีก่อน หลังจากที่เราได้ลุ้นกันให้หมาสุดที่รักได้สำเร็จ เรื่องราวของ John Wick ในภาคนี้ก็เริ่มต้นขึ้นที่การกลับไปทวงรถ พอร์ต มัสแตง สุดหวงของ จอห์น วิค คีนจากแก๊งค์รัสเซีย ซึ่งถือเป็นซีเควนซ์เปิดหนังที่ดึงดูดความสนใจเราได้ตั้งแต่ตอนที่แรก เมื่อทวงรถ คีนมาได้ จอห์นก็ตั้งใจที่จะวางมือและใช้ชีวิตอย่างสงบสุข แต่ก็ดูเหมือนว่าอดีตอันดำมืดจะไม่ยอมปล่อยเขาไปง่าย ๆ เมื่อ ซานติโน่ ดิแอนโทนิโอ มาเพียอิตาลีได้มาทวงสัญญาที่จอห์นเคยให้ไว้

จอห์นต้องรับงานใหม่ด้วยความไม่เต็มใจและเดินทางไปยังกรุงโรมเพื่อสังหาร จิอันน่า มาเพียอีกคนตามคำสั่งของซานติโน่ แต่เรื่องราวทั้งหมดก็กลับยิ่งยุ่งเหยิงเมื่อจอห์นถูกตามล่าโดยมาเพียหลายกลุ่มพร้อม ๆ กัน หนังภาคนี้พาเราไปรู้จักกับ ‘โลกแห่งนักฆ่า’ ในมุมใหม่ ๆ ที่เรายังไม่เคยเห็นในภาคแรกไม่ว่าจะเป็น กลุ่มมาเพียอิตาลี และ กลุ่มนักฆ่าไร้สังกัด ซึ่งถือว่าเป็นการเพิ่มมิติใหม่ให้กับจักรวาลของ John Wick ได้ดีพอสมควร แต่ลึก ๆ แล้ว เราก็แอบหวังว่าจะได้เห็นอะไรที่มันซับซ้อนซ่อนเงื่อนมากกว่านี้ แต่แน่นอนว่าจุดขายจริง ๆ ของหนังก็คือซีเควนซ์ฉากแอคชั่นทั้งหลายซึ่ง

ด้วยความที่ John Wick นั้นเป็นหนังที่มีความเป็นการ์ตูนสูง การดีไซน์ฉากแอคชั่นต่าง ๆ จึงไม่จำเป็นต้องคิดถึงข้อจำกัดในชีวิตจริงมาก เรียกว่าไม่กันได้อย่างเต็มที่

สำหรับภาคนี้ สิ่งที่เราเห็นได้ชัดก็คือการดีไซน์ฉากแอคชั่นที่คิดออกมาได้อย่างสร้างสรรค์มากขึ้น และเมื่อมันถูกผนวกเข้ากับทีมสตันท์ระดับเทพและงานโปรดักชั่นดี ๆ มันก็เลยกลายเป็นฉากแอคชั่นที่ทั้ง ‘โหด’ และ ‘สวยงาม’ ในเวลาเดียวกัน นอกจากนี้ เสน่ห์อีกอย่างของ John Wick ก็ น่าจะอยู่ที่อารมณ์ขันอันแปลกประหลาดในโลกของนักฆ่าที่ทุกคนอยู่กับเรื่องโหด ๆ กันจนเคยชิน และกลายเป็นเรื่องธรรมดาสามัญอีกเรื่องในชีวิต ในส่วนของเนื้อเรื่อง สิ่งหนึ่งที่หนังอาจจะอยากบอกเราก็คือ บางครั้งการยึดติดกับกฎเกณฑ์มากเกินไปก็ไม่ใช่ว่าเรื่องดี เมื่อกฎเกณฑ์ที่ควรจะไปสู่ความเป็นระเบียบเรียบร้อยนั้นกลับถูกใครบางคนใช้เป็นเครื่องมือจนนำไปสู่ความยุ่งเหยิงวุ่นวายที่มากกว่าเก่า

เรื่องเล่นรีวิว - 8.5 เต็ม 10

ภาพที่ ข.45 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Logan เพจทำเรื่องให้เป็นเรื่องใหญ่, โดยเพจทำเรื่องให้เป็นเรื่องใหญ่, 2560.

รีวิว - Logan

ย้อนกลับไปในปี 2000 ความสำเร็จของหนัง X-Men ถือเป็นส่วนสำคัญในการเปิดตัวกราฟิกใหม่ให้กับ ‘หนังซูเปอร์ฮีโร่’ จนทำให้มันกลายเป็นหนังกระแสหลักจนถึงทุกวันนี้ ในบรรดามนุษย์กลายพันธุ์ทั้งหมดของ X-Men ตัวละครซึ่งเป็นที่จดจำและเป็นที่ยกย่องมากที่สุดก็คือ วูล์ฟเวอรีน หรือ โลแกน ซึ่งรับบทโดย ฮิวจ์ แจ็คแมน และหลังจากที่เขาได้รับบทนี้มา 17 ปี มันก็ถึงเวลาแล้วที่เขาจะอำลาบทบาทนี้ซะทีกับหนังเรื่อง Logan นี้

หนังภาคนี้เล่าถึงเรื่องราวในปี 2029 ซึ่งประชากรมนุษย์กลายพันธุ์นั้นเหลืออยู่เพียงเล็กน้อย และโลแกนก็กลายเป็นมนุษย์กลายพันธุ์หมดสภาพที่ความสามารถในการเยียวยาตัวเองนั้นเริ่มจะเสื่อมถอยลงทุกที หน้าที่อย่างหนึ่งของโลแกนคือการดูแล ชาร์ลส์ เซเวียร์ ในวัยไม้ใกล้ฝั่ง ซึ่งกลายเป็นบุคคลอันตรายเมื่อเขาไม่อาจควบคุมพลังจิตของตัวเองได้อีกต่อไป และเหตุการณ์ทั้งหมดก็ทำให้โลแกนกลายเป็นคนขี้เมาที่ต้องหาเลี้ยงชีพด้วยการขับรถลีมูซีน ในวันหนึ่ง ชีวิตของโลแกนก็มาถึงจุดเปลี่ยนเมื่อเขาได้รับการติดต่อให้พาเด็กหญิงที่มีชื่อว่า ลอรา เดินทางไปที่ชายแดนแคนาดา และนั่นก็ทำให้เขาถูกตามล่าโดยกลุ่มคนที่ต้องการอะไรบางอย่างจากเด็กหญิงลึกลับคนนี้

Logan เป็นหนังที่แตกต่างไปจากหนังฮีโร่ทั่วไปมากกับบรรยากาศของเรื่องที่หดหู่และสิ้นหวัง ฉากแอคชั่นที่เต็มไปด้วยความรุนแรง และที่สำคัญที่สุดก็คือการที่เราไม่เห็นฮีโร่ในชุดคอस्टูมกันแบบที่เราเห็นกันในหนังฮีโร่ทั่วไป ชื่อ Logan ในหนังเรื่องนี้ น่าจะหมายถึงการปลดปล่อย ‘ความเป็นฮีโร่’ ของตัวละครวูล์ฟเวอรีนออกไป และเปิดเผยให้เห็น ‘ตัวตน’ ที่แท้จริงของโลแกน ที่แม้จะดูดิบเถื่อนและอ่อนแอในบางเวลา แต่มันก็คือ ส่วนที่สวยงามที่สุดในตัวเขา เมื่อตัดคอस्टูมออกไป การดูหนังเรื่องนี้ก็ไม่ต่างอะไรกับการดูหนังไซไฟทริลเลอร์ดีๆ สักเรื่องที่ว่าด้วย ‘พันธุกรรมมนุษย์’ โดยสิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ message ของหนังที่พูดถึง ‘ความเป็นมนุษย์’ ซึ่งไม่ได้ถูกกำหนดด้วยลักษณะของยีนส์ แต่มันกลับถูกสร้างขึ้นมาจากความรักและความหวังใจที่เรามีต่อมนุษย์คนอื่น ๆ

ในภาพรวม Logan ถือเป็นหนังที่หาทิศทางใหม่ให้กับหนังซูเปอร์ฮีโร่ได้อย่างน่าสนใจ และมันก็เป็นการปิดฉากตัวละคร วูล์ฟเวอรีน ที่สมศักดิ์ศรีและสวยงาม จนทำให้เรารู้สึกใจหายอยู่เหมือนกันที่จะไม่เห็น ฮิวจ์ แจ็คแมน ในบทนี้อีกต่อไป

เรื่องเล่า รีวิว - 9 เต็ม 10

ภาพที่ ข.46 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Kong: Skull Island เพจทำเรื่องให้เป็นเรื่องใหญ่, โดยเพจ ทำเรื่องให้เป็นเรื่องใหญ่, 2560.

รีวิว - Kong: Skull Island

คิงคอง คือ ตัวละครสัตว์ประหลาดสุดคลาสสิกที่โลดแล่นอยู่ในโลกภาพยนตร์มาตั้งแต่ปี 1933 และหลังจากที่ห่างหายไปนานถึง 12 ปีนับตั้งแต่ King Kong เวอร์ชัน ปีเตอร์ แจ็คสัน เจ้าลิงยักษ์ก็ได้กลับมาสู่โลกภาพยนตร์อีกครั้งใน Kong: Skull Island หนังในเวอร์ชันนี้เล่าถึงเรื่องราวในยุค 70s ของทีมนักสำรวจที่เดินทางไปยังเกาะลึกลับแห่งหนึ่งในแปซิฟิกใต้ซึ่งมองเห็นได้จากภาพถ่ายดาวเทียมเท่านั้น หลังจากที่ บิล แรนดา ผู้เป็นเจ้าของโปรเจกต์ได้รับเงินสนับสนุนจากรัฐบาล

เจมส์ คอนราด คือ อดีตนายทหารที่ได้รับการว่าจ้างให้มาเป็นผู้นำทางในการสำรวจครั้งนี้ และทีมที่เดินทางมาพร้อมกันก็ยิ่งประกอบไปด้วย เมสัน วิฟเวอร์ ช่างภาพสาว เพรสตัน แพ็คการ์ด นายทหารผู้มากประสบการณ์ และทีมงานอีกหลายสิบชีวิต แต่เมื่อไปถึงที่นั่น ทั้งหมดก็ได้พบกับความจริงที่น่าตกใจว่า เกาะแห่งนี้คือถิ่นที่อยู่ของสัตว์ประหลาดมากมายซึ่งหนึ่งในนั้นก็คือ กอริลล่ายักษ์ และมันก็คือจุดเริ่มต้นของการผจญภัยเพื่อเอาชีวิตรอดของพวกเขา แน่แน่นอนว่าจุดขายสำคัญของหนังเรื่องนี้ก็คือสัตว์ประหลาดต่าง ๆ บนเกาะซึ่งได้รับการออกแบบอย่างสร้างสรรค์ทุกตัว และเมื่อทั้งหมดถูกประกอบเข้ากับบรรยากาศของเกาะที่ทั้งสวยงามและน่าสะพรึงกลัวในเวลาเดียวกัน Kong จึงเป็นหนังที่ให้ประสบการณ์ด้านภาพที่น่าประทับใจมากอีกเรื่องหนึ่ง ประเด็นที่หนังพยายามจะสื่อก็คือผล

พวงจากสงครามที่มีต่อผู้คน และความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์และธรรมชาติ ซึ่งนำไปสู่ความขัดแย้งภายในกลุ่มนักสำรวจซึ่งเกี่ยวข้องกับมุมมองที่คนในทีมแต่ละคนนั้นมีต่อสิ่งมีชีวิตที่ดูร้ายอย่าง คอง และทั้งหมดก็ยิ่งทำให้การเผชิญหน้ากับสัตว์ประหลาดบนเกาะนั้นเต็มไปด้วยความตึงเครียดมากยิ่งขึ้น

แต่ทั้งนี้ ด้วยความเป็นหนังสือสัตว์ประหลาดสเกลยักษ์ที่มีตัวละครเยอะมาก มิติทางอารมณ์ของหนังก็อาจจะไม่ได้ลึกซึ้งอะไรมากมาย และนั่นก็ทำให้เราไม่ได้รู้สึกอินไปกับตัวละครตัวไหนเป็นพิเศษเท่าไร แม้ว่าหนังจะมีการปูมตราบมาเอาไว้อพอสมควรก็ตาม ในภาพรวม Kong: Skull Island ก็เป็นหนังที่ตอบโจทย์เรื่องความบันเทิงได้ดีมากๆ อีกเรื่องหนึ่ง โดยสิ่งที่ต้องชื่นชมมาก ๆ ก็คืองานด้านภาพที่เนรมิตรดินแดนประหลาดบนเกาะออกมาได้อย่างน่าทึ่ง และทำให้เรารู้สึกมีส่วนร่วมไปกับการผจญภัยของกลุ่มนักสำรวจกลุ่มนี้ตลอดทั้งเรื่อง

เรื่องเล่น รีวิว - 8 เต็ม 10

ภาพที่ ข.47 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Beauty and the Beast เพจทำเรื่องให้เป็นเรื่องใหญ่, โดยเพจทำเรื่องให้เป็นเรื่องใหญ่, 2560.

รีวิว - Beauty and the Beast

Beauty and the Beast คือ วรรณกรรมคลาสสิกที่ถูกสร้างเป็นหนังมาแล้วหลายเวอร์ชัน โดยเวอร์ชันหนึ่งซึ่งเป็นที่จดจำมากที่สุดก็คือหนังอนิเมชันของดิสนีย์ในปี 1991 หลังจากที่น่าการ์ตูนคลาสสิกของตัวเองมาริเมคในเวอร์ชันคนแสดงไปแล้วหลายเรื่อง คราวนี้ก็ถึงคิวที่ดิสนีย์จะหยิบเอา Beauty and the Beast มาริเมคกันอีกสักครั้ง โดยสิ่งที่น่าจับตามองที่สุดในเวอร์ชันนี้ก็คือการได้ เอ็มม่า วัตสัน มารับบทเป็น เบลล์

เรื่องราวทั้งหมดใน Beauty and the Beast เริ่มต้นขึ้นเมื่อเจ้าชายผู้คิดถึงแต่ตัวเองได้ถูกสาบให้กลายเป็นอสูร หลังจากที่เขาปฏิเสธไม่ให้หญิงชราซึ่งแท้จริงแล้วเป็น ‘ผู้วิเศษ’ เข้ามาหลบความหนาวในปราสาท หนทางเดียวที่จะถอนคำสาปนี้ได้ก็คือ เจ้าชายต้องเรียนรู้ที่จะรักใคร่สักคน และได้รับความรักเป็นการตอบแทน โดยมีเงื่อนไขว่า เขาจะต้องได้พบกับใครคนนั้นก่อนที่กลีบสุดท้ายของดอกกุหลาบวิเศษที่ผู้วิเศษมอบให้จะร่วงโรยลงไป หลายปีต่อมา เจ้าชายก็ได้พบกับ เบลล์ หญิงสาวที่ยอมเสียสละตัวเองให้โดนจับขังแทนพ่อซึ่งพลัดหลงเข้าไปในปราสาทของเจ้าชายโดยไม่ตั้งใจ และมันก็คือจุดเริ่มต้นของความสัมพันธ์ที่อาจจะช่วยปลดคำสาบของเจ้าชายได้สำเร็จ

รวม ๆ แล้วพล็อตหนังเวอร์ชันใหม่นี้ก็ได้ต่างอะไรกับเวอร์ชันการ์ตูน แต่สิ่งที่เปลี่ยนไปก็คือรายละเอียดต่าง ๆ โดยเฉพาะข้อมูลเกี่ยวกับแม่ของเบลล์ที่หนังเพิ่มเข้ามา ซึ่งทำให้เราเข้าใจในแรงจูงใจของเบลล์และพ่อมากขึ้น ในส่วนของตัวละคร เลอฟู ลูกไล่ของ แกสตอง ที่เคยเป็นข่าวมาก่อนหน้านี้ว่าเป็นตัวละครเกย์แบบเปิดเผยตัวแรกของดิสนีย์ ส่วนตัวแล้ว ผมก็ไม่ได้รู้สึกว่ามีผลอะไรกับเรื่องเท่าไร นอกจากจะเป็นกิมมิกเล็ก ๆ ที่ช่วยสร้างสีสันให้กับหนังเท่านั้น

คุณค่าของหนังเวอร์ชันนี้อาจจะไม่ใช่ว่าการตีความที่แปลกใหม่ แต่มันคือความพิถีพิถันในงานโปรดักชันและเคมีกรแสดงของ เอ็มม่า วัตสัน และ แดน สตีเวนส์ ซึ่งถ่ายทอดโลกแห่งจินตนาการที่เราเคยเห็นในการ์ตูนออกมาได้อย่างงดงามและตราตรึงใจ ในภาพรวม Beauty and the Beast ก็เป็นหนังจากเทพนิยายที่ทำออกมาได้สวยงามในทุกองค์ประกอบไม่ว่าจะเป็น งานภาพ บทเพลง หรือ การแสดง และแม้ว่ามันจะเป็นการดูหนังที่เราารู้เรื่องทุกอย่างอยู่แล้ว แต่มันก็เป็นประสบการณ์การดูหนังที่ให้ความสุขกับเราอยู่ดี

เรื่องเล่า รีวิว - 8 เต็ม 10

ภาพที่ ข.48 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Life เพจทำเรื่องให้เป็นเรื่องใหญ่, โดยเพจทำเรื่องให้เป็นเรื่องใหญ่, 2560.

รีวิว - Life

เดือนนี้น่าจะเป็นอีกเดือนที่คอหนังไซไฟได้มีความสุขกับการเข้าฉายของหนังไซไฟหลายๆ เรื่องไม่ว่าจะเป็น The Space Between Us, Attraction หรือ Ghost in the Shell

Life คือ หนังไซไฟที่น่าสนใจอีกเรื่องซึ่งเล่าถึงนักบินอวกาศ 6 คนที่ทำงานอยู่บนสถานีอวกาศนานาชาติ โดยภารกิจสำคัญของพวกเขาก็คือการศึกษาสิ่งมีชีวิตเซลล์เดียวที่ถูกลบบนดาวอังคาร ซึ่งถือเป็นการค้นพบสิ่งมีชีวิตนอกโลกเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ ในช่วงแรก ทุกอย่างก็ดูเหมือนจะไปได้ดี แต่แล้วเจ้าสิ่งมีชีวิตลึกลับนี้ก็เริ่มแสดงให้เห็นพัฒนาการที่น่าตกใจ และไม่นาน มันก็กลับกลายมาเป็นภัยคุกคามต่อทุกชีวิตบนสถานีอวกาศแห่งนี้ แน่ใจว่าหนังเรื่องนี้อาจจะทำให้หลายคนนึกไปถึงหนังสัตว์ประหลาดอวกาศอย่าง Alien ซึ่งจุดที่แตกต่างกันก็คือ หนังเรื่องนี้จะมีความแฟนตาซีน้อยกว่า และเน้นไปที่ข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ที่ใกล้ตัวและจับต้องได้มากขึ้น

นอกจากนี้ การที่หนังเล่าถึงเรื่องราวในสถานีอวกาศซึ่งโคจรรอบโลกมันก็ยังทำให้นึกไปถึงหนังอวกาศซึ่งพูดถึงเหตุการณ์ใกล้โลกอีกเรื่องอย่าง Gravity แต่สิ่งที่เพิ่มเติมเข้ามาก็คือความสยดสยองของสัตว์ประหลาด ความน่าสนใจจริง ๆ ของ Life น่าจะอยู่ที่การเล่นกับ ‘พื้นที่ปิด’ ภายใต

สภาวะไร้ผู้นำหนักของสถานีวิวกาศ กับการไล่ล่าของสิ่งมีชีวิตต่างดาวที่เราไม่อาจคาดเดาได้เลยถึง สติปัญญา และความแข็งแกร่ง ที่แท้จริงของมัน

การดำเนินเรื่องของหนังก็ทำได้ดีในการสร้างสถานการณ์ที่ทวีความกดดันขึ้นเรื่อย ๆ รวมทั้งวิธีคิดวิธีแก้ปัญหาของตัวละครที่น่าสนใจ แม้ว่ารวม ๆ แล้ว หนังจะค่อนข้างเดาทางได้ง่ายไปหน่อยก็ตาม ในส่วนของดราม่า หนังก็มีการปูมตัวละครไว้ได้ดีพอสมควรตามมาตรฐานของหนังประเภทนี้โดยเฉพาะตัวละคร เดวิด (เจค จิลเลนฮาล) อดีตนายทหารผู้เปื้อนโลก หรือ ฮิวจ์ นักวิทยาศาสตร์ผู้หลงใหลในสิ่งมีชีวิตนอกโลก ที่เป็นปมสำคัญของเรื่อง

ในภาพรวม Life ก็เป็นหนังที่มีริชชั่นเกี่ยวกับสิ่งมีชีวิตในอวกาศที่น่าสนใจ และข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ที่หนังหยิบยกมารองรับก็ดูมีน้ำหนักดี และในความเป็นหนังสองขวัญ มันก็เป็นหนังที่สร้างความกดดันให้กับเราได้ตลอดทั้งเรื่อง

เรื่องเล่น รีวิว - 7.5 เต็ม 10

ภาพที่ ข.49 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง A Silent Voice เพจทำเรื่องให้เป็นเรื่องใหญ่, โดยเพจ ทำเรื่องให้เป็นเรื่องใหญ่, 2560.

รีวิว - A Silent Voice

หลังจากกระแส Your Name ในปีที่แล้ว มันก็เป็นเรื่องนำยีนดีสำหรับคนไทยที่จะได้มีโอกาสดูหนังอนิเมะดีๆ กันมากขึ้นในปีนี้และหนึ่งในนั้นก็คือ A Silent Voice หนังอนิเมะที่สร้างจากมังงะขายดี เรื่องราวใน A Silent Voice เริ่มต้นขึ้นเมื่อ นิซิมิยะ เด็กหญิงหูหนวกได้ย้ายเข้ามาเรียนในโรงเรียนประถมแห่งหนึ่งและถูก อิซิดะ เด็กชายเกเรกลั่นแกล้งอยู่เป็นประจำ ในที่สุดแม่ของนิซิมิยะก็ตัดสินใจย้ายเธอไปเรียนโรงเรียนอื่น ซึ่งเหตุการณ์ในครั้งนั้นก็ทำให้อิซิดะกลายเป็นคนที่ไม่มีความใคร่อยากคบหาเป็นเพื่อนอีกต่อไป และมันก็เป็นครั้งแรกที่เขาเข้าใจความรู้สึกของนิซิมิยะและเริ่มกลับตัวกลับใจใหม่

หลายปีผ่านไป อิซิดะก็ได้กลับมาพบกับนิซิมิยะอีกครั้ง และเขาก็พยายามทำทุกทางเพื่อแก้ไขความผิดพลาดในอดีตและสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับเธอ แต่ในขณะที่เดียวกัน เขาก็ยังคงท้อแท้ทรมานกับการไม่เป็นที่ยอมรับในสังคม เมื่อมองดูเผิน ๆ A Silent Voice นั้นดูเหมือนจะเป็นหนังรักวัยรุ่นโรแมนติกทั่วไป แต่ที่จริงแล้ว ความโรแมนติกกลับเป็นเพียงส่วนประกอบหนึ่งของหนังซึ่งน่าจะเรียกว่าเป็นหนังดราม่าสะท้อนสังคมวัยรุ่นมากกว่า

ชีวิตวัยรุ่นเป็นช่วงเวลาที่ไม่ง่ายเพราะมันคือช่วงวัยแห่งการแสวงหาตัวตน และสิ่งหนึ่งที่วัยรุ่นทั้งหลายให้ความสำคัญมากที่สุดก็คือ ‘เพื่อน’ และมันก็นำไปสู่การแสดงออก (และไม่แสดงออก) อะไรหลาย ๆ อย่างเพื่อให้ตัวเองได้รับการยอมรับจากเพื่อนฝูง

A Silent Voice คือเรื่องราวความสัมพันธ์ของ ‘คนนอกสังคม’ สองคน ซึ่งคนนึงเกิดขึ้นจากข้อจำกัดทางร่างกาย ส่วนอีกคนเกิดจากความผิดพลาดในอดีต และความสัมพันธ์ในครั้งนี้อาจจะเป็นกุญแจสำคัญที่ทำให้ทั้งคู่ก้าวผ่านความเจ็บปวดในอดีตไปได้ นอกจากตัวละครหลักทั้งสอง ตัวละครอื่น ๆ ในหนังก็ยังเป็นตัวแทนของคนหลาย ๆ แบบในสังคมวัยรุ่นไม่ว่าจะเป็นพวกที่ไม่ค่อยเห็นใจคนอื่นอย่าง นาโอกะ พวกที่เลือกเพิกเฉยต่อสิ่งที่เกิดขึ้นอย่าง มิกิ หรือ คนที่พร้อมเปิดใจให้กับความแตกต่างอย่าง มิโยโกะ

A Silent Voice เป็นหนังที่ถ่ายทอดชีวิตวัยรุ่นได้อย่างละเอียดอ่อน และแม้ว่ามันจะเป็นสถานการณ์ในกลุ่มเพื่อนที่ดูเหมือนจะเป็นเรื่องเล็ก ๆ แต่มันก็คือ โลกทั้งใบ สำหรับวัยรุ่นอย่างพวกเขา และมันก็เป็นช่วงเวลา ‘หัวเลี้ยวหัวต่อ’ สำคัญที่ส่งผลไปถึงเส้นทางเดินชีวิตในอนาคตของคน

เรื่องเล่น รีวิว - 8.5 เต็ม 10

ภาพที่ ข.50 ภาพประกอบบทวิจารณ์เรื่อง Ghost in the Shell เพจทำเรื่องให้เป็นเรื่องใหญ่, โดยเพจทำเรื่องให้เป็นเรื่องใหญ่, 2560.

รีวิว - Ghost in the Shell

Ghost in the Shell คือ ผลงานมังงะของ มาซามูเนะ ชิโระ ซึ่งถือกำเนิดขึ้นในปี 1989 ก่อนจะถูกพัฒนาเป็นหนังอนิเมะในปี 1995 ด้วยฝีมือของ มาโมรุ โอะซึอิ และมันก็ถือเป็นหนังไซเบอร์พังค์ ที่เป็นแรงบันดาลใจของหนังไซไฟหลายเรื่องรวมทั้ง The Matrix หลังจากผ่านไปกว่า 20 ปี ในที่สุด Ghost in the Shell ก็ได้ถูกฮอลลีวูดนำมารีเมคในเวอร์ชันคนแสดงกับการรับบทนำของ สการ์เลตต์ โจแฮนส์สัน ด้วยฝีมือการกำกับของ รูเพิร์ต แซนเดอร์ส ผู้กำกับ Snow White and the Huntsman

เรื่องราวทั้งหมดเกิดขึ้นในอนาคตซึ่งเทคโนโลยีพัฒนาไปจนถึงจุดที่เส้นแบ่งระหว่าง ‘มนุษย์’ และ ‘เครื่องจักร’ นั้นเหลือแค่เพียงเส้นบางๆ โดยหนังจะเล่าถึง ผู้พันสาว ซึ่งร่างกายเป็นอวัยวะเทียมทั้งหมดยกเว้นสมองที่เป็นไซเบอร์ หน้าที่ของผู้พันก็คือการปราบปรามการก่ออาชญากรรมทางไซเบอร์ภายใต้การดูแลของ กองความมั่นคง ‘เซกชั่น 9’ และเธอก็ต้องพบกับความท้าทายครั้งสำคัญกับการออกอาละวาดของ คูเซ่ อาชญากรที่พยายามแฮกสมองของมนุษย์เพื่อจุดประสงค์บางอย่าง สิ่งที่น่าสนใจที่สุดใน Ghost in the Shell เวอร์ชันใหม่นี้ก็น่าจะเป็น งานภาพ

ที่ถ่ายทอดโลกอนาคตออกมาได้อย่างมีจินตนาการไม่ว่าจะเป็น ตัวเมือง ดีไซน์ตัวละคร รวมไปถึง รายละเอียดทางด้านเทคโนโลยีต่าง ๆ

ในส่วนของเนื้อเรื่อง ถ้าพูดง่าย ๆ หนังเวอร์ชันนี้ก็คือการนำเอา ‘อนิเมะต้นฉบับ’ มาเติม ‘ความเป็นฮอลลีวูด’ เข้าไป ไม่ว่าจะเป็น ความย่อยง่าย ปมดราม่า และ ฉากแอคชั่นเท่ ๆ เพื่อให้หนังเข้าถึงคนดูได้มากขึ้น แต่ทั้งนี้ เมื่อหนังถูกปรับเข้าสู่ความแมส เสน่ห์เฉพาะตัวบางอย่างที่หนังต้นฉบับเคยมีก็หายไปพอสมควร โดยเฉพาะแง่มุมทางปรัชญาและการค้นหาตัวตน ซึ่งถูกปรับให้เป็นปมดราม่าแบบฮอลลีวูดแทน หนังในเวอร์ชันนี้ยาวกว่าตัวอนิเมะต้นฉบับถึงเกือบครึ่งชั่วโมง แต่ส่วนที่เพิ่มเข้ามาก็ไม่ใช่ ‘เนื้อหา’ ที่เข้มข้นอะไร แต่กลับเป็น ‘น้ำ’ ที่ทำให้หนังนั้นขาดความกระชับโดยไม่จำเป็นซะมากกว่า ในภาพรวม Ghost in the Shell เวอร์ชันนี้ก็เป็นหนังแอคชั่นไซไฟที่ทำออกมาได้ดีตามมาตรฐานฮอลลีวูดและมีงานด้านวิชวลที่น่าสนใจมาก แต่ส่วนตัวแล้ว ผมก็ยังชอบต้นฉบับมากกว่าอยู่ดี

เรื่องเล่น รีวิว 7.5 เต็ม 10

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ	นายโจงรัชตะ กิจรุ่งเรืองไพศาล
วันเดือนปีเกิด	19 ตุลาคม 2534
วุฒิการศึกษา	ปีการศึกษา 2556: เทคโนโลยีบัณฑิต (เทคโนโลยีการศึกษาและสื่อสารมวลชน) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี
ตำแหน่ง	เจ้าหน้าที่ฝ่ายสื่อสารการตลาด บริษัท เอส เอฟ คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน)
ประสบการณ์ทำงาน	2557-ปัจจุบัน: เจ้าหน้าที่ฝ่ายสื่อสารการตลาด บริษัท เอส เอฟ คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) 2556: นักศึกษาฝึกงานฝ่ายสื่อสารองค์กร บริษัท อสมท จำกัด (มหาชน)